SUSPANS
thriller

De același autor,
în seria BENEDICT HOPE a apărut

Manuscrisul lui Fulcanelli

SCOTT MARIANI s-a născut în Scoția și a studiat limbi moderne la Universitatea din Oxford. Înainte de a deveni scriitor profesionist, a trăit câțiva ani în Italia și Franța, a fost translator, muzician, instructor de arme de foc și jurnalist și a ținut pagina de thriller în *Writing Magazine*. Este membru al International Thriller Writers (ITW), din care fac parte nume mari ale thrillerului internațional. A debutat cu volumul de nonficțiune *How To Write a Thriller* (2007).

Scott Mariani

CONSPIRAȚIA MOZART

Traducere din limba engleză
Adrian Bercea

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Bauman, Jill via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARIANI, SCOTT
Conspirația Mozart / Scott Mariani; trad.: Adrian Bercea. -
București: Nemira Publishing House, 2011
ISBN 978-606-579-144-2

I. Bercea, Adrian (trad.)

821.111-31=135.1

Scott Mariani
THE MOZART CONSPIRACY
© Scott Mariani, 2008

© Nemira, 2011

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-144-2

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Mulțumiri

Din nou, mulțumiri deosebite echipei de la Avon / HarperCollins Marea Britanie – cel mai dinamic, pătrunzător și amuzant grup de editori pe care un scriitor și l-ar putea dori.

Multe mulțumiri, de asemenea, tuturor celor implicați în elaborarea acestei aventuri a lui Ben Hope. Le sunt în mod special recunoscător lui Peter și Maureen Smart și lui Rob Gaffney de la Hamble School of Yachting, pentru sfaturile pe care i le-au dat unui necunoscător în ale navigației. Și, ca întotdeauna, multe mulțumiri echipei de suport că mi-a pus la dispoziție numeroșii litri de vin roșu care au făcut ca această carte să fie scrisă.

Pentru Mary, Lana și Richard

Știu că voi muri.
Cineva mi-a dat aqua toffana *și a calculat*
data exactă a morții mele –
pentru care au comandat un recviem.
Scriu asta de fapt pentru mine însumi.

WOLFGANG AMADEUS MOZART, 1791

1

Austria
9 Ianuarie

Șocat și îngrozit, cu respirația tăiată, Oliver Llewellyn s-a îndepărtat împleticindu-se de scena la care tocmai fusese martor. S-a oprit să se sprijine de un zid de piatră. Un val de greață l-a cuprins, iar gura îi era uscată.

Când se strecurase să exploreze casa, nu știuse exact ce va găsi. Ceea ce văzuse însă, ceea ce îi făcuseră bărbatului în camera aceea boltită și ciudată, fusese mai oribil decât orice și-ar fi putut imagina.

A continuat să fugă. Pe scările de piatră în spirală, apoi prin coridorul de legătură către partea principală a casei, cu arhitectura și decorul ei clasic. Putea să audă pălăvrăgelile și râsul oaspeților de la petrecere. Cvartetul de coarde din sala de bal începuse un vals de Strauss.

Mobilul lui Sony-Ericsson era încă pornit și setat pe video. L-a închis și i-a dat drumul în buzunarul de

la smoching, apoi s-a uitat la ceasul mecanic de la încheietură. Era aproape nouă și jumătate și recitalul său urma să se reia în cincisprezece minute. Oliver și-a strâns mai bine smochingul și a tras puternic aer în piept. A încercat să-și controleze spaima ce i se citea în pași în timp ce cobora scara dublă pentru a reveni la petrecere. Candelabrele străluceau. Servitorii se ocupau de oaspeți cărând tăvi de argint pline cu pahare înalte de șampanie. Când a ajuns la capătul scărilor a luat un pahar și l-a golit. În partea cealaltă a camerei, lângă un șemineu înalt de marmură, strălucea pianul Bechstein la care cântase cu doar câteva minute în urmă. Parcă trecuseră câteva ore.

A simțit o mână pe umăr și imediat s-a încordat și s-a întors. Un domn bătrân cu ochelari cu ramă metalică și o barbă îngrijită îi zâmbea.

– Dați-mi voie să vă felicit pentru minunatul recital, Herr Meyer, a spus bărbatul în germană. Debussy a fost magnific. Abia aștept a doua parte a programului dumneavoastră.

– *D-Danke schön*[1], a bâlbâit Oliver. S-a uitat în jurul lui agitat. Oare să-l fi văzut? Trebuia să plece cât mai repede din locul ăsta. Păreți foarte palid, Herr Meyer, a spus bărbatul în vârstă încruntându-se. Nu vă simțiți bine? Să vă aduc un pahar cu apă?

Oliver și-a căutat cuvintele. – *Krank*[2], a mormăit. Mă simt rău. Îndepărtându-se brusc de bătrân, a luat-o

[1] Mulțumesc, în lb. germană (n. tr.).

[2] Bolnav, în lb. germană (n. tr.).

prin mulțimea de invitați, clătinându-se. S-a lovit de o femeie frumoasă într-o rochie sclipitoare cu paiete, vărsându-i băutura. Oamenii și-au îndreptat privirile către el. A îngăimat o scuză și și-a continuat drumul.

Știa că atrage atenția asupra lui. Privind peste umăr, i-a observat pe cei de la securitate cu stații radio. Coborau scările, amestecându-se prin mulțime și îndreptându-se spre el. Cineva trebuie să-l fi văzut strecurându-se pe sub cordon. Ce altceva mai știau?

Telefonul era în buzunar. Dacă-l găseau, l-ar fi dat de gol și l-ar fi ucis.

A reușit să ajungă până la ieșire. Aerul rece și tare l-a izbit, și aburii respirației lui s-au ridicat în aer. Deodată, transpirația de pe frunte a devenit jilavă.

În jurul casei totul era îngropat adânc în zăpadă. Un fulger a spintecat cerul nopții și pentru un moment fațada de secol XVIII a casei a fost luminată ca în plină zi. Vechiul lui MG Midget cu verdele specific mașinilor de curse britanice era parcat între un Bentley sclipitor și un Lamborghini și s-a îndreptat către el. O voce din spate i-a strigat în germană: *Halt!*

L-a ignorat pe bodyguardul care i se adresase și s-a urcat în mașină. A pornit motorul, a apăsat pe accelerație și roțile MG-ului s-au învârtit pe pavajul înghețat. S-a îndreptat pe drumul lung care ducea la porțile principale. Acolo, era un alt paznic care vorbea prin radio.

Porțile de fier forjat, aurite și înalte, glisau, gata să se închidă.

Oliver a îndreptat MG-ul pe direcția spațiului liber care se micșora și a izbit cu putere. A fost aruncat

înainte în scaun și aripile mașinii sport s-au îndoit. A reușit totuși să treacă și a ținut-o tot înainte. Paznicul a strigat la el să se oprească, dar a accelerat puternic pe drumul înghețat.

În mai puțin de un minut a văzut luminile unei mașini în urma lui. Lumina din oglinda retrovizoare îl orbea pe măsură ce automobilul prindea viteză. Conifere încărcate de zăpadă apăreau și dispăreau în lumina galbenă a farurilor.

A văzut crusta de gheață din fața lui, dar era prea târziu pentru a mai face ceva. Imediat ce a atins-o, a simțit cum mașina derapează. Și-a încleștat mâinile pe volan și a reușit să recapete controlul. La contactul cu suprafața sticloasă, mașina din spate s-a răsucit, intrând în copacii de pe marginea drumului.

După douăzeci de minute, era la hotel. A parcat MG-ul lovit într-o zonă mai ferită din spate și a urcat în fugă în cameră. Furtuna se apropia și zăpada lăsa locul ploii torențiale care răpăia pe acoperiș. Lampa de pe birou a pâlpâit când a pornit laptopul.

A durat parcă o eternitate până să se încarce. Nu știa cât timp mai avea.

– Haide odată! a implorat el.

S-a logat în contul de e-mail și a dat scroll în grabă în Inbox până a dat de un mesaj cu titlul **Scrisoarea lui Amadeus**. Era de la profesor. A apăsat pe REPLY. Degetele îi tremurau în timp ce tasta.

Profesore – Trebuie să vorbesc iar cu dumneavoastră despre scrisoare. Urgent. O să vă sun. Am găsit ceva. Pericol.

A apăsat pe SEND. În timp ce mesajul se trimitea, a bâjbâit după telefon și l-a conectat la laptop cu un cablu USB. *Calm. Rămâi calm*. Cât a putut de repede, a descărcat filmul de pe telefon pe hard disk.

Nu a vrut să se uite la el, dar știa că nu trebuia să fie prins cu el. Era un singur loc în care-l putea trimite în siguranță. Putea să i-l trimită ei pe e-mail. Ea l-ar fi primit oriunde ar fi fost.

Era tocmai în mijlocul mesajului, când luminile s-au stins. În camera rămasă în întuneric, ecranul laptopului îl anunța că pierduse conexiunea la internet. A înjurat și a ridicat telefonul. Era mort și el. Furtuna întrerupsese și legăturile telefonice.

Oliver și-a mușcat buza, încercând să se concentreze. Laptopul încă mai mergea pe baterie. A căutat în servietă și a găsit CD-ul pe care îl folosise pentru a salva fotografiile legate de studiul său. L-a băgat în unitatea de CD a laptopului și a copiat în mare grabă fișierul video pe el.

Pipăind la repezeală prin întuneric, a găsit cutia cu tot setul *Flautului fermecat* de Mozart. Intenționase oricum să i-l trimită înapoi cu poșta și plicul era deja ștampilat și cu adresa scrisă. Încuviință în sinea lui: era singura soluție. A scos unul dintre discurile cu Mozart și a pus CD-ul pe care tocmai îl copiase în locul lui. A luat un marker și a scris rapid câteva cuvinte pe suprafața lucioasă a discului înainte de a pune CD-ul cu muzică peste el, și a închis carcasa. S-a rugat ca, în caz că ea îl va vedea înainte ca el să ajungă acolo, să-i ia în serios avertismentul.

Știa că nu departe de hotel era o cutie poștală, de la intersecție undeva către capătul lui Fischer Strasse, și a coborât scările în fugă, ieșind în strada întunecată. Luminile erau încă stinse și casele se aflau în întuneric. Ploaia care cădea fără încetare se transformase în lapoviță, iar smochingul i se făcuse leoarcă în timp ce alerga pe pavajul alunecos și noroios. O zăpadă murdară se așternuse pe clădirile adormite, iar străzile erau pustii.

Oliver a vârât pachetul în cutia poștală cu degetele tremurându-i de frig și frică și s-a întors spre hotel. Își făcuse deja planul: trebuia să-și împacheteze lucrurile și să plece naibii cât mai repede de acolo.

Ajunsese la cincizeci de metri de hotelul rămas în întuneric, când farurile puternice au apărut la colțul străzii și s-au îndreptat spre el. Mașina cea mare s-a apropiat amenințător. S-a întors să o ia în direcția opusă, dar a alunecat, julindu-și un genunchi de pavaj. Mercedesul s-a oprit lângă el. Erau patru bărbați înăuntru. Ușile din spate s-au deschis și doi dintre ei s-au dat jos și l-au prins de brațe. Figurile lor erau necruțătoare. L-au împins pe bancheta din spate și mașina a pornit-o pe străzile liniștite ale micului oraș.

Pe drum nimeni nu a vorbit, iar Oliver a stat în întuneric cu privirea îndreptată în jos. Mercedesul s-a oprit și bărbații l-au tras fără milă afară din mașină.

Erau pe marginea unui lac. Lapovița încetase și lumina palidă a lunii se reflecta pe suprafața lui înghețată. Luminile orășelului erau undeva în spate și clipeau în depărtare.

Toți cei patru bărbați s-au dat jos din mașină. L-au împins și pe Oliver și l-au izbit de lateralul mașinii, cu o mână răsucită la spate dureros, iar cineva i-a îndepărtat picioarele lovindu-l. A simțit cum niște mâini dibace îl percheziționau.

Și-a adus aminte de telefon cu o clipă înainte ca ei să-l găsească în buzunarul de la haină. A simțit în gură gustul fricii, dându-și seama că în graba lui uitase să șteargă filmulețul.

L-au smucit de pe metalul rece al mașinii și a văzut țeava pistolului scânteind în lumina lunii. Bărbatul care ținea arma era înalt, probabil peste un metru nouăzeci, și foarte robust. Privirea îi era impasibilă. Sub linia părului blond-roșcat tuns foarte scurt, unul dintre lobii urechilor era răsucit și crestat.

Oliver s-a uitat la el.

– Te cunosc de undeva? l-a întrebat.

– Mergi! a spus bărbatul cu pistolul și i-a făcut semn către lac.

Oliver a pășit printre pâlcurile de papură și a făcut primul pas pe gheață. A mers apoi pe suprafața lacului. Zece metri, cincisprezece. Sub el, gheața era groasă și rezistentă. Fiecare nerv din corpul său urla, iar inima îi bătea parcă în gât. Trebuia să existe o cale de scăpare.

Dar nu era și el știa asta. A continuat să meargă, alunecând pe gheața tare, dar netedă. Smochingul îi era îmbibat de transpirație.

Când a ajuns la treizeci de metri de mal, a auzit o împușcătură. A avut o mică tresărire de spaimă, dar

nu a simțit niciun impact, nicio durere. A simțit cum lovitura a rezonat prin gheața de sub picioarele lui.

Atunci și-a dat seama că nu aveau de gând să-l împuște.

A privit neajutorat în timp ce fisura albastră se extindea de la gaura pe care o făcuse proiectilul trecându-i pe sub picioare cu un trosnet lent și sonor. S-a uitat înapoi către mal și a văzut alt om intrând în mașină și scoțând o pușcă mitralieră pe care i-a dat-o individului înalt.

Oliver a închis ochii.

Un rânjet larg a apărut pe fața celui înalt, în timp ce ținea strâns arma la șold, dând drumul unui scurt foc automat la picioarele lui Oliver.

Gheața a zburat în bucăți, iar fisurile au apărut peste tot, înconjurându-l ca o pânză de păianjen. Nu avea unde să fugă. Suprafața înghețată de sub el a scos parcă un geamăt și apoi a plesnit.

Șocul apei extrem de reci i-a tăiat respirația. A încercat să se apuce de marginea colțuroasă a găurii create, dar mâinile i-au alunecat. Apa s-a ridicat deasupra capului lui, i-a intrat în nas și în gură, iar presiunea i-a bubuit în urechi în timp ce dădea din picioare și se zbătea. În întunericul care-l înconjura, și-a dat seama că ajunsese sub crusta de gheață. Degetele lui au alunecat neajutorate pe suprafața ei de dedesubt, îndepărtându-se de gaură. Bule de aer i-au ieșit șuvoi de pe buze. Nu exista nicio cale să iasă la suprafață sau să se întoarcă.

Și-a ținut respirația și s-a zbătut lovind gheața până când nu a mai putut să o țină. Trupul i-a

intrat în convulsii odată ce apa rece ca gheața i-a pătruns în plămâni.

În timp ce-și dădea sufletul, îi auzea parcă pe criminali râzând.

2

Sudul Turciei
Unsprezece luni mai târziu

Cei doi bărbați care jucau cărți la masa din bucătărie au auzit huruitul brusc al unui motor și s-au uitat la timp pentru a vedea camionul apărând în lumina ferestrelor patioului.

Apoi, acesta a izbit cu forță. Cioburi, așchii de lemn și bucăți de tencuială au explodat în cameră. Camionul s-a poticnit în roțile din față, cu apărătoarea mâncată de rugină ieșind prin gaura făcută în perete.

Cei doi s-au aruncat la pământ, căutând să se adăpostească, dărâmând sticlele de bere, dar au fost prea lenți. Ușa camionului a zburat într-o parte și bărbatul care a apărut din norul de praf era îmbrăcat tot în negru. Vestă de luptă neagră, mască de schi neagră, mănuși negre. A privit câteva clipe cum jucătorii de cărți s-au retras către spatele camerei și apoi a scos Browningul de 9 mm cu amortizor din toc și i-a împușcat rapid pe amândoi în piept, cu foc dublu. Trupurile lor s-au prăbușit pe podea. O cutie uzată

a zornăit pe dalele podelei. A mers către cel mai apropiat jucător de cărți și i-a tras un glonț în cap. Apoi a trecut la următorul. Bărbatul în negru urmărise casa izolată timp de trei zile, fără grabă, bine ascuns în copacii de dincolo de gard. Cunoștea rutina. Știa că în spatele clădirii se afla un garaj care adăpostea o autoutilitară Ford ruginită, cu cheile lăsate în contact, și că putea să se strecoare peste zid și să ajungă la ea fără a fi văzut prin ferestrele din spate unde stăteau de obicei bărbații, jucând cărți și bând bere.

Știa, de asemenea, unde se afla fata.

Praful începuse să se aștearnă în bucătăria devastată. După ce s-a asigurat că cei doi bărbați nu se mai puteau scula, intrusul a pus la loc în toc Browning-ul cald și a intrat în casă. S-a uitat la ceas. Nu trecuseră nici două minute de când sărise peste zid. Lucrurile mergeau conform planului.

Ușa de la camera fetei era șubredă și a cedat din balamale la a treia lovitură de picior. Între timp, a auzit-o țipând și a năvălit înăuntru. Fata se ghemuise la capătul celălalt al patului, cu cearșaful tras peste ea și cu groază în ochi. El știa că abia împlinise treisprezece ani.

Bărbatul s-a îndreptat către ea, oprindu-se la marginea patului. Fata a țipat și mai tare. S-a întrebat dacă nu cumva trebuia să-i dea unul din tranchilizantele pe care le avea mereu cu el. Și-a scos masca de schi, arătându-și fața osoasă și bronzată și părul blond.

– Vino cu mine, i-a spus blând, întinzând mâna către ea.

Fata s-a oprit din țipat și s-a uitat la el neîncrezătoare. Celălalt individ avea o privire dură. Cel de acum era diferit.

Bărbatul a băgat mâna în vestă și i-a arătat o fotografie în care era el cu părinții ei. Ea nu-i mai văzuse de multă vreme.

– E în regulă, i-a spus el. Numele meu este Ben și sunt aici ca să te ajut. Familia ta m-a trimis, Catherine. Ne așteaptă. Te voi duce la ei.

Obrajii fetei erau umezi de lacrimi.

– Ești polițist? a întrebat ea cu o voce joasă.

– Nu, a răspuns el. Doar un prieten.

Bărbatul a întins mâna mai mult, ușor, iar ea l-a lăsat să o apuce de braț și să o ajute să se ridice în picioare. Brațul ei părea lipsit de vlagă sub bluza murdară. Nu a protestat când a condus-o afară din cameră și nu a reacționat la imaginea celor doi bărbați morți întinși pe podeaua bucătăriei.

Ajunsă afară, a clipit în lumina soarelui. Era ceva vreme de când văzuse ultima oară împrejurimile casei. Nu se ținea prea bine pe picioare și Ben a dus-o în brațe până la Land Roverul pe care-l lăsase parcat la vreo cincizeci de metri de casă, ascuns în niște tufișuri. A deschis ușa de la mașină și a așezat-o pe scaun. Tremura. În spate avea o pătură și a acoperit-o cu ea.

S-a uitat din nou la ceas. Mai erau cinci minute până când ceilalți trei bărbați aveau să se întoarcă, dacă se conformau rutinei.

– Să mergem, a șoptit și a trecut de partea șoferului.

Fata a murmurat ceva drept răspuns, dar prea încet.

– Ce? a întrebat el.

– Și Maria? a repetat ea, uitându-se la el.

Ochii lui s-au îngustat.

– Maria?

Catherine a arătat înapoi, către casă.

– E încă înăuntru.

– Maria e o fată ca tine? O ține închisă și pe ea?

Catherine a încuviințat solemn.

El a luat o decizie.

– OK, am nevoie ca tu să stai aici un minut. Pot să am încredere în tine?

Ea a dat iar din cap aprobator.

– Unde este?

În trei minute a aflat unde o țineau pe Maria. Ca să ajungă acolo trebuia să treacă printr-o cameră murdară, unde erau puse câteva camere de filmat pe trepiede în jurul unui pat cu așternut mototolit, cu un echipament de iluminat ieftin aruncat într-un colț și un televizor cu video puse pe o masă joasă, simplă. Videoul fusese lăsat pornit, cu sunetul închis. A apăsat pe pauză și s-a uitat la imagini, realizând ceea ce vedea. L-a recunoscut pe unul dintre bărbații pe care-i împușcase mai devreme. Fata goală care se zvârcolea în acel film neprelucrat nu avea mai mult de unsprezece – doisprezece ani.

A simțit cum îl cuprinde mânia și a lovit cu putere cu piciorul în televizor, aruncându-l de pe masă. Acesta a lovit podeaua și a pocnit într-o jerbă de scântei.

Ușa de la camera Mariei nu era închisă și când a intrat în spațiul acela sordid, primul gând care i-a trecut prin minte a fost că era moartă.

Era fata înregistrată pe video. Încă mai respira, dar era drogată puternic. Doar o vestă soioasă și niște pantaloni scurți îi acopereau trupul slab. A ridicat-o cu grijă din pat și a dus-o în brațe prin casă înapoi către Land Rover. A întins-o ușor pe bancheta din spate, și-a scos propria vestă și a acoperit-o. Catherine i-a căutat mâna și s-a uitat către Ben cu o privire întrebătoare.

– Va fi bine, a spus el blând.

Zgomotul unei mașini care se apropia i-a atras atenția. Se întorseseră. Land Roverul era bine ascuns de privirea lor. La fel era și autoutilitara, care stătea încă îngropată pe jumătate în gaura din peretele bucătăriei, în spatele casei, dar ei aveau s-o descopere destul de curând.

Ben s-a urcat la volan și a ascultat. A auzit voci și pe unul dintre cei trei bărbați dându-se jos. Au urmat scrâșnetul porților de fier și rostogolirea cauciucurilor Suzuki-ului pe pietriș. Apoi bolborositul motorului prin țeava de eșapament și oprirea în fața casei. Deschiderea și trântirea portierelor mașinii. Pași și râsete.

A tras încet ușa de la mașină și a răsucit cheia. Vor ieși de aici înainte ca vreunul să poată reacționa. Apoi Catherine va fi din nou cu familia ei și o va preda pe Maria autorităților în care mai avea încă încredere.

Mâna i sa oprit la jumătatea drumului înainte să facă contact cheile. S-a lăsat pe spate în scaun și a

închis ochii. Le-a văzut din nou – acele imagini de pe televizor. Mâini grosolane întinse spre trupul tânăr. Dinți stricați dezveliți în rânjete largi. Privirile imploratoare ale fetei de pe pat.

A privit peste umăr la trupul subțire al Mariei, zăcând întins pe bancheta din spate. Catherine îl privea îngrijorată de pe scaunul din dreapta.

La naiba cu tot! A căutat sub scaunul pe care stătea și a scos arma de rezervă. Era o Ithaca de calibrul 12, neagră și brutală, cu mai puțin de șaizeci de centimetri între mâner și țeava tăiată. Încărcătorul era plin cu gloanțe 00-Buck, cu care puteai pătrunde într-o încăpere baricadată fără să fie nevoie să deschizi ușa.

A sărit cu picioarele afară din Land Rover.

– Mă întorc repede, i-a spus Catherinei.

Cei trei tocmai ajunseseră la veranda din față când el le-a sărit în spate. Doi dintre ei, cel gras și cel cu părul lung, glumeau despre ceva în turcă. Al treilea părea serios, era tatuat, cu părul dat pe spate și zornăia un mănunchi de chei. Avea o copie chinezească de Colt 1911-A1 prinsă la curea în spatele șoldului, cu trăgaciul în jos, în stilul amatorilor.

Când clac-clacul metalic al puștii Ithaca a tăiat aerul, toți trei s-au întors deodată, cu ochi mari de uimire. Niciunul nu a avut timp să apuce o armă. O țigară a căzut de pe niște buze întredeschise.

I-a privit rece preț de jumătate de secundă înainte să-și descarce în ei magazia puștii, de aproape.

3

Undeva deasupra Franței
Două zile mai târziu

Benedict Hope a privit pe fereastra Boeingului 747 și a sorbit încă o dată, lung, din paharul cu whisky, în timp ce urmărea oceanul de nori albi plutind pe dedesubt. Gheața a zornăit în pahar. Whisky-ul i-a lăsat o dâră arzătoare de-a lungul limbii. Airline Scotch, ceva amestecat, fără nume, dar mai bun decât nimic. Era a patra oară când bea așa ceva. Sau poate a cincea. Nu-și mai putea aduce aminte.

Locul de lângă el era liber, la fel ca majoritatea celor de la clasa business a avionului. Și-a întors capul de la geam, s-a întins și a închis ochii.

Trei angajamente anul ăsta. Fusese ocupat și era obosit. Îi luase două luni în Turcia să dea de urmele celor ce o țineau pe Catherine Petersen. Două luni lungi de mizerie și transpirație, pe urme false, urmărind informații fără rost, întorcând orice pietricică pe partea cealaltă. Părinții fetei își pierduseră deja orice nădejde de a o mai vedea vreodată în viață. El nu a făcut niciodată promisiuni oamenilor. Știa că exista mereu posibilitatea de a trimite familiei persoana căutată, într-un sac.

Asta i se întâmplase o singură dată. Mexico City, unul dintre cele mai active centre de răpire–răscumpărare ale lumii. Nu fusese vina lui. Răpitorii uciseseră copilul chiar înainte de a cere răscumpărarea. Ben

fusese cel care îi găsise trupul. Un băiețel, puțin înainte de a-și serba a unsprezecea zi de naștere, îndesat într-un container. Nu avea nici urechi, nici degete. Câteodată, răpitorii nici măcar nu o făceau pentru bani. Nu-i plăcea nici acum să se gândească la acele momente, dar amintirile pe jumătate înăbușite l-au asaltat.

Stăruise cu îndârjire în Turcia, așa cum făcuse mereu. Nu abandonase niciodată pe nimeni, chiar dacă fuseseră nenumărate cazuri când totul părea fără speranță. Precum în multe astfel de joburi, nu avusese nimic, nicio pistă pe care să o apuce, doar o mulțime de oameni prea înfricoșați ca să vorbească. Apoi o fărâmă întâmplătoare de informație a dezlegat toată afacerea și l-a condus direct la casa răpitorilor. Oameni muriseră pentru asta. Dar acum Catherine Petersen era din nou cu părinții ei și micuța Maria era îngrijită până când avea să i se găsească familia.

Acum, Ben nu-și dorea decât să meargă acasă, înapoi la sanctuarul care era vechea casă de pe îndepărtata coastă vestică a Irlandei. Se gândea la fâșia lui de plajă privată și singuratică, micul golf stâncos unde îi plăcea să-și petreacă timpul singur cu valurile, pescărușii și propriile gânduri. Planul lui după jobul din Turcia fusese să stea acolo în liniște cât mai mult posibil. Până la următorul telefon. Ăsta era un lucru de care putea fi sigur: întotdeauna va fi un alt telefon.

Și venise mai devreme decât se așteptase. Pe la ora douăsprezece, cu o noapte în urmă, stătea în barul hotelului cu o băutură în față, numărând orele până când

avea să părăsească Istanbulul. Își verificase telefonul pentru prima oară într-o săptămână. Era un mesaj care-l aștepta, iar vocea era una pe care o cunoștea foarte bine.

Era Leigh Llewellyn. Ea era ultima persoană pe care se aștepta să o audă. Ascultase mesajul de câteva ori. Îi părea tensionată, nervoasă, cu respirația precipitată.

Ben, nu știu unde ești și nici când vei primi acest mesaj, dar trebuie să te văd. Nu știu pe cine altcineva să sun. Stau în Londra, la Dorchester. Vino și găsește-mă. Te voi aștepta aici cât de mult voi putea. O pauză, apoi cu o voce încordată: *Ben, sunt speriată. Te rog, vino repede dacă poți.*

Mesajul fusese trimis cu cinci zile înainte, pe 4 decembrie. Ascultându-l, anulase zborul spre Dublin și în mai puțin de o oră era la Heathrow.

Ce ar fi putut să vrea de la el? Nu mai vorbiseră de cincisprezece ani.

Ultima oară când o văzuse pe Leigh Llewellyn fusese la înmormântarea lui Oliver în ianuarie, în acea zi teribilă când văzuse sicriul vechiului său prieten intrând în pământ, în timp ce ploaia aia galeză de gheață se năpustise asupra cimitirului părăsit. Stătuse pe marginea gropii cu părul ei lung și negru în voia vântului. Își pierduse deja părinții cu mult timp înainte. Acum și fratele ei murise înecat într-un accident tragic. Cineva ținea o umbrelă deasupra ei. Ea nu părea să observe. Fața ei cu trăsături frumoase era palidă și trasă. Știa acei ochi verzi ca de jad, din urmă cu mulți ani. Ben își amintea atât de bine strălucirea

lor, iar acum priveau fără expresie în gol. Ignora cu desăvârșire prezența fotografilor care dădeau târcoale ca vulturii, ca să surprindă o cât de mică imagine a starului de operă care își scurtase turneul european ca să aducă sicriul fratelui, cu avionul personal, de la Viena înapoi în Țara Galilor, unde se născuse.

Își dorise să vorbească cu ea în ziua aceea, dar era mult prea multă durere între ei. Ea nu-l văzuse, iar el se ținuse departe de ea. Pe drumul spre ieșirea din cimitir, el îi pasase o carte de vizită asistentului ei personal. Era tot ce putea face. Apoi se făcuse nevăzut.

După funeralii, Leigh dispăruse din viața publică și se retrăsese la casa ei din Monte Carlo. Se gândea la ea adesea, dar nu o putea suna.

Nu, după ce îi făcuse el cu cincisprezece ani în urmă.

4

Ballykelly, Irlanda de Nord
Cu cincisprezece ani în urmă

Într-o noapte ploioasă de marți, subcaporalul Benedict Hope a părăsit strada principală luând-o în jos pe aleea plină de băltoace, printre pubele și noul graffiti care spunea LA DRACU' CU PAPA. Firma micului bar unde se bea vin a scârțâit în bătaia vântului.

A pășit înăuntru prin intrarea de piatră și și-a scuturat apa de pe haine, bucuros că scăpase de uniformă.

O scară de fier ruginită ducea până la ușile duble ale barului. În timp ce se apropia, a auzit sunetul pianului plutind pe sub ele. A împins ușile și a pășit pe podeaua de pe care se desprindea linoleumul. Localul era aproape gol.

Ben a tras un taburet și s-a așezat la bar. Barmanul lustruia cu o cârpă o halbă de bere.

– Cum îți mai merge, Joe?

Joe a zâmbit prin barba lui groasă.

– Îmi merge bine, mersi. Ca de obicei?

– De ce nu? a spus Ben.

Joe a apucat un pahar și a turnat în el dintr-o sticlă de Black Bush, care atârna în spatele barului.

– O s-o dai gata destul de repede, a spus cântărind cu privirea nivelul de alcool rămas în sticlă.

Pianistul a început să cânte din nou. Era o pianină veche și uzată, căreia îi lipsea cea mai mare parte a finisajului exterior și care avea neapărat nevoie să fie acordată, dar care suna bine sub degetele muzicianului. Era o interpretare destul de bună a boogie-woogie-ului lui Jerry Lee Lewis, ținând un ritm excelent cu mâna stângă, în timp ce dreapta bătea gamele electrizante de blues.

– Nu-i rău deloc, nu-i așa? a spus Joe. Unul de-ai tăi, după cum arată. Ben s-a răsucit pe taburet.

– Mda, de fapt chiar e.

– Păcat. Mă gândeam să-l angajez. Ar putea să mai atragă ceva clientelă.

Ben îi știa și numele. Soldat Oliver Llewellyn. Era înalt și subțire, iar părul negru îi era tăiat foarte scurt,

ca o perie. Era prea concentrat asupra clapelor ca să-l observe că Ben îl urmărea de pe scaun.

O blondă tânără de vreo douăzeci de ani stătea rezemată de o margine a pianului, privind admirativ cum degetele lui Oliver alergau. Brusc, acesta a tăiat clapele descrescător și a continuat într-o serie de acorduri vibrante de jazz care parcă făceau trecerea de la Jerry Lee Lewis la Oscar Peterson.

– Ești fantastic, pe cuvânt! a zis blonda dintr-o suflare. De fapt nu ești soldat, nu-i așa?

– Ba bineînțeles că sunt, a răspuns Oliver zâmbind și continuând să cânte. SAS[1].

– Glumești! a spus ea.

– Nu, i-a răspuns el. Eu nu glumesc niciodată. SAS. Sexy – Atractiv – Sofisticat. Ăsta sunt eu.

Ea a chicotit și l-a lovit în glumă pe umăr, iar el a continuat să cânte cu mâna dreaptă, în timp ce stânga și-a petrecut-o în jurul taliei ei, trăgând-o către el.

– E destul loc pe acest scaun pentru amândoi, a spus el. Haide, îți arăt un duet.

Ea s-a așezat aproape de el, cu coapsa atingând-o pe a lui.

– Care-i numele tău? a întrebat el.

– Bernie.

Ben a zâmbit larg și s-a întors către paharul lui, schimbând priviri cu înțeles cu Joe. Soldatul Llewellyn nu pierdea timpul.

---

[1] Special Air Service, regiment de forțe speciale al armatei Marii Britanii (n. tr.).

Ușile s-au deschis într-o parte și patru tipi au intrat așezându-se la o masă în mijlocul sălii. Erau pe la vreo douăzeci și cinci de ani, aroganți și încrezuți. Unul dintre ei a mers la bar pentru câteva halbe de bere, ignorând salutul prietenos din cap al lui Ben. Unul din prietenii lui, mare și supraponderal, cu fața palidă, s-a întors greoi în scaun și a chemat-o pe fata căreia Oliver tocmai îi arăta un duet simplu.

– Bernie! Vino aici! și cu ochii mijiți a aruncat o privire lungă către spatele lui Oliver.

Bernie s-a smuls de lângă pian și s-a ridicat nervoasă în picioare.

– Trebuie să plec, i-a șoptit ea lui Oliver. Acesta a ridicat trist din umeri și s-a avântat în acordurile unei nocturne de Chopin.

Bernie s-a așezat la masa celor patru tineri.

– Ce dracu' făceai cu el? a întrebat-o cel gras, uitându-se la ea cu insistență. Nu vezi ce e?

– Ne amuzam puțin doar, a rostit ea încet. Lasă-l în pace, Gary.

Oliver s-a oprit din cântat. A luat halba pe jumătate băută de pe pian și a golit-o, s-a uitat la ceas și a ieșit din bar. Bernie și-a întins gâtul și i-a zâmbit trist când a trecut pe lângă masa lor.

Cei patru s-au privit între ei. Gary și-a ridicat sprâncenele și și-a îndreptat brusc bărbia către ușă.

– Tu stai aici, i-a mârâit el lui Bernie și și-a împins scaunul înapoi de la masă. Toți patru au sorbit ultima picătură de bere și s-au ridicat în picioare, apoi s-au îndreptat către ușă. Bernie a privit îngrijorată.

– Gary..., a început ea.

– Tu! Tacă-ți fleanca! și Gary a îndreptat un deget gros către fața ei.

– Asta-i din cauza ta, târfă! Ți-am spus să nu te învârți pe lângă nenorociții ăștia de soldați.

Toți patru au ieșit afară hotărâți.

În tot acest timp, Ben privise. A oftat. Și-a pus paharul pe tejghea și a coborât de pe scaun.

Afară pe alee, cei patru deja îl ajunseseră din urmă pe Oliver. L-au împins către un zid. Doi dintre ei aveau cuțite cu piedică. Gary i-a țintit un pumn în stomac, ceea ce l-a făcut să se chircească de durere. Oliver s-a îndreptat brusc și l-a lovit cu capul fix între ochi. Grăsanul a scos un urlet și a dat înapoi clătinându-se, cu sângele năvălindu-i pe nasul spart. Ceilalți trei s-au repezit la Oliver, doi dintre ei amenințându-l cu cuțitele îndreptate către gâtul lui, în timp ce al treilea l-a lovit cu piciorul în burtă. I-au luat portofelul și au rupt bancnotele din el.

Ben a venit neobservat în spatele lor. Gary era prea ocupat cu propriul nas, așa că Ben și-a concentrat atenția asupra celorlalți. Cu o mână prinzându-l de păr și o lovitură scurtă în spatele genunchiului, Ben l-a trântit pe spate pe unul dintre cei cu cuțite. L-ar fi putut omorî cu ușurință. A preferat însă să-i aplice o lovitură puternică în organele genitale. Bărbatul a scos un urlet animalic. Ceilalți doi i-au dat drumul lui Oliver și au fugit.

Gary și-a ridicat pumnii. Fața îi era mânjită cu sânge. Ben știa exact la ce să se aștepte de la el. Era

genul tipic de bătăuș fără stofă, fără creier și fără disciplină. Doar ură, putere și noroc, astea erau singurele lucruri care existau pentru el. Se va arunca înainte urlând ca un taur mare și lipsit de judecată. Pumnii lui vor fi lenți și vor descrie un arc de cerc pe care un luptător antrenat îl va putea observa și bloca la timp. Odată ce i-ai blocat lovitura și ai intrat în interiorul arcului de cerc, îl puteai lovi în plin.

Gary s-a lansat în luptă exact așa cum anticipase Ben. Singura problemă era să găsească o metodă de al opri fără a-i lăsa răni majore. A prins pumnul care a zburat către el, i-a aplicat o priză și i-a rupt încheietura. A continuat apoi cu o lovitură care i-a făcut praf buzele lui Gary și l-a trimis cu capul într-un șir de pubele. Gary s-a prăbușit pe cimentul ud, întins lângă prietenul său, care încă se mai zvârcolea pe spate, urlând în agonie cu mâna la testicule.

Ben l-a ajutat pe Oliver să se ridice în picioare. Se chinuia încă să tragă aer după lovitura în stomac.

– Haide, să mergem, i-a zis Ben, sprijinindu-l.

Ceva tare și sfărâmicios i-a pârâit sub talpă. S-a uitat în jos și a văzut pe ciment bucăți din dinții sparți ai lui Gary.

– Bine că ați apărut, a spus Oliver răsuflând cu greu. I-aș fi putut omorî. Și-a unit sprâncenele, cu o expresie de recunoștință pe chip. Domnule, a adăugat.

– Oh, am observat. SAS, nu? Portofelul lui Oliver rămăsese pe cimentul ud. Ben s-a aplecat și a cules hârtiile care căzuseră din el: carnet de conducere, bani și o fotografie. Ben le-a aranjat în portofel și se pregătea să i le dea înapoi lui Oliver.

Dar apoi s-a oprit. A deschis din nou portofelul și a scos fotografia. A îndreptat-o și s-a uitat încă o dată la ea. A stat cu ochii la ea multă vreme.

Era o imagine a lui Oliver cu o fată, făcută la o petrecere. Avea brațul în jurul ei, prostindu-se și arborând o mutră tâmpită.

Dar Ben nu se uita la Oliver.

Fata din poză purta o rochie de seară verde, care-i scotea în evidență culoarea ochilor, iar părul negru strălucitor i se revărsa peste umerii goi.

Pentru o clipă nu și-a putut desprinde ochii de fotografie. I-a trebuit ceva efort ca să-și smulgă privirea. I-a arătat poza lui Oliver și într-un final a îndoit-o din nou și a pus-o la loc în portofel.

– Dacă aș fi avut o fată ca ea, a spus aspru, nu mi-aș fi creat probleme umblând după femei ca Bernie.

Oliver a luat portofelul și i-a dat drumul în buzunar. Și-a șters sângele de pe buza de sus și a spus:

– Sună ca un sfat, domnule. Numai că aceea nu e prietena mea. E sora mea mai mică.

5

Londra
În prezent

Ben a străbătut opulenta sală de recepție a hotelului Dorchester și s-a apropiat de birou.

– Doamna Llewellyn este încă în camera 1221? a întrebat.

Trei minute mai târziu păși repede pe covorul moale al coridorului, apropiindu-se de ușa ei. Se gândea la ce voia și la ce putea să-i spună după tot acest timp.

A trecut de un colț al coridorului. Un bărbat stătea în picioare chiar în față. Nu părea că ar aștepta pe cineva și nici a fi cineva care a închiriat o cameră de hotel. Stătea pur și simplu acolo, cu spatele la una dintre uși. Ben a verificat numărul ei. *1221*.

S-a uitat la tipul din fața ușii de sus până jos. Era un om foarte mare. Era cu vreo doisprezece centimetri mai înalt decât Ben, în jur de un metru nouăzeci și cinci. Era și foarte lat. Probabil de vreo două ori greutatea lui, poate peste o sută cincizeci de kilograme. Purta un costum negru de poliester, care era prea strâns peste piept și umeri. Brațele îi arătau de parcă mânecile erau gata să pocnească din cusături. Zece ani sau mai bine de folosire intensă de steroizi îi lăsaseră fața săpată de urme de coșuri. Avea un cap cu barba rasă impecabil, ce îi stătea pe umerii masivi ca un bob de mazăre pe o riglă.

Ben a mers până la el fără a-și schimba ritmul pașilor.

– Sunt aici pentru a o vedea pe Leigh Llewellyn.

Bărbatul cel masiv și-a încrucișat brațele pe piept și a dat dezaprobator din cap. O licărire de amuzament i-a trecut pe chip.

– Nimeni nu o poate vedea, a răspuns el cu o voce profundă. Nu poate fi deranjată.

– Sunt un prieten. Mă așteaptă.

O pereche de ochi mari i-au sfredelit pe ai lui.

– Nu mi s-a comunicat așa ceva.

– Poți să-i spui că sunt aici? a spus Ben. Numele meu e Hope.

Bărbatul a scuturat scurt din cap.

– Mm, nici gând.

– Mai bine m-ai lăsa să intru.

– Cară-te, piticanie!

Ben a reușit să treacă de gorilă și să bată la ușă. Imediat, mâna pătrată a tipului a țâșnit și l-a prins de încheietură cu degetele-i groase.

– Nu trebuia să faci asta, a spus Ben.

Namila era pe cale să răspundă, când Ben i-a sucit mâna într-o priză care era doar la o fracțiune distanță de a-i rupe încheietura. A îndoit mâna tipului la spate și l-a forțat să se lase în genunchi. Durerea era aceeași, nu conta cât de mari erau.

– Poate că ar trebui să o luăm de la început, a spus Ben pe un ton moale. Am venit aici ca să o văd pe Leigh Llewellyn. Nu vreau să te rănesc decât dacă mă obligi. Tot ce vreau e să fiu lăsat înăuntru. Crezi că te poți descurca acum cu asta?

– Bine, bine. Dă-mi drumul. Vocea matahalei era pițigăiată și panicată, iar el începuse să tremure.

Ușa s-a deschis. Încă doi bărbați au apărut la intrare. Amândoi purtau aceleași costume ieftine, dar niciunul nu era la fel de mare ca primul.

Ben le-a aruncat o privire de avertizare.

– Mai bine mi-ați da voie să intru, a spus el, sau o să-i rup brațul.

O figură familiară a apărut din spatele lor. Ei s-au dat la o parte pentru a-i face loc.

– E în regulă, le-a spus, îl cunosc.

– Bună, Leigh, a zis Ben.

Ea i-a aruncat o privire întrebătoare:

– Ce faci cu bodyguardul meu?

N-a putut decât să zâmbească la auzul vocii ei. Încă mai păstra acea melodică cadență galeză în accent, doar puțin temperată de anii de călătorii în jurul lumii și de viață în străinătate.

Ben i-a dat drumul tipului și acesta a alunecat greoi pe podea.

– Asta-i ceea ce se numește un sac de rahat? a spus el.

Ceilalți doi bodyguarzi se mișcau amenințător prin preajma ușii, schimbând priviri nervoase. Matahala s-a adunat încet de pe podea, fără vlagă, frecându-și brațul și gemând.

– Mai bine ai intra, i-a zis ea lui Ben.

Și-a făcut loc cu umerii printre cei doi și a pășit în încăpere.

Camera 1221 era de fapt un vast apartament în care se simțea miros de flori. Lumina slabă a soarelui pătrundea înăuntru prin trei ferestre înalte, flancate de perdele grele. Leigh l-a condus înăuntru și a închis ușa repede, lăsându-i pe bodyguarzi afară pe coridor. S-au privit în față cu nesiguranță.

– Cincisprezece ani, a spus el.

Era încă aceeași Leigh pe care și-o amintea, încă frumoasă. Aceeași figură suplă, aceeași piele perfectă. Acei ochi verzi. Purta blugi decolorați și un pulover bleumarin. Nu era machiată. Nu avea nevoie. Singura bijuterie pe care o purta era un medalion de aur atârnat pe un lanț subțire în jurul gâtului. Părul îi cădea liber pe umeri, negru și lucios, exact așa cum și-l amintea.

– Ben Hope, a început ea pe un ton glacial, privindu-l, mi-am promis că data următoare când o să te văd, o să te plesnesc peste față.

– Pentru asta m-ai chemat? a spus el. Acum sunt aici, așa că nu ezita!

– Nu credeam că o să-ți faci apariția.

– Am primit mesajul tău azi-noapte. Am venit direct aici.

– L-am trimis acum câteva zile.

– Am fost ocupat, a spus el.

– Sigur, a pufnit ea.

– Am avut impresia că ai nevoie de ajutorul meu, a zis el, dar mi se pare că nu sunt tocmai binevenit.

Ea l-a privit sfidător:

– Nu mai am nevoie de tine. Am intrat în panică, atâta tot. Nu ar fi trebuit să te sun. Am lucrurile sub control acum.

– Comitetul tău de primire? Am observat.

– Dacă ți-ai abandonat treburile ca să vii aici, n-o să fie un timp pierdut.

Geanta de mână îi era pe un fotoliu. A mers până acolo, și-a scos portofelul și a început să numere bancnote.

– N-am nevoie de banii tăi, Leigh. Vreau să știu ce se petrece. Pui de un circ cumva? – a întrebat-o, arătând cu degetul mare peste umăr

Ea și-a pus portofelul jos.

– Nu înțeleg.

– Atunci, de ce ți-ai angajat o trupă de clovni?

– Ca să mă apere.

– Nu ar fi în stare să te apere nici de un grup de quakeri[1].

– Trebuia să angajez pe cineva. Tu nu erai aici.

La fel ca atunci.

– Sunt aici acum, a zis el. Dacă tot am făcut drumul ăsta, măcar spune-mi ce se întâmplă.

Ea a oftat, bătând în retragere.

– Bine. Îmi pare rău. Sunt obosită și speriată. Am nevoie de ceva de băut. Vrei și tu un pahar?

Ben și-a întins vesta maro de piele pe spatele unei canapele.

– Pare un început promițător. Aș putea încerca un scotch decent, după porcăria aia pe care mi-au dat-o în avion.

– Ai rămas la whisky-ul tău.

Leigh a deschis un bar oriental și a luat o sticlă verde. Lui i s-a părut că vede un tremur ușor în mișcarea mâinii ei.

---

[1] Membri ai Societății Religioase a Prietenilor, sectă religioasă protestantă înființată în secolul al XVII-lea de către George Fox și care s-a remarcat prin pacifism, nonviolență și nerecunoașterea riturilor și a clerului (n. tr.).

– Single malt[1]? a întrebat ea, apoi și-a turnat în pahar la fel de mult ca într-al lui.

El nu-și amintea ca ea să fi băut. Însă, pe vremea aia ea era doar o fată de nouăsprezece ani. Trecuse atât de mult timp. Și-a dat seama că nu o mai cunoștea aproape deloc.

Ea a luat agitată o gură de whisky, s-a stâmbat și a îngăimat:

– Am dat de necazuri. Mi s-a întâmplat ceva.

– Stai jos și povestește-mi totul, a spus el.

S-au așezat față în față în fotolii confortabile, de o parte și de alta a măsuței de cafea cu blat de sticlă. Paharul lui era deja gol. S-a întins după sticlă și și-a turnat încă unul dublu.

Leigh și-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față. Rotindu-și paharul cu whisky pe masă, a început să vorbească:

– Am fost în Londra șase săptămâni cu un contract, a spus ea. Am jucat *Tosca* la Opera Regală. Am închiriat un mic apartament nu departe de teatrul de operă. Era dimineața de după ultima zăpadă. Planificasem să pierd ceva vreme prin jur. Făcusem unele cumpărături în Covent Garden și mă întorceam pe jos la apartament. E pe o stradă liniștită, unde de multe ori nu vezi pe nimeni. Mi s-a părut că cineva mă urmărea. Știi, acea senzație că nu ești singur?

– Continuă.

---

[1] Whisky fabricat dintr-un singur tip de malț (de obicei orz) și distilat la o distilerie anume (n. tr.).

– Ei se aflau într-o mașină, una mare și închisă la culoare. Nu-mi aduc aminte ce marcă. Mă urmăreau doar de-a lungul străzii, în ritmul meu de mers. Prima oară m-am gândit că sunt fotografi sau niște indivizi care acostează femei pe stradă. Am încercat să-i ignor mergând mai repede. Apoi mașina a virat brusc pe pavaj în fața mea, tăindu-mi calea. Am încercat să mă întorc în direcția opusă, dar au coborât și mi-au blocat retragerea.

– Poți să-i descrii?

Ea a dat din cap.

– Erau trei: șoferul și încă doi. Bine îmbrăcați și cu costume închise la culoare. Arătau a oameni de afaceri. Unul dintre ei mi-a spus să intru în mașină. Când am dat să fug, m-a prins.

– Cum ai reușit să scapi?

Leigh a zâmbit misterios.

– Trebuie să-ți spun ceva despre viața în Monte Carlo: deși unii susțin că seamănă cu un stat polițienesc, femeile pot să meargă în siguranță pe stradă. Oriunde în altă parte, în Europa sau în Statele Unite, am mereu la mine un spray Mace[1].

El a clipit.

– Aveai la tine un Mace?

– În Marea Britanie, o țară liberă? A răspuns Leigh, scuturând din cap. Glumești. Am cu mine doar un mic spray de păr. În timp ce el mă ținea de braț, i-am dat cu el în ochi.

---

[1] Spray lacrimogen folosit pentru autoapărare (n. tr.).

– Crud, dar eficient.

Ea a oftat lăsându-și capul în mâini, părul negru acoperindu-i fața.

– Nu m-am gândit niciodată că va trebui să-l folosesc, a spus ea încet, a fost teribil. Îl tot văd, iar și iar, în fața ochilor. Tipul mi-a dat drumul, urlând și frecându-și ochii. A băgat mâna în vestă și a scos un pistol. Am fugit ca o nebună. Ei au venit după mine. Sunt o alergătoare bună, dar m-ar fi prins dacă nu ar fi fost taxiul care tocmai trecea pe acolo. I-am spus șoferului *mergi, pur și simplu mergi*. Nu m-am mai întors la apartament de atunci. S-a uitat la el cu îngrijorare în ochi. Deci ce părere ai?

– Cred că prietenii tăi de afară nu or să te ajute cu asta.

– Chiar a fost o tentativă de răpire, nu?

– Așa pare, a aprobat el, oamenii în poziția ta sunt o țintă. Ești o persoană importantă și ești bogată. Până când, bineînțeles, cineva se pune să-ți facă rău. Ai vreun dușman de care îți aduci aminte în mod special?

Leigh și-a strâns buzele.

– Niciunul la care să mă gândesc. De ce aș avea? Sunt doar o cântăreață.

– O cântăreață destul de cunoscută, totuși. Te-ai gândit vreodată că cineva te urmărea, ai primit vreun telefon ciudat, e-mailuri sau scrisori?

Ea a ridicat din umeri.

– Am fani care încearcă să mă contacteze prin Pam, asistentul meu personal. Oamenii mă recunosc câteodată și vor un autograf pentru o copertă

de CD – chestii de genul ăsta. Dar niciodată nu am avut de-a face cu nimic pe care să-l poți numi ciudat sau amenințător.

– Când ai fugit de atacatori și ai luat taxiul, ai venit direct aici?

– Nu sunt atât de proastă. M-am gândit că pot lua numărul taxiului și să-mi dea de urmă.

El a dat din cap.

– Deci nimeni nu știe că ești aici cu excepția personalului de la hotel?

– Doar poliția.

– Ei nu sunt niciodată de prea mare ajutor în astfel de cazuri.

– Mda, mi-au luat o declarație și au spus că vor face cercetări.

– Presupun că nu ai luat numărul mașinii?

– Ben, s-a întâmplat atât de repede...

– Nu-i nimic. Oricum, era probabil ori un număr fals, ori o mașină furată. A făcut o pauză, cântărindu-și cuvintele pentru ceea ce avea să spună în continuare. Leigh, trebuie să te întreb... e multă vreme de când...

– ...De când te-ai descotorosit de mine și ai dispărut?

El nu i-a luat în seamă cuvintele și a continuat:

– Ce am vrut să spun e că n-am mai ținut legătura de mult timp. Te-ai măritat?

– Curioasă întrebare, Ben. Nu cred că aș...

– Poate fi important.

Leigh a ezitat înainte să răspundă.

– A fost după multă vreme, a spus ea.

– Cine e?

– Un compozitor.

– Sunteți încă împreună?

– A durat doar vreo doi ani, a spus ea, pur și simplu n-a mers. Încă ne mai întâlnim ocazional ca prieteni. S-a încruntat. Ce vrei să afli?

– Răpirile sunt o afacere ca oricare alta, Leigh. Nu e ceva personal. Doar banii contează, iar dacă nu e o familie sau un soț care să plătească pentru întoarcerea ta în siguranță, nu există niciun motiv pentru răpire. E șantaj emoțional primar. Funcționează doar dacă există o a treia persoană care să fie destul de speriată că poate pierde pe cineva apropiat. A luat o înghițitură de scotch, golindu-și aproape paharul. Există doar o singură excepție de la această regulă, respectiv dacă victima are asigurare K&R.

– K&R?

– Asigurare în caz de răpire.

– Nici măcar n-am știut că poți avea asigurare pentru așa ceva.

– Deci presupun că nu ai?

Ea a clătinat din cap.

–Asta înseamnă că în mare măsură am putea exclude motivul financiar. Asta dacă nu a fost o treabă de amator. Mai întâi răpești persoana respectivă și te gândești la detalii după. Dar tipii ăștia păreau ceva mai profesioniști decât atât. Și nici nu cred că te-au confundat cu altcineva. Știau unde stai. Cineva le făcuse tema pentru acasă. S-a oprit pentru a mai lua încă o înghițitură lungă de whisky. A pus paharul

gol pe masă. Cristalul a scos un clinchet. Ce ai de gând să faci acum? a întrebat el.

– Vreau să plec din Londra, pentru început. Nu mai suport să stau aici, prinsă ca un animal în hotelul ăsta. Ar trebui să fiu în Veneția la mijlocul lui ianuarie pentru *Flautul fermecat*. Dar mai întâi o să plec la țară, în vestul Oxfordshire. Dave și echipa lui o să mă însoțească.

– De ce acolo?

– E un loc pe care l-am cumpărat cu ceva timp în urmă. Mă gândisem să deschid o școală de operă.

– Cine știe despre acest loc?

– Încă nimeni, în afară de mine, asistentul meu personal și managerul meu, a spus ea. Deocamdată e doar o casă mare, veche și goală, fără nimic altceva decât câteva cutii cu diverse lucruri, trimise de la Monte Carlo. Încă nu am reușit să o mobilez, dar se poate trăi în ea. Voi sta acolo câteva zile, până când voi decide ce să fac în continuare.

– Îți spun eu ce trebuie să faci, a zis Ben și a îndreptat degetul mare peste umăr în direcția ușii. În primul rând trebuie să scapi de idioții ăia de afară. Mai mult te încurcă. Oricine ar fi putut intra aici. Nici măcar nu m-au încetinit cumva.

Ea a încuviințat din cap.

– Ai pus întru câtva lucrurile în perspectiva corectă. Să spunem că sunt de acord să scăpăm de ei imediat, dar ce vom face după asta?

– Vrei să mă implic?

– Asta speram, a spus ea.

– Nu sunt bodyguard, Leigh. Nu e ceea ce fac. Dar cunosc câțiva oameni. Îți vom găsi o protecție bună.

S-a uitat la el nu prea încântată.

– De ce aș schimba niște gorile cu altele?

El a zâmbit și a clătinat din cap.

– Oamenii la care mă gândesc sunt profesioniști. E ceva serios. Abia dacă le vei băga de seamă prezența, dar vei fi în siguranță. Știu sigur, eu i-am antrenat.

– Mă simt mai în siguranță cu tine, a spus ea.

– Chiar și după ce ți-am făcut?

– Nu mă vei lăsa baltă din nou, nu? a întrebat ea. Nu și de data asta.

El a oftat.

– Nu, a răspuns, nu te voi lăsa baltă din nou.

6

Berna, Elveția

Heini Müler s-a ghemuit mai aproape de foc și și-a încălzit mâinile. Fulgii de zăpadă cădeau în spirală prin cerul nopții, topindu-se de laturile metalice ale mangalului.

Fusese o zi lungă, iar câțiva dintre demonstranți deveniseră agitați, așteptând să se întâmple ceva. A aruncat o privire asupra mulțimii. Nu erau la fel de zgomotoși ca în după-amiaza aceea. Oamenii erau adunați la câte o țigară fără nicotină, bând ceai de

coacăze negre și cafea decofeinizată din termosuri, discutând în grupuri, lovindu-și picioarele și arătând obosiți și înfrigurați. Câțiva renunțaseră și plecaseră acasă, dar tot mai rămăseseră vreo patru sute.

Încercaseră mai devreme să pătrundă în grădina hotelului, dar când nemernicii ăia se aflau în conferință, paza era întărită. Locul era bine închis și a trebuit să se mulțumească cu fluturarea pancartelor în afara porților înalte. Poliția menținea distanța cu furgonetele și motocicletele parcate undeva mai sus pe stradă și mult mai adânc înăuntru. Polițiștii erau nervoși. Știau că sunt clar în inferioritate numerică.

Vastul hotel era la câteva sute de metri distanță, dincolo de întinderile de iarbă acum înzăpezite. Erau treisprezece limuzine parcate în fața clădirii unde se ținea conferința, toate negre, identice. Cu câteva minute înainte, prietena lui Heini, Franka, remarcase un grup de șoferi ieșind pe o ușă laterală pentru a da jos zăpada de pe mașini. Părea că în sfârșit se va întâmpla ceva.

– Vin! a strigat cineva, iar demonstranții au apucat pancartele ca pe niște arme. STOP CLIMATULUI DE HAOS. ARAGON PENTRU EUROPA.

Heini a privit prin binoclul prietenei sale cum ușile clădirii se deschid și participanții ies în zăpadă. Cei mai tineri dintre bărbați erau de vârstă mijlocie. Toți era îmbrăcați elegant și câțiva dintre cei mai în vârstă purtau pălării. Curtea din față fusese măturată și dată cu sare pentru Onorabili, iar șoferii și personalul hotelier erau în așteptare cu umbrelele pregătite.

Câțiva polițiști s-au urcat pe motocicletele Honda Pan European, iar cei de la securitate, în haine civile, stăteau prin preajmă vorbind la stații radio.

Treisprezece șoferi au deschis simultan ușile din spate ale celor treisprezece limuzine și pasagerii au urcat. Portierele au fost trântite și personalul hotelier s-a adunat ceremonios afară în zăpadă, în timp ce mașinile au demarat. Procesiunea a pornit la vale pe drumul privat, în zgomotul domol al limuzinelor, spre porțile înalte unde așteptau demonstranții. Câteva motociclete erau în față, iar patru mașini de securitate încheiau șirul.

În spatele primei limuzine, un bărbat subțire, îmbrăcat elegant, spre șaptezeci de ani, s-a rezemat de spătarul de piele. Numele lui era Werner Kroll și era președintele comitetului. Și-a îndoit mâinile delicat, le-a pus pe genunchi și a așteptat răbdător în timp ce luxoasa mașină se apropia de mulțimea care se îmbulzea turbată.

Asistentul lui Kroll stătea în fața lui. Era un bărbat mai tânăr, de vreo patruzeci și ceva de ani. Era musculos și încă își mai purta părul ca în zilele de armată. S-a răsucit să privească pancartele ridicate în aer, cu o căutătură batjocoritoare.

– Cretini, a zis arătându-i cu un deget înmănușat. Uită-te la ei. Ce or fi crezând că obțin?

– Democrația le dă iluzia libertății, a răspuns Kroll încet, privindu-i.

Porțile s-au deschis automat pentru a lăsa limuzinele să treacă. Protestatarii s-au îngrămădit imediat în

jurul mașinilor, scandând slogane și ridicându-și pancartele cu mânie. Erau mult mai mulți decât de obicei, a observat Kroll. Cu doi ani în urmă, demonstranții care așteptau afară după astfel de întâlniri nu erau mult mai mult decât o bandă dezorganizată de hipioți, maximum șaizeci–șaptezeci și ușor de controlat de poliție. Acum lucrurile stăteau cu totul altfel.

Mulțimea a înconjurat mașina. Poliția se amestecase acum printre demonstranți, prinzându-i pe unii și trăgându-i spre dube. Tensiunea creștea vizibil. Trei ofițeri de poliție l-au înșfăcat pe un tânăr cu o pancartă ARAGON PENTRU EUROPA, care bloca înaintarea mașinii. Bannerul cu litere trasate grosolan s-a izbit de parbriz.

Kroll cunoștea foarte bine numele Aragon. Aragon fusese cel care dăduse acestor oameni puterea pe care o aveau în prezent. În doar câțiva ani, charismaticul tânăr politician european ieșise din obscuritate, reușind să obțină sprijinul masiv al oamenilor pentru politica sa ecologică și antinucleară. Nu mai erau doar un grup de hipioți, radicaliști sau militanți de stânga, care protestau. Aragon făcuse apel la clasele de mijloc și asta era periculos.

Heini Müler a căutat în geantă și a scos o cutie de ouă. Era un vegetarian convins și nu cumpăra de obicei ouă, dar pentru asta făcuse o excepție. Ouăle erau vechi de câteva luni. Heini stătea în picioare, rânjind în timp ce limuzina din față se apropia cu farurile aprinse. A luat un ou din cutie și a ridicat brațul

pentru a-l azvârli în geamul automobilului. Altcineva agita un spray de vopsea roșie.

Când era gata să spargă oul de mașina din față, s-a oprit. Fereastra opacă s-a lăsat în jos.

Heini a înghețat. Și, brusc, strigătul mulțimii nu i-a mai ajuns la urechi. Bărbatul în vârstă de pe bancheta din spate se uita fix la el. Privirea lui era ca de gheață. Părea să-i stoarcă sângele din vene lui Heini, care rămăsese încremenit cu oul în mână. Brațul i-a căzut moale și ceva s-a spart. Geamul s-a ridicat și limuzina de un negru lucitor a pornit mai departe în tăcere.

Heini Müler și-a coborât privirea către mână. Gălbenușul împuțit de ou i se prelingea printre degete. Mașinile au trecut pe lângă el și a rămas pur și simplu fără să facă nimic. Apoi strigătul mulțimii i-a ajuns din nou la urechi. Un polițist l-a prins de păr și s-a trezit la pământ, dând din picioare și zvârcolindu-se.

Kroll s-a reașezat comod în timp ce mașina mergea flancată de polițiști pe motociclete. Telefonul a sunat și l-a luat fără grabă.

– Llewellyn a plecat înainte să ajungem la ea, a spus vocea. Era înfricoșată și părea a se scuza. Am ajuns cu jumătate de oră mai târziu.

Kroll a ascultat impasibil, privind dealurile înzăpezite care rămâneau în urmă.

Vocea de la telefon a continuat, acum cu ceva mai mult curaj:

– Dar am găsit-o. Am o adresă pentru dumneavoastră.

Kroll a luat o agendă și a scris ceea ce i s-a dictat. A închis telefonul fără niciun cuvânt, apoi a apăsat un buton de pe consolă. Un mic ecran plat de televizor a prins viață, și el a apăsat butonul de *play* de pe DVD. Kroll s-a uitat cu mare atenție la ecran. Mai văzuse asta. Îi făcea plăcere să o privească.

Stătea rezemată într-un fotoliu larg într-un studio de televiziune din Londra. Fața îi era animată în timp ce vorbea cu intervievatorul. Purta o rochie de cașmir crem și un șirag de perle sclipitoare care contrastau izbitor cu părul ei complet negru.

– E ceva de ea, nu-i așa? a spus asistentul lui Kroll.

Kroll nu și-a îndepărtat privirea de la ecran.

– Cu siguranță e, a răspuns el încet.

A oprit înregistrarea, și ecranul s-a făcut negru. L-a fixat cu ochi reci pe celălalt pentru o secundă și apoi și-a aruncat privirea pe agenda de pe scaunul de lângă el. A rupt prima filă și i-a întins-o tânărului.

– Fă toate aranjamentele necesare, Jack, a spus el.

7

Satul Aston
Vestul comitatului Oxfordshire

Era întuneric când au ajuns în satul adormit. Ben i-a spus taximetristului să-i lase în intersecție. Au cumpărat ceva provizii de la magazinul satului și au sunat

o companie de taxi locală ca să-i ducă cei trei kilometri și jumătate până la Langton Hall.

Reședința era izolată printre terenurile din jur, printre stejari și trestii înghețate, la capătul unei șosele lungi și întortocheate. Frontoanele și coșurile se ridicau drept spre cerul de un albastru-închis, iar gheața de pe acoperiș strălucea în lumina lunii. Ferestrele erau ca niște găuri negre. O bufniță a țipat dintr-un copac din apropiere.

Leigh a descuiat ușa grea de stejar de la intrare și a tastat rapid un număr pe panoul de control din perete pentru a dezactiva sistemul de alarmă. Apoi a aprins lumina.

– Drăguț loc.

Vocea lui Ben a produs ecou în holul de la intrare. S-a uitat împrejur admirând lambriurile și arcuirea scărilor largi.

– Va fi drăguț când va fi terminat, a spus ea. Un mic tremur i-a străbătut trupul. E destul de frig, totuși. Boilerul este aproape la fel de vechi ca restul, iar încălzirea nu merge.

–Nicio problemă, a spus el. O să aprind focurile. În curând o să încălzim locul.

– Mulțumesc, Ben. E o stivă de butuci în magazia de lemne.

A urmat-o într-o bucătărie mare de țară, cu podea de piatră, și a lăsat plasele de plastic cu cumpărături pe o masă lungă din lemn de pin. A verificat dacă merge broasca veche de la ușa de la bucătărie, apoi a

tras un sertar și a găsit ceea ce căuta. Și-a băgat discret cuțitul de tăiat carne în vestă.

– Leigh, mă duc să aduc niște butuci și să arunc o privire în jur. Închide ușa după mine.

– Ce?...

_ Nu-ți face griji, sunt doar precaut.

Leigh a făcut întocmai. Cheia mare de fier s-a răsucit lin în broască și pașii lui s-au auzit depărtându-se pe coridor.

A deschis sticla de vin pe care o cumpăraseră. Câteva căni fără toartă și strictul necesar de echipament de gătit se aflau în cămara de un stat de om. A luat o tigaie grea de fontă dintr-un cui și a pus-o pe aragaz.

A zâmbit în timp ce a scos o cutie de ouă dintr-una din plase. Era ciudat să-l aibă din nou pe Ben Hope în preajmă, după toți acești ani. Îl iubise cândva, îl iubise destul de nebunește încât să se gândească să-și abandoneze pentru el cariera, chiar înainte să fi început.

– O să-ți placă, îi spusese Oliver în ziua aceea.

Și avusese dreptate. Noul prieten din armată al fratelui ei nu era ca alții pe care-i întâlnise. Ea tocmai împlinise nouăsprezece ani și Benedict – așa cum îi fusese prezentat – era cu patru ani mai mare. Avea un zâmbet plăcut și o minte ascuțită și i-a vorbit cum niciun alt băiat nu o mai făcuse înainte. Până atunci crezuse că dragostea la prima vedere era o poveste de adormit copiii, dar o asemenea poveste s-a derulat cu el. Nu i se mai întâmplase de atunci și încă își mai putea

aduce aminte fiecare zi din cele cinci luni în care fuseseră împreună.

Oare se schimbase mult de atunci? Fizic nu părea prea diferit. Fața îi era puțin mai suptă probabil. Ceva mai măcinată de griji, cu mai multe riduri de la încruntături decât de la zâmbete. Era încă puternic și într-o formă fizică perfectă. Dar se schimbase. Ben pe care-l cunoscuse ea atunci era mai bun și mai blând. Putea să pară chiar vulnerabil uneori.

Acum nu mai era cazul. Aflase suficient de la Oliver despre viața lui Ben în timpul celor cincisprezece ani care au urmat ca să știe că el văzuse și probabil și făcuse câteva lucruri groaznice. Experiențe ca acelea trebuiau să-și lase amprentă asupra unei persoane. Erau momente când putea vedea o lumină rece în ochii lui albaștri, o duritate glacială care nu fusese acolo înainte.

Au mâncat stând pe carpeta din fața căminului în biroul de lucru nemobilat. Era cea mai mică cameră din acea casă care părea o cavernă și lemnele trosnind au alungat în curând răcoarea din aer. Flăcările dansau pe placajul de stejar din jur. În colțurile mai întunecate ale camerei, erau încă lăzi nedeschise și cutii de carton sigilate cu scotch.

– Sendvișuri cu ouă prăjite și vin ieftin, a spus el. Trebuia să fi fost soldat.

– Când muncești cât muncesc eu, înveți să apreciezi lucrurile simple și rapide din viață, a răspuns Leigh zâmbind.

Sticla din fața lor era acum pe jumătate goală și ea s-a simțit mai relaxată, așa cum nu mai fusese de zile întregi. Au stat în tăcere o vreme și Leigh și-a lăsat privirea condusă de ritmul hipnotic al flăcărilor.

Ben i-a privit chipul în lumina focului. Avea o imagine clară în minte a ultimei dăți când stătuseră singuri ca acum, cu un deceniu și jumătate în urmă. El și cu Oliver primiseră o permisie și plecaseră împreună în călătorie către centrul Țării Galilor, spre reședința familiei Llewellyn, în orășelul Builth Wells. Vechea casă a familiei de negustori, cândva impozantă, se deteriorase și fusese neglijată odată cu declinul afacerii de restaurare de piane vechi a lui Richard Llewellyn. Ben îi cunoscuse doar în treacăt pe Leigh și pe tatăl lui Oliver, un om amabil și greoi, de vreo șaizeci și cinci de ani, cu o barbă cărunță, o față roșie de puțin cam mult vin și cu ochii triști ai unui văduv, de șase ani.

Totul începuse într-o seară, când afară ploua și vântul șuiera prin hornul șemineului. Oliver profitase de săptămâna lui de libertate pentru a merge *în căutare de frumusețe*, după cum el însuși spusese. Richard Llewellyn era la etaj, în camera lui de lucru, așa cum părea să fie mereu, cufundat în cărți și documente vechi.

Rămas singur jos, Ben a făcut un focul și Leigh s-a așezat lângă el. Au vorbit în liniște ore în șir. Aceea a fost noaptea primului lor sărut. Nu au fost prea multe.

Ben a zâmbit către sine, întorcându-se în prezent și privindu-i văpaia din obraji. Nici timpul, nici faima nu o schimbaseră.

– La ce te gândești? a întrebat el.

Leigh și-a întors fața de la foc pentru a-l privi.

– Mă gândesc la tine.

– La ce anume despre mine?

– Te-ai căsătorit vreodată, ți-ai găsit pe cineva?

– E greu pentru mine, cu viața pe care o duc, i-a răspuns după ce s-a gândit câteva clipe. Nu cred că sunt genul care să se așeze undeva.

– Nu te-ai schimbat, prin urmare.

A simțit împunsătura cuvintelor ei, dar nu a spus nimic.

– Te-am urât mult timp, a zis Leigh încet, privind flăcările. După ceea ce mi-ai făcut.

El nu a spus nimic.

– De ce nu te-ai întors în seara aia? a întrebat ea, întorcându-și privirea către el.

Ben a oftat și a urmat o pauză lungă înainte să răspundă.

– Nu știu. Se gândise la asta de nenumărate ori.

– Te-am iubit, a spus ea.

– Și eu te-am iubit.

– M-ai iubit cu adevărat?

– Da, te-am iubit.

– Dar regimentul a fost mereu pe primul plan.

– Eram tânăr, Leigh. Am crezut că știu ceea ce vreau.

Ea și-a întors privirea din nou către foc.

– Te-am așteptat în seara aia, după spectacol. Eram atât de entuziasmată. Era debutul meu. Am crezut că te numeri printre spectatori. Ți-am dăruit inima prin cântecul acela. Mi-ai spus că o să ne vedem în culise

și că o să mergem la petrecere împreună. Dar nu ai mai venit. Pur și simplu ai dispărut.

Nu știa ce să-i spună.

– Chiar mi-ai frânt inima, a continuat ea. Poate că nu ți-ai dat seama de asta.

El a întins mâna și i-a atins umărul.

– M-am simțit mereu rău pentru ceea ce am făcut. Nu am uitat niciodată și m-am gândit deseori la tine.

– Îmi pare rău, a spus ea, nu trebuia să vorbesc despre trecut. A fost cu mult timp în urmă.

Au stat tăcuți o vreme. El a mai aruncat încă un lemn pe foc, privind scânteile portocalii care zburau în sus pe horn. Nu știa ce să-i mai spună.

– Mi-e dor de Oliver, a zis ea deodată.

– Și mie. Îmi doresc să-l fi întâlnit mai des în ultimii câțiva ani.

– Vorbea mult despre tine.

Ben a clătinat din cap.

– Ce naiba făcea pe lacul ăla?

– Nimeni nu știe. Singurul martor al accidentului a fost cea care l-a însoțit în acea seară.

– Cine era?

– Madeleine Laurent. Soția unui diplomat. A ieșit un mic scandal. S-a încercat să se mușamalizeze investigația. Unele detalii erau destul de neclare.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, a zis el.

– Tot ce știu e că ei au fost se pare la o petrecere, o chestie distinsă, cu o grămadă de oameni importanți. Nu știu unde s-a desfășurat și nici cine a mai

fost acolo. Dacă au fost martori, probabil că nu au vrut să fie implicați.

– Oameni la cravată și VIP-uri, a spus Ben. Nu sună ca o petrecere pe gustul lui Oliver.

– El s-a ținut după ea. Madeleine a declarat că a tot urmărit-o. Soțul era plecat și în plus exista șampanie, iar el a băut din greu.

– Asta aduce a Oliver, a admis Ben.

– Au dansat și au băut. A băut ceva și ea, dar nu la fel de mult ca el. Lucrurile au mers dintr-una într-alta. El a vrut să o ducă undeva într-un loc intim. Ea a spus că Oliver a tot insistat să o ducă cu mașina la un hotel și să ia o cameră.

– Nu au putut să se strecoare într-un dormitor?

– Se pare că nu.

– Aici nu prea aduce a Oliver. Să bea și să conducă nu era stilul lui.

– Nici eu nu am crezut asta, a spus Leigh, dar a avut un accident pe drumul spre hotel. Asta e adevărat. Am văzut avariile.

– MG-ul ăla vechi al lui?

– L-a lovit destul de rău. Botul mașinii era șifonat rău. De parcă s-ar fi izbit de un perete sau ceva în genul ăsta.

– Dacă ar fi ajuns la hotel beat și cu o mașină lovită, ar trebuit să existe alți martori, a spus Ben.

– Nu au ajuns până la hotel. Se pare că nu au mai avut răbdare și s-au oprit într-un loc mai retras pe traseu.

– Pe malul lacului?

Ea a dat aprobator din cap că da. Fața i s-a crispat.

– Atunci s-a întâmplat. Potrivit spuselor femeii, el s-a gândit că ar fi amuzant să se dea puțin pe gheață.

– Asta *chiar* că nu sună a Oliver.

– Știu, a spus ea, dar se pare că asta s-a întâmplat. I-a venit în cap ideea asta dementă și a mers pe gheață. Ea a crezut că e amuzant la început, apoi s-a plictisit și s-a întors la mașină, unde a ațipit pe scaun.

– Destul de beată încât să nu mai știe de ea, a spus Ben, dar și-a adus aminte o mulțime de detalii ulterior.

– Eu doar îți relatez ceea ce ea a pretins că s-a întâmplat. Nu există însă nicio dovadă care să-i susțină afirmațiile.

– S-a dus pe gheață înainte sau după ce au făcut sex?

– Madeleine a spus că nu au ajuns atât de departe.

– Adică el a fost prea excitat ca să mai aștepte să ajungă la hotel, dar apoi s-a hotărât să facă puțin patinaj mai întâi.

– Știu, a spus ea. M-am gândit și la asta. Nu prea are sens. Dar bănuiesc că dacă băuse...

El a oftat.

– OK, povestește-mi restul.

– Tipa s-a trezit tremurând de frig. A estimat că ațipise vreo jumătate de oră. Leigh s-a oprit, a oftat, a închis ochii și a mai luat o gură de vin. Și cam asta a fost. Era singură și el nu s-a mai întors de pe gheață. Nu se vedea nimic, doar gaura prin care a căzut.

Ben a întors un lemn în foc. A cântărit cele auzite, fără să spună nimic. *La naiba, Oliver, ai fost antrenat să nu faci asemenea lucruri. Să mori așa prostește!*

– Ce căuta în Austria? a întrebat el.

– Documentare pentru cartea pe care o scria.

Ben a pus jos vătraiul și s-a întors către ea.

– O carte? Ce era, un roman?

– Nu, era despre Mozart.

–Vreo biografie?

– Nu era povestea vieții lui Mozart, a spus ea. Asta a fost scrisă de vreun milion de ori. Era povestea morții lui Mozart.

– Ciudat subiect. Nu că aș ști prea multe despre el.

– Olly era pasionat de subiect. Îmi trimitea mereu notițele lui, și mă ținea la curent cu cercetările. Îl sponsorizam, deci cred că se simțea obligat. Niciodată nu am avut prea mult timp să le citesc și apoi, când... când a avut accidentul, n-am mai găsit puterea să mă mai uit pe ele. Mi-a trimis ceva prin poștă chiar în ziua în care a murit. Nu am deschis niciodată plicul. Și-a întins gâtul, și-a băut vinul și a continuat. Dar în ultimele luni m-am gândit să-i continui cercetările.

– Adică să termini cartea în locul lui?

– Da. Cred că mi-ar plăcea să fac asta în memoria lui. A arătat cu degetul mare peste umăr. Am trimis de la Monte Carlo aici toate însemnările lui. Sunt încă împachetate într-una din cutiile de acolo. A zâmbit. Crezi că e o idee năstrușnică?

– Să-i termini cartea? Nu, cred că e o idee extraordinară. Crezi că o poți face?

– Sunt cântăreață, nu scriitoare, a răspuns ea. Dar e un subiect interesant, și da, consider că o pot face. Poate că va fi bine și pentru mine. Știi, ca să mă împac cu moartea și pierderea.

Ben a aprobat din cap gânditor și i-a umplut paharul. Sticla era goală și s-a gândit să mai ia una.

– Moartea lui Mozart, a spus, credeam că oamenii știu deja ce s-a întâmplat cu Mozart.

– Că un compozitor rival gelos l-a otrăvit? a râs ea. *Acea* veche teorie? E doar unul dintre miturile care au fost spulberate.

Ben și-a ridicat paharul astfel încât să poată privi flăcările care dansau filtrate prin roșul vinului.

– Care era opinia lui Oliver? a întrebat.

– Spunea că cercetările lui au condus la o nouă abordare a teoriei uciderii lui Mozart. De aceea cartea lui era atât de importantă.

– Și atunci cine l-a omorât pe Mozart?

– El credea că ar putea să fi fost francmasonii, a spus ea.

– Adunătura aia de tipi cu eșarfe și pantaloni bufanți?

Ea l-a privit dur.

– Oliver a luat-o destul de în serios.

– De ce ar fi făcut masonii una ca asta?

– Din cauza *Flautului fermecat*.

– Opera pe care ai menționat-o. Mai e ceva sau ar trebui să ghicesc?

– *Flautul fermecat* e plin de simbolism masonic, i-a explicat ea cu răbdare. Secrete pe care masonii au jurat să le apere.

– Și atunci cum a aflat Mozart toate aceste secrete?

– Pentru că el însuși era francmason!

– Nu am știut asta. Și ce! A trăncănit și l-au eliminat?

– Cam asta-i ideea, deși nu știu toate detaliile.

– Ar trebui să fie o lectură interesantă, a zâmbit Ben. Și de unde și-a procurat Oliver tot acest material?

– Din descoperirea tatei, a răspuns ea. Îți aduci aminte?

Bineînțeles.

– Scrisoarea.

Leigh a încuviințat.

– Era centrul cercetărilor lui. Și așa se numește și cartea. *Scrisoarea lui Mozart*.

Era pe cale să-i răspundă, când telefonul lui Leigh a sunat. L-a scos din buzunar.

– Leigh Llewellyn.

Ben a auzit o voce de bărbat. Leigh a ascultat, încruntându-se.

– Nu mai sunt la Dorchester, a spus ea. Pauză. Sunt la casa de la țară, Langton Hall... Despre ce e vorba?

Ben nu a înțeles ce spunea celălalt. A privit-o atent pe Leigh.

Ochii ei s-au mărit.

–Dumnezeule... Tot apartamentul? Pauză. Părea agitată. Nu au fost atinși? Nu... OK... Altă pauză. Și-a prins capul în mâini, ciufulindu-și părul. În regulă, a spus ea încet. Așa voi face... mulțumesc că m-ați anunțat.

A terminat convorbirea cu un oftat adânc.

– Iisuse! a îngăimat ea.

– Ce este?

– Era de la poliție. Apartamentul meu din Londra... a fost vandalizat.

8

Viena

Sergentul detectiv Markus Kinski nu uita niciodată o figură. Și când a zărit-o pe femeie dincolo de intersecția aglomerată, a urmărit-o instinctiv.

Era o după-amiază răcoroasă în Viena, iar zăpada cădea amenințătoare din cerul apăsător. Ea s-a strecurat prin mulțimea de turiști și cumpărători. Purta o pelerină bleumarin și o beretă în ton – haine de stradă, dar scumpe. Kinski se ținea la vreo douăzeci și cinci-treizeci de metri în spate, urmându-și ținta, cu haina veche, lungă și grea fluturând în frigul de decembrie. Apoi a văzut-o intrând în ceainărie.

S-a oprit la intrare, privind-o prin geam. Era unul dintre acele locuri cu pretenții, ca un tort de nuntă decorat peste măsură, de care Viena era plină și pe care Kinski, încă un est-berlinez în sufletul său, le ura.

Femeia s-a așezat la o masă în colțul din spate. Punându-și pelerina pe spătarul scaunului, a scos o carte din geantă și a început să citească. Kinski a intrat și s-a așezat și el într-un loc de unde putea să o observe la adăpostul unui ziar. Era prea greoi pentru mica masă rotundă acoperită cu marmură și a simțit scaunul delicat scârțâind sub greutatea lui. Totul era prea *fițos*.

Kinski fusese ofițerul de serviciu și asistase la interogatoriul lui Madeleine Laurent, cu aproape un an în urmă, după ce Llewellyn se înecase. Atunci avea

păr blond și lung. Femeia care stătea în față acum era brunetă, tunsă în stilul anilor douăzeci, părul ascunzându-i conturul feței. Dar în rest nimic nu se schimbase. Ochii căprui închis care parcurgeau meniul și ridicarea genelor atunci când chelnerul s-a apropiat. A comandat un Sacchertorte[1] și o cacao caldă cu frișcă și puțin Chartreuse[2] verde.

Curvă nesătulă, și-a spus el. *Și germana ta s-a îmbunătățit considerabil.* Trebuia să fie ea. Chiar *era* ea.

Kinski a cerut un espresso. Simplă, neagră, fără zahăr. S-a lăsat pe spate în scaunul care scârțâia, prefăcându-se că citește ziarul. Gândurile i-au zburat la cazul Llewellyn.

Madeleine Laurent. Vârsta: douăzeci și șase. Naționalitate: franceză. Căsătorită cu Pierre Laurent, un diplomat francez de la ambasada din Viena. Scandalul fusese mușamalizat cu discreție. Oamenii lui Laurent se bizuiseră mult pe poliție ca să nu se afle nimic despre escapada lui Madeleine cu străinul Oliver Llewellyn. Declarația ei înduioșătoare fusese consemnată și pusă la dosar și apoi deodată nimeni nu a mai găsit-o. De parcă s-ar fi evaporat pur și simplu. În acel moment, raportul anchetatorului fusese deja depus, așa că nimeni nu s-a sinchisit prea mult de gafă.

Nimeni în afară de Kinski. Când a pus însă întrebări, i s-au dat formal instrucțiuni să o lase baltă. Era o treabă delicată. Cazul a fost închis. La câteva

[1] Prăjitură de ciocolată, tradițională în Viena și Salzburg (n. tr.)

[2] Sortiment de lichior din amestec de plante (n. tr.)

zile după aceea, s-a auzit că diplomatul a fost scos din Austria și a fost mutat în interes de serviciu pe trei ani, undeva, în mod convenabil, departe. Venezuela, și-a amintit Kinski. Și-a chinuit mintea săptămâni întregi după aceea.

Dacă era aceeași femeie, ce căuta iarăși aici? Vizita prieteni de Crăciun? Poate că ar fi trebuit pur și simplu să o scoată din cauză. Probabil că-și pierdea timpul.

Dar ceva visceral îi spunea că nu era așa; și douăzeci și șase de ani în poliție – primii nouă și-i petrecuse în serviciu pe străzile dure ale Berlinului de Est comunist – îl învățaseră pe Markus Kinski să nu ignore o bănuială.

A mers la toaleta pentru bărbați, s-a închis într-o cabină și a format numărul de telefon pe care îl memorase din meniul ceainăriei.

Kinski era din nou pe scaunul lui terminându-și cafeaua când managera localului a strigat de la casă:

– Vă rog să mă scuzați, doamnelor și domnilor, Madeleine Laurent este aici? Am un mesaj urgent pentru ea. Nu? Femeia a scanat cu privirea încăperea, a ridicat din umeri și și-a văzut de treburi.

Necunoscuta a înghețat când i-a fost strigat numele. Ceașca i s-a oprit la un centimetru de buze, apoi s-a adunat și a pus-o pe masă fără să bea. S-a uitat în jurul ei agitată. Kinski a zâmbit din spatele ziarului. *Te-am prins!*

Femeia și-a luat pelerina și geanta și a lăsat prăjitura mâncată pe jumătate. S-a grăbit către casă, a plătit și a părăsit ceainăria.

Kinski a aruncat bani în grabă pe masă și a urmat-o. Ea a trecut prin mulțimea agitată de cumpărători și a strigat un taxi. Drumul lui Kinski era blocat de trupuri umane. I-a împins nervos. Era la câțiva metri de ea când s-a suit în taxi. Un picior subțire a dispărut înăuntru, ușa a fost trântită și taxiul s-a pierdut în trafic.

– *Scheisse!*

Întors la ceainărie, a întrebat de manageră. Când femeia a apărut, i-a arătat insigna.

– *Polizei*. O femeie a ieșit de aici acum două minute. A plătit cu cardul. Vreau numele ei.

Managera s-a dus imperturbabilă la teancul de bonuri de cărți de credit de pe tejghea. I l-a dat pe cel de deasupra. Kinski s-a uitat la el.

Numele și semnătura de pe bon nu erau Madeleine Laurent. Ci Erika Mann.

9

Langton Hall, Oxfordshire

Ben petrecuse o noapte agitată în holul înghețat din fața dormitorului lui Leigh. Ea încercase să-l convingă să doarmă într-unul din cele opt dormitoare libere de la Langton Hall, dar el dorise să stea în preajma ei și acesta fusese cel mai apropiat loc în care putea sta fără să doarmă în camera ei.

Stând rezemat inconfortabil de perete, mintea i-a fost invadată de gânduri legate de Leigh. Era ciudat să știe că ea era chiar pe partea cealaltă, dincolo de perete. Fuseseră atât de apropiați cândva și îl întrista să fie atât de aproape de ea acum și totuși atât de departe.

A reușit să stea treaz până puțin înainte de șase, fumând aproape tot pachetul de țigări turcești. Când lumina răsăritului a început să se strecoare de-a lungul holului prin fereastra prăfuită, se gândea la telefonul poliției din seara precedentă. Apartamentul lui Leigh din Covent Garden putea să fi fost jefuit oricând în ultimele cinci zile. Vecinii se întorseseră din vacanță și văzuseră ușa ei întredeschisă; văzând ce se întâmplase chemaseră poliția.

Nu fusese o spargere obișnuită. Scoseseră covoarele și plăcile din podea, rupseseră fiecare piesă de mobilier și spintecaseră până și pernele și saltelele, dar nimic nu fusese furat. Poliția găsise colierul ei de perle, ceasul de aur și cerceii cu diamante pe noptieră, exact acolo unde le lăsase. Nu avea niciun sens.

S-a ridicat și și-a întins articulațiile, a împachetat sacul de dormit și a coborât. Când Leigh a venit tremurând, ciufulită, el făcea cafeaua. Au băut câteva cești de cafea, vorbind puțin în timp ce priveau răsăritul prin fereastra de la bucătărie. Leigh apucase cu ambele mâini ceașca ei, ca să-și încălzească degetele, și Ben putea să vadă, după paloare că se simțea la fel de obosită ca și el.

– Ce ai de gând să faci? a întrebat ea. O să stai prin preajmă sau o să dai acel telefon?

– M-aș simți mai bine dacă ai avea protecția de care ai nevoie, a răspuns el. Nu pot să stau cu tine douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, să merg oriunde mergi tu, păzindu-ți spatele în fiecare moment. A făcut o pauză. Dar aș vrea să știu ce se întâmplă.

–Deci rămâi?

– Da. Cel puțin pentru o vreme.

Ea și-a pus ceașca pe masă.

–OK. Și dacă tot o să fiu blocată aici pentru o vreme, aș putea foarte bine să încep să despachetez câteva din lucrurile din cutiile alea.

Am niște bluze în ele și e frig ca naiba în casa asta.

Ben a luat mai multe lemne și surcele din magazie și le-a cărat în camera de studiu. Leigh a privit cum a curățat repede grătarul rece și a pus găteje unul peste altul. A aprins chibritul și flăcările portocalii au început să se înalțe pe horn în sus. El a simțit o mișcare în spatele lui.

– Ce naiba faci? a întrebat el, uitându-se la ea.

Leigh s-a oprit din sărit.

– Asta-mi amintește de mine în vechea casă din Builth Wells, acum câțiva ani, a spus ea râzând. Eram atât de strâmtorați cu banii, că tata ne-ar fi pus să sărim și să alergăm prin casă, ca să poată face economie la căldură. Ne lua în plimbări lungi și când ne întorceam acasă cu obrajii roșii, locul acela vechi și friguros părea frumos și călduros.

Ben a mai adăugat câteva lemne groase.

– Aduce a armată, a spus el. Cred că ei numesc asta *formarea caracterului*.

Leigh a privit afară pe fereastră. Soarele se ridica deasupra vârfurilor copacilor.

– Aș aprecia o plimbare, să știi. Am stat închisă într-o cameră zile întregi. Ți-ar plăcea puțin aer?

– Sigur, ai putea să-mi arăți ce ai pe aici.

Ea a tras ușa grea din spate și a pus cheia în buzunarul hainei ei de piele. Și-a înălțat fața către soare, a închis ochii și a zâmbit melancolic.

Au mers tăcuți o vreme. Terenul din jurul casei se înclina lin peste niște pajiști și un lac ornamental și dădea într-o întindere neregulată de pădure. Au urmărit o cărare care era presărată cu rămurele căzute și frunze moarte înmuiate de ploile iernii și au trecut printr-un tunel nemuritor de dafini arcuiți. Lumina rece și clară a soarelui scânteia prin spațiile libere din bolta de deasupra capului.

– Asta-i partea care-mi place cel mai mult, a zâmbit ea, arătând în sus.

Au cotit după un colț și tunelul verde și bogat s-a deschis într-o priveliște clară peste fânețele și râul sclipitor din față. Câțiva cai pășteau pe malul râului din depărtare.

– Vino vara, o să pun câteva bănci aici, a spus Leigh. E un loc atât de frumos. Zâmbetul ei a pălit în timp ce privea peste vale.

Ben a putut vedea cum gânduri neliniștitoare i-au întunecat privirea.

– Știu că nu vrei să o luăm de la capăt, a spus el, dar trebuie să aflăm ce se întâmplă.

Ea a privit în jos.

– Nu reușesc să înțeleg.

– Ești sigură că nu căutau ceva anume în apartamentul tău?

Leigh a oftat.

– Ți-am spus, am folosit locul doar ca punct de plecare către teatrul de operă. Nu aveam mai nimic acolo, nu am petrecut mult timp acolo.

– Și ești absolut sigură că apartamentul era gol când te-ai mutat? Nu era nimic care ar fi putut fi uitat de cei care au locuit înainte?

Ea a scuturat din cap.

– Ți-am spus, era gol-goluț când l-am închiriat. Nu, eu sunt cea pe care o caută. Trebuie să fie ceva în legătură cu mine, dar ce o fi, eu...

Ben nu a răspuns. Și-a întins mâna și i-a strâns ușor umărul, simțind tensiunea din mușchii ei. Ea a făcut un pas, depărtându-se.

El a privit pe cer. Amenința să plouă. Se plimbaseră aproape o oră.

– Hai să ne întoarcem, a spus el.

Nori de oțel au acoperit soarele în timp ce ei au trecut prin pădure și apoi în sus pe panta lină a pajiștilor până la conac. O ploaie măruntă a venit adusă de vântul tot mai puternic. Leigh a deschis ușa din spate și Ben a pășit înainte spre bucătărie, unde își lăsase rucsacul. Își căuta telefonul, când deodată a rămas nemișcat. Ochii i s-au îngustat.

Leigh i-a văzut expresia feței.

– Ce este?

S-a uitat foarte intens la ea și și-a apăsat un deget pe buze. Ea a făcut un gest ca și cum ar fi spus: „Nu înțeleg."

El nu a spus nimic. A prins-o și a tras-o fără menajamente în partea cealaltă a camerei. A deschis ușa de la cămară și a împins-o înăuntru.

– Ben...

Ochii ei erau mari de spaimă și confuzie.

– Nu te mișca, nu scoate niciun sunet, i-a șoptit el și a închis-o înăuntru.

Ben s-a uitat în jur și a luat fără zgomot tigaia grea de fontă de pe aragaz. A ieșit prin ușa întredeschisă din bucătărie și s-a deplasat rapid și fără zgomot, pe culoarul lambrisat.

I-a găsit în camera de studiu. Erau doi, întorși cu spatele la el. Erau mascați și aveau arme. Veste de luptă identice și pistoale semiautomate în teci de cordura[1].

Erau ocupați. Cutiile erau răsturnate și conținutul lor împrăștiat pe podea. Manuscrise muzicale erau risipite peste tot. Scrisori, documente de activitate. Tipul din stânga desfăcea o valiză, aruncând îmbrăcăminte într-o grămadă mare pe jos. Cel din dreapta îngenunchease lângă șemineu și folosea un cuțit cu tăiș dublu pentru a spinteca o cutie mare de carton care fusese prinsă cu scotch maro.

Niciunul nu l-a auzit pe Ben intrând în cameră.

---

[1] Material special de nailon folosit la confecționarea de echipament militar: teci, veste etc. (n. tr.).

Cutia de carton s-a desfăcut și tot ce era înăuntru s-a împrăștiat: hârtii, cărți, dosare. Bărbatul a băgat mâna înăuntru și a scos un dosar subțire. L-a studiat un moment și l-a fluturat către celălalt.

Tipul din stânga era întors pe jumătate când Ben i-a înfipt adânc în țeastă cantul tigăii metalice. Aceasta a izbit ca o secure și individul a căzut pe podea dând din picioare.

Celălalt a aruncat dosarul și a dat să ia pistolul. Ben a fost mai rapid. I-a aplicat o lovitură în gât, destinată mai curând să dezorienteze, decât să omoare. I-a prins beregata într-o strânsoare de clește în timp ce tipul era gata să cadă.

– Pentru cine lucrezi? a întrebat repede. În timp ce vorbea, cu mâna liberă a luat arma dintre degetele tremurânde ale bărbatului. Era un pistol mare și greu. Un Para-Ordnance .45, cu magazie de mare capacitate, oțel inoxidabil, armat și blocat. Lucea și mirosea ca și cum ar fi fost proaspăt dat cu ulei pentru arme.

Ben era o persoană care credea într-un interogatoriu simplu și direct. A tras piedica de la .45 și l-a apăsat pe tâmpla intrusului.

– Spune-mi repede sau ești mort!

Ochii individului s-au rotit în ovalul găurilor măștii. Ben a slăbit puțin presiunea din gâtlejul lui. S-a uitat în jos la dosarul subțire. Stătea pe podea, cu fața în sus. Pe el erau scrise cu marker cuvintele: SCRISOAREA LUI MOZART.

Ben a apăsat și mai tare pistolul pe tâmpla individului.

– Despre ce este vorba? a întrebat.

Ușa a fost doborâtă cu putere. Un al treilea intrus a năvălit trăgând cu pistolul și camera s-a umplut de focuri de armă. Ben nu avea unde să se adăpostească. A simțit unda de șoc a unui glonț greu trecându-i aproape de cap.

L-a apucat pe prizonier de guler și l-a tras în sus și în lateral în fața lui, folosindu-l ca pe un scut. Tipul a țipat și a tresărit când gloanțele l-au pătruns. Se zbătea și un picior a prins în cădere dosarul, care s-a deschis și foile au zburat spre șemineu.

Ben a țintit cu Para-Ordnance-ul peste umărul bărbatului. Pistolul a bubuit de două ori în mâna lui, iar atacatorul s-a răsucit, s-a izbit de perete și s-a prăbușit pe podea.

Ben a dat drumul trupului mort pe care-l folosise ca scut uman. Conținutul dosarului era împrăștiat prin șemineu. Hârtiile se răsuceau și se înnegreau în timp ce flăcările se extindeau rapid. Colțul carpetei ardea. A stins cu piciorul flăcările și a scos din șemineu fragmentele de hârtie înnegrite.

A pășit peste debandada din cameră și s-a ghemuit ca să-l examineze pe al treilea tip. Masca, arma și îmbrăcămintea erau identice cu ale celorlalți. Primul glonț îl nimerise în piept, iar al doilea urcase din cauza reculului, lovindu-l în frunte. Ben a oftat. Niciunul dintre cei trei nu-i mai putea spune nimic.

S-a încordat. O ușă a fost trântită pe undeva prin casă. Leigh? A țâșnit în sus și a alergat de-a lungul coridorului. A auzit strigăte și zgomotul unui motor diesel turat afară. Pași iuți de-a lungul pietrișului din fața

casei. A trecut în viteză prin culoar până în sala de la intrare, alunecând pe parchetul lustruit. A izbit ușa de perete, exact în momentul în care un al patrulea intrus a sărit într-o dubă Ford Transit care a luat-o în jos pe alee cu roțile scrâșnind.

A ridicat .45-ul și a tras șase focuri în ușile din spate ale dubei. Geamurile s-au făcut țăndări.

Duba a cotit și și-a continuat drumul. Ben a mai tras încă trei focuri către cauciucuri, ținta micșorându-i-se vizibil. Capacul de plastic al unei roți s-a rostogolit pe pietriș. Duba a dispărut pe drum în jos.

Ben a înjurat și a alergat înapoi în casă.

S-a grăbit să ajungă în bucătărie și a deschis ușa de la cămară.

Leigh a sărit la el cu un țipăt și a încercat să-l lovească cu lanterna Maglite în cap, cu toată puterea. Dacă și-ar fi atins ținta, l-ar fi băgat în comă. S-a ferit și i-a apucat brațul. Respira sacadat și ochii îi erau ca turbați. Nu părea să-l recunoască.

A scuturat-o.

– Leigh, sunt eu. Sunt eu, Ben.

Și-a recăpătat controlul și s-a uitat la el. Fața îi era albă.

– Am avut niște vizitatori neașteptați, a spus el. Ești în siguranță acum. Dar trebuie să plecăm repede. O să vină și mai mulți încoace.

S-a întors ca să iasă din cameră.

Ea tremura.

– Unde te duci?

– Strânge-ți lucrurile, a spus el.

Și-a luat sacul și l-a dus în camera de lucru. Închizând ușa, s-a lăsat în genunchi și a adunat hârtiile deteriorate de foc. A oftat când câteva dintre ele s-au făcut fărâme în mâinile lui.

Printre documente era și un plic mic, de vreo zece centimetri pătrați, ușor și subțire. Unul dintre colțuri fusese puțin ars, dar în rest era intact. Nu fusese deschis. Îi era adresat lui Leigh în Monte Carlo. Ștampila poștală era din Viena, chiar în ziua de după moartea lui Oliver.

Ben a strâns totul la loc în dosar. Peste inscripția SCRISOAREA LUI MOZART, o pată de sânge era încă udă și lucitoare. A desfăcut cataramele de la rucsac și a pus dosarul înăuntru.

A luat cele două .45 identice de la cei doi bărbați uciși, dar și încărcătoarele de rezervă din buzunarele vestelor lor de luptă. Era clar că oamenii ăștia fuseseră profesioniști. I-a percheziționat. Nicio hârtie, niciun act de identitate.

Și-a ridicat privirea și a văzut mânerul ușii răsucindu-se. Înainte de a o putea opri, Leigh a intrat în încăpere.

A rămas împietrită când a văzut ce era acolo: cei trei bărbați morți, întinși cu ochii deschiși privind în gol prin găurile măștilor de schi, cu brațele și picioarele inerte, răschirate, balta de sânge de pe podea, dâra de pe peretele opus, mânerul tigăii ieșind încă din capul unuia dintre cadavre. S-a clătinat, simțind cum i se moaie picioarele.

– Nu am vrut să vezi așa ceva, a spus el, sprijinind-o. A prins-o de cot și a condus-o afară din încăpere.

– Tu ai făcut asta? a întrebat ea aproape inaudibil.

– Nu avem timp să discutăm asta acum. Ești gata de plecare? Ea a încuviințat din cap.

Ben s-a uitat la ceas. Trecuseră zece minute de când atacatorii rămași în viață plecaseră.

– Trebuie să o luăm de-a lungul pajiștii și să încercăm să găsim un mijloc de transport.

– Am o mașină aici, a spus Leigh. E în garajul din spate.

10

Austria

Eve a încuiat ușa dormitorului în urma ei și s-a rezemat de ea pentru câteva clipe, cu ochii închiși strâns. De când o urmărise polițistul acela mătăhălos? Care-i era numele? Și-a adus aminte: Kinski. Detectivul Markus Kinski.

O dăduse în bară de două ori. N-o să fie prea încântați de ea. În primul rând, nu ar fi trebuit să părăsească ceainăria în momentul în care l-a recunoscut. Ar fi trebuit să se comporte normal și apoi să plece. Să fi luat un taxi și să fi dispărut de acolo fără a lăsa niciun fel de urme.

Urmele erau a doua mare greșeală. Nu putuse să care o sumă suficientă, așa cum îi spuseseră mereu. În graba de a ieși cât mai repede de acolo, s-a panicat

și a trebuit să folosească cardul emis pe numele Erika Mann. Acea acoperire devenise inutilă acum. Mai mult ca sigur, Kinski avea să urmărească numele fals și când acesta îl va duce într-o fundătură, el va deveni și mai suspicios. A fost norocoasă de data asta că a reușit să scape de el – dar dacă chiar o avea în vizor, se va întoarce.

Gâtul și umerii lui Eve erau înțepeniți, iar gura îi era uscată. Ce-i venise să o urmărească? Se apucase să dea târcoale cazului Llewellyn din nou? *De ce ar fi făcut asta?* Cazul fusese închis cu luni în urmă, iar din partea poliției, așa avea să rămână. Doar câțiva oameni știau altceva.

A scotocit în geantă și a scos un mic revolver Black Widow .22 Magnum. A întors pistolul de oțel inoxidabil, miniatural, în palme. Avea doar cincisprezece centimetri lungime și cântărea doar două sute cincizeci de grame, dar cele cinci cartușe din cilindru ar fi trecut fără probleme prin craniul unui om. Nu împușcase pe nimeni cu el, dar știa cum să-l folosească.

S-a întrebat cum o fi să îndrepți arma spre cineva și să apeși pe trăgaci. Ar fi făcut-o dacă ar fi trebuit. Era într-o poziție destul de precară ca să riște să se expună.

Poate că ar fi fost mai bine să-l lase pe Kinski să o urmărească, s-a gândit ea. L-ar fi putut ademeni undeva. Și-ar fi folosit farmecele. Era ceva ce mai făcuse înainte. Apoi ar fi fost ușor să-l omoare.

S-a gândit la Oliver Llewellyn și s-a întrebat cât de mult le va lua să o prindă pe sora lui. Nu exista nicio cale de a scăpa de oamenii ăștia. Eve știa asta.

A mers până la pat, cu pistolul încă în mână. Era ceva întins pe perna ei, o catifea roșie care contrasta cu mătasea albă. O cutie de bijuterii. A deschis-o. Era o broșă Lalique Art Nouveau pe care o admirase în fereastra magazinului de antichități, în Viena, săptămâna trecută. Era splendidă. Aur incrustat cu diamante și safire. Era un bilețel înăuntru, îndoit cu grijă. L-a deschis.

Era de la el. „Poartă asta deseară", scria pe bilet.

Eve a închis cutia de bijuterii și a dat-o la o parte, dincolo de pat. S-a întins și întunericul și-a întins brațele în jurul ei.

Încet, a ridicat revolverul Black Widow până ce a simțit răceala țevii la tâmplă. A închis ochii și a ascultat sunetul uns al mișcării lui, în timp ce îl arma trăgând înapoi cu degetul mare de micul cocoș. Doar o mișcare de deget și ar fi putut să scăpe de toată afacerea.

Degetele i s-au destins pe armă și a expirat lung.

Nu putea s-o facă.

Nicio scăpare.

11

Oxfordshire

Ben a ieșit cu TVR-ul Tuscan, de pe drumul ce ducea la conac și a accelerat mașina sport, îndepărtându-se de Langton Hall. Nu știa încotro se îndreaptă.

Era puțin trafic pe drumurile din provincie și a condus repede zece kilometri, menținând o turație înaltă și viteza mică, verificând tot timpul oglinzile, dar nevăzând nimic.

A tras mașina într-o parcare și a oprit motorul. Leigh stătea tăcută lângă el, cu o figură cadaverică.

– Ești în regulă? a întrebat el.

S-a întors și a luat rucsacul din spatele scaunului. Mai era încă whisky în ploscă.

– Știu că nu-ți place chestia asta prea mult, a spus el încercând să zâmbească, dar îți va mai atenua gustul neplăcut.

Leigh a luat o gură de whisky, strâmbându-se. A tușit.

– Mulțumesc.

A înșurubat dopul și i-a dat recipientul înapoi.

El a terminat ce mai rămăsese.

– Ce faci? a întrebat-o în timp ce ea își scotea telefonul.

– Sun la poliție.

Ben i-a luat mobilul înainte ca ea să termine de format 999.

– Nu cred că e o idee bună.

– De ce?

– Până aseară nimeni nu știa unde suntem. Apoi ai vorbit cu poliția la telefon și le-ai spus unde pot să ne găsească, și lucrul imediat următor a fost că am avut companie.

– Ce încerci să spui?

– Că nu-mi plac coincidențele, a răspuns el, și există și mica problemă a celor trei oameni morți în casa ta, Leigh. I-am omorât și tu ești complice. N-am de gând să aștept să fiu arestat. A luat dosarul din rucsac și i l-a arătat. Asta-i ceea ce căutau, a zis el. Petele de sânge de pe titlu se făcuseră maro-roșcat.

– Scrisoarea lui Mozart? Lucrarea lui Oliver? Dar... S-a uitat la el neajutorată. De ce ar vrea cineva...?

– Cred că e timpul să aruncăm o privire pe chestiile astea, a spus el.

A împins rucsacul la picioare – armele din interior au scos un sunet metalic – și a pus dosarul pe genunchi, rezemându-l de volan. A tras de încuietoare și l-a deschis.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Leigh precipitat. Toate filele sunt arse.

Micul plic căzu și aterizâ la picioarele lui. Ben l-a ignorat și a cercetat atent conținutul dosarului, încercând să nu distrugă hârtiile fragile.

Unele documente erau scrise de mână, altele, printate la calculator. Multe erau aproape ilizibile, fragmente arse indicând nume, date și rămășițe a ceea ce părea a fi informație istorică. Ici și colo, Ben a remarcat numele lui Mozart.

Leigh s-a întins și a luat o foaie aproape arsă. S-a făcut bucăți imediat ce a ridicat-o.

– Ăsta era scrisul lui Oliver, a spus ea mușcându-și buza, una dintre însemnările pe care mi le-a trimis în timpul călătoriilor lui.

– Sunt pierdute, a mormăit Ben punând bucățile de hârtie la loc în dosar și închizându-l. S-a întors către ea. Despre ce este vorba, Leigh? Ce treabă aveau cu lucrurile lui Oliver?

– De unde să știu eu?

– Nu înțeleg. Mi-ai spus aseară că aveai însemnările de luni de zile. Acum, dintr-odată, cineva este foarte interesat de ele. De ce? Ce era înăuntru? Și cum de au aflat că le ai?

Ea l-a privit fără nicio expresie.

– Cine mai știe de acest proiect de carte?

A urmat un moment de bruscă înțelegere în ochii ei.

– O, nu!

– Ce?

S-a întors către el.

– Vreo două milioane de oameni știu despre el.

– Ce tot spui acolo?

– Interviul de la televiziune. Am fost la o emisiune muzicală de la BBC unde am vorbit despre turneul european de anul viitor. Le-am spus despre planul meu de a continua cartea, că Oliver mi-a trimis rezultatul cercetărilor lui până în ziua în care a murit și că am fost prea supărată ca să mă uit la vreuna din însemnările lui.

– Și când a fost difuzată această emisiune?

Ea s-a schimbat la față.

– Cu două zile înainte ca ei să încerce să mă prindă în Londra.

Ben a simțit că era ceva pe piciorul lui și și-a amintit de plicul care căzuse. S-a aplecat și l-a ridicat.

– Doamne! Îmi aduc aminte de ăsta, a șoptit Leigh, luându-i-l din mână. E coletul despre care ți-am vorbit, ultimul pe care mi l-a trimis. L-a răsucit în mâini. Era acolo, așteptându-mă după ce m-am întors de la înmormântare. I-am spus lui Pam să-l pună în cutie împreună cu restul lucrurilor.

– Trebuie să-l deschidem acum.

– Știu.

Ben a rupt plicul atins puțin de flăcări. Înăuntrul stratului subțire de hârtie protectoare, neafectată de căldura focului, se afla o carcasă de CD. A scos-o afară.

– E *muzică*, a spus el, arătându-i coperta. Opera lui Mozart, *Flautul fermecat*. De ce ți-a trimis asta?

Ea a oftat.

– E al meu. L-a împrumutat de la mine. Probabil că mi l-a trimis înapoi.

– Deci asta-i tot?

Ea s-a prăbușit în scaun.

– Ce se întâmplă, Ben?

El a deschis carcasa CD-ului. Discul galben și argintiu Deutsche Grammophon nu era tocmai nou. L-a pus pe genunchi. Sub el se mai afla un disc. Pe suprafața lui era printat: ***CD-Recordable.***

Dedesubt, cu markerul, era mâzgălit ceva în mare grabă:

Leigh – <u>NU</u> viziona acest disc <u>ORICE</u>
<u>ar fi</u>.
Ține-l <u>ASCUNS</u>. Vin acasă.
Olly

– Ce n... Leigh a întins mâna și a apăsat un buton pe bordul mașinii. CD player-ul mașinii s-a aprins. Să-l ascultăm.

– Nu e un disc audio, a spus Ben. Avem nevoie de un calculator.

O oră mai târziu erau înregistrați ca domnul și doamna Connors la un hotel din apropiere. Până să ajungă acolo, Ben făcuse câteva cumpărături rapide. A rupt ambalajul protector al noului laptop și l-a pus pe masa din camera de hotel. În câteva minute l-a instalat și era gata să ruleze discul. A scos CD-ul din carcasa cu *Flautul fermecat* și l-a introdus în unitatea calculatorului. Acesta a pornit vibrând și după câteva secunde o fereastră s-a deschis pe ecranul plat al laptopului.

În timp ce aștepta ca discul să se încarce, Ben s-a dus la minibar unde a găsit două sticluțe de Bell's Scotch. Le-a desfăcut și le-a turnat într-un pahar.

Leigh stătea la masă și privea încordată la ecran.

– Par să fie fișiere cu fotografii făcute în diferite părți ale Europei, a spus ea. E ca un jurnal foto al călătoriei de cercetare a lui Olly.

Ben s-a încruntat.

– De ce ar fi pus un CD cu poze în carcasa ta cu Mozart?

– N-am nicio idee.

A făcut click pe un fișier și pe ecran a apărut figura unui bărbat în vârstă. Probabil spre optzeci de ani. Fața îi era pământie și adânc crestată de riduri, dar

avea o sclipire iscoditoare în ochi. În spate era o bibliotecă înaltă și Ben a putut să distingă titluri de volume purtând nume de compozitori faimoși: Chopin, Beethoven, Elgar.

– Cine-i ăsta? a întrebat Ben.

– Nu-l cunosc, a răspuns ea.

A dat din nou click. Bărbatul în vârstă a dispărut și o altă fotografie a umplut ecranul. Era o clădire albă de piatră care lui Ben i s-a părut ca un mic templu sau un fel de monument. Avea un acoperiș bombat și o fațadă clasică.

– Pe-asta o recunosc, a spus ea. E Ravenna, în Italia. Ăsta e mormântul lui Dante. Am fost acolo.

– De ce s-o fi dus Oliver în Italia, dacă se documenta în Viena?

– Nu știu.

– Mozart a petrecut mult timp în Italia?

Ea s-a gândit câteva clipe.

– Dacă-mi aduc aminte de la școala de muzică, cred că a stat ceva în Bologna în adolescență, a răspuns, dar, lăsând la o parte asta, nu cred că a făcut altceva decât să treacă pe acolo ocazional.

– Asta nu ne ajută, a spus Ben. Treci la următoarea.

Click. Următoarea fotografie îl arăta pe Oliver la o petrecere cu două fete frumoase, câte una de fiecare braț. Îl sărutau pe obraji, iar el ridicase fericit paharul de cocktail către cameră ca și cum ar fi dat noroc.

Leigh a dat click din nou. Era încă o poză de la aceeași petrecere. De data asta, Oliver era la pian. Pe scaunul dublu, lângă el, stătea un bărbat tânăr,

de vreo douăzeci și ceva de ani și împreună cântau un duet. Păreau să se simtă bine, fața lui Oliver era surprinsă râzând pe jumătate, în timp ce apăsa pe clape. Sprijinindu-se de pian, erau femei în rochii de seară, urmărindu-l cântând, zâmbindu-i, râzând una la alta, cu băuturi în mână.

Leigh nu s-a putut uita la poză mult timp. A dat click și a trecut la următoarea.

O imagine a unui sat înzăpezit. Erau copaci și munți în fundal, îmbrăcați în alb. Leigh s-a încruntat.

– Elveția?

Ben s-a uitat cercetător.

– Ar putea fi. Sau Austria.

S-a întins, a dat click și apoi încă o dată să vadă data fotografiei. Fusese făcută cu trei zile înainte de moartea lui Oliver.

Leigh a oftat.

– Tot nu ne spune nimic.

Ben s-a îndepărtat de masă și a lăsat-o pe ea să vadă restul imaginilor. A mers până la pat, s-a așezat și a golit paharul dintr-o înghițitură. Lângă el, împrăștiate pe niște pagini de ziar, erau resturile carbonizate ale documentelor din dosar. Studiindu-le cu grijă, a întors una dintre hârtii și s-a înfiorat când marginile i s-au fărâmițat.

Sub ea a văzut rămășițele arse și rupte ale unui document care părea diferit de celelalte. Focul mâncase practic aproape tot textul cu mușcături negre care păreau piesele lipsă ale unui puzzle. Restul era atât de ars încât scrisul de mână, în germană, abia dacă

se mai putea citi. Tot ce mai rămăsese erau câteva fraze disparate, care nu-i spuneau nimic.

Pentru o clipă, Ben s-a gândit că are în mână originalul și respirația i s-a oprit. Nu. Era doar o fotocopie.

Era scrisoarea lui Mozart, descoperirea lui Richard Llewellyn. Oliver îi spusese atât de des povestea, încât Ben și-o aducea aminte clar.

Cu mulți ani în urmă, sala de expoziție și atelierul de lucru al casei de restaurare de piane antice Llewellyn se aflaseră pe o stradă aglomerată din centrul lui Builth Wells. După moartea soției lui, Margaret, în 1987, când Leigh avea treisprezece ani și Oliver șaptesprezece, Richard Llewellyn intrase în declin și trăsese odată cu el și afacerea lui. Începuse să bea prea mult pentru a-și mai putea face bine treaba. Clienții s-au împuținat dramatic. Apoi, într-o zi, șansa de a găsi un anumit lucru în podul unei case vechi, părea să schimbe norocul lui Richard Llewellyn pentru totdeauna.

Pianul deteriorat fusese făcut la începutul secolului al XIX-lea de celebrul maestru vienez Josef Bohm. Ajunsese în Marea Britanie undeva prin anii treizeci și fusese scos din uz cu mult timp în urmă. Nu fusese păstrat cu grijă. Cea mai mare parte fusese atacată de cari și avea nevoie de o revizie generală pentru a-l aduce la condiția inițială. Dar chiar și în acea stare precară, era unul dintre cele mai frumoase instrumente peste care dăduse Richard Llewellyn și era entuziasmat de prețul pe care-l putea obține la licitație, odată ce va fi refăcut: zece mii de lire, poate chiar

mai mult. A renunțat la sticlele de vin de Porto și de Xeres și s-a pus pe lucru.

Nu a terminat însă niciodată restaurarea. Făcuse descoperirea în timp ce lucra la unul dintre picioarele instrumentului. Piciorul era gol pe dinăuntru și în interiorul lui a găsit un document rulat, vechi și îngălbenit, prins cu o panglică. Era o scrisoare scrisă în germană și datată noiembrie 1791.

Când Richard Llewellyn a văzut semnătura din partea de jos, inima mai-mai că i s-a oprit.

Era ultima scrisoare care se păstrase a lui Wolfgang Amadeus Mozart, înainte să moară câteva săptămâni mai târziu. Cum ajunsese în piciorul pianului era un mister care va rămâne nedezlegat. Tot ceea ce știa Llewellyn era că descoperise o comoară istorică, ce avea să-i schimbe viața.

La acea vreme, Oliver nu vorbea decât despre ceea ce găsise tatăl său. Bătrânul dusese scrisoarea la Londra pentru a fi autentificată de muzicologi experți și anticari. Însă visurile de îmbogățire s-au spulberat, când experții au declarat-o falsă.

– Poate că nu a fost falsă totuși, a spus Ben cu voce tare.

Leigh s-a întors cu o privire întrebătoare:

– Poate că ce?

– Scrisoarea tatălui tău. Este posibil să nu fi fost totuși falsă și ăsta să fie motivul pentru care tipii ăștia se țin după tine? La ce le-ar putea folosi?

Ea a scuturat din cap.

– Tata a vândut-o, îți aduci aminte? Poate că nu. Cu ani în urmă, cam pe când am încetat să ne mai vedem.

– Cineva a cumpărat-o, deși nimeni nu credea că e autentică?

– Mda, a zâmbit ea. Tocmai când tata era gata să renunțe la toată afacerea, un colecționar nebun l-a contactat. Un muzicolog italian. A făcut o ofertă pentru scrisoare. Nu era tocmai suma la care visase tata, dar a acceptat imediat. Apoi italianul a spus că vrea să cumpere și pianul cel vechi. Era doar pe jumătate recondiționat, dar a plătit din greu pentru el. Îmi aduc aminte că a fost împachetat și luat cu o dubă mare. După asta, tata a devenit din nou solvabil. Încă era afectat de verdictul experților, dar măcar avea ceva bani în buzunar. Așa m-am putut duce la New York să studiez la Academia de muzică.

– Cum se numea italianul? a întrebat Ben.

– Nu-mi aduc aminte, a răspuns ea după o clipă de gândire. S-a întâmplat cu mult timp în urmă și nu l-am văzut niciodată. Oliver l-a întâlnit. Zicea că era foarte bătrân și mai mult ca sigur că nu mai trăiește.

Ben a pus jos fragmentul scrisorii fotocopiate și s-a uitat la câteva din celelalte documente. Ceva i-a atras atenția și a privit mai de aproape.

Focul înghițise marginea din dreapta a hârtiei liniate. Scrisul grăbit de pe foaie era al lui Oliver. Ochiul lui Ben a urmărit o linie care fusese scrisă cu litere mari îngroșate, subliniate de trei ori de parcă ar fi fost cuprins de frustrare. Sfârșitul propoziției era ars

în locul unde hârtia își schimbase culoarea de la galben la maro până se transformase în cenușă.

– *Ce este Ordinul lui R...?* a citit el cu voce tare. Știi ce-ar putea fi asta?

– N-am nicio idee.

El a pus foaia peste celelalte.

– La naiba. Ce încurcătură!

Leigh s-a uitat la toate fotografiile. Mai era doar un fișier rămas pe disc. Ben s-a sprijinit de spatele scaunului ei, iar ea l-a deschis.

– Nu e un fișier de imagine, a spus el, e un filmuleț.

12

În apropiere de Viena

Era o după-amiază cețoasă și întunecată și se făcuse frig. Lacul începuse să înghețe și neaua ușoară și mărunță se așeza pe suprafața lui. La trei sute cincizeci de metri de suprafața subțire de gheață, în pădurea de pini era o siluetă neagră și dreaptă ridicată spre cer.

Markus Kinski și-a ridicat gulerul și și-a împreunat mâinile. S-a rezemat cu spatele de mașina cu tracțiune integrală, aducându-și aminte de ultima oară când fusese acolo, în ziua în care străinul acela fusese scos afară de sub gheață.

Anul își încheia ciclul și iarna bătea la ușă din nou. Deci, ce căuta din nou aici? Poate că Monika avusese dreptate când spusese că e un obsedat.

Pentru o clipă, s-a gândit la soția lui. Trecuseră deja trei ani. Prea tânără să moară. Fusese diagnosticată greșit de două ori. Îi era dor de ea.

A oftat și mintea i s-a întors la cazul Llewellyn. Fusese clasat cu luni în urmă, dar îl urmărise tot timpul. Ceva nu era în regulă cu el. Fusese închis prea bine, se lucrase cu el prea eficient, chiar și pentru standardele perfecționiste austriece. Lucrurile pur și simplu *nu se întâmplau* așa. Îi luase luni de zile să-și scoată cazul din cap și când tocmai începuse să uite de toată afacerea aia nenorocită, cine să apară ca din senin dacă nu Madeleine Laurent. *Sau cine o fi fost ea*.

Până acum, cercetările lui Laurent nu duseseră nicăieri. Cardul de credit pe numele Erika Mann era valabil, dar cine era ea? Adresa pe care i-o dăduse compania emitentă îl trimisese la un depozit părăsit, dintr-o zonă industrială a orașului. Nici nu era de mirare.

Prin urmare era încă ceva de adăugat la numeroasele întrebări fără răspuns, sâcâitoare, care se ridicau în jurul cazului Llewellyn.

Madeleine Laurent nu era singurul mister legat de bărbatul înecat. Era și treaba cu Fred Meyer. Meyer avusese o mulțime de lucruri în comun cu Llewellyn. Prea multe. Amândoi muzicieni, amândoi pianiști, amândoi morți. Doar la câțiva kilometri distanță și amândoi în aceeași noapte. Ceasul de mână al lui Llewellyn, o relicvă mecanică, s-a oprit când apa a

intrat în el astfel încât au putut să stabilească ora la care a survenit decesul. Când l-au găsit pe Fred Meyer spânzurat în camera lui de student, era mort de aproape douăsprezece ore. Ceea ce însemna că cei doi pianiști muriseră la scurt timp unul de altul. Probabil că fusese Meyer primul, urmat imediat de Llewellyn.

Nu fusese găsit niciun bilet de adio al lui Meyer și nu fusese descoperit niciun motiv plauzibil al presupusei sinucideri. Întrebările puse familiei nu evidențiaseră existența vreunei depresii. Ca pentru toți studenții, banii erau puțini, dar fusese atent și nu avea datorii. Nu fuseseră nici probleme emoționale și se înțelegea bine cu prietena lui. Primise o slujbă de profesor de muzică la o școală din Salzburg și se pregătea să înceapă din toamnă, după ce avea să-și termine studiile la Conservatorul din Viena. Viața fusese destul de bună pentru Fred Meyer. *Până când s-a trezit la capătul unei funii.*

OK, există și coincidențe și poate că nu exista nimic care să lege accidentul stupid al unui muzician de sinuciderea fără sens a celuilalt. Cel puțin asta era ceea ce Kinski încercase să creadă în ultimele luni. Însă un mic detaliu stătea în gât, ca un pesmet care se încăpățânează să nu treacă mai departe. Era vorba despre biletele de operă găsite în camera lui Meyer.

Kinski a oftat și a privit peste lacul încețoșat. Gheața era încă prea subțire ca să mergi pe ea, dar în câteva săptămâni avea să se îngroașe destul cât să suporte greutatea unui om. Văzuse oameni veniți câteodată aici să patineze.

A încercat să-și imagineze cum o fi să cazi prin gheață: șocul contactului cu apa înghețată, suficient să oprească inima unui om, curentul care te trage sub stratul atât de solid de gheață încât ți-ar trebui un baros ca să-ți croiești drumul înapoi la aer, la doar câțiva centimetri mai sus.

S-a gândit la toate tipurile de moarte pe care le văzuse și la expresia fețelor tuturor decedaților cu care avusese de-a face prin intermediul slujbei. Fața albastră și pe jumătate înghețată a lui Oliver Llewellyn fusese unul dintre cele mai cumplite lucruri pe care le văzuse. Luni de zile după accident, era suficient să închidă ochii și figura aceea era acolo, holbându-se la el. Nu o putea face să dispară. Stând acolo pe malul lacului, imaginea aceea i-a revenit clar în minte.

S-a uitat la ceas. Era acolo de prea multă vreme. Bănuielile lui în legătură cu cazul păreau să-l țină pe loc, când ar fi trebuit să se întoarcă. Îi spusese Helgăi, bona Clarei, că va lua el copilul astăzi de la școală. Creștea repede. Avea nouă ani și jumătate acum și el pierdea foarte mult din viața ei. Va fi o surpriză plăcută pentru ea. Era hotărât să petreacă seara făcând ceva amuzant, să o ducă la patinoar sau să meargă la un film. Îi oferise totul copilului său – școala privată bilingvă care să-i dea cea mai bună educație, lecțiile de vioară, jucăriile scumpe. Clara avea totul în afară de timp petrecut cu tatăl ei. A auzit pași apropiindu-se din spate prin iarba înghețată. S-a întors.

– Hei, Max, unde ai fost?

Câinele stătea pe labele din spate și privea nerăbdător, cu capul lui mare și negru ușor înclinat într-o parte, cu mingea de cauciuc prinsă între fălcile lui puternice. Suplul rottweiler era bătrân , dar Kinski îl menținea în formă.

– Dă-mi-o, hai, a spus Kinski cu blândețe, o aruncare și o întindem. Oricum ar fi trebuit să venim aici.

Câinele a dat drumul delicat mingii în mâna lui. Era plină de salivă și noroi.

– Nici nu știi cât de norocos ești, i-a spus Kinski. Mi-ar prinde și mie bine să alerg după mingi toată ziua, mai bine decât rahatul ăsta de slujbă, crede-mă, amice.

A aruncat mingea departe în iarba înaltă și a privit cum câinele a țâșnit după ea, împroșcând în urmă cu pământ înghețat.

Max a scotocit după minge în jur, cu botul prin stufăriș. Părea să ezite, râcâind cu labele și întorcându-și capul într-o parte și într-alta.

– Nu-mi spune că ai pierdut-o din nou, a strigat la el Kinski exasperat. S-a dus și a căutat în stufăriș ceva de cauciuc albastru prin iarba și noroiul înghețat. Câinele culcase la pământ o mare parte din stuf, în căutarea mingii. Bună treabă, Max, a mormăit el. Știi, prostiile astea costă opt euro și câte oare ai pierdut până acum? *Du Arschloch.*

Erau chiștoace în noroi. Kinski și-a tras mâna înapoi, gândindu-se la seringile hipodermice. Drogați nenorociți care fac mizerie peste tot.

Dar apoi s-a uitat mai atent. A luat unul și l-a examinat. Nu era un chiștoc. Era învelișul unui cartuș

folosit. Metalul era decolorat și fără luciu, verde pe alocuri. Capsa ruginită era inscripționată în mijloc, acolo unde o lovise percutorul. În jurul cantului de la bază, erau înscrise, cu litere foarte mici, cuvintele: *9 mm Parabellum – CBC*.

Cine o fi tras aici cu un pistol de 9 milimetri? s-a gândit Kinski. A scotocit prin iarbă. Max îl urmărea, privind fix. A întors o bucată de pământ înghețat și a mai găsit unul. Era identic. Apoi altul și încă două, pe jumătate îngropate în rădăcinile îngălbenite. A smuls iarba și a mai găsit câteva. După trei minute de căutare, adunase douăzeci și unu de cartușe, folosind vârful unui pix pentru a le culege și a le așeza într-o mică grămadă.

Douăzeci și unu însemnau multe gloanțe. Toate în același loc. Indicau o singură persoană care trăsese toate focurile dintr-o poziție fixă. Erau prea multe pentru un pistol obișnuit, doar dacă nu cumva avea o magazie extinsă. Fuseseră mai curând trase de o armă automată, la o secundă și jumătate de un pistol automat standard. Serios. Deconcertant.

A examinat fiecare cartuș cu atenție, pe rând, luându-le cu vârful pixului, atent să nu pună mâna pe ele. Toate aveau aceleași urme de frecare acolo unde fuseseră băgate în spațiile strâmte ale magaziei și aceeași zimțare pe margine, unde fuseseră scuipate violent prin portul ejector. Mirosul de cordită dispăruse de mult. A dat drumul cartușelor unul câte unul într-o pungă de plastic și le-a pus în buzunarul de la geacă. S-a ridicat în picioare. Uitase de minge.

A estimat aruncarea din ejector și a încercat să-și dea seama unde stătuse cel care trăsese.

Un gând i-a răsărit în minte. Nu era nimeni în jur. S-a aplecat și a mângâiat capul câinelui.

– Haide, băiete!

S-au întors la mașină. A deschis portbagajul și Max a sărit înăuntru, gâfâind. A scos roata de rezervă și a rostogolit-o până pe malul lacului.

Ceața se făcea tot mai deasă și atunci când Kinski a dat drumul roții de rezervă să se rostogolească pe lacul înghețat, tot ce a putut vedea a fost o pată neagră nedefinită înaintând pe gheața cenușie. Roata s-a rostogolit până la un punct, apoi a căzut și s-a oprit. Gheața i-a susținut greutatea.

A băgat mâna în vestă și a deschis cureaua de la toc. A tras siguranța de la SIG-Sauer P226-ul de serviciu, s-a uitat în jur și apoi a tras în gheața unde era roata. Detunătura seacă a pistolului de 9 milimetri i-a pătruns dureros în timpan și a răsunat până departe pe lac. A tras din nou, și din nou, apoi a așteptat.

Gheața a plesnit. La cincisprezece metri de mal, roata s-a scufundat clipocind.

Kinski nu s-a gândit la costul înlocuirii unei roți scumpe de Mercedes. Ci la greutatea unui om. O gheață mai groasă ar fi suportat mai mult până să se crape. Cât de mult? Ar fi spart-o douăzeci și unu de gloanțe de 9 milimetri? A auzit zornăitul lor surd și a simțit în buzunar resturile de cartușe despre care instinctul îi spunea că zăcuseră acolo din ianuarie trecut.

13

Oxfordshire

Filmulețul era tremurat și imaginea era neclară și de calitate proastă. Camera panoramase încet o încăpere mare, cu pereți din piatră, era luminată portocaliu-galben de sute de lumânări. Umbre lungi se întindeau de-a lungul podelei placate cu alb și negru. Trei stâlpi groși de piatră stăteau într-un triunghi spațios aproape de colțurile camerei, ajungând până la tavanul boltit. Pe peretele îndepărtat se ridica o platformă, care semăna cu o mică scenă. Deasupra ei, un cap de berbec cu coarne lungi și încovoiate, aurit, strălucea în lumina pâlpâitoare.

Leigh s-a încruntat.

– Ce naiba e locul ăsta?

– Parcă se aude ceva, a spus încet Ben și a mărit volumul la laptop.

Sunetul era respirația grea a celui care filma.

Brusc, camera s-a răsucit lateral și imaginea a devenit neclară.

O, Doamne!, a spus un glas îngrozit, foarte aproape de microfon.

– Asta-i vocea lui Oliver, a șoptit Leigh, prinzându-se cu degetele albe de marginea mesei.

Au privit amândoi. Camera s-a stabilizat. O margine întunecată și neuniformă obtura o treime de imagine.

– Se ascunde în spatele unui stâlp, a spus Ben.

Câțiva oameni au intrat în încăpere. La început blurată, imaginea a săltat dar a devenit mai clară imediat ce camera s-a focalizat automat. Bărbații au trecut printr-o arcadă. Erau doisprezece, poate cincisprezece, toți purtând costume negre. Camera s-a îndepărtat, în spatele stâlpului.

– Olly, ce încercai să faci? a spus Leigh cu un suspin în glas.

Acum bărbații se așezau în semicerc în jurul platformei. Toți stăteau în același fel, ca niște soldați în poziție de drepți, cu picioarele lipite și cu brațele la spate. Fețele lor erau greu de identificat. Cel mai apropiat stătea la doar câțiva metri de locul în care se ascundea Oliver. Camera s-a mutat pe spatele tipului și a urcat spre gât și părul blond spălăcit, tăiat scurt. S-a focalizat automat pe urechea lui. Era sfârtecată și plină de cicatrice, ca și cum o jumătate ar fi fost cândva smulsă și cusută la loc.

Ben și-a întors privirea către platformă, străduindu-se să surprindă detaliile. Și-a dat seama că avea în față un altar. Era centrul încăperii, iluminat de zecile de lumânări prinse în adânciturile din perete. Era centrul a orice avea să se întâmple. Era un fel de ceremonie religioasă, dar nu semăna cu niciuna pe care o văzuse.

În mijlocul altarului era un pilon drept de lemn, de aproximativ o jumătate de metru grosime și înalt de vreo doi metri jumătate, simplu și nelăcuit. De el atârnau metri întregi de lanțuri, două dintre ele groase

și grele, fiind prinse de o curea nituită de oțel, în jurul capătului de sus.

Acum, indivizii au început să se miște. O ușă înaltă de fier din spatele altarului s-a deschis. Încă trei oameni au intrat în încăpere. Doi purtau glugi negre. Al treilea părea să fie prizonierul lor. Îl țineau strâns de brațe, iar el se zbătea. L-au tras după ei de-a lungul platformei, până la altar.

Camera s-a clătinat și respirația grea s-a accelerat. Pe fundal, țipetele prizonierului creau ecou pe pereții de piatră.

– Nu cred că ar trebui să vezi asta, a spus Ben.

A simțit cum bătăile inimii i se accelerau și a apăsat pe butonul de stop.

– Lasă-l să meargă, i-a cerut Leigh.

Bărbații cu glugi negre l-au îmbrâncit pe prizonier la pilonul de lemn și l-au prins în lanțuri. Țipetele lui erau și mai puternice acum.

Unul dintre bărbații cu glugă a pășit înainte cu ceva în mână. S-a aproapiat de prizonier și și-a ridicat mâinile spre fața lui. Avea spatele la cameră și era greu de văzut ce se petrecea. Țipetele nefericitului erau și mai ascuțite în timp ce se lupta disperat cu lanțurile.

Apoi, bărbatul cu glugă a făcut un pas în spate. Ceva atârna acum din gura prizonierului. Era o sfoară sau un cablu subțire. În timp ce bărbatul cu glugă se îndepărta, cablul se întindea și Ben a realizat cu o tresărire de groază ce se întâmpla. Camera a început să tremure.

– O, Iisuse! a exclamat Leigh îngrozită. I-au băgat un cârlig în limbă!

Bărbatul cu glugă s-a oprit și s-a întors cu fața către audiență. Cablul era întins la maximum. Prizonierul nu mai putea țipa. Limba îi era scoasă cincisprezece centimetri din gură. Ochii îi erau ieșiți din orbite și tremura din tot corpul.

Al doilea bărbat cu glugă a pășit înainte. Ceva a lucit în lumina lumânărilor și el a ridicat pumnalul ceremonial deasupra capului.

Acesta a coborât într-un arc fulgerător. Capul prizonierului a fost aruncat înapoi, în timp ce limba i-a fost retezată. Cablul s-a răsucit ca o coardă de arc, cu limba strălucitoare prinsă de el. Sângele a țâșnit din gura prizonierului, iar capul i s-a bălăngănit dintr-o parte în alta, cu ochii bulbucați.

Însă suferința i-a fost curmată. Omul cu glugă care avea cuțitul a pășit înainte din nou. Pumnalul a lovit pe jos, înfigându-se în abdomenul prizonierului. Lama a tăiat și a străpuns precum cuțitul unui măcelar, făcându-și drum de la vintre spre cutia toracică.

Când intestinele au început să-i iasă afară, chiar și Ben a trebuit să privească în altă parte.

14

Leigh a avut nevoie de mult timp ca să se calmeze. Până la urmă, calmantele au început să-și facă efectul și a adormit întinsă pe patul de hotel, cu părul

ei negru răsfirat pe pernă și trupul urcând și coborând ușor în ritmul respirației.

Ben a acoperit-o cu o pătură și s-a așezat lângă ea pe marginea patului, privind-o și gândindu-se intens. Apoi s-a ridicat, s-a întors la masă și a urmărit filmul din nou.

A făcut asta de trei ori, oprindu-l frecvent pentru a studia detaliile. L-a lăsat să meargă până la capăt. După ce victima fusese spintecată, cameramanului îi fusese de ajuns. Imaginea a devenit tremurătoare, apoi s-a întunecat, apoi din nou tremurătoare. Putea auzi respirația precipitată a lui Oliver. Alerga.

Ben a continuat să pună pauze, uitându-se atent la ecran de fiecare dată. Ziduri de piatră. Un fel de scară. Imaginea era complet dereglată, dar oprind cadru după cadru, a putut să-și facă o idee despre ce se întâmplase. În timp ce Oliver alerga, pereții duri de piatră au dispărut și a părut să se afle în ceea ce arăta ca o casă foarte luxoasă. O ușă, apoi un coridor. Pereți strălucitori de lemn. Un tablou luminat puternic de o lampă pusă deasupra lui. Ben a oprit din nou filmul și l-a studiat îndeaproape.

Era greu de spus, dar tabloul părea să reprezinte un fel de întrunire desfășurată într-un salon mare. Existau coloane care semănau cu cele din încăperea unde fusese executată victima. Aceleași plăci pe podea. Oamenii din imagine purtau peruci și erau îmbrăcați în haine de secol XVIII: veste de brocart și ciorapi lungi de mătase. Erau tot felul de semne pe pereții din jur, dar nu le-a putut descifra.

A lăsat filmul să ruleze. Respirația lui Oliver răsuna prin difuzoare, în timp ce alerga împleticindu-se pe coridor în jos. S-a oprit și s-a întors ca și cum s-ar fi uitat să vadă dacă nu-l urmărește cineva. Nu era nimeni.

Ben a pus pauză din nou. Se putea vedea ceva. Era o firidă în perete, iar în ea era așezată o statuie care părea egipteană, ca o mască mortuară de faraon.

Apoi filmul s-a terminat. Probabil că Oliver închisese camera. Ben a rămas privind la ecranul negru.

S-a străduit să priceapă ceea ce văzuse. A făcut click pe caracteristicile fișierului. Filmul fusese înregistrat la 9.26 în noaptea în care Oliver murise.

Nimic din toate astea nu avea sens. Versiunea oficială a poveștii, cum că Oliver se plimbase beat pe lac cu o femeie pe care o întâlnise la o petrecere, nu se potrivea cu faptul că, nu cu mult înainte de moartea sa, asistase la o brutală crimă ritualică. Fusese Oliver capabil să facă abstracție de asta și să continue să se distreze? Cine ar fi putut?

Ben a recapitulat ceea ce știa. Oliver fusese martor la o crimă pusă în scenă de niște oameni foarte organizați și foarte periculoși. Avea dovada și încercase cu disperare să o ascundă. Nu la mult timp după ce pusese la poștă CD-ul pentru Leigh, se înecase într-un lac înghețat. Investigarea morții lui fuseseră puțin cam grăbită și puțin cam superficială. Iar de când Leigh spusese într-o emisiune de televiziune că era în posesia însemnărilor lui Oliver, cineva căutase să-i facă rău.

A privit-o pe Leigh cum dormea și a rezistat impulsului de a-i da la o parte o șuviță de păr de pe față. Tocmai când începuse să se împace cu ideea accidentului lui Oliver, avea să trebuiască să treacă din nou prin toate supliciile, doar că de data asta știa, aproape sigur, că moartea fratelui ei nu fusese un accident. Nu murise umblând brambura într-o plăcută stare de ebrietate. Murise îngrozit. Cineva pusese capăt vieții lui într-un mod calculat și rece.

Cine a făcut asta, Oliver?

Ben a plecat de lângă pat și s-a instalat în fotoliul din capătul îndepărtat al camerei de hotel. Și-a căutat țigările turcești, a tras de rotița brichetei Zippo și s-a lăsat pe spate în timp ce inhala fumul tare și gros. A închis ochii, simțind oboseala cuprinzându-l. Nu avusese nicio noapte normală de somn de patru săptămâni.

Gândurile îl asaltau în timp ce fuma. A rechemat fragmente de amintiri vechi: chipul lui Oliver în care era tânăr, sunetul vocii vechiului său prieten.

Și-a amintit ziua în care, înapoia anilor ălora care trecuseră, Oliver îi salvase viața.

Fusese cea mai geroasă iarnă pe care și-o amintea. După trei ani de serviciu militar, subcaporalul Benedict Hope se dusese în Hereford, Țara Galilor, împreună cu alți o sută treizeci și opt de aspiranți din alte regimente, pentru ceea ce știa că va fi cel mai dur test de rezistență din viața sa: selecția pentru 22 Special Air Service, forța de elită a armatei britanice.

Ben nu știa prea sigur de ce Oliver vrusese să vină cu el. Pentru mâncare – glumise Oliver. Regimentul 22 SAS era faimos pentru munții de carne friptă de vită și miel din care candidații se înfruptau înainte de a fi trimiși în infernalul „Sickener 1“[1], prima fază a pregătirii pentru selecție.

În timp ce convoiul de camioane a părăsit baza din Hereford la răsăritul soarelui în prima zi și a înaintat adânc în inima munților Cambrian din centrul Țării Galilor prin ninsoarea abundentă, Oliver fusese unul din puținii capabili să facă glume despre ziua grea care urma. Ben stătea în colțul camionului Bedford care se hâțâna, ținându-și pușca și întărindu-se pentru coșmarul de tortură fizică și psihică ce avea să marcheze începutul celor mai dure câteva săptămâni din viața sa. Știa că acei câțiva care treceau peste procesul inițial de selecție aveau în față încă paisprezece săptămâni îngrozitoare de instrucție: arme speciale și tehnici de supraviețuire, un curs de sărit cu parașuta, antrenament de luptă în junglă, testare de limbă și inițiativă, o cursă de înot de un kilometru în uniformă și exerciții de rezistență la interogatoriu făcute să preseze spiritul unui om dincolo de limitele suportabilului. Doar cei mai buni aveau să reușească și să li se acorde mult râvnita insignă cu pumnalul înaripat și intrarea în legendarul regiment. Câțiva ani, nimeni nu trecuse peste toate testele.

[1] Care îmbolnăvește provocând greață, scârbă (n. tr.).

După cum s-a dovedit, „Sickener 1“ fusese la fel de dur precum se așteptase, ba încă puțin mai mult. Cu fiecare răsărit de soare înghețat, numărul oamenilor epuizați pregătindu-se pentru încă o rundă de tortură se diminua treptat. Tabăra de bază era în fiecare noapte o adunătură de trupuri fără glas în corturi ude. Speranțele lui Oliver la un ospăț nocturn fuseseră repede spulberate și moralul îi scăzuse pe măsură. Asta se și urmărea de fapt.

Săptămâna următoare a întrecut cu mult chiar și așteptările lui Ben. Vremea era cea mai rea din ultimii ani. Durerea, rănile și demoralizarea absolută, reduseseră cei o sută treizeci și opt de bărbați la doar doiprezece.

În timpul unui marș de douăzeci de ore printr-o furtună de zăpadă, un ofițer SAS care se oferise voluntar pentru curs, pentru a-și demonstra sieși că încă mai deținea ceea ce obținuse la treizeci și cinci de ani, se prăbușise și fusese găsit mort într-un morman de zăpadă.

Ben însă își ordonase sieși să meargă mai departe, târându-se dincolo de bariera durerii și găsind noi limite ale rezistenței. Singurele lui opriri erau ca să bea puțină zăpadă topită și să ia o mușcătură dintr-unul dintre batoanele de Mars tari ca piatra, din rezerva din rucsac. Energia de la zahăr i-a dat trupului lui sleit de puteri forța să continue. În mintea lui se ducea o luptă aprigă pentru a-și înăbuși dorința de a abandona toată nebunia aia. Putea să pună capăt agoniei în orice moment, prin simpla lui decizie. Câteodată,

tentația era covârșitoare. Și asta urmăreau ei, iar el știa asta. Fiecare clipă era un test.

Și lucrurile nu deveneau în niciun caz mai ușoare. În fiecare noapte, epuizarea era mai mare. Întors în tabără, își înmuia meticulos șosetele în ulei de măsline pentru a atenua durerea provocată de bășicile din tălpi și a trecut de fiecare zi într-o transă de aprigă determinare, în timp ce marșurile deveneau din ce în ce mai lungi și rucsacurile din ce în ce mai grele. Tot ceea ce conta era următorul pas înainte. Apoi următorul. Și-a menținut imaginea clară a distanței pe care o mai avea în față și a durerii care avea doar să devină și mai de nesuportat.

În ziua a patra a celei de-a treia săptămâni, mai rămăseseră doar opt. Oprindu-se să-și tragă sufletul pe o creastă înaltă în apropierea piscului vestitului munte Pen-y-fan[1], Ben s-a uitat înapoi și i-a văzut pe câțiva dintre ceilalți ca pe niște puncte verzi în depărtare chinuindu-se să înainteze prin pătura de zăpadă dintre copaci, cu mult mai jos.

Oliver era la aproape treizeci de metri în spatele lui. Ben l-a așteptat să-l ajungă din urmă. I-a luat ceva timp. Era uimit că prietenul lui ajunsese atât de departe, dar acum Oliver era vizibil sleit de puteri. Înaintarea lui greoaie, dar fermă, se transformase într-un târât disperat și apoi într-o bălăngănire complet

[1] Cel mai înalt vârf muntos din sudul Țării Galilor, de opt sute optzeci și șase de metri înălțime (n. tr.).

lipsită de control. S-a prăbușit în genunchi, sprijinindu-se de pușcă.

– Mergi înainte, a spus el gâfâind, sunt epuizat. Ne vedem în tabără.

Ben l-a privit cu îngrijorare.

– Haide, mai sunt doar câțiva kilometri.

– Nicio șansă. Nu pot să mă mai mișc niciun centimetru.

– Rămân cu tine, a spus Ben hotărât.

Oliver și-a dat zăpada la o parte din ochi și a privit în sus. A tușit.

– Nu vei rămâne, a spus el, trebuie să continui să mergi. Du-te! Pleacă de aici!

Picioarele lui Ben erau pline de bășici și simțea cum îmbrăcămintea i se lipea de rănile sângerânde de pe spate, unde rucsacul i se freca de piele. Nu putea decât să-și ducă propria greutate. Nu era nicio cale să-l ajute pe Oliver să meargă prea departe, în niciun caz să-l care în spate, iar cel mai mic semn de ezitare putea însemna umilirea cu un ordin de întoarcere la unitate. Regulile, concepute astfel, erau brutale.

– O să fii OK, a spus, e un instructor care vine pe munte și te va duce înapoi.

Oliver i-a făcut semn cu mâna să plece.

– Da, o să fiu în regulă. Acum tai-o până nu primești ordin de întoarcere. Vrei insigna, nu? Nu mă aștepta.

Stăpânit de vină, nu numai de durere, Ben a continuat să meargă. Vântul îi bătea foarte tare în combinezon. S-a chinuit să coboare o pantă stâncoasă aproape verticală, ghetele alunecându-i pe zăpadă. A ajuns la

marginea acoperită de gheață a unui morman de pietre prăbușite și a văzut o mișcare în zăpăceala epuizării. O siluetă cu glugă și-a făcut apariția dintr-un pâlc de pini.

Ben l-a recunoscut. Era un locotenent din regimentul de pușcași regali. Ben nu-l mai văzuse de când pornise în zori. Londonezul era un dur și se ținuse departe de ceilalți de când ajunsese la Hereford, iar Ben detectase o distanță rece în ochii lui întunecați, în care nu avea încredere.

– Nu m-am gândit că o să ajungi atât de departe, Hope, a spus el.

– Nu? Atunci v-ați înșelat, domnule.

Locotenentul l-a privit cu un zâmbet subțire.

– Ai un foc?

– Nu e timp de fum...

Pe neașteptate, Ben a simțit o mână grosolană îmbrâncindu-l puternic în piept și a căzut rostogolindu-se pe pantă, cele douăzeci de kilograme ale rucsacului trăgându-l în jos. A căutat să se prindă cu degetele de ceva și și-a pierdut pușca. Picioarele i-au pătruns printr-un strat subțire de gheață în noroiul puturos al unei mlaștini.

Deasupra lui, locotenentul l-a urmărit cu privirea o clipă, apoi s-a chinuit să meargă mai departe.

Ben se scufunda în mlaștină. S-a luptat să-și desfacă rucsacul, dar curelele erau strânse în jurul umerilor, greutatea trăgându-l în jos, tot mai adânc. Degetele i s-au prins de un mănunchi de stuf înghețat și a tras cu putere, împingând înapoi cu picioarele. Iarba s-a

desprins din noroi cu un bolborosit sec și el s-a scufundat încă cincisprezece centimetri. A simțit argila rece și moale cuprinzându-i talia și trăgându-l încă un centimetru la fiecare câteva secunde. S-a scufundat până la centură, apoi până la partea de jos a cutiei toracice. A lovit fără putere în noroi, strigătele fiindu-i stinse de vânt.

Noroiul lipicios îl trăgea tot mai adânc. A simțit cum se duce încet, dar sigur, în jos. Pur și simplu îl înghițea. Și-a simțit picioarele neputincioase. A încercat să împingă în ele din nou, dar noroiul era greu și picioarele nu mai răspundeau la comenzi. În câteva minute avea să intre în șoc hipotermic dacă nu reușea să iasă de acolo. Nu a mai împins cu picioarele și a încercat să se prindă de mal, scrijelind cu degetele prin pământul fărâmicios și bucățile de piatră dură și ascuțită. Nu avea deloc priză și forța îl părăsea văzând cu ochii. Noroiul îi ajunsese la piept și îi era din ce în ce mai greu să respire.

N-avea cum să iasă. Avea să moară acolo, tras în jos și înecat în mocirla aia de rahat. A lovit din nou cu picioarele, dar erau prea slăbite să se miște.

– *Ben!*

Cineva îl striga pe nume. A privit în sus. Prin fulgii deși de zăpadă a putut să distingă conturul unui soldat târându-se în jos pe pantă către el. A clipit, și-a dat zăpada din ochi la o parte cu degetele pline de noroi. Individul se apropia.

Era Oliver.

– Apucă asta!

Oliver a întins patul puștii și Ben s-a întins să o prindă, înfășurându-și banduliera în jurul încheieturii. Oliver și-a proptit picioarele în rocile din jur și a apucat țeava puștii cu ambele mâini și a tras, gemând din cauza efortului. Ben a simțit cum este scos din mlaștină. Un centimetru, doi, apoi încă pe atât. Noroiul a făcut un zgomot puternic de sucțiune. A împins încă o dată cu picioarele și a găsit un punct de sprijin.

Până la urmă a reușit să iasă, gâfâind în timp ce Oliver îl ajuta să se tragă în sus pe pământ solid. Ben s-a prăbușit pe burtă și a rămas întins, răsuflând greu.

Oliver și-a atârnat arma plină de noroi de umăr și l-a apucat de mână.

– Haide, frate, s-a silit el să zâmbească, în picioare! Ai de câștigat o insignă.

Doar șase inși au reușit să ajungă la capăt în ziua aceea, restul târându-se cu greutate, descurajați și extenuați, până la gara din Hereford și de acolo înapoi la unitățile lor.

Unul dintre cei șase supraviețuitori frânți de oboseală care s-au întors la bază în camionul acum aproape gol era locotenentul care-l împinsese pe Ben. Ben i-a ocolit privirea și nu a spus nimic. Nu fuseseră martori și era mai mic în grad. A vorbi putea însemna o întoarcere la unitate sau poate chiar mai rău. Oricum, oameni care să încerce să-l omoare era ceva cu care trebuia să se obișnuiască dacă avea să ajungă în 22 SAS.

În noaptea aceea, înainte de marșul de rezistență care urma să fie ultimul test al selecției inițiale, Oliver a făcut rost de jumătate de sticlă de whisky adusă pe

furiș și cei doi prieteni au împărțit-o în dormitorul comun, stând unul lângă altul pe un pat de cazarmă.

– Încă o zi, a spus Ben, simțind înțepătura plăcută pe limbă.

– Nu și pentru mine, a spus Oliver, holbându-se în cana sa de tablă. Fața îi era palidă și ochii încercănați de durere. Nicio insignă nu merită asta. Mi-a ajuns.

– O să reușești. Ești ca și ajuns.

Oliver a râs înfundat.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă reușesc sau nu. Am terminat-o cu nebunia asta. M-am tot gândit. Nu sunt ca tine, Ben. Nu sunt soldat. În suflet sunt doar un puști din clasa de mijloc, care a vrut să se revolte împotriva tatălui lui și a porcăriei lui de muzică. Cum o să am ocazia, plec din armată.

Ben s-a întors să-și privească prietenul.

– Ce-o să faci?

Oliver a ridicat din umeri.

– Mă voi întoarce la muzică, presupun. O am în sânge. Bine, poate că nu am talentul lui Leigh – ea va ajunge departe.

Ben s-a uitat stânjenit în jos.

Oliver a continuat:

– Dar sunt licențiat, sunt un pianist acceptabil. Voi susține câte un recital, poate voi și preda câte puțin. Mă voi descurca. Apoi îmi voi găsi o nevestică galeză bună și mă voi așeza la casa mea.

– Gata și cu ziua de azi.

Ben a luat o înghițitură de whisky și s-a întins pe pat, trăgându-se puțin înapoi din cauza durerii de spate.

– Iar cât despre sora mea, a continuat Oliver, îndreptând un deget amenințător către Ben, *sper* că realizezi că este datoria mea oficială de frate mai mare să-ți dau o mamă de bătaie, nu? A mai turnat încă o porție de whisky la amândoi. Nu pot, bineînțeles, fiindcă ești un luptător mai bun decât mine și-mi vei rupe mâinile. Consideră-te mustrat totuși.

Ben a închis ochii și a oftat.

– Nu e un copil, a spus Oliver, e serioasă în ceea ce face. Și a fost la fel de serioasă și în privința ta. I-ai frânt inima, Ben. Mereu mă întreabă dacă te-am văzut. Ce ar trebui să-i spun?

Ben a rămas tăcut pentru o vreme.

– Îmi pare rău, a zis el cu evidentă seriozitate. Nu am vrut să o rănesc. Adevărul este, Ol, că eu cred că ea merită pe cineva mai bun decât mine.

Oliver a mai sorbit niște whisky, și-a lins buzele cu satisfacție și s-a întors către Ben:

– Ascultă, m-am tot gândit la toată povestea asta, a spus el. De ce nu vii cu mine? Uită de toată porcăria asta de „luptă pentru regină și țară". Cine îndrăznește învinge[1]? Cui îi *pasă* cine câștigă? Chiar dacă te acceptă, nici măcar nu-ți vei păstra rangul – vei fi retrogradat la gradul de simplu soldat.

– Știu, a încuviințat Ben.

– Și apoi ce? Să fii făcut praf de gloanțe într-un război prostesc pe care nici măcar nu-l înțelegi? Să mori

[1] Din latinescul *Qui audet adipiscitur*, sintagmă care a fost deviza unităților de forțe speciale ale mai multor state (n. tr.).

într-o împuțită de junglă? Să-ți pună numele sus pe turnul cu ceas din Hereford de dragul unei adunături de escroci în costume, din Whitehall[1]?

Ben nu a găsit niciun răspuns.

– Uite, omule, gândește-te puțin la asta. Vino înapoi în Builth cu mine. Facem o echipă bună, tu și cu mine. Vom porni o afacere împreună.

Ben a râs plictisit, uitându-se pe tavan.

– Da, îmi și imaginez. Să facem ce?

– Detalii, detalii. Ne gândim noi la ceva. Ceva drăguț și ușor care ne va face bogați și grași. Poți să cazi în genunchi și să-i ceri iertare lui Leigh, apoi ea se va mărita cu tine și toți vom fi fericiți, a zâmbit Oliver.

Ben s-a uitat la prietenul său, surprins de viziunea lui asupra vieții. Pentru Oliver era chiar atât de simplu precum spunea.

– Crezi că încă m-ar mai vrea? a întrebat el. După tot ce i-am făcut?

– Întreab-o chiar tu.

Ben și-a ridicat capul de pe pat. Pentru câteva clipe totul părea să capete sens. S-a gândit câteva clipe la o asemenea posibilitate.

– Nu, a spus el calm, dacă reușesc mâine, merg mai departe. Vreau insigna.

Cincisprezece ani mai târziu, Ben Hope a stins țigara turcească și a privit prin camera de hotel. Leigh

[1] Stradă din Londra unde se află ministerele, prin urmare nume folosit deseori metonimic pentru a desemna guvernul Marii Britanii (n. tr.).

încă dormea adânc, doar cu câte o încruntare scurtă trecându-i peste chip, ca o urmă a viselor tulburi din mintea ei.

A privit-o și nu pentru prima dată s-a trezit gândindu-se cum ar fi fost viața lui dacă s-ar fi întors împreună cu Oliver în dimineața din acea a doua zi.

15

Ben a intrat în barul hotelului. Locul era gol. S-a sprijinit de tejghea și a parcurs cu privirea rândul de sticle de whisky. Barmanul și-a făcut apariția și Ben i-a arătat mica ploscă de whisky.

– Crezi că-mi poți umple asta? a întrebat el, apoi a arătat către sticlele înșiruite. Laphroaig[1], te rog.

Când s-a întors sus în cameră, Leigh era trează și vorbea la telefon. Părea obosită și încă puțin amețită din cauza calmantelor. Când Ben a intrat și a închis ușa, ea tocmai mulțumea pentru telefon și-și lua la revedere. A închis și a aruncat mobilul pe pat în fața ei.

– Cine a fost? a întrebat el.

– Poliția.

– I-ai sunat tu?

– Ei m-au sunat.

---

[1] Whisky produs în insula Islay, considerat unul dintre cele mai aromate whisky-uri scoțiene (n. tr.).

– A fost același tip care te-a contactat la Langton Hall?

Ea a încuviințat din cap.

– Ce voia?

– Doar să știe dacă sunt bine. Nu-ți face griji, nu i-am spus nimic despre ce s-a întâmplat, OK? Și nici nu am menționat ce se află acolo. A arătat către laptopul de pe masă.

Ben a părut grav.

– Cât timp ai vorbit?

– Nu mult. Vreo două-trei minute. De ce?

– Strânge-ți lucrurile. Trebuie să plecăm.

A scos discul din laptop, l-a pus în carcasă și apoi în buzunar. A băgat repede laptopul în geanta lui, a aruncat dosarul Mozart în rucsac și a luat un prosop din baie ca să șteargă tot ce atinseseră în cameră.

– Ce e în neregulă? De ce trebuie să plecăm așa, deodată?

– Dă-mi telefonul tău.

Leigh i l-a înmânat. El l-a oprit și l-a băgat în buzunar.

– Trebuie să scap de ăsta.

– Am nevoie de telefonul ăla, a protestat ea. Toate numerele mele sunt în el.

– Nu poți să-l mai ții, a spus el. Îți explic mai târziu.

A condus-o fără prea multe vorbe pe scări în jos și a plătit nota cu cash, folosindu-și numele fals.

– Nu ai de gând să-mi spui ce se petrece? a întrebat ea în timp ce el se îndrepta spre mașină.

Ben a pornit TVR-ul verde. Țeava de eșapament a huruit gutural și cauciucurile late au scrâșnit pe

pietriș. Parcarea mare de mașini avea două intrări flancate de niște conifere de grădină. Înainte să pornească, a privit în oglindă. Erau două Range Rover negre în spatele lor. Erau identice. Numere private, geamuri fumurii, faruri aprinse. S-au întors rapid către cealaltă intrare și au parcat chiar lângă hotel, una în spatele celeilalte. Toate cele patru uși s-au deschis simultan. Ben le-a surprins imaginea în oglindă. A numărat șase oameni ieșind afară. Toți erau foarte serioși și păreau experți după mișcări.

Era timpul să plece. A încercat să pornească discret, dar acest lucru era greu de făcut cu o mașină sport atât de ostentativă precum era TVR-ul. Huruitul motorului le-a ajuns la urechi și au întors capul. Unul dintre ei a arătat cu degetul. Și-au făcut semne și s-au întors la Range Rovere.

– Mașina asta e înregistrată pe numele tău? a întrebat el repede.

– Da, bineînțeles că e. Tot nu mi-ai spus ce...

Ben a dat drumul la ambreiaj și TVR-ul și-a învârtit puternic roțile, lipindu-i de scaune. A accelerat puternic.

Era a două oară. Nu mai putea fi o coincidență. A vorbit tare încercând să acopere turația în creștere a motorului.

– Îți folosesc telefonul ca să ne dea de urmă, Leigh. Pot triangula semnalul până la câțiva metri.

Ea a părut îngrozită.

– Dar cine? Poliția?

– Poate că poliția. Sau cineva din afară, dar în legătură. Cineva cu acces la astfel de informații.

– Cine ar putea fi? a întrebat ea, pălind.

Ben nu a răspuns. A apăsat pe accelerație și mai tare.

Range Roverele erau la o sută de metri în urma lor când Ben a părăsit drumul liniștit de provincie și a intrat în traficul greoi și dens al șoselei care ducea către orașul Oxford. A reușit să depășească câteva mașini, dar șirul constant de vehicule care veneau din partea opusă făcea dificilă o asemenea manevră. A văzut un spațiu liber și a trecut rapid de un autocar Oxford Tube, dar când s-a uitat în oglindă, primul Range Rover trecuse de el de asemenea și s-au auzit claxoane în depărtare.

Leigh s-a prins de marginea scaunului.

–Unde mergem? a întrebat ea sacadat.

– Dacă ajungem în oraș, am putea să scăpăm de ei, a spus el. Cunosc Oxfordul destul de bine.

Când au ajuns la Headington Hill, la marginea de est a Oxfordului, cele două Range Rovere erau din nou împreună, cu vreo zece–douăsprezece mașini în urmă. La baza dealului au ajuns la semafoarele de pe St Clements.

– Sunt mașini de poliție acolo, a spus ea arătând cu mâna.

Ben îi văzuse.

– Nu e pentru noi. O parte din stradă fusese blocată de un cordon de poliție și o ambulanță se afla acolo.

Traficul era încet ca melcul, iar Range Roverele își croiau drum prin șirul de mașini, în sunet de claxoane.

Un polițist a pășit în stradă, patru mașini mai în față, și a făcut semn să fie lăsate să treacă automobilele din sensul opus. Ben s-a întors în scaun. Range Roverele continuau să înainteze în spate.

– Vin, a spus Leigh făcând ochii mari.

Ben a cântărit repede situația văzând cum ușile mașinilor care îi urmăreau se deschid și trei oameni se dau jos. Figurile lor erau imobile și se îndreptau spre TVR-ul oprit. Erau la mai puțin de douăzeci de metri.

A tras mașina pe margine, a scos cheia din contact și a deschis ușa.

– Vino! A apucat rucsacul și a prins-o de încheietură și au alergat în jos pe trotuarul denivelat pe lângă vitrinele magazinelor. Paramedicii băgau un biciclist rănit în spatele ambulanței, pe o targă. În șanțul de la marginea drumului era o bicicletă strâmbată. Au continuat să fugă.

În spatele lor, cei trei bărbați și-au întețit pasul.

Lăsând în urmă zăpăceala traficului blocat și câteva magazine, Ben a văzut în față marele sens giratoriu care e numit The Plain. Și-a amintit că ducea la podul Magdalen și High Street, drept în inima orașului.

Au trecut în fugă strada și cei trei bărbați i-au urmat în pas rapid, croindu-și drum printre mașinile care se deplasau încet. Dincolo de Plain era un magazin mare de vinuri. Un tânăr care arăta ca un student parca un scuter pe bordura din față. A intrat în magazin scoțându-și casca și lăsând cheia să atârne în contact.

Ben a tras motocicleta ușoară dincolo de vitrină și și-a trecut piciorul peste șa. Leigh a sărit în spatele lui, timp în care el a pornit motorul. Studentul s-a întors și a ieșit din magazin strigând la ei să se oprească. Unul dintre cei trei urmăritori vorbea alertat la telefon.

La vreo sută de metri în spate pe St Clements, Range Roverele au intrat în plin în mașinile oprite care claxonau, făcând praf totul în cale și determinându-i pe polițiști să alerge, încercând să se adăpostească.

Ben a accelerat la maximum. Era ca și cum ar fi condus o mașină de cusut. Scuterul s-a lansat în marea de autobuze roșii și verzi, taxiuri și mașini, străbătând cu zgomot Plain, și trecând pe celălalt mal al Tamisei, peste podul Magdalen. Brațele lui Leigh erau strânse în jurul taliei lui Ben, așezată incomod pe locul mic din spate. El a auzit sirenele poliției în depărtare. S-a uitat peste umăr. Range Roverele se apropiau rapid. Mașinile poliției porniseră în urmărire, cu semnalizatoarele albastre aprinse.

În față circulația era oprită la semafor. Ben a îndreptat scuterul gălăgios către bordură și acesta aproape că i-a aruncat din șa când a urcat pe trotuar zdruncinându-se. A accelerat din nou, iar pietonii s-au împrăștiat într-o parte și-n alta când a luat-o peste pod. Oamenii s-au întors holbându-se, unii strigând după ei. Au parcurs jumătate din High Street, virând nebunește la stânga și la dreapta pe trotuar.

Ușa unui magazin s-a deschis și roțile din față ale unui cărucior le-au ieșit în față. În el se afla un

bebeluș învelit într-o pătură. Tânăra mamă se uita în cealaltă parte și nu a văzut scuterul venind în viteză către ea. S-a întors și s-a oprit, cu gura deschisă de groază.

Ben a frânat prea tare și a simțit cum roțile scuterului se blochează. A încercat să-l redreseze, dar acesta a zburat de sub ei. Și el, și Leigh au fost aruncați la pământ. Motorul a fost trântit pe trotuar, a lovit un indicator și a alunecat pe stradă în fața unui autobuz etajat, care nu a putut opri la timp. Un jet de scântei a țâșnit, în timp ce scuterul a fost turtit bucăți din caroseria de plastic împrăștiindu-se pe carosabil.

Ben a sărit în picioare și a apucat rucsacul căzut, în timp ce Leigh s-a ridicat de la pământ. Blugii ei erau rupți la genunchi. Range Roverele se apropiau în corul de claxoane: erau acum la doar cincizeci de metri distanță.

Au început din nou să alerge. Au ieșit de pe High Street printre stâlpii de metal care blocau accesul vehiculelor și apoi în sus pe aleea pietruită pe lângă Radcliffe Camera și Hertford College.

Range Roverele au frânat și s-au oprit în fața stâlpilor și toți cei șase bărbați au sărit afară, pornind în urmărirea lor. Sirenele de poliție nu erau departe.

Ținându-se de mână, Ben și Leigh au alergat pe lângă marea Bibliotecă Bodleiană, luând-o apoi pe Broad Street. Ceva mai înainte se afla faimosul Teatru Sheldonian, unde se organizau concerte de muzică clasică. Au trecut în fugă pe lânga mulțimea care stătea

la coadă la bilete. Figura unei femei s-a luminat brusc recunoscând-o pe Leigh. A arătat cu mâna, făcându-i semn cu cotul prietenului ei.

– Hei, uite! E Leigh Llewellyn!

Mulțimea s-a strâns în jurul lor, iar Leigh a fost întâmpinată de zâmbete și cereri de autografe. Nimeni nu părea să observe fața ei îmbujorată, privirea agitată și genunchiul julit. Camerele de mobil au făcut clic și blițurile s-au declanșat.

Cei șase urmăritori au rămas mai în urmă, privind prin mulțime și gâfâind după sprintul de-a lungul străzii. S-au împrăștiat însă imediat ce mașina de poliție a apărut de după colț, cu luminile albastre rotindu-se. Doi dintre ei au trecut strada, prefăcându-se că privesc în vitrina librăriei Blackwell, iar alți doi s-au îndreptat încet spre treptele bibliotecii Bodleiene. Ultimii doi stăteau pălăvrăgind pe trotuar, în timp ce mașina de poliție a trecut pe lângă ei, ocupanții ei cercetând cu atenție strada aglomerată.

Ben a luat-o din nou pe Leigh de mână, s-au strecurat afară din mulțime și au urmat mașina de poliție care înainta încet pe stradă. S-au uitat în urmă și au văzut că tipii se regrupaseră și se apropiau iar de ei.

La colțul Broad Street cu Cornmarket, mulțimea căuta cadouri de Crăciun. Ben a zărit o stație de taxiuri și a grăbit pasul. Deschizându-i lui Leigh ușa din spate a unui taxi, a aruncat o ultimă privire către fețele mânioase ale urmăritorilor. A trântit portiera și mașina s-a înscris în trafic.

16

Viena

Markus Kinski s-a grăbit către biroul șefului și a dat buzna fără să bată la ușă. A scos mica pungă de plastic din buzunar și a trântit-o pe masa din fața lui. În ea erau cartușele zornăitoare și mate pe care le găsise pe malul lacului.

Hans Schiller și-a coborât privirea către pungă, a atins-o cu un deget și s-a încruntat către Kinski:

– Ce vrea să însemne asta, Markus?

Șeful era clar nemulțumit.

Părul părea să i se fi retras încă un centimetru de ieri până azi. Figura îi era mohorâtă și palidă, iar ochii îi erau cufundați adânc într-o rețea de riduri. Kinski știa că superiorul său începuse deja să numere minutele până la pensionare.

– Vreau să fie redeschis cazul Oliver Llewellyn, a spus Kinski. Era singurul detectiv din echipa lui Schiller care nu i se adresa cu *domnule*, și singurul care putea să facă asta.

Schiller și-a sprijinit coatele pe birou și s-a ciupit ușor la baza nasului.

– Am crezut că lăsasem cazul ăsta să se odihnească în pace, detective, a spus el obosit. Nu ai altceva mai bun de făcut?

– Mai e ceva la el, a spus Kinski nedezlipindu-și privirea de șef.

– Ce ai găsit?

Kinski a arătat către pungă.

– Cartușe goale de 9 milimetri.

– Pot să văd și eu asta, a spus Schiller. Ce ai făcut, le-ai scos din podeaua camerei de tragere?

– Le-am găsit tocmai acum la lac. La lacul unde a murit Llewellyn.

Schiller și-a scos ochelarii și i-a șters cu o batistă. S-a înclinat în față peste birou și s-a uitat țintă la Kinski.

– Ce vrei să spui? Nu ai nimic aici. Llewellyn s-a înecat. A fost un accident.

– Nu prea cred.

– Deci ce e cu bucățile astea de metal?

– Nu știu încă. Știu doar că am nevoie să știu mai mult.

– Dar știm deja ce s-a întâmplat. Erai acolo când i-au luat declarația martorului.

– Martorul e un mincinos.

Schiller s-a lăsat înapoi în scaun și a expirat zgomotos. Și-a încrucișat brațele la piept.

– De unde știi asta?

– Pur și simplu știu.

– Asta-i o afirmație îndrăzneață, Markus.

– Știu.

– Poți să o dovedești?

– O voi face, a spus Kinski.

Schiller a oftat și s-a lăsat în scaun, ca un om căruia i s-ar fi adăugat încă o povară pe umeri.

– Vreau să te ajut, Markus, a spus el, știi că am fost mereu alături de tine. Nu toată lumea e la fel de tolerantă ca mine.

– Știu asta, șefule, și apreciez.

– Dar mai bine ți-ai ține gura până când o să vii cu ceva concret aici, a zis Schiller. Îți aduci aminte cine e Madeleine Laurent. Mi-au trântit în cap o găleată de probleme de la consulat pe vremea aia și nu am de gând să zgândăresc treaba din nou, a turuit el și și-a trecut degetele prin păr. De ce nu o lași pur și simplu baltă? Llewellyn a fost doar un playboy amețit de băutură și de droguri. Renunță. Fă-ți o favoare. Ai lucruri mai bune de care să te ocupi.

Kinski s-a sprijinit de masă.

– Dacă găsesc dovezi, dovezi solide, o să accepți să redeschizi cazul Llewellyn?

– Va trebui să fie o dovadă al naibii de solidă.

– Dar dacă...

Schiller a pufnit și a bătut din palme exasperat.

– Da, Marcus. OK. Dacă – și e vorba de un MARE dacă – o să vii cu ceva suficient de convingător, atunci *aș putea* să mă gândesc să redeschid cazul. Avea o privire dură. Mai bine de atât nu se poate.

– Mi-e de-ajuns, a spus Kinski și apoi ușa biroului s-a închis în urma lui.

Ocolul făcut până la birou l-a făcut să întârzie și mai mult pentru a o lua pe fiica lui, Clara, de la școală. Circulația era îngrozitoare și străzile orașului arătau ca o parcare imensă. Kinski a stat cincisprezece minute într-un blocaj bară la bară, bătând diverse ritmuri pe volanul mașinii și luptându-se cu nerăbdarea crescândă.

În vitrina unui magazin din apropiere, același canal era difuzat pe rânduri întregi de ecrane de televizor. Kinski le-a privit distrat. Era unul dintre acele show-uri cu multă pălăvrăgeală, un interviu cu un politician. Kinski știa cine era. Figura îi era lipită peste tot în ultima vreme. Fiul unui bogătaș, care credea că e cool să fii socialist. Cum îl chema? Philippe nu mai știu cum. Philippe Aragon. Marele rahat de speranță pentru Europa.

Kinski s-a uitat la ceasul de pe bord și a oftat. Dacă nu ajungea repede, Clara urma să se urce în autobuz și el ar fi trebuit să facă cale întoarsă și să încerce să o prindă la stația de autobuz. S-ar fi plimbat într-o parte și-n alta la colțul străzii, în întuneric, întrebându-se unde era Helga. *La naiba!*

Ce-o fi o fi, și-a spus el. A prins girofarul albastru pe mașină și a pornit sirena. Mașinile s-au dat la o parte ca prin minune și el a țâșnit printre ele.

Cum a virat după colț și a ambalat Mercedesul de-a lungul străzii, a văzut autobuzul școlii încă tras în fața zidului înalt al Colegiului Sf. Maria. O mulțime de fetițe în uniforme de culoare închisă și sacouri albastru-închis erau adunate în jurul lui și vorbeau și râdeau zgomotos. Mame în haine scumpe soseau în elegante automobile Jaguar și BMW-uri, să-și ia fiicele de la școală.

Kinski a oprit în scrâșnet de frâne și a decuplat sirena. Câteva mame s-au întors să se holbeze la el în timp ce cobora din mașină și alerga către autobuz. S-a

uitat în jur, dar nu a zărit-o pe Clara prin mulțimea de fete. Le-a recunoscut pe câteva dintre prietenele ei.

– A văzut-o cineva pe Clara? le-a întrebat el. Clara Kinski?

Toate s-au uitat cu un aer dezorientat și au scuturat din cap. Kinski s-a urcat în autobuz, dar ea nu era nici acolo.

S-a oprit. Câteva fete au ieșit pe poarta școlii și au luat-o pe stradă în jos. Erau cu spatele la el, legănându-și ghiozdanele, râzând și sărind. S-a uitat și a văzut o cutie pentru vioară. Două codițe blonde ieșeau de sub bereta albastră a uniformei. A alergat după ele și i-a strigat numele. Câteva dintre fete s-au întors să se uite la omul acela mare, gâfâind și cu fața roșie, care se apropia. Cea cu cutia pentru vioară a continuat să meargă, vorbind cu prietena ei. Nu îl observase. El a trecut printre ele și a apucat-o de umăr.

– Clara, unde naiba te...

Fata s-a întors, a clipit către el speriată și s-a dat înapoi.

– Îmi pare rău, a spus el respirând greu, am crezut că ești Clara Kinski. Ai văzut-o cumva?

Toate au dat din cap nervos că nu, privindu-l cu ochi mari. Apoi s-au întors și și-au continuat drumul, aruncând priviri peste umăr, în timp ce el se îndepărta.

Una dintre ele s-a lovit cu palma peste cap făcând semn că e nebun, și toate au râs înfundat.

A intrat alergând pe poarta școlii și apoi a luat-o pe aleea cu copaci din față. Începuse să ningă din

nou, fulgi grei oprindu-i-se în gene. S-a șters și a văzut o profesoară venind din direcția opusă, pe care a recunoscut-o.

– Frau Schmidt, ați văzut-o pe Clara? a întrebat el.

Profesoara l-a privit surprinsă.

– Nu este în autobuz, Herr Kinski? Am văzut-o ieșind pe poartă împreună cu amicele ei.

El a scuturat din cap.

– Am verificat.

– Nu vă faceți griji, Herr Kinski. Probabil că a plecat acasă cu o prietenă.

– Nu ar face asta, a spus el, mușcându-și buza.

O fată micuță a ieșit de sub o arcadă acoperită cu iederă, care era de fapt intrarea principală a școlii. Căra o cutie mică pentru clarinet. Avea codițe împletite și închise la culoare și ochi maronii, care s-au făcut și mai mari decât erau când l-a recunoscut pe Kinski.

– Martina, ai văzut-o pe Clara? a întrebat Frau Schmidt.

– A plecat, a spus Martina cu vocea ei subțire.

– A plecat? a întrebat Kinski.

Fetița s-a topit de rușine sub privirea lui.

– Vorbește, Martina, a zis cu blândețe profesoara, lăsându-se pe genunchi și mângâind-o pe păr. Nu-ți fie teamă. Unde a plecat Clara?

– A intrat într-o mașină cu un bărbat.

Figura profesoarei s-a înăsprit.

– Ce bărbat?

– Nu știu. Un bărbat.

– Când ai văzut asta?

Martina a arătat spre poartă, acolo de unde autobuzul tocmai pleca.

– Eram cu ea, apoi mi-am adus aminte de clarinet și m-am întors după el. Chiar atunci, a venit o mașină și un om s-a dat jos. I-a zâmbit Clarei și a spus că e un prieten al lui Herr Kinski. Ochii sfioși ai Martinei au licărit către el.

Inima polițistului a început să bată mai repede și a simțit furnicături în palme.

– Cum arăta? a întrebat-o el pe fată.

– Nu știu, a răspuns ea încet. Era mare și purta un costum.

– Ce fel de mașină era? Ce culoare?

– Neagră, a spus ea. Nu știu ce fel.

– În ce direcție au luat-o?

Ea a arătat în josul străzii. Autobuzul pleca și el s-a uitat în urma lui la strada goală, cu case în depărtare.

Putea fi oriunde. Dispăruse.

17

Oxfordshire

Au schimbat taxiul de două ori și au mers pe drumuri de țară cu autobuze până când Ben s-a încredințat că nu mai erau urmăriți. Soarele începuse să apună și în satul Eynsham s-au urcat într-un autobuz

roșu etajat, îndreptându-se spre oraș. Platforma era pustie și s-au așezat în spate astfel încât să poată observa drumul din fața lor.

– Ce o să facem acum? a întrebat ea.

– Bănuiesc că știm amândoi că moartea lui Oliver nu a fost un accident, Leigh. Ben și-a pus mâna pe a ei și i-a strâns-o ușor, uitându-se în ochii ei. Îmi pare rău. Aproape că-mi doresc să fi fost.

Ea a dat din cap trist.

– Oare ce făcea acolo? Ce poate să se fi întâmplat? El doar făcea cercetări pentru o carte.

Ben și-a frecat tâmplele, gândindu-se intens.

– Medicul legist a stabilit ora aproximativă la care a survenit decesul?

– A murit la zece și treizeci și patru seara. De ce?

– E prea precis, a spus Ben. Nimeni nu poate determina cu atâta exactitate momentul morții.

– Vechiul ceas mecanic al tatei, a răspuns ea. Oliver îl purta mereu ca să-și aducă aminte de el. S-a oprit... – îi era greu să continue. S-a oprit când a căzut în apă. Și-a tras nasul. O lacrimă i-a încețoșat privirea și ea a șters-o.

– Crezi că poți vorbi despre asta? a întrebat-o el.

– Nu prea am de ales, nu?

– Uite cum văd eu lucrurile. Oliver a văzut ceva. De ce și unde nu știm. Știm doar că a asistat la ceea ce pare să fi fost un fel de execuție ritualică. Numai că a fost văzut cumva. Ei s-au dus după el, dar le-a luat ceva timp să-l ajungă. N-a trecut însă mai mult de o oră între crima la care a fost martor până când a murit.

Leigh a dat din cap și nu a spus nimic. Și-a șters ochii cu un șervețel.

– Cred că a făcut filmulețul cu telefonul mobil, a continuat Ben. Să presupunem că încă-l mai avea la el când l-au prins. Să presupunem că filmul nu fusese șters. Iar ei s-au gândit că și-au șters urmele.

– Dar când au văzut interviul meu de la televizor... a spus Leigh înverșunată.

El a aprobat dând din cap.

– Trecuseră luni bune de atunci. Au șters toate urmele. Cazul a fost închis. Apoi deodată apare o nouă amenințare. Ai anunțat că aveai toate însemnările pe care Oliver ți le trimisese, inclusiv materialul pe care-l pusese la poștă în ziua în care a murit și la care nu te uitaseși încă. Dacă îți trimisese o copie a filmulețului? Atunci și-au dat seama că trebuie să vină după tine.

Leigh a început să plângă.

– Îmi pare rău, a spus el. Știu că e un lucru greu pentru tine. Vrei să ne oprim?

– Ceea ce vreau e să aflu ce s-a întâmplat cu el, a spus ea printre lacrimi. Dar ce putem face? De unde să începem? Nu putem merge nici măcar la poliție.

Ben a scuturat din cap.

– Nu *vom* face nimic. E prea periculos pentru tine. O să te duc într-un loc sigur și apoi o să merg în Europa să încerc să refac urmele lăsate de Oliver. E singura cale prin care putem să dăm de capăt chestiei ăsteia.

– Unde ar trebui să merg?

– La locul meu.

– Locul tău?

– E în Irlanda. E foarte retras, undeva pe coasta de vest. Vei fi în siguranță acolo. Voi închiria o mașină și vom merge până în Scoția, vom lua feribotul din Stranraer până în Irlanda de Nord și apoi dincolo de graniță, până în Galway. Astfel vom evita verificarea pașapoartelor și nimeni nu va ști unde suntem.

Lacrimile i se opriseră acum și pe chip i se întipărea tot mai pregnant o privire sfidătoare.

– Și în acest timp tu te sui într-un avion și pleci de unul singur?

– Ceva de genul ăsta.

Ea a scuturat din cap.

– Sub nicio formă, Ben, sub absolut *nicio* formă n-o să stau pe o plajă pustie în Irlanda în timp ce tu o să pleci pe continent de unul singur, pe urmele lui Oliver. E vorba de fratele meu!

– Și dacă aș fi spus că poți veni cu mine? Ai văzut ce s-a întâmplat astăzi. Oamenii te recunosc. Nu pot să mă mișc în voie cu tine. Ar fi mai bine să lucrez de unul singur, iar tu ai fi mult mai în siguranță.

– Ai fi uimit ce pot face o eșarfă și niște ochelari de soare. Îmi voi ține capul plecat și nu-mi voi spune numele.

– Și oricum, nu poți călători cu pașaportul tău. E prea ușor de urmărit și dacă e cineva în legătură cu poliția în toată chestia asta, ne vor prinde în primul minut în care o să calci în Europa.

– Ce ar putea să aibă de a face poliția cu toată treaba asta, Ben?

– Nu știu încă, a spus el.

Leigh s-a gândit pentru o clipă, privind pe geam la copacii goi care dispăreau în viteză. Autobuzul se legăna în toate părțile pe drumul denivelat. A încuviințat din cap pentru sine, ca și cum o idee i-ar fi venit deodată în minte.

– *Există* o cale prin care putem ieși din țară și să intrăm în Franța fără a fi observați.

18

Southampton
Două ore mai târziu

Centura lui Orion[1] strălucea la est și în portul de lângă Southampton, lumina lunii se ondula pe suprafața apei. Pe fiecare parte a cheiului lung, rânduri de iahturi albe pluteau în derivă pe locurile lor de acostare.

Chris Anderson stătea pe puntea, iahtului său *Isolde* de douăzeci de metri lungime, sorbind dintr-o ceașcă fierbinte de cafea și ascultând bătăile ușoare al valurilor. O ușă de mașină a fost trântită în depărtare și un minut mai târziu a recunoscut figura inconfundabilă a lui Leigh, apropiindu-se de chei.

A rânjit. Fusese surprins să o audă mai devreme în ziua aceea și aștepta să o revadă. Trecuse ceva timp.

[1] Alăturare de stele din constelația Orion, situate aparent pe o linie; cunoscută și sub numele de Cei Trei Regi (n. tr.).

Fălcile lui Chris s-au încordat în timp ce Leigh se apropia. Nu era singură. Mai era un tip cu ea. Îl cunoștea? Nu prea credea. Un ticălos chipeș ca și el, cu păr blond sănătos, arătând atletic în blugi și jachetă de piele. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât el, pe la un metru optzeci. Probabil cu cinci ani mai tânăr decât el. Chris și-a supt burta. Regreta acum că nu mai jucase squash de câteva săptămâni și pusese vreo două kilograme. Cine era tipul? Leigh nu menționase nimic despre un musafir.

– Tot nu sunt prea încântat de asta, a spus Ben în timp ce se apropiau de iahtul acostat. Atunci l-a zărit pe Chris în bătaia luminilor din port: un bărbat solid, purtând o vestă albă groasă de lână și o șapcă de baseball, uitându-se la el încruntat.

– Și nu cred nici că fostul tău soț e prea încântat.

– Relaxează-te, a spus Leigh, o să fie OK din partea lui.

A sărit ușor pe punte și l-a salutat pe Chris cu un zâmbet larg, iar el a întins mâna să o susțină.

– Mulțumesc că ai acceptat așa din scurt, Chris, a zis ea, apreciez asta.

Apoi a făcut prezentările. Chris a dat din cap scurt către Ben.

– Nu mi-ai spus că aduci un oaspete, a comentat el rece.

Leigh și-a pus mâna pe umărul lui Chris și l-a sărutat ușor pe obraz.

– *Fii drăguț*, l-a avertizat ea blând, apoi s-a întors să vadă figura familiară a bătrânului căpitan al lui Chris, care verifica funiile, și a zâmbit. Hei, Mick.

– Nu te-am mai văzut de mult, a strigat Mick de sus. Mă bucur să te avem la bord ca în vremurile vechi.

– Sper că nu te-am pus prea mult la treabă, a spus ea.

Bătrânul a sărit jos pe punte, ștergându-și mâinile. Era un bărbat mic, subțire, dar musculos, cu un aer dur, ochi negri și o barbă căruntă.

– Nu, chiar deloc. O escală scurtă peste Canal e doar ca o dezmorțire de picioare pentru *Isolde*, chiar și în decembrie.

– Ești extraordinar, Mick. Acesta este prietenul meu, Ben. Vine și el.

– Îmi pare bine să te cunosc, Ben.

– Și mie, a spus acesta uitându-se admirativ la iaht. Cât durează traversarea?

Mick a ridicat din umeri.

– Din Hamble până în Saint-Vaast-la-Hougue? Aproximativ nouă ore.

– Parcă ați fi plecat la plimbare, a observat Chris. Nu aveți bagaje?

– Doar cardul de credit, a zâmbit Leigh arătându-și dinții. Voi merge puțin la cumpărături când ajungem în Saint-Vaast.

– Cum spui tu, a răspuns Chris. Ce ai pățit la picior?

Leigh a întins mâna la gaura din blugi.

– A, asta? Am călcat strâmb.

– Ești tăiată.

– E doar o mică zgârietură. O nimica toată.

Chris s-a întors către Ben.

– Bine ai venit la bordul iahtului *Isolde*, a spus el destul de rece.

– Vă voi conduce la cabinele voastre, a zis el accentuând pluralul și conducându-i pe scări în jos.

Interiorul iahtului era surprinzător de spațios și de luxos.

– Tâmplăria e nouă, a spus Chris mândru, aruncându-i o privire lui Ben și atingând lemnul lăcuit în timp ce mergea. E făcut de mână. *Isolde* are tot ce-i trebuie. Oyster 61, model clasic. Totul e automatic. A trecut și peste ocean, după cum îți va spune Leigh. Am fost peste tot cu ea: Madeira, St Lucia, Grenada. Îți aduci aminte de apartamentul acela drăguț pe care obișnuiam să-l închiriem în Mustique[1], Leigh?

– Nu e locul acela unde ai fost mușcat de o maimuță și ai ajuns la spital? a răspuns Leigh fără interes.

Chris a tușit, iar Ben și-a oprit un zâmbet.

– Va fi ciudat pentru tine să dormi în partea destinată oaspeților, și nu în cabina comandantului, i-a spus Chris lui Leigh.

– Voi supraviețui, a replicat ea.

Chris l-a condus pe Ben în cea mai mică dintre cele trei cabine ale iahtului.

– Poți să-ți lași lucrurile acolo.

În lumina cabinei, s-a uitat la jacheta de piele maro, tocită, a lui Ben și la rucsacul lui verde, uzat.

---

[1] Mică insulă din Caraibe (n. tr.).

Părea greu. Ben l-a fixat undeva sus, pe un dulap deasupra patului. Mânecile de la jachetă i s-au tras în jos când a ridicat brațele, iar Chris a remarcat ceasul scump subacvatic de pe încheietura lui.

În douăzeci de minute, Mick era gata de plecare. Pânzele iahtului s-au umflat în bătaia brizei și s-au îndepărtat de țărm, îndreptându-se către larg.

Leigh s-a simțit obligată să petreacă ceva timp cu Chris, așa că l-a ajutat să pregătească masa. Ben a simțit privirea fostului ei soț asupra lui și a profitat de oportunitate ca să se retragă în mica lui cabină. A dat jos rucsacul, s-a întins pe pat și a deschis dosarul Mozart.

Însemnările lui Oliver erau greu de citit. Ben s-a uitat pentru o vreme la referirea la „Ordinul lui R...". Nu însemna nimic pentru el și a aruncat foaia iritat.

Pe o altă foaie, Oliver scrisese ceva ce părea o înșiruire de fapte și personaje istorice. Mâzgălise cu cerneală roșie cuvântul ARNO și îl încercuise de trei ori. Lângă el se afla o dată de la sfârșitul lui decembrie, cu doar două săptămâni înainte de moartea lui Oliver. Scrisul de dedesubt fusese ars și Ben nu-l putea citi.

Și apoi mai erau și toți acei vulturi. Oliver era o persoană care mâzgălea atunci când se gândea la ceva. Marginile rămase intacte erau pline de mici desene de vulturi. Sub unul dintre ei, Oliver scrijelise cu litere mari:

VULTURUL?????

Trecuse cu stiloul peste el de atâtea ori că aproape ieșise pe partea cealaltă. Era ca și cum încercase să-i găsească sensul, ca și cum ar fi vrut să facă cuvântul să-i vorbească. Îi prinsese sensul într-un final?

Când Leigh a venit la el ceva mai târziu, Ben renunțase la a mai încerca să găsească o semnificație a însemnărilor. Ea i-a oferit o ceașcă de cafea și s-a așezat lângă el, pe patul îngust.

– Cum merge? a spus ea cu o voce joasă. Pereții despărțitori erau subțiri și nu voia să-i audă Chris.

– Nu prea bine, a răspuns el încet cu o clătinare din cap. A ridicat foaia căzută și i-a arătat-o. Tot nu pot înțelege ce vrea să fie acest „Ordin al lui R...” Apoi mai sunt mâzgălite și toate chestiile astea despre vulturi și râuri.

– Râuri? Ea a luat foia de hârtie și Ben i-a arătat cuvântul ARNO, scris și încercuit cu roșu. Leigh l-a examinat curioasă.

– Râul Arno este în Florența, a spus el. Oliver a fost acolo? E scrisă o dată lângă el.

– Nu mi-a zis nimic despre asta.

– Gândește-te, i-a cerut el, e important. Ești singura persoană care știa unde se ducea Oliver și ce făcea.

Ea și-a prins bărbia în palme.

– N-am nicio idee.

– Gândește-te, a insistat el.

– Nu știu.

– Menționa ceva scrisoarea lui Mozart despre râul Arno? Era ceva în ea care ar fi putut să-l determine pe Oliver să viziteze Florența?

– Nu-mi amintesc, a răspuns Leigh, ușor iritată. Au trecut ani de zile, pentru numele lui Dumnezeu!

–Încearcă să-ți aduci aminte, a continuat răbdător.

Dacă nu scoatem nimic din asta, nu avem niciun punct de plecare.

– Doar dacă... a spus ea și fața i s-a luminat.

– Doar dacă ce?

– Am înțeles greșit. Arno nu este râul. Arno e un nume.

– Numele cui?

– Colecționarul italian, a spus ea amintindu-și clar acum. Cel care a cumpărat scrisoarea de la tata. Era profesorul Arno.

Ben și-a amintit seria de fotografii digitale de pe CD-ROM. Bărbatul în vârstă cu cărțile de muzică din biblioteca din spatele lui.

– Deci, Oliver s-a dus să-l vadă?

– Trebuie să se fi dus, a spus ea, ceea ce înseamnă că Arno trăiește încă.

– Dar unde?

– Ravenna, a spus ea. Îți aduci aminte de mormântul lui Dante? Oliver a fost acolo. Și Arno preda la institutul de muzică din oraș, dacă îmi aduc bine aminte.

Ben s-a gândit o clipă.

– Oliver trebuie să fi vrut să-l vadă în legătură cu scrisoarea. Cred că ar trebui să-i facem și noi o vizită.

– Crezi ca ar putea să o mai aibă?

– A dat o grămadă de bani pe vremea când nimeni nu-i acorda nicio importanță. Nu cred să fi renunțat ușor la ea.

– Ce crezi că ar putea conține?

– Asta e ceea ce va trebui să aflăm.

19

Au luat cina în salonul spațios al iahtului. Chris a turnat vin rece și le-a servit o supă groasă de pește cu salată verde.

– Leigh mi-a spus că scrii muzică de film, a spus Ben.

Chris a încuviințat.

– În cea mai mare parte. Ești un fan al filmului, Ben?

Ben a dat din umeri.

– Mă uit la chestiile ciudate.

A încercat să-și aducă aminte numele ultimului film pe care îl văzuse. Fusese în Lisabona, într-o misiune, cu șase luni în urmă. Potențialul informator, pe care îl urmărea, intrase într-un cinematograf. Ben se așezase la câteva rânduri mai în spate. După o oră, bărbatul se uitase la ceas și plecase. Ben îl urmase și cinci minute mai târziu individul zăcea într-o rablă pe o stradă lăturalnică. Nu putea însă să-și aducă aminte nimic despre film.

– Pentru ce filme ai compus?

– Ultimul a fost *Proscrisul*, cu Hampton Burnley. Îl știi?

Ben a scuturat din cap.

– Poate că ești mai mult genul orientat către operă, a spus Chris, privind-o pe Leigh.

– Ben nu are prea mult timp pentru așa ceva, a spus ea.

– Atunci cum îți câștigi existența, Ben?

– Sunt la pensie.

Chris a părut uimit.

– La pensie? Ai ieșit la pensie de unde?

Ben și-a golit paharul.

– Forțele speciale.

Sticla era goală. Chris s-a uitat la ea cu o sprânceană ridicată și a luat alta din lada frigorifică. RAF[1]?

– Armată.

– Soldat. Ce grad aveai?

– Maior, a răspuns imediat Ben.

Chris a încercat să nu pară impresionat.

– Și care a fost regimentul dumneavoastră, domnule maior?

Ben i-a aruncat o privire dincolo de masă.

– Ben. Nimeni nu-mi mai spune maior.

– Ben și Oliver au fost prieteni în armată, a spus Leigh. Așa ne-am întâlnit.

– Prin urmare vă cunoașteți de multă vreme, a spus Chris cu răceală, fără să-și ia ochii de la Ben.

– Dar nu am mai ținut legătura de ani buni, a adăugat Leigh.

Chris și-a menținut privirea asupra lui Ben încă o vreme, apoi a mârâit ceva ca pentru sine și s-a întors la mâncarea sa. Toți trei și-au terminat masa

---

[1] Prescurtare de la Royal Air Force, forțele aeriene regale britanice (n. tr.).

în tăcere, acompaniați doar de șuierul vântului și de zgomotul valurilor.

Ben s-a întors în cabina lui și a stat o vreme în liniște, meditând. Și-a verificat armele din nou, desfăcându-le și curățându-le cu o familiaritate datorată timpului îndelungat de antrenament, aproape inconștientă. Apoi a pus totul înapoi în rucsac și l-a îndesat deasupra dulapului. A stat întins pe pat timp de o oră, ascultând zgomotul monoton al valurilor. Vântul creștea în intensitate și tangajul a iahtului sporea.

Aproape de miezul nopții, Leigh și-a spus că era timpul să meargă la culcare. Pe partea cealaltă a mesei, Chris stătea prăbușit în scaun, uitându-se încruntat la televizor. Abia dacă rostise vreun cuvânt după cină.

– Ce este, Chris?

Chris nu a spus nimic. Fața i s-a întunecat.

– Haide, cunosc privirea asta. Ce este?

Chris a întins telecomanda spre televizor și l-a închis.

– E el, nu-i așa?

– Cine?

– El. Mi-aduc aminte acum. *Ben*. Vechea mare pasiune. Cel de care erai îndrăgostită nebunește. Cel cu care voiai să te măriți.

– Asta a fost acum cincisprezece ani, Chris.

Bărbatul a râs cu amărăciune.

– Știam eu că se întâmplă ceva.

– Nu se întâmplă nimic.

– Nu? V-am auzit pe amândoi șușotind mai înainte, singuri, în cabină, ca adolescenții. A râs forțat.

Dacă știam care-i treaba cu călătoria asta, nu te-aș fi lăsat să mă atragi în cursă cu vorbe dulci. Probabil crezi că sunt prost de-a binelea, un tip foarte ușor de dus de nas, convins să vă ducă, pe tine și pe iubitul tău, peste Canal, până în Franța, pentru un nenorocit de weekend. Ce, te temeai că vă vor strica paparazzii mica escapadă romantică? Poate că ar trebui pur și simplu să fac cale întoarsă.

– Înțelegi totul greșit, Chris.

– Nu pot să cred că-mi faci asta. Nu am uitat, să știi. Toate poveștile despre tipul care ți-a frânt inima atât de rău că ți-au trebuit ani ca să uiți – iar acum te vânturi cu nemernicul ăsta chiar sub nasul meu și te aștepți ca *eu* să te *ajut?* Ce ți-am făcut? Niciodată nu ți-am rănit sentimentele. Tu le-ai rănit pe *ale mele*. Și-a împuns cu degetul pieptul de câteva ori. Fața i s-a făcut roșie.

– Da? Și când te-am prins că i-o trăgeai curvei ăleia la petrecerea de ziua mea?

Chris și-a dat ochii peste cap.

– O mică abatere... de câte ori trebuie un bărbat să spună că-i pare rău?

– Eu nu o consider o mică abatere.

– Nu erai niciodată acolo! Erai mereu plecată pe undeva să cânți.

– Am fost acolo în noaptea aia, a spus ea. S-au întors cu fața unul la altul, cu un sentiment de ostilitate crescând între ei. Apoi ea a oftat. Te rog, Chris. Nu vreau să mă cert, OK? Am mai discutat chestiile

astea înainte. Știi la fel de bine ca și mine că nu a mers. Cu toate astea, suntem încă prieteni, nu?

– La pensie... a rostit el nedeslușit. Cât de bătrân e tipul ăsta? Ce fel de pierde-vară spune că e la pensie la vârsta lui? Știi cât sunt pensiile la armată? Cum poți să știi că nu umblă doar după banii tăi? S-a gândit o clipă. Tu i-ai cumpărat ceasul ăla? a întrebat el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, las-o moartă! Nu e așa cum crezi tu.

– Atunci cum *e*? De ce e aici?

– Sunt lucruri pe care nu le pot explica în momentul ăsta. Trebuie să ai încredere în mine, OK? L-a privit sincer. Jur că nu e nimic între mine și Ben. Și apreciez că-ți pasă și că mă ajuți în felul acesta. Pe cuvânt! L-a îmbrățișat și el a ținut-o strâns.

– Mi-e dor de tine, Leigh, a spus el cu o voce tânguitoare.

A sărutat-o pe păr.

Mă gândesc la tine foarte mult, știi, a murmurat el. Apoi el s-a dat înapoi puțin și a încercat să o sărute pe gură, dar ea l-a împins înapoi.

Ben ieșise din cabină și stătea în cadrul ușii.

Leigh s-a îndepărtat brusc de Chris și toți au rămas înghețați pentru un moment, privindu-se.

– Îmi pare rău, a spus Ben încet, nu am vrut să vă întrerup.

S-a întors și s-a îndreptat către treptele de la intrare pentru a merge pe punte.

Vântul era mult mai puternic acum și el și-a încheiat jacheta până la gât. Șuvoaie reci de ploaie se

abăteau dinspre est asupra prorei vasului, iar velele fluturau zgomotos acoperind vuietul vântului și bubuitul neîncetat al valurilor. Mick stătea la cârmă, înfășurat într-o pelerină de ploaie. Au dat din cap unul către celălalt, Ben și-a scos țigările și i-a oferit una. A ferit de briză flacăra brichetei lui, Zippo, a tras adânc în piept și s-a uitat o vreme în larg, peste întinderea întunecată de valuri, mijindu-și ochii ca să se ferească de stropii reci și ținându-se de balustradă.

Prora iahtul *Isolde* s-a ridicat deasupra mării neliniștite, urcând pe creasta unui val mare, apoi a trecut peste el și s-a avântat în jos în adâncitura dintre valuri, aruncând în aer un jet imens de spumă.

Ben s-a înfipt și mai bine pe picioare împotriva valului, în timp ce puntea de sub el s-a înclinat și apoi a revenit. Velele au trosnit asemenea unui foc.

– E ceva vreme rea în față, a spus Mick, întrerupându-i șirul gândurilor.

Ben a privit către cerul întunecat. Nori negri alergau pe suprafața lunii. În lumina slabă a putut vedea spuma albă de pe crestele valurilor care se spărgeau.

A stat pe punte multă vreme. Nu avea niciun sens să meargă jos. Nu ar fi putut să doarmă. Gândurile îi erau confuze și alergau aiurea, trecând de la un lucru la altul. Oliver. Scrisoarea lui Mozart. Filmul. Crima. Langton Hall. Telefonul de la poliție.

Dar nu se gândea numai la enigmă, mintea îi tot fugea la Leigh. Imaginea ei în brațele lui Chris îi persista cu încăpățânare și perplexitate în minte.

De ce îl făcea să se simtă atât de neconfortabil faptul că ea putea să mai aibă sentimente pentru fostul ei soț?

Ce erau sentimentele astea pe care le avea? Era gelos? S-a opus ideii, dar cu toate astea nu a putut opri gândul la felul în care îl făcuse să se simtă să fie din nou în preajma ei.

Probabil că a adormit acum. Și-a imaginat-o întinsă pe patul ei, doar la vreo doi metri sub punte, cu părul răsfirat pe pernă. A fumat mai multe țigări și a luat o gură din plosca lui de whisky și a uitat de urcușul și coborâșul punții de sub picioare. A observat că furtuna se întețise abia atunci când *Isolde* a alunecat în jos cu putere între două valuri și l-a făcut să se dezechilibreze. Valurile mugeau înfiorător. Iahtul a lovit altă creastă de val, a urcat pieptiș și apoi prora i s-a prăbușit cu viteză. O învolburare sălbatică de apă și spumă l-a orbit pe Ben pentru câteva secunde, în timp ce se ținea cu îndârjire de balustradă. Țigara i s-a stins și a aruncat chiștocul ud în mare.

În cabina de dedesubt, Leigh se tot întorcea neliniștită de pe o parte pe alta în patul ei, încercând să-și calmeze mintea. Inutil însă. Nu putea să și-l scoată pe Ben Hope din cap. Ce era cu ea?

S-a uitat la ceas și a văzut că era aproape ora patru dimineața. S-a înfășurat în pătură și a ieșit să-și facă o cafea. Iahtul se înclina într-o parte și în alta, și era greu să meargă.

Chris a auzit-o mișcându-se și a ieșit din cabina comandantului, cu ochii încețoșați și palid. În timp ce ea și-a băut cafeaua, el a verificat pe calculator ultimele știri despre vreme primite de la Met Office[1].

– Furtuna asta ar trebui să se termine curând. I-a aruncat o privire sălbatică. Unde e prietenul tău, maiorul?

– Lasă-l în pace, Chris. Nu e în cabina lui?

– Ușa e deschisă și el nu e înăuntru.

– O, sigur! Și tu te-ai gândit că e împreună cu mine. Chiar nu ai încredere în mine, nu-i așa?

Chris a protestat mormăind ceva și s-a îndreptat către punte. Cum a deschis trapa de ieșire, un val de apă l-a lovit în față și el a pufnit. Și-a șters ochii, a scuturat capul și a privit de-a lungul punții. Ben și Mick lucrau împreună, în tăcere și cu încăpățânare, cu pelerinele lor de ploaie lucind. Maiorul părea că știe ce face. Chris s-a gândit o clipă, a înjurat printre dinți, și-a dat părul leoarcă pe spate și a coborât din nou înăuntru.

La jumătatea scărilor, lui Chris i-a venit o idee. Maiorul nu va fi prin preajmă. Era o oportunitate. S-a strecurat prin ușa de la salon și a intrat fără să facă zgomot în cabina lui Ben. A închis cu grijă ușa în urma lui și a pus zăvorul, apoi s-a uitat prin cameră. A ridicat sacul verde de deasupra patului, l-a dat jos și a început să desfacă curelele.

---

[1] Prescurtare de la Meteorological Office, serviciul național de meteorologie al Marii Britanii (n. tr.).

20

Viena
În aceeași seară

Kinski umbla dintr-o parte în alta a camerei de zi. Își simțea nervii precum sticla spartă și simțea o migrenă amenințându-l. Mâinile îi tremurau violent și stomacul îl durea.

Oare unde era ea? Cine o luase? Era o răzbunare a vreunuia pe care îl băgase la închisoare? Le-a trecut în revistă pe câteva dintre jigodiile cu care avusese de-a face în ultimele câteva luni. A revizualizat mental numele și figurile. Știa ce i-ar putea face fiicei lui. Văzuse ce puteau face.

Dacă-i făcuseră vreun rău, îi va omorî. Pe toți. Pe absolut toți.

S-a prăbușit într-un fotoliu, cu capul în mâini, plângând și tremurând. Apoi a început din nou să meargă de colo până colo și a lovit cu pumnii în perete până când au început să-i sângereze. Max, câinele, îl privea nervos din patul din colț.

Telefonul a sunat și a sărit la el. Asta era. Cerere de răscumpărare. A ridicat receptorul cu o mână tremurândă.

Era cineva care încerca să-i vândă izolație de acoperiș.

– Du-te-n mă-ta! Kinski a trântit receptorul.

A tresărit la zgomotul unei mașini demarând și un moment mai târziu a auzit soneria. A alergat la

ușă și a deschis-o exact la timp ca să vadă Audiul negru îndepărtându-se în viteză, în josul străzii. N-a reușit să-i ia numărul.

Din pragul ușii, Clara a zâmbit încântător în sus, către el.

– Bună, tati! Bună, Maxy!

Câinele mare a sărit din pat și-ntr-o clipă era în brațele ei, lingând-o pe față și dând din ciotul lui de coadă. Ea și-a întors fața, râzând în timp ce a întrat în pas săltat în casă.

Kinski l-a împins pe Max la o parte. Și-a aruncat brațele în jurul Clarei și a strâns-o la piept.

– Mă strivești! S-a zvârcolit în brațele lui trăgându-se înapoi și uitându-se la el, nedumerită de expresia lui. Ce e cu tine?

– Unde ai fost? a fost tot ce a putut spune.

S-a așezat într-un scaun și a pus-o să-i povestească tot. Nu înțelegea de ce e atât de supărat și ce era așa de important. Franz fusese drăguț. Îi spusese că era un prieten. Un polițist, ca și tatăl ei. El îi ceruse să aibă grijă de ea o vreme. Au mâncat o înghețată într-o cafenea. Franz era amuzant. I-a spus tot felul de istorioare care au făcut-o să râdă. Nu, nu o atinsese. O luase doar de mână pentru a o conduce în cafenea. Nu, nu-și amintea numele cafenelei sau al străzii. Era doar o cafenea pe undeva. Ce era în neregulă?

Kinski a ascultat toate astea și capul i s-a plecat și mai mult.

– Cum arată Franz? a întrebat, încercând să-și alunge furia din voce. Ea și-a scuturat capul ca și cum ar fi fost o întrebare prostească.

– E mare ca și tine, dar nu la fel de gras, a chicotit ea.

– Eu vorbesc serios, Clara!

Clara și-a dat pe spate o șuviță de păr de culoarea nisipului: era liniștită.

– E bătrân. Trebuie să aibă vreo patruzeci de ani sau mai bine.

– OK. Altceva?

– Are o ureche amuzantă.

– Ce înțelegi prin ureche amuzantă?

Ea s-a strâmbat.

– Adică oribilă. Ca și cum ar fi fost mestecată sau ceva asemănător.

– Te-a speriat?

– L-am întrebat ce s-a întâmplat cu urechea lui. A spus că un papagal bătrân și mare s-a așezat pe umărul lui și a încercat să-i smulgă urechea. A vrut să-mi arate. M-a făcut să râd. Mi-a plăcut Franz.

Lui Kinski i-a venit să o plesnească.

– Să nu mai faci asta niciodată. Vorbesc serios, Clara. Singura mașină în care te urci este a noastră sau a Helgăi. Ai înțeles?

Ea și-a înclinat capul, s-a smiorcăit și și-a șters o lacrimă.

– Da, tati.

Telefonul a sunat din nou. Kinski a ridicat receptorul la al doilea țârâit.

– *Herr Kinski?*

– Cine-i acolo?

– *Doar ascultă.*

– OK, ascult.

– *E un avertisment. Stai departe de cazul Llewellyn.*

– Cine ești?

– *Data viitoare frumușica ta fetiță nu va veni acasă cu zâmbetul pe buze.*

Kinski și-a mușcat limba și a simțit sânge în gură. Legătura s-a întrerupt.

21

Eve și-a verificat machiajul în oglindă și s-a dat cu puțin parfum pe încheietură și după urechi. O pusese să poarte peruca blondă astăzi și ea îi făcuse câteva ajustări. Perfect. Și-a făcut apariția din baia atașată dormitorului, purtând doar lenjeria intimă de mătase, și s-a dus la dulap. Toate rochiile scumpe de pe umerașe fuseseră ajustate pentru ea.

O voce s-a auzit parcă de nicăieri. Știa că erau difuzoare peste tot prin cameră.

– *Cea neagră*, a spus vocea. Era impasibilă și controlată.

Eve s-a întins și a luat o rochie Chanel, frumoasă, de catifea neagră. O ura, așa cum îi ura pe toți. S-a întors și a ținut-o sus de-a lungul trupului ei subțire.

– *Nu*, a spus vocea. *Cea de satin*.

Eve a schimbat rochia calm, a tras umerașele de-a lungul barei și a luat rochia decoltată de satin. Era unul dintre cadourile lui recente.

– *Pune-o pe tine*, a spus vocea pe același ton lipsit de emoție.

Ea s-a conformat.

– *Acum perlele*.

S-a îndepărtat de la rândurile de rochii spre peretele opus al imensei garderobe unde era un dulap cu față de sticlă, căptușit cu catifea albastră și unde se afla un șir de cutii deschise de bijuterii, cu lanțuri de aur sclipitoare și coliere de diamante. A scos lungul șirag de perle și l-a prins la gât. Îi atârna până jos, între sâni, și îl simțea rece pe piele.

– *Nu. Mai găsește ceva pe lângă ele*, a spus vocea. *Și pune-ți și cerceii care se potrivesc*.

Ea s-a conformat mecanic.

În altă parte a casei, Werner Kroll s-a lăsat pe spate în scaunul moale. Stătea cu mâinile pe genunchi, cu cravata la fel de dreaptă și bine înnodată ca întotdeauna. Ochii priveau ficși la ecranul plat al monitorului color din fața lui. Ea s-a întors pentru a-l lăsa să o privească, așa cum știa că-i place. El a dat din cap aprobator.

– Bun, a spus el în microfon. Acum mergi în cameră. S-a întins încet și a apăsat un buton de pe consola din fața lui, trecând de la o cameră la alta. A privit-o ieșind din baie, mergând de-a lungul coridorului și urcând scara.

Eve făcuse drumul acesta de mult mai multe ori decât ar fi vrut să-și aducă aminte. Ce voia de la ea? Era întotdeauna altfel, dar de fiecare dată mai rău. A mers până la ușa grea, a apăsat pe clanța de aur și

a intrat. Era o cameră elegantă cu plafonul înalt. Lumina nu foarte puternică arunca umbre lungi pe pereții îmbrăcați în mătase verde. Mobila era puțină, dar scumpă; când a călcat, a simțit cum piciorul i se afundă în covorul moale. A mers până în mijlocul camerei privind în jur; nu se simțea în largul ei. S-a zărit în treacăt în oglinda care ocupa un perete întreg și a privit repede în altă parte.

Cineva gemea în capătul îndepărtat al camerei și Eve s-a întors în direcția sunetului. Pe un pat lat, se afla întinsă o femeie. Era tânără și frumoasă, semiconștientă și aproape goală. Avea picioarele desfăcute larg și era legată de stâlpii patului, de încheieturi și de glezne.

Vocea a vorbit din nou în difuzoarele ascunse prin colțurile încăperii. Părea să vină de peste tot și de nicăieri, umplând fiecare centimetru de aer:

– *Dă-ți rochia jos*, a spus vocea. *Încet*.

Eve a ezitat un moment, apoi a întins mâna la spate și a început să-și desfacă nasturii.

– *Mai încet*, a avertizat vocea.

Ea s-a supus. Bretelele i-au căzut de pe umeri și rochia a alunecat încet de-a lungul corpului. A pășit afară din ea și a lăsat-o pe jos, formând un mic bazin de satin.

– *Bun*, a spus vocea. *Acum du-te la masă și deschide cutia*.

Eve a făcut așa cum i s-a spus. Și-a simțit picioarele grele în timp ce se apropia de suprafața lucioasă a mesei. A desfăcut încuietorile casetei, a ridicat capacul și

a făcut un pas înapoi. Când a văzut ce era înăuntru, respirația i s-a oprit.

S-a uitat către oglindă și a scuturat din cap.

– Te rog, nu pot face asta, a spus ea, nu mă obliga.

Vocea a tăcut, dar ea și-a putut imagina expresia de pe fața lui stând în scaunul din spatele oglinzii bidirecționale.

– E prea de tot, a spus ea mai ferm și a închis caseta.

El a vorbit repede. I-a spus că nu are altă cale. I-a spus ce i-ar face dacă nu i s-ar supune. Ea a ascultat cu bărbia în piept și ochii închiși.

Când a terminat de vorbit, Eve a deschis din nou caseta, a înghițit în sec și a întins mâna încet după ceea ce se afla înăuntru.

22

Canalul Mânecii
Înainte de răsărit

Coasta Franței era doar o pâclă intermitentă pe fundalul albastru-închis al orizontului. Furtuna se potolise în sfârșit, iar marea era calmă și cenușie. Câțiva pescăruși țipau în jurul catargului înalt al yahtului *Isolde*, iar Ben și-a scos pelerina de ploaie și s-a îndreptat către cabinele de jos. Mick l-a bătut pe umăr în timp ce trecea. Căpitanul era tras la față. Fusese o noapte lungă.

Leigh l-a întâlnit pe Ben la intrare; părea neliniștit. Mirosul de șuncă prăjită care venea dinăuntru l-a făcut să saliveze.

– Pregătesc micul dejun, a spus ea.

– Unde e Chris? a întrebat el, târșâind obosit picioarele pe trepte în jos.

– Cred că e în pat.

– Halal comandant, a spus el nedeslușit.

Leigh a ignorat comentariul și i-a întins o farfurie aburindă de șuncă cu ouă. S-a așezat să o mănânce în timp ce ea și-a luat o geacă și s-a dus să-i ducă o farfurie cu mâncare și lui Mick, pe punte.

În timp ce Ben tocmai ridicase prima furculiță cu mâncare la gură, ușa de la cabina comandantului s-a deschis brusc. Chris a pășit afară cu o privire răvășită.

Leigh se întorcea de pe punte. L-a văzut pe Chris și s-a oprit la jumătatea scărilor.

– Nu mișca, a spus Chris. În mână avea unul dintre pistoalele Para-Ordnance și îl ținea ațintit drept spre Ben.

Acesta s-a holbat la armă.

– Destul de surprins, nu-i așa, domnule maior? Chris a scos un râs scurt și forțat. Leigh, despre asta e vorba de fapt în legătură cu iubițelul tău. Uite ce am găsit în sacul lui. Trei, plus muniție. Ținând arma ațintită către Ben, a căutat cu cealaltă mână după ușa cabinei. A scos afară rucsacul și l-a trântit pe podea în fața lor. Ca să nu mai menționez cei vreo cincisprezece mii de euro dinăuntru, a spus el, toți legați frumușel în teancuri mici. Care-i jocul, domnule maior?

Trafic de arme? De droguri? Sau ambele? Chris a rânjit triumfător către Leight. Oricum ar fi, e în mare rahat acum. E o arestare efectuată de către un civil.

Chem poliția și paza de coastă.

– Chris! a suspinat Leigh.

– Nu-ți face griji, nu o să menționez numele tău. N-are nimic de-a face cu tine – sau are?

– Faci o mare greșeală, a spus ea.

Oprește-te. Îți explic totul altă dată. Crede-mă, în regulă?

Chris nu i-a dat atenție și a vânturat pistolul către Ben:

– Nu mai ești așa dur acum, nu-i așa, domnule maior?

Ben a continuat să mănânce.

– Nu cunoști cele trei situații, nu-i așa, Chris?

Expresia lui Chris s-a schimbat brusc, rânjetul lui triumfător diminuându-se.

– Ce vrei să spui?

– Se pare că nu. Vorbesc despre cele trei situații de pregătire pentru un pistol semiautomat „single – action[1]".

Zâmbetul lui Chris a început să pălească, neștiind ce să creadă.

Ben a continuat calm:

– Situația numărul unu: armat și blocat. Trebuie doar să tragi siguranța, să apeși pe trăgaci și sunt mort.

---

[1] Pistol care necesită armarea cocoșului înainte de fiecare tragere (n. tr.).

A împins farfuria la o parte, s-a ridicat în picioare și a făcut un pas către Chris.

– Ai grijă, trag! a îngăimat celălalt.

– Situația numărul doi: există un glonț în încărcător, dar tot e nevoie să tragi cocoșul cu degetul mare. Ben a mai făcut un pas înainte.

– Te avertizez ...

– Situația numărul trei, nu există niciun glonț în încărcător și arma nu e bună decât să bați cuie cu ea. Ben a ajuns aproape de Chris.

Țeava pistolului era la câțiva centimetri de fața lui și începuse să tremure.

– Tu te afli în situația numărul trei, cretinule! Acum dă-mi arma înainte să ți-o bagi singur în ochi. Ben a întins mâna și a înhățat .45-ul lui Chris. A verificat încărcătorul. Unsprezece cartușe. A ridicat rucsacul căzut. Era ușor. Banii erau încă acolo, dar pistoalele și încărcătoarele de rezervă nu. Ce-ai făcut cu celelalte pistoale? l-a întrebat el.

Chris și-a frecat palmele, îngălbenindu-se.

– Le-am aruncat, a spus el cu o voce joasă.

– Peste bord?

Chris a confirmat din cap.

– Idiot. Ben și-a băgat Para-Ordnance-ul la curea.

– Leigh, adu-mi orice hartă există pe aici pentru coasta Franței. Cât despre tine, i-a spus el lui Chris, întoarce-te în cabină și vezi cum faci să-ți mai văd fața cât mai rar, că jur că te leg de ancoră și-ți dau drumul pe fundul mării.

Chris s-a retras rapid către cabina comandantului.

– A, și încă ceva, Chris, a adăugat Ben.

– Ce? a întrebat acesta morocănos.

– Am văzut *Proscrisul*. Și cred că muzica a fost o porcărie.

Era o minciună, dar asta l-a atins pe celălalt exact în punctul cel mai sensibil.

Chris a închis ușa cabinei și nu a mai ieșit de acolo.

– Nu era nevoie să fii atât de dur cu el, a spus Leigh, punând un teanc de hărți pe masă. Încerca doar să mă protejeze.

Ben nu a spus nimic. A mestecat cu zgomot o bucată de șuncă, a întins o hartă și a început să studieze linia de coastă.

23

Isolde înainta către litoralul francez sub un cer albastru limpede, atunci când Ben și Leigh și-au adus lucrurile pe punte. Mick a condus iahtul către un mic golf pustiu, la vreo doi kilometri de Saint-Vaast – La-Hougue și la două sute de metri de țărm, Ben a coborât barca de salvare cu bagajele lui și ale lui Leigh în ea. Apoi el a dispărut în jos pentru un minut, timp în care ea și-a luat la revedere de la căpitanul de punte.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu tine și cu domnul Anderson, a spus marinarul, dar îți urez noroc, draga mea.

– Cândva o să ne reîntâlnim, Mick, a răspuns ea și l-a sărutat pe obrazul acoperit de barbă.

Au coborât și Ben a pornit motorul exterior al bărcii. A apucat maneta și s-au îndepărtat de iaht în sunetul valurilor create. Leigh s-a ghemuit în partea din față a bărcii, strângându-și haina de piele întoarsă în jurul trupului, pentru a se apăra de briza rece. Câțiva pescărușI se roteau și țipau deasupra capului lor.

– Chris o să cheme poliția, acum că am plecat, ce crezi? a întrebat ea neliniștită.

– Nu, nu cred că e vreun pericol dinspre partea asta, a spus Ben, cercetând malul.

– Cum poți fi atât de sigur?

– Pentru că i-am spus chiar adineauri că, dacă o va face, mă voi întoarce și-i voi zbura creierii.

Ea s-a încruntat și nu a răspuns.

Câteva minute mai târziu, Ben trăgea barca pe malul stâncos. Dincolo de întinderea de plajă, peste câteva dune de nisip, se zăreau acoperișurile și turla bisericii unui sat de pe coastă.

– Pe aici, a spus el apucând rucsacul.

Au urcat pe dunele de nisip și au trecut peste o bucată de pământ acoperit cu iarbă neîngrijită care îngrădea un teren de golf. Un drum șerpuit i-a dus în centrul satului și în curând au găsit un mic atelier auto unde Ben a plătit cash pentru un Citroën ieftin la mâna a doua.

Au pornit la drum. Ben nu avea nevoie de o hartă a străzilor. Munca lui cu răpirile și răscumpărările îl dusese de mai multe ori în Franța și cunoștea țara destul de bine. A mers numai pe drumuri secundare și, deși atenția i-a fost trează, nici urmă de poliție.

Au făcut treisprezece ore de-a lungul Franței și apoi prin Italia, și au condus cu schimbul.

S-au oprit doar pentru benzină și au mâncat pe drum. Era frig și au dat încălzirea la maximum. Erau obosiți și au vorbit puțin.

Când au trecut de granița italiană în întuneric, s-a lăsat o ceață groasă și Ben a condus în tăcere, concentrându-se pe tunelul luminos pe care farurile îl conturau în față. Leigh se cufundase-n gânduri, moleșită de căldura ventilatorului. Apoi și-a adus aminte de ceva.

– Îmi poți da telefonul?

– E pe fundul Canalului. Doar ți-am spus că trebuia să scap de el.

– Atunci, îl pot folosi pe al tău?

– Pe cine vrei să suni?

– Pam.

– Asistentul tău personal? De ce?

– Am fost plecată câteva zile. O să înceapă să-și facă griji. În curând, oamenii vor crede că mi s-a întâmplat ceva. Trebuie să-i zic că sunt OK.

– Bine, dar nu-i spune unde ești și fii cât mai scurtă.

Și-a scos telefonul din buzunarul de la vestă și i l-a dat.

Leigh a încuviințat și a format numărul.

Pam părea ușurată, dar agitată. Toată lumea parcă înnebunise, a spus ea. Unde naiba se afla? Agentul ei era panicat. Ratase două interviuri. În cinci săptămâni era premiera cu *Flautul fermecat* în Italia, repetițiile trebuiau să înceapă în curând și nimeni nu auzise nimic de la ea.

– Știu, a asigurat-o Leigh din nou. Nu e nimic de care să te îngrijorezi.

– Ești în toate ziarele din seara asta, a spus Pam. Sunt fotografii cu tine și cu un tip în Oxford. Mă uit chiar acum la una. Titlul este CINE ESTE ACTORUL PRINCIPAL AL LUI LEIGH?

Leigh a sărit iritată:

– Nu-ți face probleme.

– Un bărbat destul de arătos, a spus Pam. Nu mi-ar displăcea o bucățică d-asta nici mie. Sunteți împreună?

– Las-o baltă, Pam.

– Întreab-o dacă e totul OK la Langton Hall, a spus Ben.

Leigh a îndepărtat telefonul de la gură.

– De ce?

– Întreabă doar. Și repede.

Leigh a întrebat și Pam a spus că totul era în regulă acolo. Constructorii plecaseră în dimineața aia ca să înceapă lucrul la studioul de repetiții.

– Nu au găsit nimic... neobișnuit? a întrebat Leigh.

– Nu, a zis Pam părând derutată. Cum ar fi? A, apropo. Aproape uitasem. A sunat cineva.

– Cine? Spune-mi repede, nu pot vorbi mult.

A urmat o pauză.

– E despre Oliver.

Leigh a înghețat.

– Ce despre Oliver?

Ben și-a luat privirea de la drumul încețoșat.

– Un detectiv a sunat de la Viena, a spus Pam. I-am scris numele aici – stai o clipă – Kinski. Detectiv

Markus Kinski. Voia să vorbească cu tine. Despre ce e vorba?

– A mai spus ceva?

– Nu a vrut să vorbească cu mine, dar părea important. A lăsat un număr unde să poată fi sunat. A zis că poți să-l suni fără probleme. Ai intrat în vreo încurcătură, Leigh?

– Dă-mi doar numărul, Pam.

Pam l-a citit. Leigh a luat un pix din geantă și l-a notat. I l-a repetat lui Pam ca să fie sigură și apoi a întrerupt convorbirea și a închis telefonul. Timp de un minut a rămas pe gânduri.

– La naiba!

Ben a privit în jur.

– Ei bine, ce ți-a spus?

– Suntem în ziare. Cineva de la teatrul Sheldonian le-a trimis probabil o fotografie cu noi, sperând să scoată un ban.

– Avantajele faimei.

– Are părțile ei rele.

– De-asta nu am vrut să mă însoțești, a spus el. Ar fi trebuit să te duci la mine acasă. A bătut darabana pe volan. Nu contează. N-are niciun rost să ne facem griji. Ce zicea despre Oliver?

Ea i-a spus lui Ben despre telefonul de la detectiv.

– Ce crezi că vrea?

– Nu știu.

– Poate că, în loc să mergem la Ravenna, ar trebui să ne îndreptăm spre Austria ca să vorbim cu el. Ar putea fi ceva important.

– Dar ar putea fi din nou o cursă.

– Haide, Ben, nu pot continua să evit poliția la nesfârșit, nu? La un moment dat va trebui să iau legătura cu ei. Dacă cineva l-a omorât pe Oliver...

– Înțeleg, vrei dreptate.

– Da. Vreau ca asasinul fratelui meu să fie judecat. Tu nu?

– Vreau ca ucigașul prietenului meu să plătească.

– Asta însemnând ce?

– Nu am încredere în sistem. Fac lucrurile în felul meu.

– Am observat, a spus ea.

– În felul meu lucrurile funcționează.

– Ideea mea despre dreptate nu e un glonț în cap.

– Nici mie nu-mi place mai mult decât îți place ție.

– Dar asta *e* ceea ce faci. Nu? Ben nu a spus nimic.

O vreme au rămas tăcuți. Leigh privea drumul încețoșat și asculta zgomotul făcut de ștergătoare.

Totul era atât de copleșitor, atât de străin. Se simțea de parcă ar fi fost luată de un vârtej și scoasă din realitate, rătăcind fără hartă sau busolă. Câteodată îi venea greu să creadă că oricare din lucrurile astea se întâmplau cu adevărat. S-a gândit la viața pe care o lăsase în urmă, la oamenii și rutina ei, în lumea reală, așteptând-o. Păreau la un milion de kilometri depărtare. Viața ei fusese agitată, nebună, o zăpăceală constantă de călătorii și repetiții și concerte fără sfârșit, cu teatre de operă și hoteluri succedându-se unul după altul. Dar fusese organizată și sigură.

Acum totul se prăbușise. Se vor mai întoarce lucrurile la felul în care fuseseră? Unde avea să se sfârșească totul? Și-a sprijinit capul în mâini.

Ben i-a pasat plosca de whisky.

– Ia puțin.

– Cred că o voi face. A luat câteva înghițituri lungi. Începi să te obișnuiești cu chestia asta, a zis ea, pasându-i plosca înapoi.

– Mie-mi spui? a spus Ben și a băut puțin.

Ea s-a simțit puțin mai bine.

– Deci ce este cu acest detectiv Kinski? a întrebat.

– Dacă vrei să-l vedem, îl vedem. Dar mai întâi trebuie să-l găsim pe Arno. Eventual el ne poate ajuta să dăm un înțeles harababurii ăsteia.

Au ajuns în Ravenna la zece și ceva seara și au găsit o mică *pensione* la periferie. Ben s-a înregistrat ca domnul Connors și i-a lăsat să creadă că Leigh era soția lui. Nu le-au cerut pașapoartele și au fost bucuroși să vadă niște bani în avans. Proprietăreasa i-a condus pe scări, a deschis o ușă și le-a dat cheia, lăsându-i singuri.

Camera era mică și simplă.

– Doar un pat, a spus Leigh. Era unul dublu și ocupa cea mai mare parte din spațiu.

– Eu n-am făcut decât să cer o cameră, a zis el, nu am știut.

Și-a vărsat rucsacul pe un fotoliu și a deschis ușa dulapului care scârțâia. Erau câteva pături în plus acolo. El le-a aruncat grămadă pe podea.

Trebuie să stau în aceeași cameră cu tine, Leigh. Nu pot să stau în fața ușii toată noaptea.

– Nu trebuie să dormi pe jos, a spus ea. Putem împărți patul. Dacă vrei, asta e.

– Chris ar putea să nu fie prea încântat de asta, a răspuns el și în următorul moment și-a dorit să fi tăcut.

Ea s-a încruntat.

– Ce treabă are *el* cu asta?

– Nimic. Uită ce-am spus. O să dorm pe podea, nu e mare lucru. Am dormit pe un milion de podele până acum.

– Nu, ce ai vrut să spui despre Chris?

– Hai să nu vorbim despre asta.

– Te referi la ceea ce s-a întâmplat pe *Isolde*, nu-i așa? Ce crezi că ai văzut?

– Uite, nu e treaba mea ce se petrece între tine și Chris.

– Nimic nu se petrece între noi doi.

– OK, e-n regulă.

– S-a terminat totul între mine și Chris, a spus ea. S-a terminat de ani de zile.

– Păreați să vă înțelegeți destul de bine. Știa că spusese prea multe, băgându-se singur în bucluc și semănând mult mai mult cu un îndrăgostit gelos decât ar fi vrut să admită.

Ea s-a înroșit.

– Nu a fost ceea ce a părut.

– Nu trebuie să te justifici.

A luat o sticlă de vin din sac și a început să o desfacă. Vrei?

Ea a dat din cap.

– Bea-l tu. Și nu mă justific, a oftat Leigh. Bine, e adevărat că Chris vrea să fim din nou împreună, a admis ea. Asta e ceea ce ai văzut. Dar sentimentul *nu* e nicidecum reciproc și *nu* se va întâmpla. Și-a scos șosetele și s-a întins pe pat. Când se termină, se termină. Nu e niciodată o idee bună să revii.

S-a uitat la Ben.

El a suflat praful dintr-un pahar de pe masa de la marginea patului și l-a umplut cu vin.

L-a băut pe nerăsuflate și l-a umplut din nou.

– Cred că ai dreptate, a spus el, nu e niciodată o idee bună să revii.

24

Bordeaux, Franța
În seara aceea, ceva mai devreme

Amfiteatrul era plin și foarte agitat. Prelegerea era ținută la Facultatea de Politică și Economie a Universității Bordeaux. Era deschisă publicului și oamenii stăteau în picioare pe coridoare. Numărul celor prezenți era fără precedent. Organizatorii nu-și puteau aminti când un discurs al unui politician în afirmare generase o exaltare atât de mare.

Polițiști și gărzi în civil mișunau pe afară, în ninsoarea slabă. Fuseseră ridicate baricade pentru a lăsa coloana de mașini a lui Philippe Aragon să treacă și puzderie de oameni se adunaseră ca să întâmpine cu urale și să agite pancartele. Poliția reușise să-i izoleze pe cei aproximativ două sute de demonstranți neofasciști cu capetele rase, care veniseră să strige și să-și fluture svasticile în semn de protest. Unul încercase să dea foc unei efigii a lui Aragon înainte ca poliția să-l prindă, să-l încătușeze și să-l urce într-o dubă. Se produsese o busculadă și reporterii se grăbiseră să surprindă imagini, în timp ce trei polițiști erau cărați afară sângerând și vreo cincizeci de protestatari bătuți erau arestați. Acum, polițiștii tensionați, formaseră cordoane și așteptau în spatele scuturilor, cu bastoane și gaze lacrimogene la îndemână. Destul de departe de agitație, echipe de televiziune și reporteri de ziar stăteau pregătiți șimțind miros de sânge.

Henri Juste, rectorul universității, a zâmbit către camere în timp ce a ieșit din spatele draperiilor grele, străbătând scena. În spatele podiumului, sloganul partidului lui Aragon, *L'Europe REDECOUVERTE*, stătea la cinci metri înălțime, pe un ecran imens. Rezuma perfect politica lui Aragon. O Europă nouă, un pământ redescoperit. Ecologic. Verde. Plin de speranță și promisiuni. Steagurile statelor europene unite erau pe ecran. Din culisele și centrul de control de deasupra sălii, personalul de securitate înarmat urmărea monitoarele și cerceta mulțimea.

Juste a ajuns pe podium. A ridicat brațele și discuțiile aprinse din amfiteatrul aglomerat au încetat.

– Doamnelor și domnilor, a început el, cel care vă va vorbi în această seară nu are nevoie de nicio prezentare. Niciun politician al vremurilor moderne nu a ieșit în evidență și nici nu a câștigat un atât de copleșitor suport din partea publicului, atât de stabil și atât de repede. A fost supranumit *JFK*[1] *al Bruxellesului* și este un pionier al arhitecturii de protejare a mediului. Un filantrop care a donat personal milioane pentru a-i proteja pe cei defavorizați. Un militant neobosit pentru ridicarea standardelor de educație. La patruzeci și unu de ani, este cel mai tânăr candidat la vicepreședința Comisiei Europene. Strategiile sale politice îndrăznețe și viziunea progresistă a unei Europe cu adevărat unite, precum și țelul lui de a scăpa Europa de dependența ei de energia nucleară l-au plasat ferm în topul politicii europene. Doamnelor și domnilor, Philippe Aragon.

Rectorul a făcut un pas în spate și a întins brațul, arătându-l pe Philippe Aragon care se îndrepta încrezător către scenă. Sute de camere s-au îndreptat asupra lui. Cinci sute de oameni erau în picioare. Înalt și elegant, tânărul politician purta un costum bine croit și nu avea cravată. A așteptat până ce aplauzele s-au mai potolit și apoi și-a început discursul.

– Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc că ați venit aici în această seară. În spatele lui, pe ecran,

[1] De la John Fitzgerald Kennedy, președintele Statelor Unite între 1961 și 1963 (n. tr.).

sloganul a fost înlocuit în murmurul mulțimii de o altă imagine. Protestatarii de extremă dreapta de afară. Capete rase și svastici, ură întipărită pe fețe urâte.

Aragon a zâmbit.

– Și aș dori să le mulțumesc și prietenilor noștri neonaziști de afară pentru că nu au întârziat să apară. A făcut o pauză de efect, apoi a continuat. Prin chiar prezența lor aici în această seară, îmi susțin pledoaria. Doamnelor și domnilor, se spune că *avem* deja o Europă unită. S-a oprit din nou și mulțimea a râs. Fața lui a devenit serioasă. A măturat cu privirea audiența. Adevărul poate fi văzut peste tot în jurul nostru. Europa se scufundă sub un val de frică naționalistă și lăcomie. Dar o putem salva. Împreună putem construi o Europă unită. O Europă curată. O Europă liberă. O Europă a *oamenilor*.

Mulțimea și-a arătat zgomotos aprobarea. În spatele lui Aragon, imaginea neofasciștilor a dispărut, fiind înlocuită de sloganul fosforescent punctându-i cuvintele. *L'Europe REDECOUVERTE*. Aplauzele au devenit și mai puternice.

Privind din culise pe monitorul ei, într-o cameră de recepție confortabilă, Collete Aragon a luat o înghițitură de cafea din paharul de plastic și a zâmbit văzând cât de bine controla soțul ei auditoriul. Oameni de partid și personal de securitate îmbrăcați în civil mișunau peste tot în jurul ei. De cealaltă parte a sălii stătea Louis Moreau, fostul comandant al brigăzii antitero a poliției, pe care ea îl alesese ca șef al echipei de securitate personală soțului ei. Nu avea prea multă încredere în agenții

guvernului. Moreau își lua slujba foarte în serios. Luminile au sclipit pe capul lui ras în timp ce stătea cu brațele încrucișate, scrutând șirul de monitoare care arătau imagini ale mulțimii din diferite unghiuri.

Public, Colette stătuse tot timpul în spatele soțului ei, pe fiecare treaptă a succesului lui. Era bun. Dar în particular, și-ar fi dorit ca el să fi abandonat toată treaba asta și să se întoarcă la arhitectură. Nu era vorba doar de confuzia și nebunia călătoriilor care nu se mai terminau și a interviurilor de presă. Nici măcar Philippe nu fusese pregătit pentru cât de rapid avansase cariera lui politică. Colette știa că pe măsură ce popularitatea lui creștea, se transforma într-o țintă. La evenimente publice ca acesta, chiar și prezența celei mai bine antrenate unități de securitate nu îi putea garanta siguranța. Nu puteau percheziționa pe toată lumea la intrare. Era suficient un fanatic fascist printre spectatori, cu un pistol în buzunar.

A străbătut-o un fior. Nu crezuse niciun moment că incidentul din ianuarie trecut de la Cortina fusese un accident.

25

Lângă Ravenna, Italia

Când Leigh s-a trezit a doua zi dimineață, Ben era deja la a noua convorbire telefonică din ziua aceea.

Cartea de telefoane locală nu menționa numărul profesorului Arno, așa că trebuise să-i ia la rând pe toți cei cu același nume. Parcursese deja jumătate de listă, când s-a hotărât să abandoneze și să se ducă la institutul de muzică unde predase bătrânul savant.

Au mâncat în grabă micul dejun la *pensione* și au pornit cu Citroënul prin Ravenna. Au parcat lângă centru și au mers pe jos printr-o zonă pietonală de-a lungul străzilor pavate. Era extrasezon și orașul era tăcut.

Dincolo de biserica St Vitale, era clădirea înaltă și îngustă a Institutului Monteverdi, cu coloane albe de piatră și trepte la intrare. O ușă de sticlă permitea accesul în foaier. Pașii lor au răsunat pe podeaua de marmură și din tavanul înalt s-a auzit ecoul lor. De undeva de deasupra lor se auzea un violoncel, iar din altă încăpere, arpegii acompaniate de pian. Muzica s-a amestecat într-o spirală discordantă care a reverberat de pereții de piatră ai vechii clădiri.

S-au apropiat de birou. Recepționera era o femeie cu un păr gri-metalizat, îmbrăcată în negru. S-a uitat la ei iritată:

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Îl căutăm pe profesorul Arno, a spus Ben în italiană.

Femeia a scuturat din cap.

– Profesorul Arno nu mai predă aici. S-a pensionat.

– Mi-ați putea da numărul lui de telefon? a întrebat Ben știind că va fi refuzat.

– Nu dăm nimănui asemenea informații.

– Înțeleg, dar e ceva foarte important.

Femeia și-a încrucișat brațele cu o privire severă.

– Îmi pare rău, nu e posibil.

Ben și-a căutat portofelul. Mita era totdeauna o opțiune, deși în cazul acesta era puțin probabil Leigh l-a oprit.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, a spus ea în engleză.

Femeia se uita la ei cu o expresie ostilă. Leigh a zâmbit și a vorbit într-o italiană fluentă.

– Signora, vă rog să-l chemați pe director.

Femeia părea șocată.

– De ce?

Leigh a zâmbit din nou.

– Spune-i că Leigh Llewellyn e aici și vrea să vorbească cu el. E urgent.

Menționarea numelui lui Leigh a avut un efect imediat, aproape magic. Recepționera care până atunci se arătase necooperantă era deodată numai zâmbet și se scuza că nu a recunoscut-o imediat pe faimoasa soprană.

I-a condus pe niște trepte până la primul etaj.

Leigh a surprins privirea lui Ben.

– Ce? a șoptit ea.

– Poate că nu m-am făcut înțeles bine. Am crezut că am căzut de acord să nu atragem atenția.

– Ai fi găsit o cale mai bună?

– Sunt convins.

– Să-i pui o armă la tâmplă, de exemplu?

– Nu ar fi fost o idee rea, a mormăit el.

Recepționera a bătut la o ușă și a băgat capul înăuntru. A vorbit ceva foarte repede în italiană și Ben nu a putut-o urmări. Vocea unui bărbat a răspuns dinăuntru:

– *La Llewellyn? Qui?*

Directorul a ieșit repede din birou. Era un om scund, durduliu și cu fața rotundă, într-un costum închis l-a culoare. I-a salutat dând agitat din cap și i-a cerut recepționerei să aducă cafea și biscuiți.

– Eu sunt Alberto Fabiani, a spus el cu un zâmbet larg. Nu-și putea lua ochii de la Leigh. E o mare onoare pentru mine, *Maestra*. Ce pot face pentru dumneavoastră?

S-au așezat la biroul lui și Leigh i-a spus că ar dori să-l vadă pe profesorul Arno. Ar fi posibil să-i pună în legătură cu el?

Fabiani a părut dintr-odată nesigur. A tras aer în piept printre dinți.

– Nu a murit, nu? a întrebat Leigh.

– Nu, nu, trăiește, a răspuns Fabiani repede, încă. Locuiește la țară, la vreo zece kilometri de aici. Vă voi pune bucuros în legătură cu dumnealui, dar simt că ar trebui să vă avertizez... Directorul a făcut o pauză. Francesco Arno e o persoană importantă. La vremea lui, era considerat unul dintre cei mai buni cunoscători ai lui Mozart din toate timpurile. Dar e bătrân acum. De-a lungul anilor a devenit – cum să vă spun – *strano*.

– Ciudat? În ce fel? a întrebat Ben.

Fabiani a ridicat din umeri.

– Convingerile lui. Obsesiile. A devenit tot mai excentric odată cu trecerea timpului și se certa tot mai mult cu colegii până când, ca să fiu sincer, bătrânul meu prieten și coleg a devenit stânjenitor pentru institut. Chiar și studenții începuseră să-l ridiculizeze. Le făcea plăcere să-l provoace. Odată ce-l făceau să se pornească, putea să peroreze ore întregi. Cursurile lui deveniseră o bătaie de joc. Fabiani a zâmbit trist. Trebuie să admit că nu mi-a părut chiar rău când și-a anunțat retragerea.

– Care erau aceste convingeri ale lui? a întrebat Ben.

Fabiani și-a dat ochii peste cap.

– Dacă vorbiți cu el, o să aflați destul de repede.

26

Austria
În aceeași dimineață

Bărbatul era masiv și puternic. Avea un metru nouăzeci și cinci înălțime și cântărea o sută douăzeci de kilograme, din care niciunul nu era grăsime. A pășit gol până pe marginea trambulinei, simțind-o cum se lasă sub greutatea lui, și a săltat de câteva ori. Mușchii lui puternici de la picioare s-au încordat. A inspirat și a sărit.

Corpul lui a lovit apa sub un unghi perfect, aproape fără să arunce stropi, și a pătruns adânc în piscină, apoi

a ieșit la suprafață și a început să înoate repede. A făcut treizeci de lungimi de bazin, apoi a ieșit din apă și s-a dus până la scaunul pe care hainele îi erau așezate frumos împăturite. Respira aproape normal. Prin ferestrele piscinei interioare, terenul acoperit de zăpadă din jurul proprietății se pierdea în pădurea de pini din depărtare. Bărbatul și-a dat pe spate părul de culoarea nisipului, și-a luat prosopul și, în timp ce se ștergea, și-a admirat formele bine proporționate. Brațele musculoase și torsul purtau cicatricele a nouă răni cauzate de glonț și trei tăieturi de cuțit. Își amintea cu exactitate cum și unde le căpătase pe fiecare dintre ele. Fiecare avea povestea ei. Ce aveau în comun era că niciunul dintre cei care i le făcuseră nu trăise mai mult de trei minute după aceea.

Bărbatul avea patruzeci și trei de ani. Se născuse la Londra și fusese soldat în armata britanică. Numele lui era Jack Glass.

Când se îmbăta, începea câteodată să se laude cu isprăvile lui din legendarul regiment SAS. Avea chiar tatuată pe brațul drept emblema regimentului cu pumnalul cu aripi. Îi plăcea ca oamenii să o vadă.

Adevărul era că a fost dat afară cu mulți ani în urmă. O evaluare psihologică dezvăluise unele lucruri pe care comandații nu le-au considerat deloc a fi un plus. Incompatibilitatea lui cu Special Air Service fusese confirmată atunci când încercase să-l sugrume pe ofițerul care îl anunțase despre nepromovarea lui în grad. Fusese trimis, dezonorat, înapoi la unitatea lui, conferit Curții Marțiale și apoi dat afară din armată.

Se învârtise fără țintă o vreme și apoi rămăsese fără bani. La fel ca mulți dintre cei care părăsiseră armata, se văzuse nevoit să-și ia o slujbă umilă o vreme. Cu dosarul lui nu putuse să se angajeze nici măcar ca bodyguard.

Într-o noapte ploioasă în Londra, se afla la tejgheaua unui bar când s-a întâlnit cu o cunoștință veche care i-a oferit o slujbă paramilitară în Africa. Salariul era excelent și munca era perfectă pentru Glass. A acceptat imediat și peste trei zile era în avion. Nu s-a mai întors niciodată în Marea Britanie.

În Congo, Rwanda, Liberia, lucrase pentru cine plătise mai mult. Persecutase rebeli antiguvernamentali. Incendiase școli. Distrusese sate. Executase familii întregi angrenate în războaie sângeroase intertribale. Făcuse orice i se spusese să facă, luase banii și nu pusese nicio întrebare.

În Liberia se alesese cu cicatricea de pe ureche. Lobul îi fusese sfâșiat de un glonț de AK-47[1]. Cel care ținea arma era un copil negru de nouă sau zece ani, o fetiță. Era ultimul glonț din magazia AK-47-lui ei. Când l-a văzut stând acolo ținându-și mâna la ureche și țipând la ea, a aruncat mitraliera și a luat-o la fugă.

Glass s-a luat după ea. Fetița țipa și a urmărit-o adânc în tufișuri. A trântit-o la pământ, i-a pus un genunchi pe piept și i-a prins mâinile sub cap. Și-a scos baioneta și i-a îndreptat vârful către coaste. Când a împins încet lama adânc în trupul ei mic, a simțit cum

[1] Pistol-mitralieră Kalașnikov model 1947 (n. tr.).

împotrivirea ei se diminuează și a văzut cum viața i se scurge din ochi.

Își mai aducea și acum aminte. Într-o zi, i-ar plăcea să facă asta din nou.

După Africa urmase conflictul din Bosnia, unde Glass se implicase în traficul de arme. Abandonase câmpul de luptă, se îmbrăcase în costum și înlocuise M16[1] cu o servietă. Aceasta era de obicei burdușită cu bancnote. Descoperise că poți face mai mulți bani punând pe altcineva să apese pe trăgaci. După doi ani, acum un om de afaceri prosper, cu multe relații și bani în cont, întâlnise un austriac, pe nume Werner Kroll, la un târg de arme din Berlin, cu care încheiase o înțelegere.

La treizeci și șase de ani, Glass începuse să lucreze pentru Kroll ca secretar personal și asistent general. Glass se obișnuise deja cu banii, dar să vinzi pistoale-mitralieră la triburi care se războiau între ele era o nimica toată pe lângă afacerile în care era implicat Kroll. El era ceva mai mult decât un simplu afacerist. Era însă maniac în dorința de a nu lăsa urme și doar câțiva aveau vreo idee despre sfera reală a activităților lui.

Glass știa puțin despre istoria afacerilor familiei lui Werner Kroll. Se menținuseră multă vreme și era o cale lungă de la originile lor până în prezent. Știa de asemenea că Kroll nu ar fi ezitat să pună să fie omorât

[1] Armă semiautomată folosită la scară largă de către armata americană din 1963 până în prezent (n. tr.).

atât el, cât și oricine l-ar fi trădat sau ar fi destăinuit ceva legat de el. Bătrânul austriac era mic și părea inofensiv. Era puțin ciudat de felul lui și avea aerul unui dascăl de modă veche, dar era cel mai periculos om pe care Jack Glass îl întâlnise până atunci – și întâlnise o mulțime de oameni periculoși.

Glass și-a întipărit în minte figura ridată a lui Kroll, scheletică și pământie. Într-o zi, o să-l omoare pe nenorocitul ăla de boșorog și o să i-o tragă târfuliței ăleia pe care o ținea ca amantă.

S-a îmbrăcat cu o cămașă albă și niște pantaloni gri, a lărgit nodul cravatei și și-a pus blazerul. În birou a găsit un fax pentru el. Era din Londra. L-a citit cu atenție. Era interesant.

Werner Kroll stătea pe terasa unde lua micul dejun, împreună cu Eve. Mânca în tăcere, cu spatele la fereastra pe care se vedeau lacul ornamental și munții înzăpeziți din depărtare. Kroll mânca exact aceleași lucruri în fiecare dimineață de șase ani: ouă fierte cu felii de pâine prăjită tăiate precis la aceeași mărime și aranjate în același fel pe o farfurie de porțelan. Fără unt. Mânca delicat, aproape grațios.

Glass a intrat ducând cu sine un dosar. Furculița lui Kroll s-a oprit la jumătatea drumului dintre farfurie și gură. Și-a tamponat ușor buzele cu un șervețel și s-a uitat la el.

– Ți-am spus să nu mă deranjezi la micul dejun, a zis el cu o voce glacială. A mișcat nervos din nas. Doamne, omule, iar mesteci gumă?

Glass a zâmbit ca pentru sine și a scos guma din gură. Îi plăcea să-l stârnească pe bătrân.

– Iertați-mă, domnule, a spus el, m-am gândit că poate v-ar plăcea să vedeți asta. Tocmai a sosit. A deschis dosarul și i-a dat lui Kroll o foaie de fax.

Kroll și-a pus ochelarii în formă de semilună, aplecându-și nasul către hârtie pentru a o examina. Era o copie a primei pagini a ziarului *Evening Standard* de seara trecută. Fotografia era a lui Leigh Llewellyn înconjurată de fani. Kroll a recunoscut Oxfordul și teatrul Sheldonian din spatele ei. În stânga se afla un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Se ținea de mână. Titlul era: CINE ESTE ACTORUL PRINCIPAL AL LUI LEIGH?

Kroll a coborât foaia și s-a uitat la Glass peste lentile.

– Acesta e individul care l-a omorât pe unul dintre cei mai buni oameni ai noștri cu o... ce era?

– O tigaie, domnule, a spus Glass.

Eve a luat hârtia și s-a uitat atentă la bărbatul din fotografie. Îi plăcea cum arăta: înalt și în formă. Glass îi urmărea expresia.

– Mi-ar plăcea și mie să știu cine este actorul principal al lui Leigh, a spus Kroll. A privit-o pe Eve. Se uitase la fotografie prea mult și i-a smuls-o din mână.

– Cred că știu cine este, domnule, a spus Glass.

– Un bodyguard profesionist? a întrebat Kroll.

– Cred că ar putea fi puțin mai mult decât atât, a spus Glass. Va trebui să iau legătura cu oamenii mei. S-ar putea să dureze câteva zile. Dar sunt sigur că este el.

Kroll i-a permis să plece și s-a întors la ouăle lui. Erau reci. Le-a împins deoparte dezgustat.

Eve se întorcea înapoi în camera ei după micul dejun când l-a întâlnit pe Glass pe coridor. Stătea la ușa ei, sprijinit neglijent de perete, cu mâna lui mare pe toc.

S-a oprit și s-a uitat la el.

– Nu ai de gând să mă lași să intru?

El a rânjit, măsurând-o din cap până în picioare. Eve a încercat să-l împingă ca să treacă de el. Mâna lui puternică a prins-o de braț și i l-a răsucit.

– Ia-ți labele de pe mine, l-a amenințat ea.

Glass a tras-o mai aproape și i-a mângâiat grosolan sânii prin bluză.

– Mm, mișto...

Ea s-a smuls de lângă el și l-a plesnit peste față simțind duritatea fălcii lui în palma care a început imediat să o doară.

Glass a zâmbit.

– Sunt cu ochii pe tine, a spus el, știu ce urmărești.

– Nu zău?

– Odată ce devii târfă, târfă rămâi. Vrei să ți-o tragi cu un bărbat adevărat de dragul schimbării?

– Măcar de-aș găsi unul! a spus ea.

– Ai unul chiar aici.

– Poate-n visurile tale.

Zâmbetul lui Glass s-a transformat într-un rânjet.

– O să-ți vină rândul, curvă! O să-ți vină rândul curând.

27

Italia
Mai târziu, în aceeași zi

Profesorul Arno i-a invitat într-o cameră de studiu spațioasă și însorită și le-a oferit un pahar de *grappa*. Engleza lui avea un accent foarte pronunțat, dar era fluentă. Umbla cu un baston și vesta lui de tweed demodată era cu două numere mai mare. Mișcările îi erau încete și mâinile lui slabe tremurau ușor în timp ce turna băuturile dintr-o carafă, apoi și-a dat jos vesta și a agățat-o într-un cuier pentru pălării. Le-a arătat cu mâna spre biroul aflat în dezordine, care se afla în fața unei perechi de ferestre arcuite de unde se puteau vedea frumoasele grădini ale vilei.

Camera de lucru era plină de un miros puternic, ca de vanilie, care venea, de la cele trei lumânări mari de biserică ce ardeau într-un suport vechi de argint. Bătrânul profesor s-a apropiat cu greutate de birou, apoi și-a lăsat trupul înțepenit într-un scaun de piele, cu spatele la ferestre.

Ben și Leigh s-au așezat în fața lui. Ben a băut până la fund băutura care-ți ardea gâtlejul și a pus paharul gol în fața lui pe masă. Leigh a luat o înghițitură și a lăsat nervos paharul pe genunchi, pregătindu-și în minte ce urma să spună.

Profesorul s-a lăsat pe spate în scaun. Părul lui alb și rar strălucea în lumina soarelui care radia prin

geam. A privit-o pe Leigh pentru câteva clipe cu o licărire în ochi.

– V-am auzit cântând *Lucia di Lammermoor* la Rocca Brancaleone, i-a zis el. Mi-am spus atunci că sunteți magnifică, cea mai mare Lucia de la Maria Callas încoace.

Leigh a zâmbit amabilă.

– Mulțumesc, profesore. E un mare compliment și sunt sigură că nu-l merit. A tăcut un moment. Dar din păcate nu am venit aici să discutăm despre operă.

– Nici nu m-am gândit că ați venit pentru asta, a spus bătrânul.

– Sunt convinsă că fratele meu, Oliver, a venit aici să vă vadă iarna trecută. Ce îmi puteți spune despre vizita lui?

– Cred că era un tânăr fascinant, a spus Arno trist. Ne-am înțeles foarte bine. El plănuise o vizită scurtă, dar am discutat mai multe ore. Până la urmă a rămas aici aproape două zile. M-a impresionat pasiunea lui pentru muzică. Mi-a cântat piese din *Variațiunile Goldberg* și câteva sonate de Clementi. Un pianist talentat. Interpretarea lui Clementi a fost foarte aproape de nivelul celei a Mariei Tipo, după părerea mea.

– El venise aici ca să discute despre materialul pentru cartea sa, a spus Leigh.

– Da. Oliver m-a rugat să-i lămuresc unele lucruri.

– Lucruri legate de scrisoare? a întrebat ea.

Profesorul a dat aprobator din cap.

– Scrisoarea lui Mozart pe care am obținut-o de la tatăl dumneavoastră cu mult timp în urmă. Oliver

avea o fotocopie făcută de tatăl dumneavoastră, dar nu înțelesese pe deplin adevăratul ei sens.

– Știți ce i s-a întâmplat lui Oliver la scurt timp după ce l-ați văzut?

Arno a oftat.

– Știu că a plecat spre Viena.

– Unde a fost omorât. Sunt convinsă că a fost o crimă.

Arno nu a părut surprins. A dat din cap.

– M-am temut de asta.

– De ce?

– Am primit un e-mail de la el. Spunea că trebuia să vorbească urgent cu mine, că făcuse o descoperire și că era în pericol.

– Când s-a întâmplat asta?

– În noaptea în care a murit, cred. Mi-a părut foarte rău să aud de moartea lui. Arno a clătinat din cap trist.

– În ce fel de pericol a spus că se afla? a întrebat Ben.

– Nu a precizat. Mesajul părea să fi fost scris în grabă.

Ben a aruncat o privire la calculatorul de pe biroul bătrânului.

– Mai aveți acel e-mail?

– L-am șters imediat după ce l-am citit.

– Realizați că acea informație ar fi fost foarte importantă pentru anchetarea circumstanței morții lui Oliver?

– Da, a spus Arno încet.

– Dar ați decis să păstrați pentru dumneavoastră faptul că decesul a fost suspect, că era posibil să nu fi survenit în urma unui accident?

Ben a simțit cum i se urcă sângele în obraji. Lângă el, Leigh se uita fix la mâinile ei așezate pe genunchi, temându-se că îl forța prea mult pe bătrân.

Arno a oftat adânc, trecându-și degetele prin părul alb și subțire.

– Nu sunt mândru pentru ce am făcut. Aveam suspiciunile mele, dar nicio dovadă. Exista un martor al accidentului. Cine ar fi crezut un bătrân italian nebun cu reputația unui excentric, un adept al teoriei conspirației? A făcut o pauza. Și în plus mi-era teamă.

– Teamă de ce? a întrebat Leigh.

– Teamă că și eu eram în pericol, a răspuns Arno. La scurt timp după aceea, au intrat noaptea în casă.

– Au venit aici?

– Da. Eu eram în spital. Am probleme cu sângele. Când m-am întors acasă, am găsit casa răscolită. Au căutat ceva.

– Ce anume? a întrebat Ben.

– Scrisoarea, presupun.

– Au furat-o?

– Nu, a răspuns Arno. După ce fratele dumneavoastră mi-a trimis mesajul, am pus scrisoarea într-un loc ascuns. Undeva unde nimeni nu ar fi putut-o găsi.

– Ne-ați putea spune unde se află? a întrebat Ben.

Profesorul a zâmbit.

– E în siguranță, a zis el încet. S-a întors acasă.

Ben s-a întrebat ce vrusese să spună cu asta.

Arno a continuat:

– Dar pentru multă vreme eu însumi nu am fost în siguranță, a spus el. Am simțit că eram urmărit. Și asta s-a întâmplat luni de zile.

– Cred că scrisoarea are legătură cu moartea lui Oliver, a zis Leigh. Profesorul se întunecase la față.

– E posibil.

– Îmi puteți explica?

Arno a ezitat, adunându-și gândurile.

– Cred că cel mai bine ar fi să încep cu începutul. După cum știți, subiectul cărții fratelui dumneavoastră era unul pe care l-am cercetat mulți ani.

– Moartea lui Mozart, a spus Leigh.

– Nu doar moartea lui Mozart, ci și evenimentele care au condus la ea, care au înconjurat-o și care ar fi putut să i-o fi cauzat... de fapt sunt convins că *au* cauzat-o. Pentru asta, trebuie să ne întoarcem în secolul al XVIII-lea...

– Cu tot respectul, domnule profesor, a spus Ben, nu am venit aici pentru o lecție de istorie despre cineva care a murit acum mai bine de două sute de ani. Vrem să știm ce s-a întâmplat cu Oliver.

– Dacă mă ascultați, a răspuns Arno, cred că ceea că vă voi spune v-ar putea ajuta să înțelegeți.

– Oliver mi-a spus că făcea multe cercetări despre legătura dintre Mozart și francmasoni, a spus Leigh.

Arno a aprobat.

– Nu e niciun secret că Mozart a fost francmason. A intrat în masonerie în 1784 și nu a mai părăsit-o până la moartea sa, șapte ani mai târziu, timp în care se spune că a înaintat până la gradul trei, de maestru.

Mozart a fost atât de dedicat masoneriei, încât l-a convins chiar și pe tatăl său, Leopold, să i se alăture. A compus muzică pentru ceremoniile organizației și avea mulți prieteni care erau inițiați.

Ben s-a foit în scaun.

– Nu înțeleg de ce asta e atât de important.

Leigh și-a pus mâna pe brațul lui.

– Continuați, domnule profesor.

– Astăzi ne gândim la francmasonerie ca la o glumă sau în cel mai bun caz ca la o societate precum cea a membrilor Clubului Rotary[1], a spus Arno, dar în secolul al XVIII-lea era o forță culturală și politică extrem de importantă în Europa. În Austria anilor 1780, francmasoneria era un punct de întâlnire pentru elita intelectuală, un centru important pentru ideile de pace, libertate și egalitate. Lojile masonice din Viena adunau multe dintre cele mai influente nume ale timpului. Aristocrați, politicieni de marcă și diplomați, ofițeri superiori, bancheri și comercianți. Erau de asemenea mulți intelectuali printre ei: scriitori, artiști, muzicieni.

– Nu știam că au fost atât de puternici, a spus Leigh.

Arno a dat din cap.

– Erau puternici, dar puterea le-a adus și sfârșitul. Alte forțe, chiar mai puternice, aveau un ochi ațintit asupra lor. De fapt, majoritatea informațiilor referitoare la masonii vienezi din acele timpuri provin din arhivele poliției secrete austriece. Francmasoneria a fost oficial dezavuată în Imperiul Austriac din ordinul

[1] Organizație nonprofit cu scopuri umanitare (n. tr.).

papei și i s-a permis să existe doar datorită toleranței împăratului, Josef al II-lea. Dar în 1785 simpatia suveranului s-a diminuat și acesta a decis că masonii deveniseră prea puternici și influenți. A ordonat reducerea drastică a numărului lojilor vieneze și a cerut ca poliția secretă să-i furnizeze liste ale masonilor activi. Aceste liste erau păstrate în dosarele arhivelor Curții.

– De ce o schimbare atât de bruscă? a întrebat Leigh.

– Trebuie să înțelegeți climatul vremurilor, a explicat Arno răbdător. Mozart a trăit într-o epocă tulbure și revoluționară. Americanii tocmai îi învinuiseră pe conducătorii lor colonialiști britanici și puseseră bazele unei noi națiuni libere. Revoluția plutea în aer. Prin 1789, cu doar doi ani înaintea morții lui Mozart, Franța era în fața unei teribile vărsări de sânge.

– Și masonii erau implicați?

– Masoneria a fost din ce în ce mai mult asociată cu acest curent revoluționar și antimonarhist în creștere, a spus Arno. Cu ideile sale de libertate, egalitate și fraternitate, a oferit metafora perfectă a zorilor unei lumi noi a ideilor libere. Cum Revoluția Franceză a căpătat amploare, câteva dintre „cluburile" revoluționare, precum cel al iacobinilor lui Robespierre, s-au organizat asemenea lojilor masonice și au importat simbolism masonic în ideologia lor politică. În America, când George Washington a pus piatra de temelie a Capitoliului în Washington, a purtat cu mândrie șorțul care fusese făcut special pentru el de Adrienne, soția soldatului revoluționar francez La Fayette. Thomas Jefferson a fost un alt francmason care s-a folosit mult

de idealurile de libertate și egalitate când a elaborat Declarația de Independență. Era o forță imensă, cu capacitatea de a influența schimbările politice ale lumii.

– Astfel încât, evident, trebuia să fie oprită, a spus Ben.

– Fără nicio îndoială, a răspuns Arno cu un zâmbet amar. În ultima parte a anilor 1780, Austria lui Mozart se temea tot mai mult că masonii aveau să arunce țara în același val revoluționar și prorepublican ca în Franța și America. Erau niște vremuri periculoase. Mulți dintre aristocrații care simpatizaseră inițial cu idealurile francmasonice începuseră să-și facă griji. Apoi, când revoluția a cuprins Franța și aristocrația a fost trimisă la ghilotină, împotriva francmasoneriei din Austria s-au luat măsuri drastice. În 1791 masoneria în Austria era teoretic desființată. Era o perioadă de criză severă pentru Mozart și frații lui de lojă. A făcut o pauză. Un nou împărat a urcat pe tron, Leopold al II-lea. Masonii nu aveau de unde să știe ce atitudine va adopta față de ei, dar nu erau prea optimiști. Apoi, Mozart și tovarășul său, producătorul de teatru și masonul Emanuel Schikaneder, au avut o idee.

– La ce s-au gândit? a întrebat Ben.

– Că, dacă ar putea îmbunătăți imaginea publică a masonilor, ar putea să salveze masoneria de la condamnarea universală, a spus Arno. Ceea ce au făcut ar fi astăzi numit publicitate agresivă. S-au gândit la o operă grandioasă care să înregistreze un nivel record de spectatori. Un spectacol pe care toată lumea să-l îndrăgească, compus într-un stil popular. O operă a

oamenilor, care să predice ideile masonice despre educația omului spre o moralitate mai înaltă prin înțelepciune, iubire și bunătate, vestind tranziția către o nouă ordine socială. Plină de simboluri mistice care să glorifice francmasonii și filozofia lor.

– *Flautul fermecat*, a spus Leigh.

Arno a aprobat dând din cap.

– Opera a avut premiera la Viena, la sfârșitul lui septembrie 1791. A fost primită cu un entuziasm frenetic de către public și critici, și a fost jucată în săli pline până la refuz, seară de seară.

– A fost cel mai mare succes al lui Mozart, a adăugat Leigh.

– Da, ar fi trebuit să fie începutul unei noi ere pentru el, a răspuns Arno, și a fost considerat de către tovarășii lui masoni ca o speranță a organizației lor. Dar a fost ultima operă pe care a compus-o. În mai puțin de trei luni era mort.

– Stați o secundă, a spus Ben. Leigh, nu mi-ai zis tu că Mozart a fost omorât de masoni fiindcă le dezvăluise secretele în *Flautul fermecat*?

– Asta am crezut și eu...

– Ei bine, nu prea are sens, nu-i așa? a continuat Ben. Dacă Mozart devenise această nouă mare speranță a masonilor, omul lor de relații publice tocmai atunci când aveau mai mare nevoie de el, atunci de ce l-au omorât?

Arno a zâmbit.

– Aveți dreptate. O asemenea teorie e complet ilogică. Iar, faptul că, după moartea lui Mozart,

tovarășii lui masoni i-au acordat văduvei lui, Constanze, un mare suport moral și financiar, face să nu aibă niciun sens ideea că a fost omorât de ai lui. Profesorul s-a întors către Leigh. Fratele dumneavoastră a remarcat aceste incoerențe încă de la începutul cercetării sale. Oliver și-a dat seama că nu există nicio explicație satisfăcătoare pentru moartea bizară și subită a lui Mozart.

– Dacă nu cumva nu a fost omorât, a spus Ben. Cum putem ști că există o sămânță de adevăr în această teorie a conspirației despre uciderea lui?

– Cauza oficială a morții a fost o febră reumatică acută, a răspuns Arno. Oricum, mulți dintre cei care au fost în preajma lui atunci au considerat circumstanțele morții lui foarte suspecte. Spre sfârșitul vieții lui, Mozart și-a exprimat deseori convingerea că va fi otrăvit într-o bună zi; cu toate acestea, cercetătorii nu s-au obosit să examineze temeinic acest lucru. Fiul lui mai mare, Carl Thomas Mozart, a avut de asemenea dubii solide că tatăl lui murise din motive prostești. Trupul mort prezenta caracteristici neobișnuite, compatibile cu moartea prin otrăvire. Arno a ridicat din umeri. Dacă ne bazăm pe documentele medicale ale vremii, nimeni nu poate nega faptul că Mozart a fost otrăvit. Dar singura dovadă și cea mai importantă este chiar scrisoarea.

– Ce spunea în ea? a întrebat Leigh.

Arno a părut surprins.

– Nu ai văzut-o?

– Am avut copia lui Oliver, dar a fost arsă, a spus Leigh. Astfel încât am văzut doar câteva fragmente.

– Dar în mod sigur tatăl tău ți-a arătat-o, nu?

– Domnule profesor, aveam doar nouăsprezece ani. Aveam alte lucruri în cap pe atunci. Ea l-a privit pe Ben. Nu-mi aduc aminte mare lucru din ea.

– Înțeleg... Arno a tăcut un moment și și-a scărpinat bărbia. Înseamnă că nu știți foarte multe despre Ordinul lui Ra la care se referă scrisoarea, nu?

Ben și-a adus aminte de el din însemnările lui Oliver.

S-a gândit pentru un moment și a întrebat:

– *Ra*... zeul egiptean al soarelui, Ra?

Leigh s-a întors și s-a uitat fix către el. El i-a surprins privirea.

– Teologie, a spus. Din timpul studenției.

– Ai studiat teologia?

– Cu mult timp în urmă.

Arno a zâmbit.

– Aveți dreptate și multe dintre ceremoniile și tradițiile francmasoneriei pot fi urmărite în istorie până în Egiptul antic. Dar *Ra* mai înseamnă și rege. Este câteodată scris *Re* și este originea cuvântului *Rex* din latină și al cuvintelor dumneavoastră englezești *regal* și *regesc*.

– Deci ce era acest Ordin al lui Ra? a întrebat Ben.

– Ordinul lui Ra a fost la început o lojă masonică mică și obscură. Membrii ei erau în cea mai mare parte aristocrați și pro-regaliști și au dat grupului lor un nume care să le reflecte înclinațiile politice: pentru

ei însemna *Ordinul regelui*. Ei erau de departe în contradicție cu spiritul republican în creștere din cadrul francmasoneriei și s-au aliat tot mai puternic cu puterile aflate la conducere în timp ce amenințarea percepută din partea masonilor creștea. În timp ce francmasoneria milita pentru libertate, democrație și popor, Ordinul lui Ra era la polul opus. Ei instigau la război, erau capitaliști convinși, o agenție fondată pentru a ajuta guvernele elitiste să suprime poporul.

– Un fel de grupare disidentă, de derbedei, atunci, a spus Ben.

– Exact, a răspuns Arno, și încă una extrem de puternică, beneficiind de legături importante. Ordinul lui Ra și-a băgat nasul în multe intrigi politice, dintre care nu ultima a fost să-l determine pe împăratul Austriei să scoată în afara legii restul francmasoneriei, chiar și sub amenințarea cu execuția.

– Lăsați-mă să înțeleg, a spus Leigh. Vreți să spuneți că Ordinul lui Ra l-a omorât pe Mozart fiindcă populariza idealurile francmasoneriei prin intermediul *Flautului fermecat*?

Ochii profesorului au lucit.

– Asta e ceea ce cred. Și cred că scrisoarea o dovedește. Mozart a fost o potențială amenințare pentru ei. Dacă ar fi restabilit sprijinul publicului pentru francmasonerie, ar fi putut deveni periculos. Era o stea în ascensiune, un talent meteoric ce tocmai începuse să strălucească. Succesul impresionant al *Flautului fermecat* îi adusese un mare prestigiu. Tocmai

fusese propus pentru un post important la Curte și se bucura de sprijinul împăratului.

Dar și dușmanii lui erau în ascensiune. Din 1791, membrii Ordinului lui Ra deveneau rapid brațul înarmat al serviciilor secrete. Agenții lor erau brutali, violenți și fără scrupule, iar Marele lor Maestru nu era altul decât capul poliției secrete austriece. Era un criminal crud, care jurase să-i distrugă pe masoni.

Ben era pe cale să întrebe numele omului, dar Arno a continuat:

– Prin 1794, la numai trei ani de la moartea lui Mozart, masoneria din Austria fusese practic distrusă. Au fost comise multe crime – unele fățiș, altele mai puțin. Otrăvirea era unul dintre mijloacele lor cele mai obișnuite și ar fi fost cea mai potrivită pentru a înlătura pe cineva cu o celebritate crescândă precum Mozart. Trebuia să fie atenți. Alți masoni mai puțin vestiți au avut parte de un sfârșit mult mai violent. Gustav Lutze, de exemplu.

– Cine era? a întrebat Leigh.

– Cel căruia îi trimisese Mozart scrisoarea, a spus Arno, un membru al aceleiași loji masonice vieneze, Beneficence. Mozart îi scrisese ca să-l avertizeze în legătură cu pericolul în creștere. Scrisoarea este datată 16 noiembrie 1791 și probabil este ultima pe care a scris-o. Bineînțeles, acei autointitulați experți cred că ultima scrisoare păstrată este cea pe care i-o trimisese soției pe 14 octombrie, când ea era în stațiunea Baden pentru o cură de ape minerale. Idioți. În orice caz, scrisoarea n-a ajuns niciodată la destinație; era prea târziu.

– Ce s-a întâmplat cu Lutze? a întrebat Ben

– A fost găsit mort pe 20 noiembrie 1791. Cu doar două săptămâni înainte de moartea lui Mozart. Lutze fusese legat de un stâlp și torturat până la moarte. I-au scos măruntaiele și i-au tăiat limba. Poliția secretă a acuzat un francmason de crimă.

Ben s-a ridicat, băgându-și mâna în buzunar.

– Profesore, vreau să vă uitați la ceva. A scos CD-ul din carcasa lui de plastic. Se poate? A ocolit biroul și a introdus discul în calculator.

– Ce e asta? a întrebat Arno, în timp ce CD-ROM-ul a prins viață.

– Ceva ce a văzut Oliver în noaptea în care a murit, a spus Ben. Priviți doar.

Arno a clipit derutat către ecran. Leigh stătea în scaunul ei, nedorind să mai vadă filmul încă o dată.

Imaginile au prins viață pe ecran, iar Ben a privit fața profesorului în timp ce filmul se derula. Victima a fost adusă în scenă și macabrul spectacol a început să se desfășoare.

Ochii bătrânului s-au mărit și culoarea i-a pierit din obraji. A întins un deget tremurând către ecran.

Ben s-a aplecat peste birou și a oprit filmul chiar înainte ca limba victimei să fie tăiată. Fața schimonosită de groază a omului rămăsese înghețată pe ecran. Cuțitul era suspendat în aer, strălucind în lumina lumânărilor.

Arno s-a prăbușit în scaun.

– *Dio mio*, a bâiguit el și și-a șters o picătură de sudoare de pe frunte cu o batistă. Deci e adevărat.

– Ce anume, profesore? a întrebat Leigh.

Arno se pregătea să răspundă, când fereastra din spatele lui a crăpat împrăștiindu-și cioburile în cameră și ecranul calculatorului s-a umplut de sânge.

28

Fixat de încrengătura unui copac la vreo optzeci de metri distanță, lunetistul privise prin lentilele de mare putere ale puștii cum corpul lui Arno iese din cătare și cu degetul mare înmănușat, a trecut declanșatorul de pe foc simplu pe foc automat și a lansat o rafală lungă prin geamurile camerei de lucru. Cioburi și așchii de lemn au zburat sub loviturile gloanțelor. A zâmbit.

Ben s-a repezit înainte peste biroul lui Arno, a apucat încheietura mâinii lui Leigh și a tras-o la pământ. A extras în grabă discul din calculator. Ecranul scotea fum printr-o gaură făcută de un glonț.

O altă rafală a spulberat restul ferestrei, a crestat o linie de găuri în partea de sus a biroului, a distrus complet calculatorul și a lovit dulapul de cărți din capătul celălalt al încăperii. Sfeșnicul de argint s-a răsturnat, iar carafa de *grappa* și-a împrăștiat conținutul. Băutura a luat foc și a curs în flăcări pe covor, declanșând iadul. Ben și Leigh și-au lipit trupurile de peretele gros de sub fereastră, într-o furtună de așchii și cioburi. Ben și-a scos .45-ul de la centură și a tras la nimereală prin fereastra spartă.

Simțind miros de fum, s-a întors să vadă de unde venea. Un nor negru începuse să acopere cealaltă parte a camerei. Focul urca pe cadrul lung al ușii.

Arno zăcea întins sub birou, sânge curgând pe carpetă. Leigh s-a târât până la el. Ochii bătrânului priveau în gol. Ea a vrut să facă ceva, să oprească sângerarea, să-l mute de la fereastră. Erau atâtea multe alte lucruri pe care voia să le afle de la el.

– Profesore, scrisoarea, a spus ea disperată, unde e scrisoarea?

Ochii bătrânului s-au focalizat asupra ei pentru o secundă. Buzele i s-au mișcat aproape inaudibil, lăsând să se prelingă salivă amestecată cu sânge.

Rafalele de afară s-au oprit. Ben a tras cu ochiul pe fereastra spartă. Nu a reușit să vadă pe nimeni, dar se auzeau voci și pași alergând jos în curte. Pârâitul unei stații radio.

Jumătate din cameră era cuprinsă de flăcări acum. Cărțile sfâșiate de gloanțe, din bibliotecă, ardeau și fumul se făcea tot mai gros.

Arno a tușit și un sânge străveziu i-a apărut pe buze. A încercat să vorbească. Apoi un oftat prelung i-a ieșit de pe buze și capul i-a căzut pe o parte.

Ben l-a privit.

– E mort, Leigh.

Leigh îl scutura pe bătrân.

– Încerca să spună ceva.

– Nu mai poți face nimic pentru el. Să ne mișcăm!

Prin țiuitul din urechi și trosnetul focului, a auzit sunetul mișcărilor de la parter. Veneau. A verificat arma. Mai erau trei gloanțe.

Focul bloca ușa. Trebuia să treacă prin flăcări. A luat vesta lui Arno din cuier, a ridicat-o pe Leigh în picioare și i-a acoperit capul și umerii cu vesta grea de tweed. Ținând-o bine de braț, a făcut repede doi pași prin fumul sufocant și a lovit puternic cu piciorul. Flăcările i-au mângâiat glezna. Ușa camerei de studiu a vibrat și s-a deschis. Și-a apărat ochii și a fugit prin foc, trăgând-o pe Leigh după el.

Coridorul de afară era pustiu. Pe scări s-a auzit zgomot de pași. Ben a apucat-o spre dreapta, prinzând mâna lui Leigh. După ușa de la capătul coridorului era un șir scurt de trepte și apoi o altă ușă. Ben avea o idee vagă unde se aflau. Pe drumul pe care veniseră, observase turnul cu ceas pătrat înălțându-se din centrul casei, cu ferestre cu obloanele trase pe fiecare parte, dominând acoperișurile oblice. A tras ușa cu putere. Nu se înșelase.

Scara în spirală îi ducea sus. Ușa care dădea spre turn era dintr-un lemn vechi și gros de stejar. Au alergat înăuntru și Ben a blocat ușa grea cu o bară de lemn. S-a uitat în jur, încercând să-și dea seama unde se află. Se auzeau voci. Cineva lovea în ușă. De dincolo au pornit împușcături și Leigh a sărit într-o parte.

– Pe-aici, a arătat Ben cu capul spre ferestrele cu obloane de la etajul următor.

Scara de lemn era veche și șubredă. I-a arătat drumul lăsând-o pe ea înainte.

Jos, detunătura unei puști a răsunat în tot turnul și de pe dinăuntrul ușii au zburat așchii. Era clar că nu avea să reziste mult.

Ben a deschis obloanele și au putut privi afară peste acoperișul întins, de țiglă roșie. Se lăsa seara.

Leigh și-a simțit picioarele tremurând în timp ce a ieșit pe geam și s-a cățărat pe acoperiș. A luat-o cu amețeală din cauza înălțimii. Ben i-a arătat calea pe muchia de țiglă a acoperișului și ea a pășit ținându-și privirea ațintită asupra orizontului împădurit și a soarelui gata să apună.

Acoperișul se înclina pe o parte. El a condus-o în direcția aceea, coborând împreună. Leigh a alunecat pe țiglele înclinate și era cât pe ce să cadă, dar strânsoarea lui pe brațul ei a rămas fermă. Ben s-a uitat peste margine. Erau încă la o distanță mare de sol.

Oblonul de la fereastra turnului a fost deschis cu violență și un bărbat și-a făcut apariția. Purta o vestă neagră și avea în mână un pistol automat scurt și gros. Pe gura țevii au ieșit flăcări pentru o fracțiune de secundă și gloanțele au lovit zgomotos țiglele de la picioarele lor. Ben a răspuns focului de armă și bărbatul a căzut pe spate, lovindu-se de turn.

Ben și-a vârât pistolul la centură și a apucat mâna lui Leigh.

– Ai încredere în mine, i-a cerut el, privind-o în ochi.

Apoi a făcut doi pași către marginea acoperișului și a sărit în gol, luând-o și pe ea cu el. Lui Leigh i s-a tăiat răsuflarea în cădere. Apoi a văzut prelata în dungi de dedesubt venind cu viteză către ea, cum

aerul îi e scos afară cu forța din plămâni, și au alunecat apoi împreună. S-a auzit un trosnet și cadrul fragil de aluminiu care susținea acoperișul terasei a cedat. Pânza întinsă le-a învăluit trupurile încordate și, încet și grațios, s-a arcuit prăbușindu-se peste spațiul exterior de luat masa de dedesubt.

Ben a căzut peste un grătar din cărămidă, iar Leigh a avut o aterizare mai plăcută pe o masă de plastic circulară. S-a rostogolit peste ea și a ajuns în mâini și genunchi pe pământ, zgâriindu-se puțin. Ben s-a clătinat pe picioare ținându-se cu mâna de spate, schimonosindu-se de durere. A apucat-o din nou de mână.

Au alergat de-a lungul grădinilor. Leigh a auzit strigăte în urmă, acoperind sunetul aspru al respirației ei. S-au auzit câteva focuri de armă și Ben a simțit un glonț trecând pe lângă el. Au trecut prin niște tufișuri dese și s-au trezit într-un parc cu copaci. Au fugit cât au putut de repede printre ei, ferindu-se de crengile care le biciuiau fețele. Înaintea lor, un zid înalt de piatră se dărâmase lăsând un spațiu pe unde se puteau cățăra.

De partea cealaltă a zidului era ograda unei ferme vechi, năpădită de buruieni și plină de noroi, cu niște construcții din lemn dărăpănate, cotropite de licheni verzi. Ben a privit înapoi prin spațiul gol din zid. Erau șase bărbați care alergau repede către ei. Fețele lor erau dure și hotărâte și erau înarmați până în dinți.

Pistolul lui mai avea doar două gloanțe. A țintit, dar imediat s-a răzgândit. Putea omorî cel mult doi și apoi rămânea cu o armă goală. O eroare tactică

fatală. S-au ascuns într-o magazie veche și putredă, plină de rafturi, cutii și unelte. Ben a apucat o greblă și a încercat să blocheze ușa cu ea, dar un corp greu s-a izbit de ușă deschizând-o. Ben a lovit-o la loc cu piciorul prinzând brațul individului cu ea. Avea un pistol automat Skorpion în mână. Un foc de armă asurzitor s-a declanșat în interiorul magaziei și Leigh a țipat.

Ben a apucat o unealtă ruginită de pe un raft apropiat. Era un pistol de bătut cuie pneumatic. A apăsat cu el puternic pe brațul care se zbătea și a declanșat. Cu un pocnet, brațul tipului a fost prins de cadrul ușii cu un cui ruginit de zece centimetri. Sângele a țâșnit. Ben a mai împușcat încă trei cuie în mâna tipului care urla de durere și Skorpion-ul a zăngănit pe podea. L-a ridicat, dar era gol. N-avea ce să facă cu el, așa că l-a aruncat.

Mai multe gloanțe au străpuns pereții subțiri de lemn ai magaziei. O grămadă de vechituri s-a prăbușit, lăsând descoperită o gaură printre scânduri, care era destul de mare încât să-ți poți face loc să treci prin ea. Au trecut în fugă peste o porțiune plină de noroi și au intrat repede într-un hambar.

Urmăritorii au văzut ușa hambarului închizându-se și s-au apropiat cu băgare de seamă de clădirea înaltă de lemn, schimbând priviri, cu armele ațintite. În fermă domnea o liniște apăsătoare, doar chemările a două ciori se auzeau în depărtare.

Apoi brusc s-a auzit zgomotul unui motor turat puternic. Venea din interiorul hambarului.

Intruşii nu au avut timp să reacționeze. Peretele hambarului a explodat aruncând în jur bucăți de scândură și vechiul camion-platformă al fermei a năvălit în curte cu un bubuit și a trecut direct peste doi dintre ei, trântindu-i în noroi. Ceilalți s-au aruncat din calea lui și au deschis focul în timp ce camionul s-a îndepărtat în goană, dar gloanțele lor s-au oprit în cele trei baloturi de paie legate cu plastic. Unul dintre ei a înjurat și a vorbit imediat prin stația radio.

Camionul a ieșit din fermă pe un drum de țară care șerpuia urcând abrupt înspre coline. Se lăsa întunericul și farurile vechiului vehicul aruncau o lumină galbenă slabă peste suprafața aridă a pietrelor de pe una din părțile drumului îngust și peste picăturile de ploaie care cădeau vertiginos, de cealaltă parte.

– Chestia asta nu merge mai repede? a strigat Leigh, încercând să acopere geamătul chinuit al motorului diesel.

Ben călcase deja pedala accelerației până la podea, dar acul indicator de pe cadranul prăfuit al camionului nu trecea de șaizeci de kilometri la oră. În oglindă a văzut ceea ce sperase să nu vadă: faruri puternice de mașini apropiindu-se rapid, două câte două.

Leigh a observat îngrijorarea de pe chipul lui. A coborât geamul din dreptul ei și s-a uitat în spate, cu părul fluturându-i în vântul rece de afară.

– Ei sunt? a întrebat ea.

Focurile de armă care s-au auzit i-au dat răspunsul, iar oglinda laterală a camionului a fost spulberată.

– Vor încerca să lovească în cauciucuri, a spus Ben.

Ține tu volanul.

– Ce vrei să faci?

– Ține pedala apăsată cât poți de tare, a spus el și a deschis ușa de pe partea șoferului.

Leigh a apucat volanul, iar el a ieșit din cabină. Vântul i-a pătruns în urechi și i-a fluturat hainele, gata să le smulgă de pe el. Peretele de piatră a trecut la mai puțin de un metru distanță, fiind luminat puternic de farurile mașinilor din spate. Ben a mai făcut un pas pe lateralul camionului care înainta scoțând un zgomot asurzitor.

Alte câteva focuri s-au auzit din spate. Nu-l puteau vedea din cauza baloturilor de paie de pe platformă. Camionul cotea brusc de pe o parte pe alta, virând periculos de aproape de peretele de stâncă. Un arbust ieșit mai în afară aproape că l-a zburat de pe platformă, dar a reușit cumva să se țină. S-a balansat cu toată puterea și a ajuns lângă paie.

Baloturile mari și rotunde aveau vreo doi metri jumătate înălțime și erau trei, unul în spatele altuia, cu învelitoarea neagră de polietilenă fluturând în bătaia vântului. Erau fixate de platformă cu funii groase, întinse precum corzile de pian. Ben s-a atârnat de lateralul camionului cu o mână, în timp ce cu cealaltă și-a scos pistolul de la centură.

Erau trei funii și mai avea doar două gloanțe.

Camionul s-a depărtat de peretele de stâncă și roțile au tăiat puțin marginea râpei de pe partea cealaltă a drumului. O secundă, Ben a fost suspendat în aer, expus complet și orbit de bătaia farurilor mașinilor

din spate. A auzit pocnitura unei împușcături și a simțit brațul arzându-i de durere, în timp ce glonțul i-a trecut prin mâneca stângă și i-a străpuns carnea. A pus țeava .45-ului în dreptul celei mai apropiate funii, s-a rugat să meargă și a apăsat pe trăgaci.

Pistolul a reculat și funia a plesnit. Cele două capete au căzut moarte, dar nimic nu s-a întâmplat.

Nu era cea care trebuia.

O rafală de gloanțe i-a trecut pe la ureche, lovindu-se de cadrul de oțel al platformei cu un sunet ascuțit. A apăsat țeava pistolului pe o altă funie. Era ultimul glonț.

A tras.

Funia a zburat prin aer și aproape că i-a aruncat pistolul din mână. Baloturile s-au mișcat eliberate brusc de sub tensiunea funiilor, și au început să se rostogolească înapoi. Au căzut pe drum și au fost luminate în roșu de farurile din spate ale camionului. Trei tone de paie au căzut ca niște bombe în fața celor două mașini care încercau cu disperare să frâneze.

Cauciucurile au scrâșnit în timp ce mașinile au încercat să vireze, dar drumul era prea îngust pentru a avea vreo șansă. Prima mașină s-a ciocnit generând o adevărată explozie de paie, cioburi și metal îndoit. Balotul s-a împrăștiat pe toată lățimea drumului și mașina a derapat lateral, s-a răsturnat și s-a răsucit în aer. Imediat, cea de-a doua mașină s-a ciocnit de prima din spate și a făcut-o să se învârtească, proiectând-o către marginea râpei. Ben a mai surprins prăbușirea ei în gol, în timp ce cealaltă a alunecat violent și s-a izbit

de fațada de piatră de pe partea cealaltă a drumului, a ricoșat și apoi s-a oprit.

Camionul și-a continuat drumul hodorogind în același ritm. Mâneca stângă a lui Ben era plină de sânge. Stătea în picioare pe platforma camionului și privea la dezastrul pe care îl lăsaseră în urmă în întuneric.

29

Austria

Clara era în siguranță. Asta fusese prioritatea numărul unu. Kinski rezolvase treaba rapid și nu exista nicio șansă ca vreo persoană străină să mai ajungă la ea. Nimeni nu putea să o găsească acasă la Hildegard.

Și acum, înapoi la treabă. Dacă credeau că asta îl va opri, ar fi trebuit să se gândească mai bine. Kinski era un om masiv, dar se putea mișca repede. Oamenii s-au dat la o parte când l-au văzut venind pe coridor, cu privirea ațintită înainte, călcând cu pași mari și hotărâți. Expresia feței lui era clară: *dați-vă la o parte din calea mea*. Nu trebuia să te pui cu el când avea figura asta. O mai văzuseră înainte, dar parcă niciodată atât de intensă. S-au dat toți la o parte precum fâșele din fața rechinului.

Nu a încetinit în fața ușii biroului șefului. A împins-o lateral cu umărul și a intrat fără niciun preambul.

Kinski intrase de sute de ori direct în biroul șefului și de fiecare dată se confruntase cu aceeași problemă.

Același talmeș-balmeș de dosare și foi puse unele peste altele, același miros rânced de cafea de la cele o mie de căni care nu erau niciodată terminate, împrăștiate peste tot prin birou. Același șef posomorât, parcă hărțuit de cineva, cu o expresie de oboseală întipărită pe chip și afundat în scaunul din spatele biroului. Șeful făcea parte din mobilă, dacă nu chiar din clădire. Devenise o tradiție să-l vezi stând acolo, era ceva care nu te așteptai să se schimbe vreodată.

În ziua aceea, Kinski a dat buzna în birou și totul era diferit.

Omul din spatele biroului părea a avea jumătate din vârsta șefului. Avea un păr negru lucios dat pe spate și purta niște ochelari îngrijiți, cu ramă aurită. Costumul îi era călcat și cravata era perfect dreaptă. Era subțire și curat. Tot ceea ce șeful nu era.

Biroul era curat și mirosea a odorizant. Pe birou nu mai erau hârtii, ci doar un calculator portabil care scotea un bâzâit ușor, puțin mai într-o parte. Era un dulap pentru arhivarea dosarelor nou-nouț, în locul măgăoaiei vechi și ruginite, plină de jurnaluri, care se revărsa pe toate părțile și care stătuse de un deceniu jumătate în colțul biroului. Până și ferestrele fuseseră curățate.

– Unde este șeful Schiller?

Bărbatul mai tânăr s-a uitat în sus către el și a întâlnit privirea dură a lui Kinski.

– Tu cine ești? a întrebat el.

– Kinski. Da' tu cine dracu' ești?

– Eu sunt Gessler.

– Pentru tine *șeful* Gessler, dobitocule, și data viitoare când mai intri în biroul meu, să bați la ușă. Ne-am înțeles?

Kinski nu a spus nimic.

– Deci, ce naiba vrei, la urma urmei?

– Unde este șeful Schiller? a spus din nou Kinski.

– A plecat, a răspuns Gessler.

– A plecat unde?

Gessler și-a scos ochelarii și s-a uitat țintă la Kinski.

– Ce dracu' sunt eu, agent de turism? De unde naiba să știu eu unde a plecat? Stă pe vreo plajă undeva la sud de Ecuator, soarbe încet dintr-o băutură rece și se uită cum trec gagicile prin fața lui. Ce altceva mai e de făcut când ieși la pensie?

– A ieșit la pensie? Doar ieri ce am vorbit cu el. Nu mi-a spus nimic. Știam că o să se întâmple, dar...

Gessler a ridicat din umeri.

– I s-a oferit o oportunitate și a profitat de ea. Acum, detective, spune-mi: ai avut vreun motiv să dai buzna în biroul meu? Dacă nu, atunci îți sugerez să te cari și să găsești ceva folositor de făcut. Gessler a zâmbit. OK?

30

Italia, undeva în provincie

Au așteptat până când flăcările s-au revărsat pe geamurile camionului, vopseaua s-a umflat pe uși și un

fum negru s-a înălțat dintre copaci. Apoi s-au întors depărtându-se de luminișul din pădure.

Se făcea întuneric și aerul era rece și umed. Mâna bandajată a lui Ben începuse să doară tare, dar glonțul doar crestase carnea, fără a atinge osul. Avusese noroc.

Au mers în tăcere o vreme pe drumul de țară pustiu. Undeva mai jos, într-o vale, se vedeau luminile unei case. Au mai mers puțin de-a lungul drumului și au ajuns la o poartă cu un semn pe un indicator.

Era sezon mort la centrul de călărie Rossi. Gino Rossi și soția lui aveau cinci căsuțe goale care fuseseră închiriate pe timpul verii celor care voiau să exploreze împrejurimile călare. Era o surpriză plăcută să primească bani de la doi străini pentru cazare de o noapte. Rosalba Rossi a pregătit un platou mare de tagliatelle cu sos de roșii, care a umplut casa cu miros de busuioc și usturoi proaspăt, timp în care soțul ei a făcut curat în căsuță și a dat drumul la sistemul de încălzire. După cină, Ben a cumpărat două sticle de Sangiovese de la Gino și apoi, împreună cu Leigh, a spus noapte bună și s-au retras în căsuța lor. Locuința era simplă, dar caldă și confortabilă. Erau două paturi de lemn pentru o persoană, cu pături brodate cu diverse modele și un crucifix care atârna între ele pe peretele alb.

Ben observase că Leigh abia se atinsese de mâncare. Ea s-a lăsat să cadă pe unul dintre paturi, palidă și extenuată. Ben s-a așezat lângă ea și a turnat niște vin. Au stat tăcuți o vreme, lăsând băutura să-i mai relaxeze.

– Nu mai pot continua mult cu asta, a spus ea, iar vocea i-a sunat nefiresc.

El a cuprins-o ușor de după umeri și a tras-o către el. Apropierea lor a fost puțin ciudată. Ea și-a rezemat capul de el și s-a apropiat mai mult. El putea să-i simtă căldura corpului; coapsa ei o atingea pe a lui și simțea bătaia inimii ei pe braț. Apoi și-a dat seama că o mângâia blând pe păr, bucurându-se de atingerea moale, ca de mătase, lăsându-și apoi mâna să coboare pe gâtul ei și pe curbura umerilor, fără măcar a se gândi la asta.

Devenit deodată conștient de sine, s-a retras de lângă ea.

A întins mâna după sticlă și și-a mai turnat niște vin.

– O să fie bine, a spus el.

– Cum au știut că suntem acolo? a întrebat ea încet.

El nu a răspuns.

Leigh părea să-i ghicească gândurile.

– A fost vina mea, nu-i așa? Telefonul lui era urmărit.

– Nu a fost vina ta. Și eu am încercat să-l sun. Nu te mai gândi la asta, trebuie să te odihnești.

– Dar mi-am dat numele, a continuat ea. Mi-ai spus să nu fac asta, iar eu l-am dat. Nu te-am ascultat și acum, din cauza mea, bietul bătrân e mort.

– Nu ai apăsat tu pe trăgaci, a spus el.

– Ba poate că da, a oftat ea. Cine *sunt* oamenii ăștia? Sunt peste tot. L-a privit cu ochi înfricoșați. O să ne omoare și pe noi, sunt convinsă.

A liniștit-o cu o voce calmă, dar creierul îi lucra intens și iute. Făcuseră vreo douăzeci de kilometri de

la casa lui Arno. Nu exista nicio posibilitate ca cineva să-i fi urmărit și erau în siguranță deocamdată, dar asta nu avea să dureze mult și nu avea nicio idee unde să meargă mai departe. Tot nu știau unde se afla scrisoarea. Urmele lui Oliver păreau să fi dispărut cu desăvârșire.

Cuvintele lui Arno îi răsunau în cap. *S-a întors acasă*. Pusese scrisoarea într-un loc sigur, dar unde? Unde putea fi scrisoarea lui Mozart acasă? Poate acolo unde fusese scrisă. Austria?

Leigh a adormit în cele din urmă cu degetele încă îndoite în jurul piciorului paharului de vin, iar corpul se ridica și îi cobora lent, în ritmul respirației. Ben i-a luat paharul dintre degete, a acoperit-o cu o pătură și a privit-o o vreme, stând pe celălalt pat și terminând și a doua sticlă de vin odată cu ultimele țigări. În mintea lui era un adevărat vârtej. Numai întrebări și niciun răspuns.

Trecuse de unsprezece jumătate când a ieșit din căsuță să-și limpezească mintea în aerul rece al nopții. Bruma se întărise, făcând ca iarba să trosnească sub apăsarea greutății lui. A privit în sus cerul nopții, orientându-se după steaua polară, conform vechiului său obicei.

Vizavi de șirul de căsuțe, în partea îndepărtată a pajiștii luminate de lună, se aflau câteva clădiri anexe de piatră, grajduri și barăci dărăpănate de tablă ondulată. Un câine a lătrat undeva în depărtare. Una dintre barăci avea o lumină aprinsă ce răzbătea prin fereastra prăfuită, și Ben a auzit cum cineva lucra cu

unelte înăuntru, scoțând sunete metalice. S-a apropiat și a tras cu ochiul printr-o gaură din plăcile ondulate mâncate de rugină. Baraca era un atelier vechi, plin cu echipamente de fermă și dulapuri de unelte. Un tânăr cu părul ondulat lucra la un Fiat Strada vechi, tot zdrăngănind ceva sub capotă.

Ben a ocolit baraca până la ușa deschisă de la intrare.

– *Ciao*, a salutat el. Mă numesc Steve.

Tânărul s-a întors. Era parcă o variantă mai tânără a lui Gino Rossi, de vreo nouăsprezece – douăzeci de ani.

Ben a arătat către mașină.

– Ceva probleme? a întrebat el în italiană.

– *Ciao*, Steve. Sandro. Tânărul a zâmbit și a învârtit o cheie de desfăcut bujii pentru a-i arăta străinului. Schimb bujiile, atâta tot. O vând și vreau să meargă bine.

A terminat de strâns bujiile, a schimbat capacele și a trântit capota ruginită, apoi s-a dus până la ușa deschisă și a pornit motorul. Ben a ascultat. Părea să nu fie niciun bocănit anormal, iar sunetul tobei de eșapament era curat. Nu lipsea nicio garnitură și nu lua aer. Nu scotea nici fum albastru.

– Cât ceri pe ea? a întrebat el.

Sandro și-a șters mâinile de blugi.

– E veche, dar bună. Să spunem o mie cinci sute.

Ben a scos bani din buzunar.

– E gata de o plimbare chiar acum? a întrebat.

A condus în liniște afară din fermă pe aleea cu urme de roți de mașină și apoi a cotit la dreapta pentru a

urma serpentinele drumului de țară, înapoi de unde veniseră. Farurile galbene ale bătrânei Strada luminau indicatoarele de circulație și pe cele turistice, pe care și le aducea aminte de mai devreme. A trecut de pădurea unde se descotorosiseră de camion și și-a dorit să fi avut o armă la el.

Nu-i plăcea deloc să se întoarcă la casa lui Arno. Tactic era cam nepotrivit și posibil periculos. Dar era singura cale. Regreta amarnic că nu insistase ca bătrânul să-i spună mai multe despre locul unde ascunsese scrisoarea. Făcea prea multe greșeli. Oare chiar merita să găsească nenorocita aia de scrisoare? Poate că nu s-a gândit, dar deocamdată nu putea decât să se agațe și de un pai. Trebuia numai să spere că se agăța de cel bun.

Trecuse doar o jumătate de oră peste miezul nopții când a ajuns la vila lui Arno. Porțile din față erau puțin mai retrase de la stradă, dincolo de o bordură îngrijită. A încetinit. Aleea pentru mașini și grădinile erau luminate de girofarurile mașinilor de poliție și a două autospeciale de pompieri.

A înjurat și a trecut de porți în viteză, uitându-se la vehiculele din fața casei.

Nu mai era acolo. Abia dacă mai era un zid care să stea în picioare. Toată vila era o masă uniformă de balast înnegrit și lemn ars, cu acoperișul prăbușit și întins precum șira spinării unui schelet gigantic, țigle, lemn carbonizat și geam spart zăcând împrăștiate într-un cerc larg.

Era clar că focul se dezlănțuise și arsese multă vreme. Echipajului de pompieri îi era de ajuns pentru

ziua aceea și își strângea echipamentul. Nu rămăsese nimic care să merite a fi salvat.

Ben a condus mai departe, gândindu-se la posibilitățile care-i mai rămăseseră. Ori flăcările din camera de studiu a profesorului se împrăștiaseră, ori cineva se asigurase ca locul să fie incendiat în totalitate. A doua ipoteză părea cea mai probabilă. Oricine ar fi fost, tipilor ăstora le plăcea să-și acopere urmele. Și focul era cel mai bun detergent.

După un kilometru sau mai bine, a cotit spre intrarea în fermă și a urmat aleea cu pietriș până la hambarul părăsit de unde furaseră camionul ceva mai devreme în ziua aceea. În afară de hambarul făcut praf și pulbere, nu mai era nicio urmă vizibilă a ceea ce se întâmplase acolo.

A oprit motorul și a coborât din mașină. A așteptat în întuneric o vreme. Nu era nimeni prin preajmă. A cercetat clădirile cu fasciculul subțire de lumină de la Mini Maglite-ul său, dar nu a găsit nimic, niciun singur cartuș folosit rămas. Curățaseră până și sângele de pe ușa magaziei de unelte unde-l țintuise pe tipul acela de cadru. Cuiele fuseseră de asemenea scoase cu cleștele, lăsând doar patru găuri în lemn.

S-au auzit o mișcare bruscă în spatele lui și ceva căzând cu zgomot. S-a răsucit imediat în întuneric, cu toți mușchii încordați.

O pisică neagră sărise de pe un raft înalt unde stătuse la pândă și aterizase lângă o cutie de tablă veche pentru cuie pe care o răsturnase, și fugise apoi strecurându-se printr-o gaură din pereții de scânduri.

Ben a traversat ferma întunecată și a găsit spațiul liber din zidul de piatră dărâmat, care ducea la parcul în care se plimba Arno. A stat ascuns printre copaci, privind pompierii care plecau și polițiștii care se agitau în jurul vilei devastate. Știa că-și pierde timpul acolo. Era inutil.

S-a pregătit să se întoarcă îndreptându-se către gaura din zid și căutându-și calea în lumina lunii printre trunchiurile subțiri de copaci. Un nor a trecut peste fața lunii, aruncând pădurea în întuneric.

S-a oprit.

Întins printre frunze și pe jumătate ascuns sub un mănunchi de rădăcini de copac acoperite cu mușchi, se afla ceva ce părea trupul unui bărbat, cu mâinile întinse în lateral. Ciudat, arăta mototolit și gri.

Corpul era lipsit de cap.

A așteptat nemișcat, privind trupul până ce norul a trecut și lumina lunii a strălucit din nou. S-a dus până la el și l-a împins cu piciorul. Nu era cadavrul unui om. Era ceva ce echipa care curățase locul scăpase.

Vesta de tweed a lui Arno. Și-a amintit cum Leigh o scăpase când alergaseră pe acolo.

A ridicat-o. Era rece și umedă și părea a fi goală, dacă nu ar fi simțit ceva de formă dreptunghiulară în buzunarul stâng din interior.

L-a scos. Era un portofel subțire.

– Cine-i acolo? Vocea ei a sunat înfricoșată în întuneric.

– Liniștește-te, eu sunt. A închis ușa în urma lui.

– Unde ai fost?

El i-a povestit tot ce făcuse.

– Te-ai întors acolo?

– Tot locul a fost incendiat, Leigh. Nu a mai rămas nimic. Dar am găsit totuși ceva. A scos portofelul. E al lui Arno.

Leigh s-a ridicat în capul oaselor, iar el a aprins o veioză. S-a așezat pe marginea patului lângă ea, iar ea și-a dat cu mâna la o parte părul negru și gros din ochi.

– Unde l-ai găsit? a întrebat ea somnoroasă.

– Acolo unde ai lăsat vesta, în pădure, a spus el.

A deschis portofelul subțire din piele de vițel și a desfăcut unul dintre buzunarele lui interioare. Nu e mare lucru aici. Un permis de bibliotecă expirat, câteva bilete vechi de cinema, cincisprezece euro și asta. A scos o bucățică mică de hârtie și i-a arătat-o.

Ea a luat-o și s-a uitat la el întrebătoare.

– Ce-i asta?

– O chitanță.

– Muzeul Visconti din Milano, a spus ea, citind literele tipărite pe bucata mototolită de hârtie.

– Ai auzit de el?

Ea a scuturat din cap.

– E o confirmare pentru ceva ce Arno a donat muzeului, a spus el. Nu e scris ce anume, dar chitanța e datată ianuarie trecut, la doar câteva zile după moartea lui Oliver.

Ea și-a ridicat privirea de pe bucata de hârtie.

– Crezi...

– Că scrisoarea a plecat către Milano? Nu știu, a spus el. Vom afla în curând. Mai dormi puțin. Plecăm la cinci.

31

Puștiul avusese dreptate în privința mașinii: era veche, dar te puteai baza pe ea. I-a dus până la Milano în doar puțin peste patru ore. Pe drum s-au oprit la o stație de benzină *de pe autostradă*, de unde Leigh și-a luat un batic și o pereche de ochelari mari de soare, blugi noi și o jachetă călduroasă.

Traficul din Milano era demențial și era a doua jumătate a dimineții când au găsit Muzeul Visconti, un muzeu de muzică impunător, din secolul al XVIII-lea, în suburbiile orașului. Porticurile înalte dominau o grădină înconjurată de ziduri care o despărțeau de stradă și de gălăgia din trafic.

Au intrat și au respirat aerul vechi de muzeu, îmbibat de mucegai și lemn lăcuit. Muzeul era aproape gol, doar câțiva vizitatori de vârstă medie se plimbau în liniște de la un exponat la altul, vorbindu-și în șoaptă. Parchetul era lăcuit și dat cu ceară până devenise alunecos și căpătase o lucire ca de oglindă. Pe fundal se auzeau încet notele muzicii clasice. Ușile fiecărei încăperi aveau draperii de catifea, de o parte și de alta. Gardianul de serviciu părea să aibă vreo optzeci de ani.

Au mers dintr-o încăpere în alta sub privirea omniprezentă a camerelor de supraveghere, trecând pe lângă prezentări de instrumente muzicale din alamă și o colecție de harpe vechi magnific ornate. Ben a intrat printr-o ușă într-o galerie largă, plină de portrete vechi de compozitori faimoși executate în ulei.

– Nu-i nimic aici, a spus el. Doar o adunătură de tipi morți cu peruci pudrate.

– Filistinule! i-a șoptit ea.

Din sala principală, o arcuire de scări de lemn duceau la etajul următor. Ben a urcat și Leigh l-a urmat. Treptele scârțâiau și duceau la o încăpere de ai cărei pereți erau lipite vitrine înalte de sticlă, în care se aflau costume de operă de epocă și alte exponate. Leigh s-a oprit în dreptul unuia dintre ele și a citit inscripția de pe tăblița de alamă.

– Asta e pelerina pe care a purtat-o Caruso în prima lui apariție publică din 1894, a citit ea. A mers mai departe și s-a oprit la altul. Uau, ia uită-te! Rochia Mariei Callas când a cântat *Norma* la Milano în 1957. Incredibil. Cum de nu am știut niciodată de locul ăsta?

– Leigh, te rog, n-am venit aici să căscăm gura la cine știe ce rochie veche. Căutăm scrisoarea, îți aduci aminte?

Întorși în holul de la intrare, bătrânul gardian a clătinat din cap dezaprobator:

– Nu avem niciun fel de scrisori sau alte documente.

– Mai există un alt Muzeu Visconti? a întrebat Ben, deși știa care va fi răspunsul.

Bătrânul a clătinat din nou din cap ca un câine de vânătoare trist:

– Sunt aici de cincizeci de ani, a spus el. Există doar unul singur.

Au plecat mai departe.

– Am un sentiment că asta nu va duce nicăieri, a spus Leigh.

– Dar Arno a donat ceva muzeului. Chitanța o dovedește.

Au pășit de-a lungul unui coridor lung care avea pe fiecare parte rânduri întregi de viori, viole și violoncele, protejate de geamuri de sticlă.

– Profesorul era un colecționar, a spus ea. Putea să fi donat orice: un tablou, un instrument. A arătat către viorile din spatele geamului. Putea să fi fost una dintre astea, din tot ce știm.

El s-a oprit brusc.

– Ce idioți suntem!

– Ce?

– S-a întors acasă, a spus Ben.

S-a uitat mirată la el.

– *S-a întors acasă*, a repetat el. Arno a spus că scrisoarea s-a întors acasă. Adică acolo de unde a venit. Nu s-a referit la muzeu. Nu a fost niciodată aici înainte.

– Nu suntem în locul în care trebuie?

– Poate că nu, a spus el, uitându-se dintr-o parte în alta a coridorului. Trebuie să găsim sala unde sunt expuse pianele.

Chipul ei s-a luminat brusc.

– La naiba, cred că ai dreptate.

– Ai putea recunoaște vechiul pian al tatălui tău, dacă l-ai vedea?

– Fii sigur că l-aș recunoaște.

Pașii le-au răsunat repede pe parchetul coridorului, întorcându-se să descopere secțiunea de instrumente cu clape. Au trecut pe sub o boltă laterală încadrată de draperii roșii și au găsit-o. Încăperea era spațioasă și plină de instrumente cu clape vechi, piane, spinete și clavecine, toate foarte bine recondiționate și strălucitoare. Erau puse pe niște socluri și înconjurate de cordoane pe care scria VĂ RUGĂM, NU ATINGEȚI!.

Ben a pășit printre ele.

– Îl vezi pe undeva? a întrebat el.

– Ăsta e, a spus ea, arătând cu degetul. A alergat către vechiul instrument așezat lângă fereastră. Era mare și ornamentat. Lucrătura în lemn lucea slab sub luminile din încăpere. Leigh l-a înconjurat.

– Doamne, ultima oară când l-am văzut era doar pe jumătate restaurat și era demontat până la ultima bucățică de lemn, cu așchii împrăștiate peste tot. Dar fără niciun dubiu, ăsta e.

– Ești sigură?

– L-aș recunoaște oriunde.

Ben a studiat pianul cu atenție, privind suprafața lăcuită puternic, ornamentele de sidef și clapele strălucitoare de fildeș și abanos. Deasupra clapelor, cu litere aurite, era scris numele celui care-l făcuse: JOSEF BOHM, VIENA. Avea trei picioare elaborat sculptate, două în față și unul susținând coada

lungă din spate. Avea vreo trei metri jumătate lungime, solid și greu.

– Poți să-mi spui, care picior era gol pe dinăuntru?

Leigh și-a pus degetul în dreptul colțului gurii, încercând să-și aducă aminte.

– Era unul dintre cele din față.

– Stângul sau dreptul?

– Dreptul, cred. Nu, stângul.

Ben s-a aplecat peste cordonul de siguranță, dar nu a putut ajunge destul de aproape pentru a examina cum trebuie pianul. S-a uitat în jur. Nu era nimeni în raza lui vizuală. Pașii bătrânului gardian se auzeau bocănind ritmic pe parchetul unei camere alăturate.

– Dreptul, a spus ea. Piciorul drept din față.

– Nu pari prea sigură.

– Sunt sigură.

Montat pe un suport sus, într-un colț, micul ochi negru al camerei de supraveghere îi privea. Ben s-a îndepărtat de soclu și s-a prefăcut nepăsător, intrând în unghiul mort al camerei și apoi mergând pe lângă perete până sub ea. A privit în sus și apoi s-a întors la pian și a trecut direct peste cordon.

– Camera e inutilă, i-a spus el lui Leigh cu un zâmbet. E aproape la fel de veche ca pianele astea și jumătate din cabluri sunt deconectate în spate.

– Tipic italian, a răspuns Leigh.

– Să nu bați în el.

S-a lăsat în genunchi lângă pian și a examinat piciorul drept din față de aproape. Instrumentul fusese recondiționat cu atenție și era într-o stare atât de bună

că era greu de crezut că era vechi de aproape două sute de ani. Ben nu a putut vedea nimic, dar apoi a distins o mică crăpătură în lăcuială, la trei sferturi din lungimea piciorului, față de podea. A răzuit cu unghia. Cruste minuscule de lac au căzut dezvăluind ceva ce părea a fi o tăietură subțire făcută de un ferăstrău. A insistat. Tăietura s-a extins circular în jurul piciorului pianului, dar era greu vizibilă. Umblase cineva la instrument de la ultima lui restaurare, scosese piciorul gol, îl pusese la loc și apoi dăduse locul de îmbinare din nou cu lac?

Era doar o singură cale de a afla.

32

Belgia
În aceeași zi

Philippe Aragon citise documente politice și semnase scrisori la birou toată dimineața, și teancul de hârtii de lângă cotul lui avea peste treizeci de centimetri. Îi plăcea să muncească acasă ori de câte ori putea. Își proiectase și își construise el însuși casa, pe vremea când încă lucra ca arhitect. Casa familiei Aragon, de lângă Bruxelles, era simplă și modestă potrivit standardelor tatălui său miliardar și nu semăna deloc cu castelul fabulos în care Philippe își petrecuse copilăria. Dar

Philippe era obosit de opulență. Opulența era a oricui în schimbul banilor.

Nu însemna nimic.

În timp ce lucra, ochii îi fugeau din când în când la fotografiile înrămate aflate pe biroul lui. Avea o întreagă colecție: părinții săi, soția sa, Colette. Apoi fiul său, Vincent, alergând pe bicicleta pe care o primise când împlinise zece ani, Delphine, frumoasa lor fiică de patru ani, dându-se în leagăn cu un zâmbet luminos pe chip, și Roger, bătrânul și dragul de Roger.

Phillipe a fost din nou cuprins brusc de tristețe când s-a gândit la el.

Și-a lăsat stiloul pe birou și a luat fotografia, studiind-o. Vechiul lui prieten și mentor se uita la el. Avea niște ochi atât de blânzi. Îi era încă greu să accepte sau să înțeleagă ce se întâmplase.

Pentru lumea politică, bărbatul din poză fusese fostul politician jumătate elvețian–jumătate francez și respectatul om de stat Roger Bazin. Pentru Philippe, care-l cunoștea de o viață, era ca un unchi. Îl învățase multe lucruri, chiar dacă opiniile lor politice se distanțaseră radical odată ce Philippe înaintase în vârstă. Roger nu fusese niciodată pe deplin de acord cu înclinațiile socialiste și ecologiste ale protejatului său și petrecuseră multe nopți discutând la o sticlă de coniac. Poate că au căzut din ce în ce mai puțin de acord cu trecerea timpului, dar acele confruntări intelectuale cu bătrânul politician se dovediseră a fi o bază de pregătire de o imensă valoare pentru tânărul politician, formându-i și ascuțindu-i gândirea pentru bătăliile

care aveau să vină. Philippe îl considerase mereu pe Roger o piatră de temelie a vieții sale, ceva care nu va dispărea niciodată, precum bătrânul stejar care se vedea de la fereastra camerei lui de lucru.

Încă-l mai durea moartea lui. Îl durea mult și îl durea încă și mai mult să se gândească că Roger era posibil să fi fost implicat în ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

Evenimentele iernii trecute erau încă, și vor rămâne mereu, vii și clare, în mintea lui Philippe Aragon. Își aducea aminte de cabana din Cortina de parcă totul s-ar fi întâmplat doar cu o zi în urmă.

Fusese unul dintre acele rare momente din noua sa carieră politică agitată în care să rezerve șase zile întregi pentru a pleca în vacanță cu Colette și cu copiii. Fusese atât de fericit să-i vadă pe copii abia așteptând momentul. Plănuise să-i învețe să schieze. Și mai mult decât orice, se gândea să petreacă un timp cu Colette, așa cum obișnuiau înainte ca lucrurile să o ia de tot razna.

Cabana de secol XIX era perfectă, ceva ieșit parcă din poveste: departe de lume, într-o liniște totală, înconjurată doar de munți, păduri și aer foarte, foarte curat.

A doua zi primise un telefon. Doar câțiva oameni aveau numărul lui de mobil: Colette, secretara sa și o mână de rude și prieteni apropiați.

Era Roger Bazin. Era prima oară după mult timp când Philippe avea vești de la el. Vocea lui suna ciudat, iar cuvintele erau puțin neclare, ca și cum ar fi

băut. Asta nu era ceva neobișnuit, dar mai era ceva, ceva și mai ciudat. Era o senzație de teamă pe care Philippe o distinsese imediat, o ascuțime chinuitoare în vocea lui Bazin, pe care nu o mai auzise până atunci. Ce era oare în neregulă?

– Philippe, unde ești?

– Sunt în vacanță, ți-aduci aminte?

– Da, dar unde ești? În momentul ăsta?

Philippe s-a încruntat, derutat.

– Sunt în cabană și tocmai ne pregăteam să luăm cina. E ceva în neregulă, Roger?

A urmat o pauză ezitantă. O respirație greoaie și tensionată s-a auzit la capătul celălalt al firului. Apoi:

– Plecați de acolo!

– Poftim?

– *Plecați de acolo. Cu toții. Fugiți. Cât de departe puteți. Acum.*

Roger a închis și Philippe a rămas cu gura căscată la telefon. S-a întors să-și privească familia.

În camera alăturată, Colette deschidea o sticlă de vin, gata de masă, și râdea de ceea ce Delphine tocmai spusese.

A ezitat pentru câteva secunde. Părea absurd, nebunesc, dar a fugit imediat către ea și a apucat-o de umeri. Sticla de vin a căzut și s-a spart. A strigat la Vincent să vină repede, a tras-o repede pe fetiță sub brațul său și au ieșit cu toții în fugă în grădină, Colette întrebând întruna ce se întâmplă, *ce se întâmplă*.

Au fugit cu toții ca scăpați dintr-o casă de nebuni. La capătul grădinii, prin zăpada înaltă, au

ajuns la marginea pădurii de pini și au stat un moment uitându-se înapoi către cabană. Copiii își dăduseră seama după expresia feței tatălui lor că nu era un joc. Colette țipa acum la el: *Ce s-a întâmplat, ai înnebunit?*

Cum stătea acolo în frig și cu telefonul încă în mână, s-a gândit pentru un moment că poate *chiar* înnebunise. Sau poate că Roger înnebunise. Sau era vreo glumă proastă, nesocotită și insipidă?

Dar asta nu prea îi stătea în fire lui Roger.

– E frig aici, a spus Colette. Copiii...

A pufnit, exasperat de situație.

– Probabil că am înnebunit, a spus. La naiba, ghetele tale! Încălțămintea ușoară, din piele, a lui Colette, era îmbibată cu apă și zăpada i se adunase în jurul gleznelor.

– Ce crezi că s-a întâmplat? a cerut ea o explicație.

– Nu știu, a oftat el. Iisuse, poate că m-a copleșit stresul sau ceva de genul ăsta. Îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea. Hai să ne întoarcem.

– Tata e nebun! a început să cânte Vincent. Tata e nebun!

Delphine plângea și Colette a luat-o în brațe, aruncându-i priviri pline de reproș soțului.

Aragon a luat mâna soției lui în semn că-i părea rău și au pornit înapoi către cabană.

Au fost aruncați pe spate de suflul exploziei.

Cabana s-a făcut praf chiar sub ochii lui Aragon. Cerul nopții a fost luminat de casa care a erupt

într-un val masiv de flăcări. Acestea s-au răspândit în sus și tot felul de resturi au fost aruncate în aer în spirală, pe o rază de sute de metri. A văzut cum acoperișul a zburat în sus și zidurile au fost sfărâmate. O ploaie de cărămizi, bucăți de lemn și cioburi a căzut prin zăpadă. A încercat să îi acopere pe Colette și pe copii cu propriul trup, în timp ce o a doua explozie a izbucnit din cabana deja distrusă, făcând-o una cu pământul.

Nimic nu mai rămăsese din casă sau orice se aflase în jurul ei. Clădirile anexe, garajul și mașina fuseseră reduse la niște biete carcase fumegânde.

Colette și copiii erau terifiați. Și-au găsit adăpost într-o mică baracă din grădină și au chemat serviciile de urgență. După aceea, lucrurile au luat-o razna de-a dreptul. Poliția, trupele de securitate, pompierii, televiziunea și presa și-au făcut cu toții apariția în valea aceea liniștită de munte. Aragon și-a dus familia departe de locul acela, imediat ce avionul privat s-a putut ridica de la sol.

Nu a spus nimic nimănui despre telefonul pe care îl primise. Timpul a trecut și a așteptat rezultatul investigațiilor, dar nu au găsit nimic în afară de niște semne ale unor scăpări de gaze.

A tot încercat să-l contacteze pe Roger Bazin. Nu știa ce să creadă. Trebuia să vorbească cu el. De unde știuse de explozie?

Dar Roger parcă dispăruse. Zilele au trecut una după alta și nimeni nu răspundea la telefonul lui. Philippe a lăsat și mesaje, la fel de inutil. Era tocmai pe

punctul de a se urca într-un tren pentru a-l vizita personal pe Bazin la casa lui din Geneva, când a primit un alt telefon.

Vechiul Alfa Romeo Spider pierduse controlul într-un tunel pustiu și se izbise de un stâlp cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Automobilul sport fusese distrus complet și rămășițele cuprinse de flăcări blocaseră tunelul câteva ore. Când pompierii au reușit să pătrundă în interiorul mașinii, nu mai rămăsese mai nimic din Roger Bazin. Nu existau martori ai accidentului, singurele dovezi fiind fotografiile terifiante pe care paparazzi se grăbiseră să le publice în coloratele reviste de scandal.

Îndurerata familie Bazin a declarat că bătrânul suferea din cauza stresului de câteva săptămâni înainte de accident. Părea deprimat și agitat, speriat de ceva. Nimeni nu știa de ce anume. Doctorul îi prescrisese antidepresive și știau că obișnuia să bea, luând pastilele cu brandy. Nu rămăsese mare lucru din Roger pentru a se efectua teste, dar toți medicii căzuseră de acord asupra concluziei evidente. Verdictul medicului legist fusese moarte prin accident.

Timp de șase luni după aceea, firma privată pe care Philippe o angajase făcuse mii de ore de investigații în legătură cu moartea lui Bazin. Aragon pusese la bătaie un milion de euro ca recompensă pentru oricine ar fi venit cu o informație care să dezvăluie adevărul, dar nu s-a descoperit nimic suspect.

Accidente de mașină se mai întâmplă. La fel și exploziile cauzate de acumulările de gaz.

33

Milano, Italia

Muzeul Visconti s-a închis pentru pauză de prânz la ora unu. Vizitatorii au ieșit în liniște pe sub porticul de la intrare. După ce a plecat și ultimul dintre ei, bătrânul gardian Domenico Turchi a închis ușa de la intrare. Cu o mână tremurândă și-a căutat inelul de chei zornăitoare de la brâu și a încuiat-o, apoi a tras zăvorul greu de fier. A mai glumit puțin cu signora Bellavista, recepționera, în timp ce-și punea vesta și căciula într-un cuier din spatele biroului, apoi s-au îndreptat împreună către o ușă laterală care dădea către ieșirea angajaților. A deschis un panou de control din perete și a apăsat numerele care activau sistemul de alarmă, și el și signora Bellavista au părăsit clădirea încă râzând.

Luca și Bepe ieșiseră deja din atelierul de la subsol și Domenico știa că-i va găsi pe cei doi stând și bând Peroni după prânz la cafeneaua de după colț, unde se adunau cu toții în fiecare zi.

Încăperile muzeului erau tăcute și liniștite. Jos la subsol, prin labirintul de pasaje și coridoare întunecate, s-a auzit scârțâitul unei uși care se deschidea.

Ben a scos capul afară, a ascultat, apoi a ieșit fără zgomot din cămara scoasă din folosință.

Leigh l-a urmat. Picioarele ei erau amorțite după ce așteptaseră îndelung în întuneric. Au trecut de o ușă

și apoi au urcat pe niște trepte întunecate, încercând să revină în partea principală a clădirii.

Ben a recunoscut atelierul unde se strecuraseră mai devreme pe lângă cei doi bărbați. Acum era gol și uneltele zăceau în dezordine, îngrămădite pe o bancă de recondiționare. O vioară veche stătea cu fața scoasă pe o masă plină de urme de daltă. Două tablouri în ulei neînrămate erau sprijinite de perete așteptând să fie restaurate. Atelierul mirosea puternic a lipici, ceară și lac.

Ben a luat un ferăstrău. A cercetat lama ascuțită și a dat din cap mulțumit. Leigh i-a aruncat o privire nedumerită. Nu voia nici măcar să se gândească la ce plănuia să facă cu el.

Încă nu era niciun semn că cineva s-ar fi aflat prin preajmă. Ben a împins ușor ușa de la o altă încăpere și a găsit ceea ce căuta. Cutia de siguranță principală era o veche Bakelite cu comutatoare mari și grosolane. Le-a oprit pe toate, apoi a tras heblul. A scos toate siguranțele și le-a ascuns într-o ladă, sub o grămadă de material de împachetat.

Au ieșit pe o ușă de urgență pentru angajați și au ajuns în sala principală. Lumina slabă a soarelui se strecura prin ferestre. Toate becurile erau moarte și ledurile roșii clipocitoare de la camerele de supraveghere erau acum negre.

S-au întors pe coridorul lung unde erau expuse viorile. Expoziția de instrumente cu clape era imediat după colț.

Germana Bianchi ștergea praful de pe rame în sala de portrete de la etaj și asculta Mina[1] la radioul ei cu baterii, când luminile s-au stins și aspiratorul i s-a oprit. Era o femeie greoaie, supraponderală, și i-a luat câteva clipe să se dumirească ce s-a întâmplat. S-a aplecat și a apăsat cu o mână grasă pe comutatorul aspiratorului de mai multe ori.

– *Cazzo*, a înjurat ea.

Curentul mai căzuse o dată înainte. Rămăsese singură în clădire ca și astăzi, făcând curățenia de prânz, când siguranțele picaseră și a trebuit să coboare până la subsol și să tragă de heblul de pe panoul de control. Fusese un drum lung până jos pentru ea și nu prea îi plăcea când muzeul era închis și clădirea era pustie.

A mai mușcat o dată din sendviș, sperând că situația se va remedia de la sine, dar nu s-a întâmplat. A scos un oftat prelung, și-a luat radioul și s-a îndreptat către scări.

Ben a examinat pianul și s-a decis asupra planului de acțiune. Piciorul drept din față trebuia să iasă cât mai repede și mai neobservabil cu putință. Nu știa cât timp avea la dispoziție. Unul dintre angajații muzeului se putea întoarce în orice moment. Dacă ar fi putut ridica colțul drept al pianului patru-cinci centimetri și să pună repede ceva sub marginea claviaturii ca să țină piciorul ridicat destul de mult

[1] Anna Maria Quaini, cântăreață italiană de muzică pop, cunoscută sub numele de Mina (n. tr.).

pentru a-l tăia... A apucat un taburet dublu pentru pian, l-a întors pe o parte, dar era prea înalt.

S-a urcat pe soclu, a pus ferăstrăul pe pian și a testat greutatea instrumentului. Abia dacă-l putea urni câțiva milimetri și nu credea că, dacă ar fi luat în calcul și forța lui Leigh, ar fi fost mare diferență. S-a uitat la ferăstrău și apoi din nou la piciorul pianului. Urma să-i ia cincisprezece minute bune ca să taie lemnul tare. Era posibil să nu aibă la dispoziție aceste cincisprezece minute.

Gândește-te la ceva, Hope.

Leigh s-a încordat.

– Ben, e cineva în clădire.

Ben a auzit și el. Erau niște pași înceți și greoi, care coborau făcând să scârțâie scările ce duceau către holul principal. În clădire era liniște și ecoul era purtat ușor, dar clar. Mai era și un alt sunet. Muzică ce se auzea din ce în ce mai tare. Cineva cobora cu un radio în direcția lor.

Așa n-o să meargă. Era acum sau niciodată. S-a uitat în jur disperat.

Cordonul din jurul pianului era sprijinit de șase suporturi de alamă de vreun metru înălțime, dispuse într-un cerc larg. Da, asta era singura soluție. A folosit ferăstrăul ca să taie funia, apoi a apucat unul dintre cele șase suporturi. Era tare și greu. L-a întors cu susul în jos și l-a ridicat ca pe un topor. A simțit metalul rece în mână.

– La naiba! a mormăit el. A surprins privirea îngrozită a lui Leigh când a balansat suportul peste

umăr și apoi l-a izbit din lateral cu toată puterea în piciorul pianului.

Zgomotul loviturii a spulberat liniștea încăperii. S-a auzit trosnetul lemnului. Pianul a gemut tremurând din toate încheieturile, iar corzile au vibrat la unison. Piciorul a cedat puțin și partea frontală a instrumentului a coborât scârțâind. Apoi s-a oprit.

Pe scări la jumătatea distanței, răsuflând greu din cauza efortului, Germana a auzit teribilul sunet peste muzica pe care o asculta. A oprit radioul. *Ce naiba fusese asta?* Inima a început să-i bată mai repede. S-a apucat de balustradă și a început să meargă mai repede.

Ben a lovit pianul din nou. Suportul a vâjâit prin aer și o altă lovitură înfiorătoare s-a auzit. Piciorul pianului a cedat și s-a îndoit în afară, sub greutatea claviaturii. Colțul din față al instrumentului s-a aplecat către înainte și Ben s-a dat repede înapoi.

O tonă de cadru de fier și lemn masiv s-a răsturnat și s-a izbit de soclu. Bucăți de lemn au zburat și acordurile puternice ale corzilor pianului au cuprins întreg muzeul într-un adevărat haos sonor.

Germana era foarte speriată acum. Erau hoți înăuntru. A ajuns la baza scărilor și a traversat holul împleticindu-se, până la toaleta pentru femei. A intrat într-o cabină și a zăvorât ușa. Inima îi bătea cu putere și respirația îi devenise sacadată. A simțit forma mobilului în buzunar. *Da. Cheamă poliția.*

Leigh rămăsese pironită deasupra pianului distrus, cu gura căscată. Toată munca tatălui ei, sutele de ore pe care acesta le petrecuse ca să refacă valorosul instrument, pierderea acestei piese de patrimoniu muzical – totul era îngrozitor, oribil.

Corzile încă mai rezonau și Ben a ridicat piciorul rupt. Spera că meritase efortul. Și-a ferit mâna de bucățile despicate de la capătul rupt.

– Nu văd nimic, a spus el. A ridicat ferăstrăul și a început să taie nebunește la capătul piciorului. Lama ascuțită a alunecat pe o bucată de lemn și i-a intrat în mână, mușcând din carne și făcându-i o crestătură din care a început să curgă sânge. A înjurat și a ignorat durerea. A încercat să taie și mai repede. Leigh stătea lângă umărul lui, cu ochii larg deschiși.

El a suflat praful de lemn, și-a șters sângele de pe picior. Nimic.

– Lemnul ăsta e masiv. Nu e nicio gaură în el.

Germana a vorbit surescitată cu secția de poliție. Erau hoți în Muzeul Visconti. S-a simțit teribil de ușurată: interlocutorul a asigurat-o că polițiștii vor ajunge acolo cât mai repede

Ben și-a ridicat privirea către Leigh.

– Ai spus că ești sigură.

– Eu... s-ar putea să fi fost piciorul stâng...

– Pentru numele lui Dumnezeu, a spus el exasperat. A sărit în picioare, uitându-se la ceas.

– Îmi pare rău, a îngăimat ea moale.

– Îmi va părea și mie rău când cineva va veni peste noi. A apucat suportul și l-a ridicat din nou. Instrumentul era distrus și zăcea întins ca o balenă naufragiată, cu piciorul din față care mai rămăsese ieșind cumva în afară sub un anumit unghi. Ben a coborât suportul cu putere. O altă bufnitură înfricoșătoare a umplut camerele muzeului. Leigh și-a astupat urechile. Ben s-a dat înapoi. Piciorul zburase în exterior destul de ușor. A dat drumul suportului care a zdrăngănit pe podeaua de lemn și s-a aplecat pe genunchi. A ridicat piciorul smuls de la locul lui.

Era gol pe dinăuntru. Inima i-a tresărit. A introdus două degete în cavitatea netedă și a simțit ceva.

Era un sul de hârtie înăuntru. A întors piciorul pianului cu susul în jos și l-a scuturat. Sulul strâns de hârtie vechi și îngălbenit, legat cu un șnur, a căzut pe podea printre ceea ce mai rămăsese din pian.

Leigh s-a aplecat și l-a ridicat. A tras de șnur și a desfășurat o singură foaie, ținând-o ca și cum s-ar fi putut face bucăți la cea mai ușoară atingere.

– Dumnezeule, asta este, a spus ea.

Cerneala era decolorată, dar scrisul și semnătura erau fără îndoială aceleași.

Ținea în mână ceea ce descoperise tatăl ei: scrisoarea lui Mozart.

Când a auzit sirenele, Germana Bianchi a îndrăznit să iasă din toaletă și a deschis ușa din față ca să-i lase pe polițiști să intre. A arătat cu mâna și le-a vorbit aprinsă și i-a condus până la sala în care erau

expuse pianele unde fuseseră spărgătorii – o bandă întreagă, răi și înarmați –, a avut noroc că mai era în viață.

Polițiștii au trecut după colț. Nu era nimeni în sala pianelor. Toți au privit cu uimire pianul sfărâmat. Cine ar fi făcut asta? Era absurd.

Hoții erau deja departe în momentul acela și vechiul Fiat se pierduse în valurile nebunești ale traficului milanez.

34

Ben a ieșit repede cu mașina din Milano, vrând să se îndepărteze cât mai mult posibil de oraș. Se uita în oglindă la fiecare câteva minute. Nimeni nu-i urmărea. Lapovița a lovit în parbrizul Fiat-ului vreo două ore, în timp ce se îndreptau către nord-est, către frontiera austriacă.

Lângă el, Leigh stătea aplecată asupra vechii scrisori, cufundată în gânduri. Câteva semne au indicat o benzinărie de pe autostradă.

Cafeteria era pe jumătate goală. Și-au cumpărat două cafele și s-au îndreptat către o masă din colț mai retrasă, dar mai aproape de ieșirea de urgență. Ben s-a așezat cu fața către interior, urmărind intrarea.

Niciunul nu mâncase nimic de noaptea trecută, dar scrisoarea era mai importantă. Leigh a derulat-o și a presat-o cu mâna de masa de plastic, cu atenție,

folosind solnițele ca să oprească marginile de a se răsuci la loc.

– E atât de prețioasă, a spus ea, trecând cu degetele peste foaia veche și îngălbenită.

– Fals sau nu, e prețioasă pentru că ne poate spune ceva. Ben a scos dosarul lui Oliver din rucsac și a deschis carnetul. Să vedem ce avem. Cum stai cu germana?

– Pot să o cânt mai bine decât pot să o traduc. Dar tu?

– Pot să o vorbesc mai bine decât pot să o scriu.

A parcurs cu privirea scrisul de mână. Să fi fost acela scrisul lui Mozart? Părea autentică, dar, la urma urmei, ce știa el? A studiat-o mai îndeaproape. Scrisul era parcă puțin zgâriat cu penița pe alocuri și arăta de parcă scrisoarea ar fi fost scrisă în grabă în spatele unei trăsuri.

Cel mai bun loc de unde să începi era partea de sus.

– *Mein liebster Freund Gustav*, a citit el. Dragul meu prieten Gustav.

– Bun început.

– Asta-i partea cea mai ușoară, a spus el.

Au lucrat la scrisoare o oră timp în care cafelele s-au răcit și au rămas neatinse pe masă. Traducerea a început să se închege foarte încet, bucată cu bucată. Ben arunca câte o privire peste umăr, prin încăpere, la câteva secunde, verificând dacă nu cumva aveau pe cineva nepoftit prin preajmă.

– Ce e *Die Zauberflöte*? a întrebat el.

– Asta e ușor. *Flautul fermecat*. Dar ce părere ai de cuvântul ăsta? a spus ea, arătând cu degetul. Nu

pot să-mi dau seama ce înseamnă. Și-a rontăit pixul gânditoare.

– E *Adler*.

– Adler?

– Adler e *vultur*, a spus Ben mușcându-și buza.

Nu însemna nimic. A scris cuvântul în spațiul liber al traducerii pe care o încropise. Înțelegerea putea veni mai târziu, deocamdată trebuia să pună totul pe hârtie.

Încă trei cafele au dispărut de pe masă și câteva pagini au mai fost umplute, înainte ca traducerea să capete formă. Ben a pus carnetul între ei ca să poată citi împreună.

Viena
16 noiembrie 1791

Dragul meu prieten Gustav,

Îți scriu această scrisoare într-o mare grabă și sper din tot sufletul ca ea să ajungă la tine la timp. Doresc atât de mult să fi putut a-ți scrie doar vești bune despre magnifica întâmpinare a *Flautului fermecat*, dar, vai, am alte lucruri mult mai presante pe care să ți le povestesc. Nu e nimic mai plăcut decât libertatea de a trăi în pace și liniște, și, o, cât de mult îmi doresc ca asta să fi fost pentru Frăția noastră! Dar Dumnezeu pare să fi dorit altfel.

Ieri îmi făceam plimbarea mea preferată pe lângă Operă, când m-am întâlnit cu prietenul și fratele nostru „Z“. Era foarte supărat și agitat și când l-am

întrebat ce se întâmplase, mi-a vorbit despre noi schimbări. După cum știi, „Z" e unul dintre cei cărora li s-au împărtășit unele informații care au fost discutate la întâlnirile Ordinului lui Ra. Mulțumită, și sunt sigur că nu în mică măsură, favorurilor pe care împăratul nostru le-a acordat Vulturului, dușmanii noștri au devenit mai puternici și mai influenți pe zi ce trece. Mi-e teamă că succesul operei mele le-a stârnit peste măsură mânia și că Masoneria noastră poate fi într-un pericol mai mare decât a fost vreodată până acum. Prietenul nostru ne sfătuiește să fim cu băgare de seamă în toate mișcările noastre. Te rog insistent, dragul meu Gustav, să ai cea mai mare grijă. Nu te încrede în necunoscuți. Ordinul lui Ra are agenți peste tot și nu numai în draga noastră Austrie.

Îmi pare rău pentru scurtimea acestei scrisori, dar voi încheia acum, cu cea mai mare speranță că avertismentul meu va ajunge la tine înainte ca forțele care s-au angajat să ne distrugă să-ți poată face vreun rău. Rămâi în siguranță și cu bine. Toată dragostea mea dragei tale Katarina și rămân mereu

Fratele tău,
W.A. Mozart

– Ce înțelegi din ea?

– Hai să discutăm despre asta în timp ce mâncăm. Sunt mort de foame.

Lasagna a fost fierbinte, gustoasă și îndestulătoare. Au mâncat în timp ce discutau, cu scrisoarea

în siguranță, pusă cu grijă în rucsacul lui Ben. El avea carnetul deschis în fața lui, lângă farfurie. Leigh părea dezamăgită.

– Nu e nimic aici pe care să nu-l fi aflat deja de la profesorul Arno. Mozart își avertiza prietenul de lojă despre acești oameni ai lui Ra care erau pe urmele lor. Asta e. O pierdere de timp.

– *Adler*, a spus Ben cu gura plină de paste, vultur.

– Ce-i cu asta?

A arătat către carnet.

– De aici rezultă că „Vulturul" e important și are legătură cu Ordinul lui Ra.

– Da, dar în ce fel?

– Nu știu, a spus el. Însemnările lui Oliver sunt pline de vulturi.

– Ar putea fi Vulturul un cod care să ascundă ceva?

Ben a aprobat din cap.

– Ar putea fi. Vultur. Poate un simbol.

– Vulturul imperial?

– Nu poate fi asta. Citește. Vulturul e ceva sau cineva căruia împăratul i-a făcut favoruri.

– Dacă am ști ce fel de favoruri...

– Dar nu știm. A parcurs scrisoarea încă o dată. Nu mai e nimic altceva.

– Ne-am întors de unde am plecat. Leigh a oftat. Nu suntem mai aproape de a afla ce s-a întâmplat cu Oliver. Și-a pus furculița cu zgomot pe masă și și-a sprijinit capul într-o mână. Poate că toată chestia asta nu e decât o goană după potcoave de cai morți.

Poate că scrisoarea n-are legătură cu ce ne interesează pe noi. Și dacă nu este decât un fals?

Ben a scuturat din cap.

– Aș fi înclinat să fiu de acord, a spus el, dar mai e un lucru care mă nedumirește: încăperea în care a avut loc crima – îți amintești berbecul?

Ea încercase să uite ce văzuse în acel film.

– Berbec?

– Pe perete, sus deasupra altarului sau ce-o fi fost, era un cap de berbec aurit, cu coarne lungi.

Ea a ezitat.

– Berbeci. Capre. Idoli. Coarne. Te gândești la venerarea diavolului?

– Nu, la ceva mult mai vechi decât asta. Îți aduci aminte că spuneam că am studiat teologia?

–Aia chiar *a fost* o surpriză, Ben.

Era un capitol al vieții lui despre care nu-i plăcea să vorbească, așa că a trecut repede mai departe.

– Ra era zeul soare al vechilor egipteni. Arno a confirmat asta. Leigh nu înțelegea unde voia el să ajungă.

– Nu era totdeauna invocat după nume, a spus Ben, era reprezentat și prin simboluri. De obicei precum un soare, dar deseori și ca un berbec. Îl poți vedea în arta egipteană sub forma unui trup de bărbat cu cap de berbec sau uneori doar capul.

– Ești sigur? De ce un berbec?

– Coarnele. Ele simbolizează razele de lumină venite de la soare. Este un simbol foarte, foarte vechi care s-a răspândit de-a lungul secolelor. Cuvântul

ebraic *karan*, care înseamnă „raze“, este asemănător cu *keren*, „coarne“.

Leigh s-a gândit câteva clipe la cele auzite, apoi a dat din cap.

– Continuă.

– Ceva legat de acel berbec aurit din filmul lui Olly m-a izbit atunci când l-am văzut, a spus el. Nu mi-am dat seama ce era, dar acum am o idee. O să crezi că e o nebunie.

– Nimic nu mai sună ca o nebunie pentru mine, crede-mă.

– Atunci ascultă aici. Cred că Ordinul lui Ra încă mai există.

– Asta *chiar* sună a nebunie.

– Da, dar gândește-te, la ce a asistat Oliver? I-au tăiat limba tipului și i-au scos mațele. Ce ne-a spus Arno despre Lutze? Fix același lucru i s-a întâmplat și lui. Coincidență? Nu cred.

Figura ei exprima uimirea.

– Ascult.

– Acum adu-ți aminte ce ne-a zis Arno înainte de a fi împușcat. A spus: *Deci e adevărat*.

– Îmi aduc aminte. Ce era adevărat?

– Nu a mai apucat să termine, dar a arătat către capul de berbec când a spus asta. Cred că știa ceva, dar nu mă întreba ce. Orice suspiciuni o fi avut, ele i-au fost confirmate când a aflat despre moartea lui Oliver. Scrisoarea îl speria suficient de mult încât să hotărască să renunțe la ea. Ai văzut doar cât de bine a ascuns-o.

Leigh s-a gândit o vreme, jucându-se absentă cu furculița prin farfurie.

– Dacă scrisoarea e atât de periculoasă, de ce nu au venit după tata pe vremea când o avea?

– În primul rând, tatăl tău era mai interesat de semnătura din josul paginii și de valoarea ei istorică, a spus Ben. Oliver a mers însă mai departe. Apoi, în al doilea rând, nu cred că i-a păsat nimănui de scrisoare până când Oliver a început să facă cercetări amănunțite plecând de la conținutul ei și a găsit ce a găsit. A devenit importantă abia când l-a condus la ei.

– Dar cum a putut face asta?

– Nu știu încă, a răspuns el.

Ea a rămas tăcută o clipă, apoi a continuat:

– Să spunem că e așa cum spui tu și oamenii ăștia încă mai există. Cine sunt ei, atunci? Unde îi poți găsi?

El a clătinat din cap.

– Nu poți să-i găsești, cel puțin nu prea ușor. Adu-ți aminte cine erau. Nu era doar un cult ridicol și niște tipi cu strângeri de mână amuzante. Aveau legături cu poliția secretă. Erau adânc implicați în politică și nu numai în Austria. Erau vremuri nesigure pe atunci. Cei aflați la putere erau atât de speriați de o revoluție care putea să cuprindă toată Europa, încât au fost foarte bucuroși să-i încurajeze. Gândește-te la cât de puternici trebuie că sunt acum, după două secole. Și nu numai puternici, ci și bine infiltrați în administrațiile actuale.

– Europa este acum modernă și democratică. În mod sigur o astfel de organizație represivă nu mai poate exista.

– Știu că nu ești atât de naivă, Leigh. Noua ordine este construită pe cea veche. Nimic nu se schimbă cu adevărat niciodată.

– Am crezut că Arno era un teoretician al conspirației.

– Poate că avea dreptate, a spus Ben.

– Vorbești serios?

El a încuviințat și a tăcut câteva clipe, apoi a continuat:

– Nu ți-am spus prea multe despre ce am făcut în forțele speciale. Nu prea vorbesc despre asta de obicei. Nu *vreau* să vorbesc despre asta. Sunt însă multe lucruri care se întâmplă și de care oamenii obișnuiți nu ajung să audă niciodată. Am dus adevărate războaie pe care cărțile de istorie nu le vor menționa niciodată. Am acționat dincolo de câmpurile de luptă principale și am desfășurat operațiuni pe care nici măcar noi nu le-am înțeles. Nu aveam nicio idee despre ceea ce făceam. Ni se dădeau doar țintele unde să atacăm și ordine. Am distrus locuri fără măcar să știm cum se numeau. Am fost doar niște pioni într-un joc. Am fost niște proști. Oliver și-a dat seama de asta cu mulți ani înainte, dar nu am avut bunul-simț să-l ascult. Cei care mută piesele, jucătorii care controlează de fapt lucrurile, sunt oameni de care nu ai auzit niciodată. Foarte puțini știu cine sunt.

– Și atunci cu cine avem de a face în cazul ăsta?

Ben a ridicat din umeri.

– Cine știe? Oameni aflați în inima infrastructurii, ascunși în spatele a zeci și zeci de organizații. Oameni cu relații. Oameni care vin după tine când ieși la iveală,

când încerci să-ți folosești pașaportul sau cardul, sau când încerci să vorbești cu poliția. Totul merge foarte adânc. De-asta trebuie să pășim cu atenție dacă vrem să ieșim din chestia asta. Și o vom face cum știu eu.

A urmat o pauză lungă.

– Bine, a spus ea. Ce vom face acum?

35

Viena
În aceeași seară, târziu

Markus Kinski stătea în pat, clipind. Telefonul i-a sunat aproape de ureche. Și-a coborât picioarele pe podea. Ceasul de la marginea patului arăta ora 1.09 dimineață. A luat telefonul. Să-l sune Clara atât de târziu? Cum era posibil? Doar îi luase mobilul. Un val de panică l-a străbătut. Ce se întâmplase?

Nu era Clara. Femeia de la telefon s-a prezentat ca Leigh Llewellyn. A ascultat, trezindu-se rapid.

– Unde vă pot întâlni? a întrebat-o el.

Leigh a acoperit telefonul cu mâna și s-a uitat întrebător la Ben.

Discutaseră despre asta. Ideea ei fusese un loc public în centrul Vienei, un loc care să confere siguranța mulțimii agitate. Era o idee bună, dar Ben a vrut să-l supună pe detectivul Kinski la un test. Cea mai bună modalitate de a face acest lucru era să fixeze o primă

întâlnire care să ofere o bună oportunitate pentru o ambuscadă. Ben a dat din cap și ea i-a dat lui Kinski răspunsul asupra căruia căzuseră de acord.

– La lac, a spus ea.

Kinski nu a avut nevoie să întrebe la care lac.

– OK. Când?

– Mâine-dimineață, la ora nouă.

Kinski a ajuns acolo la nouă fără un sfert. Mercedesul a ieșit de pe drum și cauciucurile au scârțâit pe zăpada subțire. Mașina s-a îndreptat către malul lacului, setată pe tracțiune integrală. A coborât, s-a uitat la ceas și s-a plimbat puțin de-a lungul lacului. Minutele treceau. Respirația i se contura în aerul rece și și-a frecat mâinile ca să și le încălzească. În buzunarul de la palton avea un termos cu cafea neagră fierbinte și a dat repede gata trei cești. Iarna asta era una rece, chiar mai rece decât cea de anul trecut, iar lacul era complet înghețat acum.

A auzit o mașină în depărtare și s-a încordat. Și-a pus mâna la ochi ca să se apere de lumina soarelui. Printre pini, la vreo două–trei sute de metri distanță, a putut distinge ceva mișcându-se cu viteză pe drum, în jurul lacului. A privit, dar mașina a continuat să meargă. S-a uitat din nou la ceas. Era trecut bine de nouă. Unde era?

A așteptat ce a așteptat și apoi a dat o tură primprejur. Era ridicol. Nu avea să vină. A dat din mâini, a aruncat câteva pietre pe gheață și a mai băut niște cafea, apoi a trebuit să meargă să se ușureze în tufișuri.

Pe la nouă și jumătate înghețase deja și băuse toată cafeaua. La zece a hotărât să renunțe. S-a întors la Mercedes, bombănind ca pentru sine.

– Ce naiba o fi în capul ei? OK, bine, dacă nu vrea să știe ce am descoperit, atunci am lucruri mai bune de făcut... A răsucit cheia în contact și radiatorul a trimis aer rece înăuntru. Kinski a înjurat din nou și a încetinit ventilatorul.

A încremenit când a simțit oțelul rece în ceafă. Clicul siguranței pistolului i-a răsunat până în creieri.

– Nicio mișcare bruscă, a spus vocea din spatele lui.

Ben s-a așezat pe scaunul din spate și cu mâna liberă s-a aplecat înainte și i-a scos lui Kinski SIG – Sauer-ul din toc. Acum, cel puțin avea un pistol cu ceva în el.

S-a uitat la Kinski. Era un om cât un urs, probabil nu departe de cincizeci de ani, cu pielea tăbăcită și roșie, cu trăsăturile unui boxer profesionist și un nas care fusese rupt de mai multe ori. Putea fi periculos, dar era făcut mai mult pentru rezistență decât pentru viteză. Dacă i-ar fi tras un pumn, era mort. Dar Ben era mai rapid.

– Ce dracu' vrei de la mine? a mârâit Kinski printre dinți.

Ben nu a răspuns.

Detectivul ar fi vrut să se întoarcă în scaun și să-i crape capul tipului.

– Dacă ești nenorocitul care mi-a luat fata, ei bine află că e în siguranță acum și nu vei mai pune mâna pe ea.

– De ce aș vrea-o pe fata ta? a întrebat Ben.

Kinski a ezitat. Era o întrebare ciudată. Germana tipului era bună, dar vorbea cu un accent străin. Oare ce era? American? Britanic? Și-a întors privirea cât a putut de mult, încercând să-l vadă cât de puțin, dar tipul a avut grijă să rămână în afara câmpului lui vizual. Cine era?

– Pentru că știu că l-ai ucis pe Llewellyn, a răspuns Kinski, sondând terenul, apoi a continuat ca să-l intimideze: Și nu sunt singurul care știe, așa că omoară-mă dacă vrei, dar nu se va termina aici.

– Oliver Llewellyn a fost prietenul meu, a spus Ben. Cineva l-a omorât, dar nu am fost eu acela. Sunt aici ca să aflu cine a făcut-o și când o să dau de ei, o să-i omor la rândul meu. Și-a tras .45-ul gol și l-a pus la loc la centură. SIG-Sauer-ul de poliție de 9 milimetri era bine îngrijit și încărcat complet. Nu credea că va fi nevoit să-l folosească.

Fusese acolo cu jumătate de oră înainte să ajungă Kinski, ascuns printre copaci. Comportamentul uriașului polițist nu fusese cel al unui ucigaș plătit, cu prieteni ascunși gata să intervină la momentul oportun. Niciun om nu ar fi aruncat cu pietre, n-ar fi fluturat din mâini ca un copil și nu ar fi urinat în aer liber, dacă ar fi știut că amicii lui îl supravegheau. S-ar fi uitat mai curând în jurul lui la pozițiile lor ascunse, bănuitor și nervos, străduindu-se să pară calm. Iar reacția lui Kinski atunci când îi pusese pistolul în ceafă îl convinsese pe Ben că putea să aibă încredere în el.

Totuși nu prea mult. Era în firea lui Ben să fie prevăzător.

– Mai ai ceva cafea rămasă acolo? a întrebat el.

Kinski a simțit cum apăsarea pistolului a dispărut și s-a întors încet și l-a privit pe Ben, cu sprâncenele groase încrețite. Pistolul lui de 9 milimetri era în mâna intrusului, dar era ținut fără încordare.

– Îmi pare rău că a trebuit să-ți fac asta, dar am fost nevoit să te verific. Ben a arătat către termos. Și aș aprecia puțină cafea. Aerul din radiator începuse să se încălzească, dar timpul petrecut în așteptare în zăpadă făcuse ca frigul să-i pătrundă până la oase.

– Nu mai e.

– Atunci va trebui să apelăm la asta, a spus Ben și, ținându-și o mână pe SIG, și-a scos plosca și a deșurubat dopul. A luat o înghițitură și apoi i-a dat-o lui Kinski. Polițistul a scuturat din cap.

– Sunt la volan, a mormăit el.

– Bravo, a spus Ben și a pus plosca la loc.

Kinski s-a destins puțin. Măcar se pare că nu urma să moară. Cel puțin nu astăzi.

– Și care e relația ta cu Leigh Llewellyn!? a întrebat el. Iubit? Soț?

– Nici una, nici alta. După cum am spus, un prieten de familie.

– Primadonele au de obicei prieteni cu pistoale?

Ben a zâmbit.

– Am fost în armată cu Oliver.

Kinski a dat din cap. Fost militar. Avea logică, după felul în care tipul se strecurase în spatele lui atât de ușor.

– Care este numele tău? a întrebat el într-o doară.

– Poți să-mi spui Ben.

– Markus Kinski.

– Îmi pare bine, Markus. Acum poate că am putea să ne plimbăm cu mașina puțin și ai putea să-mi spui ce știi despre moartea lui Oliver. Și apoi, dacă o să consider că pot avea încredere în tine, te voi duce să te întâlnești cu Leigh.

36

Kinski a parcat mașina pe o stradă lăturalnică din centrul Vienei și apoi au mers pe jos spre Sacher Hotel, pe Philharmonikerstrasse, vizavi de impunătoarea Operă de Stat din Viena. Ben dorea un loc aglomerat pentru discuția lor cu detectivul, cât mai public posibil, iar Sacher era aproape cel mai public loc din centrul orașului. Chiar dacă cineva ar fi recunoscut-o pe Leigh acolo, ar fi fost foarte puțin probabil să se repeadă la ea pentru autografe. Vedetele de muzică nu erau ceva neobișnuit în Viena.

Cafeneaua Sacher fremăta de oameni veniți pentru o pauză după cumpărăturile de Crăciun, luându-și cafeaua de dimineață și o bucată din prăjitura pentru care localul era faimos. Ben l-a condus pe Kinski către o masă din colț.

– Ea unde e? a întrebat detectivul așezându-se.

Se așteptase ca Leigh să fie deja acolo. Iar o nenorocită de cafenea, s-a gândit el. Ura cafenelele.

– Stai aici și fă-ți de lucru o oră, a spus Ben, iar eu mă voi întoarce cu ea.

– Minunat, a răspuns Kinski, nu foarte încântat de idee.

– Am câțiva oameni pe-aici care sunt cu ochii pe tine, a blufat Ben. Dacă încerci să dai vreun telefon sau să iei legătura cu cineva, o să aflu și n-o să mă mai vezi decât atunci când voi veni după tine să te omor. E destul de clar?

– Foarte clar, mulțumesc.

Ben a zâmbit.

– Nimic personal, Markus.

Rămas singur, Kinski a deschis meniul. Când chelnerul morocănos a venit la el, a comandat destulă cafea neagră și prăjitură Malakoff cât să-i ajungă pentru următoarea oră. Apoi s-a lăsat pe spate și a așteptat gândindu-se intens la acest tip pe care tocmai îl întâlnise.

Ben a mers de-a lungul aglomeratei Philharmonikerstrasse, îndreptându-se în direcția palatului Albertina. A văzut un indicator pe care scria Strassenbahn și s-a urcat într-un tramvai. Leigh îl aștepta la un hotel ieftin de pe malul celălalt al Dunării.

Kinski era deja la cea de-a patra cafea, când Ben și Leigh au intrat în cafeneaua Sacher, după mai bine de o oră. Detectivul s-a ridicat în picioare când Leigh s-a apropiat de masă și a salutat-o politicos, apoi, întorcându-se către Ben:

– Începusem să cred că n-o să mai veniți.

– Încă o cafea?

– Nici vorbă, a spus Kinski.

Leigh și-a scos ochelarii de soare și i-a pus pe masă. Avea părul prins într-o coadă și purta o pălărie de lână. Ben s-a așezat lângă ea.

Leigh l-a studiat cu atenție pe Kinski.

– Bănuiesc că dețineți anumite informații în legătură cu fratele meu.

– Spune-i ce mi-ai zis și mie, a intervenit Ben.

Kinski a petrecut următoarele minute revenind la ceea ce mai povestise, dând explicații detaliate despre ceea ce știa. Leigh a ascultat atentă în timp ce el vorbea. Le-a spus cum a dat din întâmplare peste Madeleine Laurent, care s-a dovedit a fi de fapt Erika Mann, și acesta probabil un nume fals. Tot episodul Laurent fusese o acoperire foarte elaborată. A scos apoi punga de plastic cu cartușele gloanțelor de 9 milimetri din buzunar și le-a pus pe fața de masă, în fața lui Leigh.

– Am găsit astea pe malul lacului, a spus el.

Leigh sa uitat cu atenție la ele, dându-și seama ce sunt.

– Nu înțeleg, a spus ea. Fratele meu s-a înecat. Nu a fost împușcat.

– Nu au tras în el, a spus Ben, ci în gheața din jurul lui.

Leigh a închis ochii o clipă. El a bătut-o ușor pe mână și i-a strâns-o apoi într-a lui.

Kinski a continuat. Le-a explicat cum a încercat să investigheze cazul Oliver, cum cineva a luat-o pe Clara de la școală încercând să-l determine să tacă,

cum fostul lui șef a fost scos peste noapte la pensie și cum odată cu asta a pierdut și ultima șansă de a redeschide cazul.

Leigh l-a privit îngrijorată.

– Unde este Clara acum?

– Undeva în siguranță. E OK.

– Spune-i și ei ce mi-ai zis mie despre tipul cu urechea, a zis Ben atingându-și lobul urechii.

Kinski i-a povestit ce-i spusese Clara despre cel care o răpise. Leigh s-a întors către Ben și l-a privit cu ochii mari.

– Urechea, a spus ea. Omul din filmul lui Oliver. Avea o ureche sfârtecată.

– Ce film? a întrebat Kinski.

– Avem nevoie de un loc sigur cu un calculator, a spus Ben.

– Nu ar fi o problemă, a răspuns Kinski.

S-a ridicat și s-a apropiat de tejghea. A întrebat de manager, i-a arătat legitimația de poliție și în cinci minute erau conduși într-o mică sală de conferințe din spatele hotelului. S-au așezat la o masă lungă și Ben a introdus CD-ul în unitatea de disc a calculatorului.

Kinski a urmărit filmul fără să scoată o vorbă. Spre final, sprâncenele i s-au încrețit, dar nu și-a luat ochii de la ecran când limba victimei a fost retezată și burta i-a fost spintecată. Leigh s-a întors cu spatele și s-a dus la fereastră, privind traficul de afară.

Kinski s-a lipit de spătarul scaunului când filmul s-a terminat. A răsuflat prelung.

– Și crezi că asta s-a întâmplat aici, în Viena?

– Uită-te la dată și la oră, a spus Ben. Filmul a fost făcut nu cu mult înainte de moartea lui Oliver. Trebuie să fie undeva prin apropiere. Pare a fi o casă mare, una veche, iar o parte din ea trebuie să fie un beci sau un fel de criptă.

– Victima îmi pare cunoscută, a rostit Kinski gânditor. L-am mai văzut undeva, dar nu-mi dau seama unde.

– Dar ce zici de tipul celălalt, din prim-plan, cel cu urechea?

Kinski a dat aprobator din cap.

– Din ce mi-a spus Clara, poate fi același tip care a răpit-o, da.

– Încă o întrebare, a spus Ben. Cuvântul *Adler* îți spune ceva?

– E un nume destul de comun. Ce-i cu el?

– Nu prea știu, a spus Ben. Nu contează.

– Mai e ceva pe CD-ul ăsta? a întrebat Kinski.

– Doar câteva poze.

– Arată-mi-le.

Ben a ieșit din film și a dat clic pe imagini. Kinski a scuturat din cap la fiecare dintre ele, pe rând, apoi a spus:

– Stai puțin! Oprește. Dă înapoi, am văzut ceva.

Fotografia în care Oliver cânta un duet de pian la petrecere a reapărut pe ecran și ochii mari ai detectivului s-au îngustat. A arătat cu degetul lui gros către celălalt pianist, care stătea lângă Oliver.

– Îl cunosc, a spus. E Fred Meyer.

Kinski îl mai văzuse o singură dată înainte și atunci nu fusese decât un cadavru atârnat de o frânghie. Dar era același om, fără nicio îndoială.

– Spune-mi mai mult, a zis Ben.

– Meyer era student la conservator, a explicat Kinski. Nu am știut că era prieten cu Oliver.

– Putem vorbi cu el? a întrebat Leigh.

– Cam greu, a răspuns detectivul, ar putea fi o problemă în ceea ce privește disponibilitatea.

– E mort? a întrebat Ben.

Kinski a încuviințat dând din cap.

– Numai că tocmai asta e interesant. A murit pe 9 ianuarie.

– În aceeași zi cu Oliver, a spus Leigh încet.

Stătea cufundată într-un scaun și Kinski i-a putut vedea durerea în ochi, dar a continuat; trebuia ca ea să știe asta.

– S-a considerat că a fost sinucidere, a spus el. N-am fost niciodată de acord cu un asemenea verdict. Nu am făcut verificări suplimentare, dar mi s-a părut ciudat.

– De ce? a întrebat Ben.

– Am văzut multe sinucideri, a spus Kinski. Există mereu un motiv pentru care o persoană ia o astfel de decizie. În cazul lui Fred Meyer, nu am găsit niciun motiv plauzibil. Avea totul pentru ca să trăiască. În plus, nu-mi plac asemenea coincidențe. Doi muzicieni au murit în aceeași noapte, cam pe la aceeași oră, la doar câțiva kilometri unul de altul. Unul moare într-un accident fără sens, iar celălalt își ia viața

dintr-un motiv pe care nimeni nu și-l poate explica. Spune-mi că asta nu e ciudat!

– Și acum se pare că îl mai și cunoștea pe Oliver, a spus Ben.

Kinski a dat din cap.

– Deci acum e și mai ciudat. Și mai e o treabă. Meyer avea două bilete la operă. S-a întors către Leigh. Erau pentru prima seară a apariției dumneavoastră în *Macbeth* în ianuarie trecut, aici în Viena.

– Spectacolul pe care l-am anulat, a spus ea. Eram tocmai pe punctul de a lua avionul pentru a veni la repetiții, când am fost anunțată că fratele meu a murit.

– Biletele erau pentru două locuri la lojă la Staatsoper, a continuat Kinski, și au costat enorm, mult mai mult decât și-ar fi putut permite un student. Am verificat. Meyer avea un buget limitat și biletele pentru marile evenimente de operă nu prea erau de nasul lui. Nici familia lui nu avea prea mulți bani să-i dea, așa că nu părea să le fi primit cadou de la ei. Prin urmare, de unde le avea?

– Oliver ar fi putut face ușor rost de ele, a spus Leigh. Putea primi bilete gratis pentru oricare dintre spectacolele mele, pentru că era fratele meu. Nu e nimic ciudat aici.

– Înseamnă că cei doi se cunoșteau bine, a spus Kinski.

– Olly nu mi-a pomenit niciodată de el. Sprâncenele lui Leigh s-au încrețit. Și ce poate însemna faptul că se cunoșteau?

– Dacă Oliver a murit pentru că știa ceva, a spus Ben, atunci de ce a murit Meyer?

– Poate că au asistat împreună la cele întâmplate? a spus Leigh.

Ben a scuturat din cap.

– E clar că filmul a fost făcut de o singură persoană. Oliver a fost singur acolo. Dacă ar fi fost doi, i-am fi auzit vorbind.

Am fi văzut imagini ale celuilalt surprinse de cameră în timp ce Oliver alerga.

– Atunci ce știa Fred și cum a aflat? a întrebat Leigh. I-a spus Olly ce a văzut, i-a arătat filmul?

– Nu știu, a spus Ben. Nu cred că ar fi avut timp să-i arate filmul. Poate că i-a telefonat.

– Sau poate plănuiau ceva împreună.

Ben a meditat o clipă asupra ideii.

– Trebuie să aflăm mai multe. Aș vrea să vorbesc cu familia lui Meyer.

– Nu-ți vor spune nimic în plus față de ce au declarat poliției, a zis Kinski.

– Totuși aș vrea să vorbesc cu ei. Ben a făcut o pauză, gândindu-se. Acum, spune-mi unde se află locul unde ai ascuns-o pe fata ta, pe Clara.

Kinski a zâmbit.

– Înseamnă că acum avem încredere unul în celălalt?

– Nu te-aș fi adus aici, dacă nu aveam încredere. Te-aș fi lăsat mort în mașină.

– Mersi, a rânjit Kinski. OK. E la o mănăstire de maici. O veche prietenă de-a mea e maică stareță acolo.

– E aproape?

– Nu, nu e în Austria, a spus Kinski, ci dincolo de graniță, în Slovenia, la cinci – șase ore de mers cu mașina, în munți.

– E în siguranță?

– Totală siguranță, nimeni nu ar putea-o găsi vreodată acolo și nimeni nu știe de locul acesta, nici măcar cei câțiva polițiști în care am încredere.

Ben l-a privit drept în ochi pe Kinski.

– Ar putea să meargă și Leigh acolo?

– Poftim? a izbucnit aceasta.

Kinski s-a gândit un moment apoi a încuviințat din cap.

– Aș putea aranja asta, sigur.

– Bine, a spus Ben și, întorcându-se spre Leigh, a continuat. Cred că devine mult prea periculos pentru tine. Vreau să te știu undeva în siguranță până se termină totul.

– Am mai avut discuția asta o dată, a spus ea aprinsă. Nu merg nicăieri!

Ben a privit-o dur.

– Ți-am cerut să te duci în Irlanda și ai refuzat. Am cedat ideii tale și uite ce s-a întâmplat.

– N-o să mă dai deoparte în felul ăsta, a spus ea. Vreau să fiu implicată, nu să stau în cine știe ce pustietate, așteptând să mă suni.

– Alege, a spus Ben, ori mă lași să fac treburile așa cum știu, ori plec. Plătește altă adunătură de tipi umflați cu steroizi să aibă grijă de tine. O să fii moartă într-o săptămână.

Kinski s-a uitat la el. Juca dur, dar a mers. Leigh și-a prins capul în mâini și a oftat adânc.

– O să înnebunesc, a spus ea. O să fiu îngrijorată tot timpul.

– Dar o să fii în siguranță, a replicat Ben. Și, dacă știu că ești în siguranță, pot lucra mai bine.

– Are dreptate, a zis Kinski.

Ea a mai oftat o dată prelung.

– OK, a spus ea fără nicio tragere de inimă, ai câștigat.

Ben a dat din cap și s-a întors către Kinski:

– Acum trebuie să-mi spui cum se ajunge în locul ăla.

Detectivul a zâmbit.

– Pot să fac mai mult decât atât.

37

Kinski conducea cu viteză Mercedesul pe autostradă. Se îndreptau spre sud, trecând prin Graz, apoi Wolfsberg, Klagenfurt, și în sfârșit peste graniță, în Slovenia.

Legitimația lui Kinski le-a permis să treacă de punctul de frontieră, fără a li se cere pașapoartele.

În timp ce se apropiau de lacul Bled, se făcuse deja noapte și ningea puternic. Un covor alb și greu se așternuse peste păduri și din când în când câte o creangă bloca drumul, frântă sub greutatea zăpezii. Drumul s-a îngustat și a devenit din ce în ce mai întortocheat, și

Kinski a trebuit să se concentreze din greu în timp ce ștergătoarele băteau dintr-o parte în alta, hipnotic. Leigh adormise pe bancheta din spate. În timp ce detectivul conducea, Ben a trecut în revistă tot ceea ce știa, povestindu-i calm, încet și metodic.

– Ordinul lui Ra, a pufnit Kinski, nu mai spune!

– Știu un dictator african, a spus Ben, care și-a pus pe cap o coroană de tinichea și s-a declarat zeu. Și asta a sunat amuzant, dar oamenii au încetat destul de brusc să râdă când a ordonat să li se taie mâinile și picioarele și i-a forțat să le mănânce în fața lui.

– Iisuse Dumnezeule, a exclamat Kinski.

– Nu-mi pasă cum își spun nemernicii ăștia. Asta nu-i face nici mai puțin reali, nici mai puțin periculoși.

Kinski nu a mai zis nimic timp de un minut, apoi a întrebat:

– Ce s-a întâmplat cu dictatorul?

Ben a zâmbit în întuneric.

– Cineva l-a mâncat.

Destinația lor se afla adânc în inima Alpilor Iulieni, într-o vale lungă dintre munții acoperiți de zăpadă. Singurul drum care ducea acolo era unul desfundat, plin de troiene. Au trebuit să se oprească și să pună lanțuri pe roțile Mercedesului. Nu mult după aceea, Kinski a arătat cu mâna către un mic punct de lumină din depărtare.

– Acolo este.

Vechea mănăstire de maici era aproape total cufundată în întuneric când s-au apropiat. Farurile

Mercedesului au luminat zidurile de piatră în timp ce treceau pe sub o boltă gata să cadă și au dat într-o mică curte interioară.

Mănăstirea era de fapt un complex de clădiri împrăștiate, care arătau ca și cum răsăriseră pur și simplu din acea vale și se schimbaseră foarte puțin în ultimele cinci sau șase secole. Intrarea principală era o ușă de stejar cu cadru de fier, înnegrită de vreme și încadrată de iederă.

În timp ce automobilul a înaintat, o lumină caldă a apărut la una dintre ferestrele boltite. O ușă veche s-a deschis scârțâind și micuța Clara Kinski a ieșit sărind prin zăpadă. În spatele ei stătea o femeie înaltă în veșmânt monahal, cu o lanternă în mână. Părea să aibă mai mult de șaptezeci de ani, dar se ținea dreaptă și a venit către ei cu pași fermi.

Kinski a oprit motorul și s-au dat jos din mașină, dezmorțindu-se după drumul lung. Clara a sărit emoționată în brațele tatălui ei, iar Max, rottweilerul, a ieșit și el în fugă din clădire și a început să sară și să-i lingă mâinile, agitat.

Călugărița s-a apropiat cu lanterna. Kinski a salutat-o călduros și i-a prezentat pe Ben și pe Leigh.

– Ea este vechea mea prietenă maica Hildegard.

Stareța le-a urat bun venit și i-a condus de-a lungul curții, arătându-le drumul cu lanterna. Ben și Leigh au urmat-o. Kinski a venit după ei împreună cu Clara, care se ținea de mâna lui, și Max, care sărea în spatele lor de bucurie.

Au trecut printr-o chilie întunecată și apoi din nou pe sub o arcadă. Ben a auzit mugetul înfundat al unei vaci într-un grajd și a simțit mirosul de fân proaspăt și de bălegar, purtat de adierea rece a nopții. Dincolo de clădirile împrăștiate ale mănăstirii se afla o mică fermă cu adăposturi și împrejmuiri de piatră. Maica Hildegard i-a condus printr-o poartă până la o casă modestă de țară.

– Aici o să stai, fata mea, i-a spus ea lui Leigh.

Aceasta i-a mulțumit.

– Sunteți sigură că e în regulă să rămân aici o vreme?

– Karl, îngrijitorul, a trăit aici mulți ani, a zâmbit maica Hildegard, dar e foarte bătrân acum și a plecat să locuiască într-un azil din Bled. Casa lui va rămâne nefolosită mai mult ca sigur multe vreme. Viața simplă pe care o ducem aici, nu-i atrage pe foarte mulți.

– Atât timp cât nu vă deranjez, a spus Leigh.

Călugărița și-a pus o mână pe brațul femeii.

– Orice prieten al lui Markus e mai mult decât bine-venit aici, a zis ea.

Le-a arătat interiorul casei modeste. Era cald și plăcut înăuntru și focul ardea într-o sobă lungă.

– Am aprins focul pentru voi, dar bărbații vor trebui să spargă niște buturugi dimineață. A arătat apoi către un dulap de la intrare. Acolo veți găsi cizme de cauciuc și veste groase care să vă apere de frig, a spus ea. Pe sobă se afla o oală de fontă cu tocană de oaie caldă, iar pe masa simplă de lemn erau întinse farfurii și căni de lut.

Bătrâna călugăriță îi urmărea cu atenție. Știa că aveau probleme, dar nu avea de gând să pună întrebări.

– Și acum o să vă las. Clara, tu poți să stai aici o oră, dar apoi trebuie să vii imediat înapoi și să te pregătești de culcare.

Toți erau obosiți și Clara a vorbit cel mai mult în timpul cinei. Au trecut de la unul la altul oala cu tocană până când s-a golit. Ben a băut una din sticlele de vin de păpădie făcut de călugărițe. Clara a luat o lanternă și s-a întors alergând la clădirea mănăstirii. Max voia să stea cu Kinski, refuzând să plece de lângă el.

– Te deranjează dacă o să stea în dormitorul de la mansardă cu tine și cu mine, Ben? a întrebat detectivul.

Ben s-a uitat la imensul câine căruia îi curgeau balele.

– Atât timp cât nu doarme în patul meu.

– Ei bine, eu sunt frânt, a spus Kinski căscând. S-a îndreptat către scările de lemn, iar Max l-a urmat îndeaproape.

Ben și Leigh au rămas singuri.

– Am chef de o plimbare, a spus ea. Vrei să mă însoțești?

Au găsit niște cizme de cauciuc care să li se potrivească și au ieșit afară în noapte.

Din cauza reflexiei lunii pe zăpadă se putea vedea aproape ca ziua. În jur era liniște deplină, iar peisajul era fascinant chiar și în semiîntuneric. Leigh s-a simțit relaxată cum nu mai fusese de zile întregi.

– Nu am vrut să vin aici, a spus ea în timp ce mergeau pe zăpada întărită care le scârțâia sub ghete, dar sunt bucuroasă că ai insistat. Mă simt protejată aici.

Ben a încuviințat dând din cap. Kinski alesese bine. Era imposibil ca locul acela să fie găsit. Era bucuros că Leigh era încântată. Mâine va putea să se întoarcă la Viena cu mintea limpede, știind-o în siguranță.

Au mai mers o bucată de vreme. Ea și-a prins mâinile una în alta.

– Aș vrea să fi avut mănuși. Mi-au înghețat mâinile.

– Hai să ne întoarcem.

– Nu, e frumos aici. Și e atât de plăcut să fii liber, să mergi în voie fără să-ți faci griji că cineva va începe să tragă în tine.

Ben i-a luat mâinile și le-a strâns într-ale lui.

– Doamne, cât sunt de calde, a exclamat ea. Cum faci asta?

Privirile lor s-au întâlnit și ea și-a dat deodată seama că stăteau acolo, în zăpadă, față în față și ținându-se de mâini, iar el îi zâmbea în lumina lunii. Și-a retras mâinile rapid și le-a băgat în buzunare.

– Mulțumesc, a mormăit ea. Poate că ar trebui să ne întoarcem acum.

A doua zi dimineață, la ora șase, călugărițele erau deja în picioare, văzându-și de treburi, dând de mâncare animalelor sau începând muncile gospodărești înainte de rugăciune și micul dejun. Clara a alergat până la casa țărănească și a bătut la ușă.

Ben se sculase devreme și se apropiase de sobă, când a auzit ciocănit în ușă.

– Tatăl tău doarme încă, a spus el lăsând-o să intre. Purta un hanorac căptușit și o pereche de pantaloni groși de lână.

– Tati mereu doarme până târziu când poate, a spus ea vioaie, punându-și hanoracul pe spătarul unui scaun. S-a așezat bălăngănindu-și picioarele.

– Așa că te-ai gândit să vii să-l trezești înainte de răsăritul soarelui. Ea a chicotit.

– Vreau să i-o arăt pe măicuța Agnes dând de mâncare la purcelușii. Sunt atât de drăguți!

– Poate să-i vadă mai târziu, bine? Are nevoie de somn.

– Pot să stau aici cu voi?

– Sigur. Vrei să mănânci ceva?

– Maica Hildegard a lăsat niște ouă în dulap, a spus ea arătând cu mâna. Au atâtea găini aici că mereu sunt grămezi de ouă de mâncat.

– Atunci, bănuiesc că vom face niște ouă.

– Îmi plac fierte, puțin moi și cu o bucățică de *Schwarzbrot*[1] pe care să o înmoi în ele. Te rog, a adăugat ea.

– Cum de te descurci atât de bine cu engleza? a întrebat el în timp ce umplea o oală cu apă.

– Pentru că merg la Colegiul Sf. Maria.

– Și ce e ăsta, o școală bilingvă?

Ea a dat din cap că da.

---

[1] Pâine neagră germană (n. tr.).

– Majoritatea lecțiilor sunt în engleză. Tati spune că e cea mai importantă limbă pe care trebuie să o înveți în ziua de azi.

– Când o să ai douăzeci de ani, copiii de vârsta ta vor învăța cu toții chineză.

Ea și-a întins coatele ei mici pe masă.

– Cum așa? a întrebat.

– Pentru că lumea se schimbă continuu, a explicat el. Sunt chestii de oameni mari despre care nu e nevoie să știi.

– Prietena ta, Leigh, cântă în chineză? Au și în China operă, nu? Am văzut la televizor.

El a râs.

– Cred că asta e puțin diferit.

– Am văzut-o și pe ea la televizor. Cântă în italiană și franceză, și germană.

– E foarte deșteaptă.

– Tati mi-a cumpărat albumul ei de Crăciun, anul trecut, a spus Clara. Se numește *Muzică clasică de Crăciun cu Leigh Llew... Llew...* A râs. Nu pot să spun corect.

– E un nume galez. Vorbesc ciudat în Țara Galilor.

– Țara Galilor e o parte din Anglia, nu-i așa?

– Nu spune asta în fața lui Leigh, a zâmbit Ben.

– Leigh este prietena ta? a chicotit Clara și în obraji i-au apărut gropițe.

El s-a întors și s-a uitat la ea.

– Pui o mulțime de întrebări.

– Așa învăț multe lucruri.

– Ești prea mică ca să înveți despre lucruri de genul acesta.

– *Ar trebui* să fie prietena ta, a spus Clara pe un ton serios, jucându-se cu o lingură de lemn. Cred că vrea să fie.

– Nu zău? Și de unde știi tu asta?

– Aseară la cină se uita la tine. Știi tu, uite așa.

Ben a râs.

– Se uita la mine în felul ăsta? Cum de nu mi-am dat seama?

– Și când vorbește cu tine, face așa cu părul. Clara s-a lipit de spătarul scaunului, și-a ridicat bărbia și și-a dat părul blond pe spate. Acesta e un semn că unei femei îi place de un bărbat. Lui Ben aproape că i s-a tăiat răsuflarea.

– Bag de seamă că am multe de învățat de la tine. De unde ai aflat asta?

–Am citit.

– Sper că nu dintr-una din cărțile maicii Hildegard.

Ea a râs.

– Nu, era într-una din revistele Helgăi.

– Helga?

– Fata care are grijă de mine. Cred că tati o place.

Ouăle erau gata. Ben a pus unul într-un pahar pentru ouă și l-a așezat pe farfuria întinsă de lemn din fața ei.

– Oricum, mică domnișoară, cred că gândești cam mult. Ea a zâmbit. Acum gata cu vorba și pune mâna și mănâncă.

– Așa spune și tata, a răspuns ea ridicând din umeri și a început să spargă oul.

38

Leigh a ieșit din camera ei jumătate de oră mai târziu, atrasă de mirosul de cafea, pâine prăjită și ouă. Era o discuție animată și râsete care veneau de jos. Trăgând cu ochiul în jos prin scara îngustă, i-a putut vedea pe Ben și pe Clara stând la masă și construind o casă din cărți de joc. Ben tocmai punea cu mare atenție ultima carte peste celelalte. Și-a retras mâna ușor. Clara l-a privit prinsă de joc și apoi și-a umflat obrajii și a suflat dărâmând cărțile care s-au împrăștiat pe masă.

– Hei, asta se numește că trișezi, a spus Ben.

Clara a chicotit amuzată, zbenguindu-se în scaun.

Leigh a rămas tăcută la marginea scărilor. L-a privit pe Ben jucându-se cu fetița. Pentru un bărbat care nu se așezase niciodată la casa lui și care probabil nu va fi niciodată el însuși tată, se înțelegea uimitor de ușor cu copiii. Clara îl plăcea în mod evident. Duritatea aceea pe care Leigh o văzuse la el dispăruse complet. Apoi brusc, Ben pe care-l știa de mulți ani în urmă i-a apărut din nou în fața ochilor.

Niciodată să nu te întorci, Leigh.

Clara a văzut-o pe Leigh coborând pe scări și a zâmbit sfioasă.

– Cred că s-a trezit și tati, a spus ea, înălțându-și capul la auzul pașilor de sus. Leigh, mai bine ai pleca de lângă scări.

– De ce?

– Fiindcă dacă tati se trezește se va trezi și Max. Iar când Max coboară pe scări, nu se oprește oricine ar fi în calea lui și te va zbura cu totul. Așa face mereu.

Ochii ei s-au umplut de încântare când câinele a coborât bubuind ca o ghiulea imensă și neagră.

– Și iată că vine!

Leigh a pășit în lături repede pentru a evita să fie măturată ca la popice. Clara a sărit jos din scaun și a ieșit din cameră cu câinele.

– Hai, Maxy. O să-i spun măicuței Agnes să-ți dea ceva pentru dejun.

Ușa s-a deschis și ea a ieșit. Casa era deodată mult mai tăcută.

– Drăguț copil, a spus Leigh.

– E minunată.

– Te place.

– Și mie îmi place de ea.

– Nu ți-ai dorit niciodată copii, Ben?

– N-am nimerit viața care trebuia, a spus el.

I-a pregătit o cafea. Tensiunea de noaptea trecută dispăruse și ea era zâmbitoare și relaxată. Au stat la masă și au băut cafeaua fierbinte. De sus l-au putut auzi Kinski hodorogind.

– O să pleci cu el astăzi? a întrebat Leigh.

Ben a dat din cap.

– Mai târziu, poate pe seară.

– O să mi se pară ciudat fără tine prin preajmă.

– E mai bine așa.

Leigh a sorbit din cafea.

– Ce o să faci?

– Prima destinație, familia Meyer.

– Crezi că o să-ți spună ceva în plus?

– Nu pot decât să încerc. Ei, uită-te la asta! a spus el brusc, ridicându-și privirea deasupra ușii. Nu am văzut-o până acum. Un suport de lemn fixat deasupra ușii joase adăpostea o pușcă veche cu două țevi. S-a dus până acolo și a luat-o. Minunat! a exclamat el.

– Pare veche.

– Probabil de o sută de ani, dar în condiție bună.

Și-a plimbat privirea de-a lungul liniilor elegante, asupra modelului lucrat de mână și aplicat pe patul puștii pentru a nu aluneca, asupra cocoșului. Armele moderne erau grosolane și funcționale. Își făceau treaba eficient, dar le lipsea grația. Ce ținea el în mână acum era dovada unei îndemânări și a unui meșteșug minunat. Lemn finisat de mână și oțel gravat, fără cauciuc negru și dur sau plastic.

– Mă întreb dacă mai merge, a spus Leigh.

– Lucrurile astea au fost făcute să țină o eternitate, a răspuns el. Bătrânul îngrijitor de aici o folosea probabil să mai împuște câte un iepure din când în când.

I-a verificat mecanismul. S-au auzit un sunet ca și cum ar fi întors un ceas vechi, apoi trei clicuri zgomotoase, și mecanismul a revenit la loc cu putere. Erau două trăgace, unul pus în spatele celuilalt. Le-a încercat pe fiecare în parte. Aveau o revenire ușoară,

precisă, sub un kilogram-forță. Părea să fie bine unsă și cele două țevi gemene erau netede, fără zgârieturi și curate. A răsucit arma în mâini.

– Trebuie să o încerc, a spus el. S-a uitat în jur și a găsit repede o cutie de cartușe într-un sertar.

Soarele strălucea pe zăpada de afară.

– Te deranjează dacă vin și eu? a întrebat ea.

– Ești invitata mea.

Ben și-a pus pușca pe umăr și au ieșit cu cizmele de cauciuc, depărtându-se de complexul de clădiri. Cerul era limpede și albastru, iar aerul era curat. Când mănăstirea a dispărut din raza lor vizuală în spatele unei movile înzăpezite, el s-a uitat înapoi.

– Ar trebui să fie OK aici. Nu vreau să le provoc măicuțelor atacuri de cord. A privit în sus către muntele din depărtare. Nu cred nici că vom porni o avalanșă. A proptit pușca de trunchiul unui pin. Vino puțin, ajută-mă.

– Să faci ce?

– Să fac un om de zăpadă. S-a lăsat pe vine și a început să adune zăpadă cu brațele, făcând o grămadă. Ea i s-a alăturat, aruncând cu mâna zăpadă deasupra grămezii.

– N-am mai făcut nimic de genul ăsta de ani de zile, a spus ea râzând. Îmi aduc aminte când Olly și cu mine eram copii și obișnuiam să ne jucăm în zăpadă. Dar mereu se sfârșea când el îmi băga o grămadă zdravănă de zăpadă pe spate, iar eu îl băteam cu lopata.

Ben a zâmbit și a continuat să adune zăpadă.

Leigh l-a privit cu o căutătură curioasă, pe care el a remarcat-o.

– Ce? a întrebat el.

– Tot îmi vine greu să cred, a spus ea.

– Îți vine greu să crezi ce?

– Tu și teologia.

El s-a oprit, scuturându-și zăpada de pe mâini.

– Serios?

– Unde ai studiat?

– Oxford.

– Impresionant. Care erau intențiile tale?

El s-a oprit și s-a uitat la ea.

– Mă întrebi dacă aveam de gând să fac o carieră din asta? a zâmbit el. Poate. Atunci m-am gândit la asta.

– Aveai de gând în mod serios să devii preot?

El a mai aruncat o mână de zăpadă peste grămada care devenea un om de zăpadă.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, Leigh. Înainte să te cunosc pe tine.

– Cum de nu mi-ai spus niciodată?

– Acea parte a vieții mele era deja sfârșită. Nu mi se mai părea relevant.

– Oliver știa despre asta?

– Ar fi trebuit?

Leigh a scuturat din cap.

– Tu, cu guler de preot, trăind într-o mică casă parohială cu iederă la intrare, undeva în sudul Angliei, păstorindu-ți turma. Sfinția Sa Benedict Hope. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Așa se întâmplă întotdeauna a răspuns el, valurile vieții m-au purtat în altă parte.

– Un înger, a spus ea.

El a pufnit în râs.

– Ce?

– Valurile nu te-au dus prea departe, a spus ea. Ai găsit doar o altă cale de a face același lucru. Ai devenit un înger. Ești tipul care coboară și salvează oameni, are grijă de cei slabi.

Ben nu a răspuns.

Când trupul omului de zăpadă a ajuns la peste un metru înălțime, Ben a făcut și un cap și i l-a pus deasupra.

– Avem nevoie de un morcov pentru nas, un fes de lână și o pipă veche pe care să i-o punem în gură, a spus Leigh.

Ben a făcut două găuri cu degetele în capul omului de zăpadă, în loc de ochi.

– E bine și așa. Hai să ne îndepărtăm de el acum.

– Acum pricep, a spus ea în timp ce se întorceau spre copacul unde era sprijinită pușca.

– Ce pricepi?

– Ai de gând să tragi în el, nu-i așa?

– Asta-i ideea.

– O, Doamne, voi, bărbații!

Ben a pus un cartuș pe țeava din dreapta și a închis pușca la loc. Și-a sprijinit arma veche de umăr și a țintit către omul de zăpadă de la aproape treizeci de metri distanță. Leigh își astupase urechile.

A tras înapoi cocoșul din dreapta, a ochit și a tras. Reculul puștii i s-a transmis în umăr și ecoul răsunător s-a auzit repetat în liniștea munților.

Leigh și-a scos degetele din urechi.

– Un înger *distrugător*, a spus ea.

Ben s-a uitat la țintă.

– Nu știu nimic despre asta, a spus el. Se pare că a rămas în viață și mai poate purta o bătălie. Împușcătura făcuse o gaură în partea dreaptă a capului omului de zăpadă. S-a încruntat, uitându-se la pușcă. Trage puțin spre dreapta. S-ar putea ca țevile să fie puțin descentrate.

– Lasă-mă pe mine să încerc următoarea, a spus ea. Pare să fie amuzant.

– Credeam că doar bărbații imaturi au plăceri de genul acesta, a răspuns el, dându-i pușca.

– Ba și femeile imature. Cum o folosești?

– Uite așa.

I-a arătat cum se deschide, a scos cartușul folosit de pe țeava care mirosea a fum.

Ea a pus un al doilea cartuș și el i-a poziționat mâinile pe armă, asigurându-se că șocul era bine amortizat în umărul ei.

– Are recul puternic?

– Nu foarte. Hai să te văd, a spus și s-a dat un pas înapoi.

Ea a tras de cocoș, a ochit, a ezitat o clipă, a respirat și a apăsat pe trăgaci. Capul omului de zăpadă a explodat într-un nor de zăpadă.

– Bună lovitură, a spus el.

– L-am nimerit, a strigat ea învârtindu-se, dând drumul puștii și luându-l în brațe. Fusese ceva atât de spontan, atât de natural, încât nici nu realizase.

Ben a fost surprins dezechilibrat și au căzut amândoi în zăpadă. Ea râdea. Pentru o clipă lipsită de orice griji, amândoi au fost așa cum fuseseră cincisprezece ani în urmă. Ea și-a dat părul la o parte și obrajii îi erau aprinși și rumeni și pe gene avea fulgi de zăpadă.

Au rămas așa și s-au uitat unul la altul.

– Ce facem? a întrebat ea moale.

– Nu sunt sigur, a spus el, a ridicat mâna și i-a mângâiat fața.

S-au apropiat încet și buzele lor s-au atins. Săruturile lor au fost nesigure și iuți la început, apoi el a cuprins-o de după umeri și a tras-o mai aproape. Au rămas îmbrățișați multă vreme. Ea și-a trecut degetele prin părul lui, apăsându-și buzele puternic de ale lui. Pentru o clipă, orice altceva a fost uitat și parcă nu fuseseră niciodată despărțiți.

Dar apoi Leigh s-a desprins din brațele lui și s-a ridicat împleticindu-se în picioare. Ben s-a ridicat și el, și amândoi și-au scuturat zăpada de pe haine.

– Asta nu se poate întâmpla, Ben, a spus ea. Nu mai putem fi iar ce am fost, știi asta.

Au stat în picioare ceva timp, simțind tăcerea apăsătoare.

Ben era înfuriat pe sine. Pușca veche zăcea afundată în zăpadă. A ridicat-o și a șters-o. A atins-o apoi pe Leigh pe braț:

– Vino, hai să ne întoarcem.

Sărutul acela a plutit deasupra lor pentru tot restul zilei. Era o atmosferă tensionată între ei și niciunul nu știa ce să spună. Trecuseră peste o linie nevăzută și se împotmoliseră. Nu puteau nici să se întoarcă, nici să meargă mai departe. Ben s-a mustrat pe sine pentru asta: neprofesionist, lipsit de disciplină, stupid.

A evitat să se mai gândească la cele întâmplate, petrecând timpul cu Clara și cu Max, afară. Câinele era pe cât de mare pe atât de isteț și Ben l-a învățat să stea jos în timp ce Clara a fugit și s-a ascuns. Dacă ar fi fost cu câțiva ani mai tânăr, Max ar fi fost un câine de poliție sau de armată perfect. A învățat *așteaptă* din trei încercări. Stătea fremătând de nerăbdare pe labele din spate, cu ochii în alertă, privind foarte atent în jur. Ben aștepta două sau chiar trei minute, de fiecare dată mai mult, ca să-i dea câinelui timp să se concentreze. Apoi îi dădea calm comanda „găsește-o pe Clara" și Max pornea imediat, repezindu-se prin zăpadă. Oriunde s-ar fi ascuns, o găsea întotdeauna. Îi plăcea jocul la fel de mult ca fetei.

S-a lăsat seara și Ben își strângea lucrurile în rucsac, când a simțit prezența cuiva în spatele lui. S-a întors repede și a văzut-o pe Leigh. Avea un zâmbet trist și ochii îi erau puțin umezi.

– Ai grijă, a spus ea.

L-a cuprins cu brațele și l-a tras mai aproape. Și-a lipit obrazul de urechea lui, cu ochii închiși strâns. El era gata să o mângâie pe păr, dar a ales să o bată ușor pe umăr.

– O să ne vedem din nou curând, i-a spus el.

– Nu se poate și mai curând?

Kinski se îndrepta din nou spre Viena de-a lungul drumurilor înzăpezite. Lui Ben îi plăcea că nu simțea nevoia să vorbească tot timpul. Oamenii din poliție sau armată, care petreceau o groază de timp unii cu alții așteptând ca lucrurile să se întâmple, aveau calitatea de a fi capabili să rămână tăcuți intervale lungi de timp. Era o atmosferă plăcută. Timp de o oră au vorbit foarte puțin. Ben a suflat fumul de țigară pe fereastră, cufundat în propriile-i gânduri. A lăsat mica ploscă de whisky neatinsă.

– Care e povestea cu tine și maica Hildegard? a întrebat el în timp ce treceau granița în Austria.

– Am cunoscut-o cu mult înainte să devină călugăriță, a spus Kinski. E curios cum de nu te gândești niciodată că maicile au fost cândva femei. Pe vremea aceea nu o chema Hildegard, ci Ilse Knecht. Era o scriitoare din Berlinul de Est.

– Cum a reușit un polițist să întâlnească un scriitor?

– Știi, prietenul unui prieten al unui prieten. Am întâlnit-o la o petrecere și mi-am zis că e OK. Inteligentă, incisivă. Îmi plăceau femeile de genul ăsta. Dar asta a fost problema ei.

– Cum așa?

– Era un pic prea deșteaptă, nu prea își ținea gura și a intrat într-un mare rahat, a spus Kinski. A scris chestii creștine pentru buletine informative și reviste. Autoritățile comuniste nu au plăcut-o. Apoi a scris

un roman. Au decretat că era subversiv și au pus-o sub urmărire o vreme, apoi au descoperit că se întâlnea cu niște indivizi care figurau în dosarele lor. Nume care aveau un cerc roșu în jurul lor. Disidenți, activiști, oameni ai marginii. Asta n-a ajutat la nimic. Berlinul de Est era un adevărat balamuc.

– Nu l-am prins, a spus Ben, m-am înrolat după ce a căzut Zidul.

Kinski a dat din cap.

– Norocul tău. Nu era prea frumos. Oricum, asta le-a furnizat scuza de care aveau nevoie ca să o facă dispărută. Am aflat printr-un contact că veneau după ea. Nu consideram că era drept să o facă să dispară ca prin minune prin cine știe ce nenorocit de lagăr din Manciuria, doar pentru ce scrisese.

– Așa că ai ajutat-o.

– Cunoșteam câțiva oameni. Am scos-o din țară. A venit în Austria, și s-a pregătit să devină călugăriță. Apoi, după ce a căzut Zidul, a primit postul de la mănăstire. Mai scrie încă, sub pseudonim. O adevărată veterană.

– I-ai salvat viața.

Kinski a făcut semn cu mâna, încercând parcă să nege.

– Ei bine, știi, eu n-am făcut decât să trag câteva sfori. A fost greu, totuși. Nu știi niciodată în cine să ai încredere.

– Cunosc sentimentul. În cine ai încredere acum?

– Din poliție? Kinski se gândise la asta de multe ori. În trei băieți, cu siguranță. Băieții mei. De alții nu sunt atât de sigur.

– Dar superiorii?

– Îl știu pe șeful meu de aproape opt ani. Nu cred că e amestecat în treaba asta. Cineva a ajuns la el, sau dacă nu, atunci doar i-au grăbit pensionarea și el a acceptat oferta. Este posibil. Era obosit.

Continuau să meargă și ceva timp au rămas tăcuți.

– O să-mi trebuiască niște chestii noi, a spus Ben.

– Ce chestii?

– Muniție pentru Para-ul meu, a spus Ben. 45 automatic. Cu înveliș de cupru și în condiție bună. Cel puțin două sute, dar nu rămășițe nefolosite de armată. Ceva de calitate, o marcă bună ca Federal sau Remington. Poți să aranjezi asta?

– O să văd ce pot face, a răspuns Kinski.

– Sau un alt pistol, a spus Ben. Nimic fantezist, nu calibre neobișnuite, nu revolvere. Nimic mai mic de 9 milimetri, nimic mai mare de 45.

– Cunosc un tip.

O vreme au continuat să meargă în tăcere, apoi Kinski a întrebat:

– Și care e povestea între tine și Leigh?

Ben a ezitat.

– Nu e nicio poveste.

– Ba văd că este.

Ben a ridicat din umeri.

– Ne știm de ceva vreme. Am fost apropiați cândva, atâta tot, a spus el repede și a tăcut.

– OK, nu insist, a zis Kinski. Nu e treaba mea. Voiam doar să spun că...

– Ce?

– ...că dacă e ceva între tine și Leigh, nu mai pierde vremea.

Ben s-a întors să-l privească. Figura polițistului era dură în timp ce conducea.

– Nu pierde vremea, la naiba, Ben, a spus din nou Kinski. Nu da cu piciorul la ceva de genul acesta. Scoate ce-i mai bun din asta. A rămas tăcut un minut. Mâinile îi erau prinse de volan în întuneric. Mi-am pierdut soția, a adăugat el cu jumătate de gură.

39

Amstetten, Austria
În dimineața următoare

O ploaie rece lovea puternic pavajul, când Ben a găsit locul. Era o casă simplă cu terasă pe o stradă șerpuitoare, la zece minute de mers pe jos de la gara din Amstetten.

A bătut la ușă și înăuntru s-au auzit câini lătrând. A mai așteptat puțin și a bătut din nou. A auzit pe cineva venind. O siluetă a apărut în spatele geamului ondulat al ușii interioare, apoi aceasta s-a deschis și un bărbat a pășit în tindă. A deschis și ușa exterioară și a rămas în picioare la intrare. Era un tip greoi, cu ochi spălăciți, obraji durdulii și păr cărunt ciufulit. Un iz de mâncare ieftină și câine plouat s-a făcut simțit din holul de la intrare.

– Herr Meyer?

– *Ja?* Cine sunteți? Meyer s-a uitat la Ben suspicios.

Ben i-a arătat legitimația de poliție pe care o furase din buzunarul lui Kinski.

A acoperit cu degetul mare cea mai mare parte din ea și a ridicat-o repede, atât doar ca să se vadă cuvântul POLIZEI, apoi a tras-o înapoi și a încercat să pară cât mai oficial.

– Detectiv Gunter Fischbaum.

Meyer a încuviințat ușor din cap, apoi ochii i s-au îngustat puțin.

– Nu sunteți austriac.

– Am trăit în străinătate, a spus Ben.

– Despre ce este vorba?

– Fiul dumneavoastră, Friedrich.

– Fred e mort, a spus Meyer cu o voce posacă.

– Știu, a răspuns Ben. Îmi pare rău. Am câteva întrebări.

– Fred e mort de aproape un an. S-a sinucis. Ce altceva mai vreți să știți?

– Nu va dura mult. Pot intra?

Meyer nu a spus nimic. O ușă s-a deschis pe coridor și o femeie uscățivă a apărut în spatele bărbatului. Părea îngrijorată.

– *Was ist los?*

– *Polizei*, i-a răspuns Meyer peste umăr.

– Pot intra? a repetat Ben întrebarea.

– Asta e o cercetare penală? a întrebat Meyer. A făcut ceva rău fiul meu?

– Nu, n-a făcut, a răspuns Ben.

– Atunci nu trebuie să te las să intri.

– Nu, nu trebuie, dar aș aprecia dacă m-ați lăsa.

– Nu mai vrem întrebări! a țipat femeia la el. Nu crezi că am suferit destul?

– Pleacă! a spus Meyer calm. Nu vrem să mai discutăm despre Fred. Fiul nostru e mort. Lasă-ne în pace.

– Înțeleg, a dat Ben din cap. Îmi pare rău că v-am deranjat, și s-a întors să plece. Ploaia cădea cu putere și a simțit-o scurgându-i-se rece pe pielea capului.

Biletele. Două bilete la operă. Unul pentru Fred. Pentru cine era al doilea? Oliver? Nu, n-avea sens. De ce i-ar fi dat Oliver ambele bilete? L-ar fi ținut pe-al său și i-ar fi dat doar unul lui Fred. Doi bărbați care să meargă la operă împreună, nu era, oricum, stilul lui Oliver. El nu ar fi ieșit nicăieri fără o fată, de obicei una drăguță. Poate că nu era nici stilul lui Fred. Deci, pentru cine era celălalt bilet?

Ben s-a oprit pe ultima treaptă. S-a întors spre ușă. Meyer o închisese pe jumătate privindu-l precaut.

– O singură întrebare, totuși, a spus Ben. O singură întrebare și vă las în pace. Puteți face asta?

Meyer a deschis ușa un centimetru.

– Ce este?

– Fred avea o prietenă, nu?

– Ce-i cu ea? a întrebat Meyer. E în încurcătură?

Ben s-a gândit o secundă și a răspuns:

– Ar putea fi, doar dacă nu o pot ajuta cumva.

Era ultima lui încercare. Dacă Meyer închidea ușa acum, nu mai avea unde să se ducă. Asta îl îngrijora.

Meyer s-a uitat îndelung la el. A fost o tăcere apăsătoare. Ben a așteptat, ploaia rece prelingându-i-se pe gât.

– Nu am mai avut vești de la ea în ultimul timp, a spus Meyer.

– Unde o pot găsi?

A luat un taxi până acolo. A împins ușa și a intrat. În internet-café era liniște și era aproape gol. Exista o tejghea lungă de inox, cu un sertar și un espressor. Niște prăjituri și gogoși erau așezate în linie în spatele vitrinei. Locul era simplu și curat. Erau câteva postere cu imagini din filme înrămate pe pereți: *Ocean's 13*, *The Bourne Ultimatum*, *Pan's Labyrinth*, *Proscrisul*. Ben a zâmbit la ultimul. În spatele încăperii, câțiva adolescenți râdeau despre ceva ce tocmai tastau pe un calculator.

O muzică se auzea încet în fundal: clasică modernă, minimalistă.

Tânăra din spatele tejghelei era cocoțată pe un scaun și citea o carte. Când Ben s-a apropiat, ea a lăsat volumul jos și a ridicat privirea către el. Avea în jur de douăzeci – douăzeci și unu de ani, durdulie și plăcută privirii. Părul ei castaniu era legat cu grijă sub o șapcă albă, mică. A zâmbit și i-a vorbit într-o germană foarte rapidă.

Ben nu și-a mai arătat legitimația de poliție de data asta.

– O caut pe Christa Flaig, a spus el.

Tânăra femeie și-a ridicat sprâncenele.

– Eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

– Sunt un prieten al lui Oliver Llewellyn, a spus Ben și i-a urmărit privirea.

A tresărit puțin și apoi s-a uitat în jos, năpădită de amintiri dureroase.

Lui Ben i-a părut rău că-i retrezise toate lucrurile acelea în minte.

– Asta are ceva de-a face cu Fred?

El a dat din cap.

– Mi-e teamă că da. Putem vorbi?

– Sigur. Dar nu știu despre ce vreți să vorbim.

– Aș putea primi o cafea?

Ea a dat aprobator din cap și i-a servit un espresso, turnând și pentru ea unul.

– Deci despre ce este vorba? a spus ea. Cum vă numiți?

– Ben.

– Ce vrei să știi, Ben?

– Erau Fred și Oliver prieteni?

– Ți se pare ciudat, nu-i așa?

El și-a ridicat privirea din ceașca de cafea. Avea o minte ascuțită. S-a hotărât repede că putea avea încredere în ea.

– Da.

Ea a oftat, un oftat de ușurare, combinată cu tristețe și furie. Figura ei era tensionată.

– Așa cred și eu, a spus ea încet. Credeam că sunt singura.

– Nu ești singura, a spus el, dar nu-ți pot spune tot. Poate că într-o zi voi putea s-o fac. Până atunci

am doar nevoie de ajutorul tău. Zece minute și n-o să te mai deranjez.

Ea a aprobat.

– OK, îți voi spune. Nu erau chiar prieteni. S-au întâlnit doar de câteva ori.

– Prima oară a fost la petrecere?

– Da, așa este. La o petrecere studențească. Eu n-am fost acolo. Fred mi-a spus că s-a întâlnit cu un tip englez foarte amuzant, care era pianist. Fred era și el tot pianist.

– Știu, a spus Ben.

– Muzicienii vorbesc mereu unii cu alții, a continuat ea. Fred iubea muzica. Era limba lui și mi-a spus că și Oliver o iubea.

– Așa era.

– Au discutat ore în șir și s-au înțeles de minune.

– Tu și cu Fred nu ați locuit împreună, nu?

Ea a scuturat din cap.

– Nu, eu muncesc aici toată ziua, sunt managerul acestui local. Fred avea o cameră închiriată ieftin în Viena. Făceam economii ca să ne căsătorim după ce absolvea școala de muzică.

– Îmi pare rău că-ți răscolesc astfel de amintiri.

Ea și-a suflat nasul și și-a șters o lacrimă.

– Nu, e în regulă. Dacă ceva s-a întâmplat, oamenii trebuie să afle. Și eu trebuie să aflu.

– Îmi poți spune ceva despre biletele de operă? a întrebat Ben. Fred avea două bilete pentru *Macbeth*. Erau pentru tine și pentru el, nu?

– Da, pentru noi erau. Era atât de entuziasmat de spectacol. Nu și-ar fi permis să cumpere acele bilete. Nu mai putea aștepta. Îl iubea pe Verdi. Christa a privit undeva în gol. Figura ei s-a întunecat. Ca și cum ar fi avut motiv să se sinucidă, a continuat ea. Asta-i o porcărie. Mereu am spus că e o mare porcărie, dar nimeni nu m-a ascultat. Oamenii au crezut că sunt doar o fată isterică cu probleme, care nu putea accepta ideea că iubitul ei și-a luat singur viața. Mi-au spus să mă duc la psihiatru, iar părinții lui Fred au acceptat pur și simplu că el s-a sinucis. Mă întreb cum *au putut*.

– Oamenii au tendința de a alege calea cu cele mai puține obstacole, a spus Ben. E mai ușor să crezi că cineva s-a sinucis decât să începi să cauți un criminal.

– Tu cauți criminalul?

– Da, îl caut.

– Și ce-o să faci dacă o să-i găsești pe cei responsabili de asta?

El nu a răspuns.

– Oliver i-a dat biletele lui Fred?

Christa a încuviințat.

– Povestește-mi, a spus Ben.

– Nu știu toate detaliile, a răspuns ea. Fred obișnuia să cânte la pian pe ici pe colo ca să facă un ban în plus. De cele mai multe ori la baruri și restaurante, oriunde exista un pian. Dădea și recitaluri clasice și avea un mic circuit. Era un pianist foarte bun și avea o bună reputație. Într-o zi a dat peste această reprezentație foarte importantă la o petrecere privată, undeva într-o vilă imensă din afara orașului. Era o

treabă cu adevărat prestigioasă și aristocratică. Oricum, seara în care l-a întâlnit pe Oliver a fost cu o săptămână înainte de petrecere. I-a povestit despre ea, dar Oliver nu a zis mare lucru pe moment, doar bravo, felicitări, baftă, toate lucrurile pe care și le spun muzicienii dacă nu se invidiază reciproc. Ea a făcut o pauză. Dar mai târziu în noaptea aceea, la câteva ore după ce petrecerea se terminase, Fred a primit un telefon. Era Oliver care i-a spus că s-a gândit la ce-i spusese el. Găsise ceva. Deodată era foarte entuziasmat de recitalul de la vila cea mare.

Ben a ascultat cu atenție.

Christa a continuat.

– Voia să știe tot despre petrecere și voia să vină cu el. Își dorea cu disperare să poată intra acolo.

– De ce?

– Nu știu, dar Fred i-a spus că nu putea să-i facă rost de o invitație. Era foarte exclusivist. Politicieni, oameni de genul ăsta. Persoane sus-puse de maximă importanță. Foarte multă pază.

– Nu înțeleg de ce Oliver era atât de dornic să-i întâlnească pe toți acei oameni, a spus Ben. Nu erau genul lui.

– Din ce a spus Fred, nu petrecerea îl interesa, ci casa în sine. A pus o mulțime de întrebări despre ea.

– De ce era atât de interesat de casă?

– Nu știu, a răspuns ea. Dar vorbeau tot timpul despre cercetările sale.

– Nu a spus mai mult?

– Dacă a făcut-o, Fred nu mi-a zis nimic.

– Nu contează, a răspuns Ben. Continuă.

– Când Oliver a sunat în seara aia târziu, i-a făcut lui Fred o ofertă ciudată. I-a spus că putea să-i facă rost de două locuri la lojă la premiera cu *Macbeth*, în care avea să cânte sora lui, la Opera de Stat din Viena. Ultimele locuri la lojă, ultimele bilete. Valorau o avere. Dar exista o condiție.

Ben și-a dat seama despre ce era vorba.

– Ca Fred să accepte să schimbe locul cu el? Oliver voia să intre acolo dându-se drept pianistul invitat să susțină un recital?

Ea a dat din cap.

– Și Fred a fost de acord cu propunerea?

– Nu prea voia cu adevărat să renunțe și toată ideea i se părea nebunească. Dar Oliver era extrem de serios și biletele la operă erau prea tentante. Oliver i-a spus că-i va da și onorariul pentru petrecere. Fred știa că Oliver era un pianist bun, că va face o treabă bună și că nu-i va știrbi reputația. Așa că a acceptat.

– Și Oliver a susținut recitalul?

– Tu să-mi spui. Conform ziarelor, se afla în altă parte. Nu au spus că a fost la petrecere și s-a îmbătat cu nu știu ce femeie și apoi s-a înecat în lac?

– Deci noaptea cu recitalul a fost cea în care și Oliver și Fred au murit, a spus Ben.

Christa a oftat adânc.

– Da, așa a fost.

– Unde urma să fie susținut recitalul?

– Nu știu unde se află vila, a spus ea, ci doar că nu e prea departe de Viena. E un loc foarte scump

și extravagant, un adevărat palat. E proprietatea unui aristocrat dintr-o veche familie vieneză, cu avere moștenită de secole.

– Știi cine este acest aristocrat?

Ea a făcut semn din cap că da.

– Von Adler. Contele von Adler.

40

Slovenia
În aceeași zi

Clara a scris cu grijă răspunsul corect la întrebarea zece și a închis carnețelul de exerciții în manualul de matematică. Maica Hildegard nu avea calculator, dar asta nu avea nicio importanță. Clara se descurca destul de bine la aritmetică. Fetița a lăsat cartea pe masă, s-a dat jos de pe scaunul făcut dintr-o bucată și a ieșit să piardă vremea prin biroul călugăriței, căutând altceva mai amuzant de făcut. S-a uitat pe rafturi la cotoarele volumelor legate în piele așezate ordonat. Cele mai multe din cărțile maicii Hildegard erau religioase, iar Clara nu era prea atrasă de ele. În dulap erau și două puzzle-uri vechi și tocite, dar Clara le rezolvase. Puzzle-urile erau pentru copii, și Clara nu se mai considera un copil. Și pe deasupra, mai lipsea și ochiul stâng al papei din imagine.

S-a uitat pe fereastră ceva timp, admirând munții din depărtare. Era încântător aici. Nu putea spune că nu era o vacanță drăguță, deși tot nu înțelegea de ce tatăl ei nu putea să stea cu ea mai mult timp. Călugărițele erau bune cu ea și Leigh era foarte drăguță de asemenea, dar îi era dor de prietenii ei, de școală, și cel mai mult de bona ei, de Helga. Helga îi era ca o soră mai mare. Se întreba dacă tatăl ei o va lua de soție vreodată și astfel să aibă din nou o familie adevărată.

Pe biroul stareței se afla un telefon vechi, singurul din mănăstire. Era diferit de toate telefoanele pe care le văzuse și o fascina. Era greu și negru, cu un receptor de o formă ciudată, care era agățat în furcă și din care ieșea un cablu răsucit. Însă lucrul cel mai ciudat era discul din mijloc, cu găuri mici în el. Știa din filmele vechi pe care le vizionase împreună cu tatăl ei că trebuia să-ți bagi degetele în găuri și să formezi numărul. Degetele ei intrau în găuri fără probleme. Se întreba dacă degetele mari și groase ale tatălui ei ar fi încăput.

I se părea ciudat să-și imagineze că oamenii folosiseră un asemenea lucru tot timpul. S-a amuzat formând 1-2-3-4-5 urmărind cum se mișcă discul.

Apoi i-a venit o idee. S-a gândit brusc că ar vrea să vorbească cu Helga, să-i povestească despre noua ei prietenă Leigh, faimoasa cântăreață care era pe CD-uri și la televizor. A privit în jur. Le putea auzi pe călugărițe psalmodiindu-și rugăciunile în capelă. Doar un scurt telefon, nimeni nu s-ar supăra.

A ridicat receptorul greoi, și-a amintit codul pentru Austria și a format numărul. Fața i s-a luminat la auzul vocii prietenei ei.

– Helga, eu sunt, a spus ea.

Leigh a băut o cafea privind la focul care ardea. Era atâta liniște acolo. Ben plecase de mai puțin de optsprezece ore. Abia dacă vorbiseră când se despărțiseră și în minte îi reveneau tot felul de imagini. Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună. Știa că se mințea pe sine când încerca să se convingă că nu-l mai iubea. În ultimele zile începuse să se întrebe dacă într-adevăr încetase vreodată să-l iubească. Fusese egoistă cu el și ăsta era cel mai mare regret pe care-l avea. Ea începuse să-l sărute și apoi tot ea îl îndepărtase. Nu era cinstit să se joace cu sentimentele lui.

A auzit ușa căsuței deschizându-se și Clara și-a făcut apariția.

– Pot să-ți țin companie? A intrat și, s-a așezat pe un scaun și a început apoi să dea din picioare.

– Ce ai făcut azi, Clara?

– Mm, diverse lucruri. Maica Hildegard mi-a dat niște exerciții la matematică. Clara a decis să nu menționeze convorbirea telefonică de cincisprezece minute cu Helga. Apoi am ajutat-o pe măicuța Agnes să dea de mâncare la purceluși și să strângă ouăle din cuibar. Vreau și eu unul.

– Vrei un ou?

– Nu, un purceluș. Dar nu cred că purcelușii sunt acceptați la Viena.

– Nu rămân la fel de mici și de drăgălași multă vreme, să știi. Cât ai clipi o să ai în casă un ditamai porcul care miroase urât.

Clara a râs.

– Am deja unul, a spus ea, tatăl meu.

– Nu e frumos să spui un asemenea lucru, Clara. Dar Leigh nu s-a putut abține să nu izbucnească în râs.

– Leigh?

– Mmm?

– Pot să mă uit la medalionul tău?

– Da, sigur că poți. Leigh a dus mâna la spate și și-a desfăcut lanțul subțire de la gât. Medalionul strălucitor în formă de stridie i-a alunecat printre degete și i l-a dat copilei.

– E frumos. Clara l-a întors pe partea cealaltă, admirând inițialele lui Leigh gravate delicat. A văzut o mică încuietoare pe o parte și a apăsat pe ea, iar cele două jumătăți ale stridiei s-au deschis. Portretele miniaturale a trei persoane erau așezate față în față. Cine sunt ei? a întrebat.

Leigh s-a aplecat și a arătat cu degetul.

– Ei doi, de pe partea asta, sunt părinții mei, a spus ea.

– Mama ta e frumoasă, a decretat Clara, apoi a studiat cea de-a doua fotografie. Bărbatul ăsta seamănă cu tine.

– E fratele meu, Oliver, a confirmat ea dând din cap.

– Unde locuiesc?

– În rai, a răspuns Leigh după o pauză.

Clara a înțeles.

– Toți?

– Da, toți. Sunt ultima rămasă din toată familia.

– Și mama mea e sus în cer. Crezi că îi cunoaște pe fratele, pe mama ta și pe tatăl tău?

Leigh a zâmbit trist la noțiunea de moarte a unui copil.

– Sunt sigură că se cunosc cu toții foarte bine.

– Ce crezi că fac oamenii în rai?

– Presupun că se joacă și se amuză.

– Nu e chiar atât de rău. Și mie îmi place să mă joc.

– Vrei să te joci acum?

Clara a dat din cap entuziasmată.

– Hai să mergem afară și să ne jucăm jocul pe care ni l-a arătat Ben, mie și lui Max.

Leigh a fost încântată de scuza pe care o avea acum de a lăsa baltă curățenia și a ieși din casă. A luat în fugă o pereche de ghete și o vestă matlasată și au ieșit în zăpadă. Cerul era senin și soarele strălucea peste munți. Au mers prin curte către clădirile principale ale mănăstirii. Max iubea zăpada și sărea de colo-colo prin ea, aruncând de fiecare dată un nor alb în aer. Dinspre mica capelă de piatră, Leigh putea auzi cum călugărițele cântau în cor. Cunoștea bucata pe care o interpretau. Era unul din psalmii corali ai lui Palestrina.

– Tu te ascunzi prima, a spus Clara. Să vedem dacă Max mai ține minte jocul.

Leigh a alergat după colțul unei magazii de lemn și s-a ghemuit în spatele unui arbust ornamental. A auzit-o pe Clara terminând de numărat până la zece și spunând: „Max, fugi și găsește-o pe Leigh! Găsește-o

pe Leigh!“ Câinele s-a executat instantaneu și venit în salturi către ea. A lins-o pe față și ea l-a mângâiat ușor cu mâna pe capul lui mare.

Peste sunetul plăcut și armonios al cântecului măicuțelor s-a auzit o bătaie regulată de elice de elicopter. Leigh s-a uitat în sus, ducându-și mâna la ochi pentru a se feri de lumina soarelui. Erau două elicoptere, mult deasupra mănăstirii. Păreau să se miște ușor, plutind în aer.

– Cineva a dat de necazuri prin munți, a spus ea, dar elicopterele s-au apropiat din ce în ce mai mult și zgomotul elicelor a umplut aerul. Și-a dat seama că nu păreau a fi aparate de zbor ale echipelor de salvamontiști. Erau negre și fără însemne. Ce voiau?

Clara i-a urmărit privirea un moment, apoi a ridicat din umeri.

– Oricum, acum e rândul meu să mă ascund. Tu îl ții pe Maxy de zgardă și numeri până la douăzeci.

Fata a fugit. Leigh încă mai privea cele două elicoptere în timp ce număra. *Opt, nouă, zece, unsprezece...* Coborau descriind cercuri largi și acoperind cu totul corul călugărițelor.

Veneau înspăimântător de aproape.

Leigh s-a cutremurat. Nu-i plăcea. *Paisprezece, cincisprezece, șaisprezece...*

De-ajuns! S-a oprit din numărat și a strigat:

– Clara! Vino înapoi!

Fetița nu a auzit și a continuat să alerge. Câinele trăgea puternic în strânsoarea lui Leigh, dorind să fie lăsat liber. Elicopterele erau acum la numai câțiva

metri deasupra solului și zgomotul era asurzitor. Au dispărut în spatele acoperișurilor mănăstirii. Aterizau.

Ceva nu era în ordine. Absolut deloc. Leigh a dat drumul zgărzii lui Max și câinele a sărit repede prin zăpadă către locul unde Clara tocmai dispăruse după colțul unei clădiri.

Clara a continuat să alerge, numărând în tot acest timp. În orice clipă Max urma să vină în goană după ea. S-a uitat peste umăr să vadă dacă era acolo.

A icnit lovindu-se de ceva tare și a căzut pe spate în zăpadă.

Un bărbat înalt pe care nu-l mai văzuse până atunci se uita în jos către ea. Avea o privire rece și nu zâmbea deloc.

41

Viena

Pe cer pluteau nori negri și bătea un vânt rece. Ben a cumpărat *Die Presse*[1] de la un stand de ziare. Era aproape de miezul zilei, dar încă nu-i era foame. Stătea rezemat de un zid citind ziarul, la colțul dintre Bankgasse și Löwelstrasse, opus fațadei impozante a Burgtheater, când a zărit mașina lui Kinski ieșind din

[1] Cotidian austriac editat la Viena (n. tr.).

trafic. Polițistul abia dacă a încetinit. Ben a urcat aproape din fugă și automobilul și-a continuat drumul.

– S-ar putea să vrei asta înapoi, a spus Ben aruncând legitimația de poliție pe genunchii lui Kinski.

– Nemernicule...Am căutat-o peste tot.

– Ai adus marfa? a întrebat Ben.

Kinski a dat din cap.

– Pe bancheta din spate. E o geantă mică albastră.

Ben s-a întors să o ia. A văzut un Audi Quattro negru prin geamul din spate, la trei mașini distanță.

– Cineva ne urmărește, a spus el.

– Ești bun. E OK. Sunt băieții mei.

– Cât de mult știu?

– Nu mai mult decât e nevoie, a răspuns Kinski.

Ben a dat din cap. A luat micul sac de pe scaunul din spate, s-a întors și l-a desfăcut pe genunchi. Erau cinci cutii dreptunghiulare identice, de cincisprezece centimetri lungime și zece lățime. Pe față era scris cu litere îngroșate marca **FEDERAL**, iar pe lateral era imprimat: **.45 ACP 230 Gr. FMJ CENTERFIRE PISTOL CARTRIDGES**. A deschis una dintre cutii. Înăuntru se afla o mică tavă roșie de plastic cu cincizeci de găuri rotunde de un centimetru douăzeci, în zece rânduri de câte cinci, cu câte un cartuș strălucitor în fiecare. Erau cincizeci de gloanțe în fiecare cutie, în total două sute cincizeci de gloanțe. Era mulțumit.

– Nu li se poate da de urmă?

– Ei hai, ce crezi că sunt eu? a spus Kinski.

– Să-mi spui cât îți datorez.

– Nimic. Nu vreau nimic de la tine. A meritat banii călătoria cu trenul? Ben s-a întins după rucsacul lui și a scos Para-Ordnance-ul. I-a scos magazia, l-a blocat și l-a așezat pe genunchi.

– Cu siguranță.

– Ai aflat ceva? a întrebat Kinski.

– Știu tot, a spus Ben și i-a povestit pe scurt tot ce-i spusese Christa.

Kinski a ascultat cu atenție. Trăsăturile lui aspre erau încrețite de concentrare în timp ce conducea jeepul prin traficul vienez agresiv.

– De ce era Oliver atât de interesat să intre în vilă?

– Ajung și acolo, a spus Ben. Christa lucrează la un internet-café. După ce am vorbit cu ea, am intrat on-line și am făcut unele cercetări. Am căutat toate referințele. Totul se confirmă. Îți amintești că te-am întrebat despre Adler?

Kinski a confirmat dând din cap.

– Adler este cheia, a spus Ben. Nu era un cod, ci un nume. Von Adler. *Contele* von Adler.

– Am auzit de numele ăsta.

– Dar de numele Kroll?

Kinski a scuturat din cap.

– E din aceeași familie, a spus Ben. Uite ce am aflat: Viktor Kroll a fost șeful poliției secrete austriece din 1788 până în 1796. Împăratul Josef al II-lea i-a dat pământuri și i-a conferit titluri pentru serviciile aduse imperiului. A devenit contele von Adler și i s-a dat o reședință somptuoasă și o moșie lângă Viena.

– E aceeași casă?

– Aceeași. A rămas în proprietatea familiei de atunci. Actualul conte von Adler este stră-stră-strănepotul. Asta-i doar ce ne spun datele istorice, numai că titlurile și casa nu au fost singurele lucruri pe care le-a primit.

– Nu înțeleg.

– Asta-i partea pe care cărțile de istorie nu o menționează, a spus Ben, pentru că scrisoarea pe care a descoperit-o Richard Llewellyn nu a devenit niciodată un document istoric. Von Adler era Vulturul pomenit în misivă. Știm de la Arno că el era și Marele Maestru al Ordinului lui Ra. Printre serviciile aduse imperiului se număra și munca murdară a ordinului care presupunea eliminarea masonilor. Moșia a fost folosită ca bază de operațiuni.

– Și?

– Și sunt încă acolo, Markus. Oliver i-a găsit.

Kinski a rumegat puțin ideea.

– Oliver știa?

– Era la jumătatea drumului către adevăr, a spus Ben. Știa despre legătura istorică cu cercetările lui despre Mozart. Cine știe ce s-a gândit că va afla în casa aia? Probabil că a crezut că va deschide un capitol ascuns al istoriei. Nu avea nicio idee în ce se băga. A asistat la execuție din pură întâmplare.

– Așa se explică de ce Meyer a murit în aceeași noapte, a spus Kinski.

Ben a aprobat.

– El era pianistul angajat pentru seara aia, așa că numele lui era pe listă. Imediat ce Oliver a plecat de acolo, ei deja căutau adresa camerei închiriate a lui

Meyer și au ajuns la el în câteva minute, însă și-au dat seama imediat că nu era aceeași persoană. Cu un pistol pus la tâmplă, Meyer le-a dezvăluit probabil destul de repede numele lui Oliver. Mai mult ca sigur că i-au spus că îi vor cruța viața dacă va mărturisi.

Kinski s-a încruntat.

– Iar nenorociții l-au omorât oricum, doar ca să se asigure că nu va vorbi. Apoi au plecat după Oliver.

– Ba au fost chiar mai rapizi decât atât, a spus Ben. Nu duc lipsă de oameni și probabil că o echipă era deja pe urmele lui Oliver pe când Meyer poate că încă mai respira.

Kinski părea nedumerit.

– Stai. Cum au...

– Cum au știut unde să-l găsească? Calculatoarele poliției. Au oameni acolo unde trebuie, nu-i așa? Oliver era un vizitator străin și avusese nevoie de pașaport la hotel. Nu se putea să fi fost mai mulți Oliver Llewellyn în zonă și l-au luat ca din oală.

Kinski a mormăit ceva înciudat.

– A avut timp doar cât să încarce filmul pe CD și să-l trimită la poștă singurei persoane în care avea încredere, a spus Ben. Apoi l-au prins și l-au dus la lac. Probabil că l-au pus să meargă pe gheață și apoi l-au lăsat să cadă în apă, spărgând gheața din jurul lui cu gloanțe de 9 milimetri. N-a avut nicio șansă. Ben a luat un glonț .45 Federal gros și lucitor dintr-una din cutiile de cartușe și l-a apăsat cu degetul mare în magazia pistolului.

– Și acum ce facem? a întrebat Kinski.

Ben a încărcat și al doilea glonț în magazie, apăsând cu hotărâre.

– Știu unde se află vila, a spus el. O să am grijă de ea. Totul se va sfârși aici.

– Unde e vila?

– Lasă-mă să mă ocupe eu. Poți citi despre ea în ziare.

– Ai nevoie de ajutorul meu.

Ben a încărcat al treilea glonț.

– Nu, a spus el. Nu merge așa. Nu lucrez în echipă, Markus. O să mă încurci.

– Ești nebun.

– Am fost și mai nebun decât atât. A apăsat pe al patrulea glonț deasupra primelor trei.

Traficul era aglomerat. Kinski a semnalizat la o intersecție aglomerată și a tăiat-o intrând pe Burgring. Privea când drumul, când oglinda, concentrat asupra traficului.

– Te cred, a spus el.

Ben nu a răspuns. A luat un al cincilea glonț din cutie și l-a introdus în magazie.

Niciunul dintre ei nu a văzut camionul albastru-închis decât abia atunci când aproape intrase în ei. Era un vehicul de securitate, masiv, blindat și fără număr. Când Mercedesul lui Kinski a traversat strada, camionul a trecut în viteză pe roșu și s-a apropiat accelerând. Claxoanele au urlat. Kinski l-a văzut la jumătate de secundă după Ben. A apăsat pe frână o secundă prea târziu.

Camionul a prins Mercedesul din lateral, la optzeci de kilometri la oră și, l-a tăiat în două.

42

Slovenia

Din locul unde căzuse în zăpadă, Clara putea vedea cele două elicoptere negre stând unul lângă altul pe câmpul aflat de cealaltă parte a clădirilor mănăstirii. Mai mulți oameni coborau din ele și înaintau cu pași mari și iuți printre clădiri. Purtau un fel de salopete albe și cărau niște chestii mici și negre. A rămas cu gura căscată.

Acele chestii mici și negre erau arme precum cea pe care bărbatul care stătea în picioare lângă ea o ținea ațintită înspre capul ei.

Bărbatul a prins-o de păr și a ridicat-o în picioare, iar ea a țipat de durere și de frică. El i-a astupat gura cu mâna.

O formă mare și neagră a apărut în mare viteză după colț. Ochii lui Max erau vigilenți și tot corpul i s-a încordat brusc când l-a văzut pe bărbatul care o înșfăcase pe Clara. A mârâit, a pornit către el și l-a atacat. I-a prins mâna și l-a tras de lângă fată, trântindu-l la pământ și scuturându-l ca pe o păpușă de cârpă. Clara țipa. Încă doi oameni au apărut de sub o arcadă. Și-au îndreptat armele către Max și au tras. Câinele a urlat de durere și s-a târât, umplând zăpada de sânge.

Leigh a văzut tot de la distanță și a luat-o la goană prin zăpadă spre mănăstire. Siluetele care alergau au sărit peste ziduri și au intrat în curtea mănăstirii, încercuind clădirile, deschizând ușile cu piciorul și

armându-și armele. Peste zgomotul elicopterelor s-a auzit un sunet nou. Călugărițele se opriseră din cântat și acum țipetele lor de groază și panică erau cele care se auzeau venind dinspre ferestrele boltite ale capelei. Acest sunet nou a fost redus la tăcere de țăcănitul focurilor de armă cu amortizor.

Unul dintre bărbați a prins-o pe Clara sub braț și a luat-o cu el, îndreptându-se spre elicoptere, neținând cont de zvârcolirea și țipetele ei. Inima lui Leigh bătea cu putere. În timp ce privea, una dintre măicuțe a ieșit alergând din capelă cu fața schimonosită de groază. A reușit să ajungă până în mijlocul curții când a fost secerată de o rafală de armă. S-a prăbușit cu fața la pământ și veșmintele negre cu alb au fost pătate de roșu. Au prins-o de glezne și i-au târât corpul până la capelă lăsând o urmă groasă de sânge pe zăpadă. Prin ușa deschisă a capelei, Leigh i-a putut vedea pe oamenii aceia aruncând corpurile moarte ale călugărițelor într-o grămadă sângeroasă și diformă în fața altarului.

Ar fi făcut orice ca să o ajute pe Clara, dar nu putea decât să alerge în partea opusă. A pornit în fugă spre casa de țară. Nimeni nu o văzuse. A trântit ușa de perete și a năvălit înăuntru. Tremura cu violență din tot trupul.

Pușca de pe suportul de lemn. S-a uitat la ea pentru o secundă, apoi a luat-o. Mâinile îi tremurau în timp ce cotrobăia prin sertar după niște cartușe. A luat un pumn și le-a vârât în buzunarul de la vestă, a desfăcut arma așa cum îi arătase Ben și a introdus un cartuș pe fiecare țeavă.

A dat buzna pe ușă afară.

Fugi cât te țin picioarele, Leigh.

A trecut în viteză prin pasajul care ducea către fermă. A scăpat un țipăt când un bărbat i-a ieșit în față îndreptând un pistol către capul ei.

Avea o față dură și ochii lui au privit serios către cele două țevi ale puștii ei.

– Aruncă arma, a avertizat-o el, ridicând-o pe a lui.

Leigh nu a avut timp să gândească. Și-a prins degetele în jurul celor două trăgace și a descărcat ambele țevi chiar în fața tipului. Pușca a avut un recul puternic, făcând-o să se dezechilibreze.

Impactul pe care l-a avut arma de la o distanță atât de mică a fost devastator. Trăsăturile tipului s-au dezintegrat și peretele din spatele lui s-a umplut de sânge. Ea a simțit gustul lui sărat pe buze. A scuipat și a fugit din nou, sărind peste cadavrul tipului și ieșind din mănăstire. Împleticindu-se prin zăpadă, și-a încărcat pușca în mare grabă așa cum îi arătase Ben.

Un alt om a văzut-o și a pornit după ea. Ea a ajuns la zidul de jos care împrejmuia mănăstirea și a sărit peste el, încercând să ajungă la adăpostul copacilor.

El primise ordine să nu o omoare decât dacă va fi necesar. A tras un foc de avertizare în zăpada de la picioarele ei. Trecând de omul de zăpadă pe care-l făcuse cu Ben în ziua precedentă, ea s-a întors și a descărcat una din țevile puștii. Sunetul ei a umplut valea.

El a simțit mușcătura alicelor în coapsă, și-a pus mâna pe ea și a văzut sânge pe degete. S-a enervat, și-a ridicat arma cu intenția ca de data asta să o doboare. La dracu' cu ordinele. Văzuse ce-i făcuse târfa lui Hans.

Ea a alergat în zigzag în raza lui de tragere, simulând că o ia ba spre stânga, ba spre dreapta, pentru a-l deruta. El a apăsat pe trăgaci. Împușcătura a spulberat zăpada și a scobit scoarța unui copac din stânga ei. Magazia puștii lui era goală. Și-a aruncat arma pe umăr și a scos cuțitul de luptă din teaca de la centură.

Crengile copacilor i-au zgâriat îmbrăcămintea și au lovit-o peste față, prin pădurea deasă. Pușca era lungă și a prins una din crengi, rupându-i priza. S-a întors după ea, dar l-a văzut apropiindu-se. A gâfâit, neștiind ce să facă. Unde putea să fugă? Povârnișul abrupt care ducea către râu era ceva mai înainte. Intrase singură în capcană.

Bărbatul a văzut pușca scăpată și a ridicat-o. Mai era un cocoș tras. O țeavă fusese descărcată, dar cealaltă era pregătită. A zâmbit. Ea era la mai puțin de douăzeci de metri distanță și vesta matlasată colorată destul de țipător era o țintă ușoară prin verdele pădurii.

A țintit și a tras.

Pușca a reculat în umărul lui cu un bum care a răsunat în ecouri repetate. Arma cu două țevi s-a smucit în sus odată cu reculul și prin fumul ei a văzut-o căzând la pământ.

Ea s-a clătinat și a căzut pe un genunchi. S-a apucat de crengile unui copac tânăr, încercând să stea dreaptă, apoi a căzut cu fața în jos în desiș și s-a rostogolit pe povârniș în jos, prăbușindu-se într-un trosnet de crengi rupte.

Bărbatul a mers calm până la marginea râpei înțesate de copaci. Era mult până jos. Se auzea sunetul

râului din vale. A privit în jos la picioarele lui, acolo unde ea căzuse, și a observat zăpada pătată cu roșu.

Și-a întins gâtul și a văzut-o jos, departe. Zăcea aproape de apă, printre trestiile acoperite de zăpadă, cu o mână întinsă în lateral și părul negru acoperindu-i fața. Avea sânge pe buze și pe gâtul gol, până în jos, de-a lungul vestei. Ochii îi erau deschiși și rămăseseră privind țintă către cer.

A privit-o timp de zece secunde, cincisprezece, douăzeci. Nu se mișca. Nu respira. Nicio sclipire în ochii ei. A desfăcut un buzunar și a luat un mic aparat foto digital Samsung. L-a pornit și a făcut zoom pe trupul întins pe jos, până când a intrat în cadru. A făcut trei fotografii și apoi și-a pus camera înapoi în buzunar.

Ceva i-a sclipit precum aurul în colțul ochiului. A întins mâna și a smuls micul medalion de aur care rămăsese agățat pe o ramură. L-a ținut în palmă. Era mânjit de sânge.

Mănăstirea ardea și țipetele fuseseră reduse la tăcere. Primul elicopter deja se ridica, cu elicele învârtindu-se prin fumul negru.

S-a răsucit și a pornit înapoi.

43

Viena

Resturi ale mașinii au fost împrăștiate prin intersecția aglomerată după ce imensul camion a izbit cu

forță Mercedesul rupându-l în două. Automobilele din intersecție au frânat prelung și s-au ciocnit în lanț. Partea din spate și cea din față a mașinii lui Kinski s-au răsucit în direcții opuse. Partea din spate s-a întors și s-a rostogolit până când a rămas nemișcată cu susul în jos, în timp ce cea din față s-a dat peste cap izbindu-se de trotuar într-o jerbă de scântei.

Strada era plină de geamuri sparte și lichid de răcire. Claxoanele urlau din toate părțile. Se auzeau țipete și strigăte dinspre mulțimea de gură-cască ce se stânseseră pe bulevard. Peste tot erau mașini oprite în poziții ciudate. Intersecția se transformase brusc dintr-un peisaj de stradă cotidian, într-o mare sălbatică și haotică de vehicule și oameni îngroziți apucând-o care-ncotro. O ploaie rece a început să cadă și în câteva secunde s-a transformat în grindină.

Ben și-a scuturat bucățile de geam securizat spart din păr. Mercedesul era acum doar o grămadă de metal contorsionat și răsucit, plastic îndoit și geamuri sparte. În spatele scaunelor din față, acolo unde ar fi trebuit să fie restul mașinii, nu se mai afla nimic. Urechile îi țiuiau din cauza impactului și era dezorientat. Una dintre cutiile de muniție era deschisă și peste tot prin mașină se rostogoleau cartușe de pistol. A simțit mirosul a ceva care ardea. Ușa de lângă el atârna, desprinsă din balamale.

În stânga sa, Kinski gemea de durere, semiconștient și cu sânge pe față. Ben a auzit țipetele și haosul de afară, din stradă. Grindina cădea pe plafonul Mercedesului.

S-a răsucit în scaun amețit. Camionul de securitate blindat se oprise la vreo cincizeci de metri de mașina distrusă și acum ușile din spate au fost deschise violent.

Cinci oameni au țâșnit afară. Purtau veste antiglonț și aveau mitraliere de asalt Heckler & Koch. Arme militare, automate, cu magazii de capacitate mare, pline cu muniție de mare viteză, care ar fi putut trece prin oțel sau cărămidă. Aveau fețele ascunse sub măști negre de hochei. Au înaintat hotărâți prin bătaia grindinei, cu mitralierele bine proptite în umăr și țevile îndreptate spre Mercedes. A urmat apoi zgomotul asurzitor al focurilor de armă de mare putere. Gloanțele au trecut prin ușa mașinii și au pătruns în bord, la câțiva centimetri de Ben, făcând să sară scântei din circuitele electrice aflate în interior.

Ca prin ceață, Ben s-a uitat în jos la mâna care era încă strânsă în jurul magaziei pe jumătate încărcată a pistolului. Lucrurile păreau să se deruleze cu încetinitorul. I-a văzut pe tipii cu arme apropiindu-se, dar simțurile nu-i reacționau.

Concentrează-te. A împins magazia în mânerul .45-ului și l-a armat. Când primul glonț intrase în poziția de tragere, deja își găsise prima țintă. Tipul s-a dezechilibrat, făcând un pas înapoi, dar a rămas în picioare, și-a pus arma pe umăr și a continuat să înainteze. Aveau veste antiglonț.

Audi Quattro-ul negru a înaintat cu greu prin haosul de mașini, dându-le la o parte din cale. Trei bărbați au ieșit lăsându-se pe vine pentru a se adăposti și scoțându-și pistoalele. Polițiștii lui Kinski. S-au ascuns

în spatele portierelor deschise și au tras asupra tipilor mascați, cu mitraliere. Focurile de pistol erau mici jucării pe lângă bubuitul teribil al mitralierelor de armată. Un foc automat a lovit Audiul. Gloanțele supersonice de mitralieră au pătruns fără efort prin metal și unul dintre oamenii lui Kinski a fost aruncat pe spate, cu pieptul despicat și arma zăngănind de asfalt. Oamenii au luat-o la fugă țipând, panica răspândindu-se pe trotuare. În depărtare s-au auzit sirene.

Vederea lui Ben era prea confuză pentru a surprinde bine imaginile din bătaia pistolului său. S-a bazat pe instinct. De data asta a lovit mai sus de armură și unul dintre oamenii cu mitralieră s-a prăbușit, ținându-se cu mâna de gât și alunecând pe strada înghețată. Un glonț de mitralieră a trecut prin cadrul geamului Mercedesului și Ben a simțit puternica lui undă de șoc zburlindu-i părul. A tras la nimereală încă două focuri. Alte câteva focuri de suport au venit dinspre Audi. Cei patru oameni cu mitraliere care mai rămăseseră s-au retras. Sirenele erau foarte aproape acum, croindu-și drum prin dezordinea și țipetele oamenilor.

Kinski și-a revenit crispat de durere, ținându-se cu mâna de picior. Ben a deschis cu piciorul ușa Mercedesului și s-a rostogolit din mașină, pe stradă. Și-a apucat rucsacul și s-a pus în mișcare. A văzut cum tipii cu mitraliere se retrăgeau. Nu se așteptaseră la o rezistență atât de puternică: oamenii lui Kinski fuseseră o surpriză.

Dincolo de marea de mașini abandonate se vedeau luminile girofarurilor poliției.

Cei patru tipi au luat-o la fugă. Unul dintre polițiștii lui Kinski s-a aplecat peste capota ciuruită de gloanțe a Audiului și a dat drumul la trei gloanțe de 9 milimetri, unul după altul. Unul dintre tipi s-a clătinat și s-a prăbușit cu fața pe asfaltul ud, scăpând din mână mitraliera.

Ceilalți trei au luat-o pe trotuar și au dispărut pe o stradă îngustă laterală. Unul dintre oamenii lui Kinski și-a ridicat insigna de poliție când polițiști înarmați au țâșnit afară din mai multe mașini deodată în țipătul tânguitor al sirenelor și au trecut repede printre mașini cu armele pregătite.

Ben s-a uitat înapoi la Kinski. Fața polițistului era albă și schimonosită de durere.

– Piciorul e făcut praf, a gemut el. Fugi! Du-te după ei!

Ben știa că nu putea să fie găsit împreună cu Kinski. S-ar fi ivit prea multe întrebări și complicații care nu ar fi fost bune pentru niciunul dintre ei. A făcut spre imensul german un scurt semn de aprobare din cap, care spunea: *Până data viitoare*. Apoi a plecat în fugă, prin spatele mașinilor abandonate, îndepărtându-se de Mercedesul distrus.

Polițiștii nu l-au văzut. A ajuns pe trotuar, s-a clătinat puțin încă amețit din cauza impactului și a intrat pe aleea unde îi văzuse pe cei trei tipi dispărând cu câteva secunde mai înainte.

44

Ben a pornit în fugă pe strada laterală, lăsând în urmă sunetul sirenelor și tot dezastrul. Grindina se transformase în lapoviță. A sărit peste o băltoacă înghețată, dar a aterizat pe marginea ei și aproape că a căzut. Încă îi mai bubuia capul din cauza impactului camionului și respirația îi răsuna enervant în urechi.

A mers bălăbănindu-se până la un colț și a văzut o alee pavată în stânga sa, îngustă și șerpuitoare, intrând adânc înspre străzile mărginașe ale orașului. A văzut trei siluete negre alergând la vreo patruzeci – cincizeci de metri în față, zgomotul pașilor lor provocând ecou pe pereții clădirilor de pe fiecare parte a străzii.

Alergau spre un Volvo maro și încăpător, care îi aștepta. Luminile frânelor răzbăteau prin zăpadă. Motorul a fost turat și Ben a pornit după ei. Tipii s-au îngrămădit înăuntru, ușile s-au închis și mașina a demarat și a ieșit din câmpul lui vizual.

Ben a rămas în picioare în mijlocul străzii ude. Inima îi bătea și pistolul îi atârna mort într-o parte, în timp ce asculta zgomotul motorului mașinii care se îndepărta. Dar apoi a urmat un scârțâit de cauciuc și motorul s-a auzit din ce în ce mai tare. Mașina făcuse o întoarcere în formă de U, venind acum spre el.

A trecut de colț și a accelerat puternic pe alee, înaintând în direcția lui. A putut vedea fețele oamenilor din spatele parbrizului lovit de ploaie. Erau patru sau cinci inși înăuntru. A ridicat Para – Ordnance-ul și a atras în geam.

Glonțul a lovit parbrizul, lăsând o rețea de crăpături în el. Automobilul continua să înainteze și mai rapid, încercând să intre în el. Și-a ridicat din nou pistolul către țintă.

Arma era însă goală. Avusese timp să încarce doar cinci gloanțe în magazie și le folosise pe toate. Pistolul era blocat și muniția rămăsese în Mercedes. Două sute patruzeci și cinci de gloanțe, de ajuns să țină piept unei mici armate, iar acum nu putea avea nici măcar unul.

Autovehiculul înainta către el și a văzut fețele rânjite din spatele geamului crăpat. S-a întors și a luat-o la fugă. A auzit huruitul motorului în spatele lui pe aleea îngustă, acoperindu-i zgomotul pașilor, în timp ce pe jumătate alerga, pe jumătate se împleticea pe pavajul care lucea alunecos.

Nu o să reușească. Izbitura din mașină îi luase toată energia și simțea cum puterile îl părăsesc. Apoi a văzut încă o alee pe stânga. Șerpuia în jos în spațiul îngust delimitat de ziduri vechi și case neregulate, cu intrarea blocată de trei piloni vechi de fier. Abia dacă puteai trece cu o motocicletă mai mare printre ei, nici vorbă de o mașină.

Ben a trecut în viteză printre ei și a auzit în spate Volvoul oprindu-se în scrâșnet de roți. S-a repezit pe pasajul abrupt în jos, panta înclinată în jos sporindu-i și mai mult viteza. Ușile Volvoului s-au deschis, apoi s-au auzit o împușcătură și un glonț lovindu-se de un zid.

Ben a continuat să fugă. Pasajul cotea la dreapta, scoțându-l din câmpul vizual al urmăritorilor. Le putea

auzi pașii coborând în fugă panta, în jos. A trecut de marginea unui zid prăbușit și brusc pasajul s-a deschis într-o mică piață. În mijloc se afla o cișmea veche.

S-a sprijinit de ea trăgându-și răsuflarea și vârându-și pistolul la centură. A privit în jur. Din mica piață pornea o întreagă încrengătură de străzi înguste în toate direcțiile. Erau șase drumuri pe care putea să o apuce. A tras repede cu ochiul în urmă și a ales una la întâmplare. Era și mai abruptă. A alergat cât a putut de repede și de ușor în același timp, astfel încât să nu i se audă pașii. Nu îl urmărea nimeni. Probabil că aleseseră alt drum, dar tot trebuia să se grăbească. Se puteau împărți; știau orașul mai bine decât el și în plus era și neînarmat.

În fața lui, străduța se deschidea în ceva ce părea a fi o arteră mai mare. Treizeci de metri, douăzeci. În timp ce se apropia de capăt, s-a mai uitat o dată peste umăr să vadă dacă îl urmăreau. Nu a putut vedea...

A auzit scrâșnet de frâne, dar nu s-a putut opri la timp. Nimerise chiar în fața unui Peugeot roșu.

45

Mașina l-a lovit în plin. A zburat peste capotă, s-a izbit cu capul de parbriz și a căzut la pământ.

Ușa șoferului s-a deschis brusc și o femeie tânără a ieșit cu o privire îngrozită întipărită pe chip. S-a repezit în fugă până la locul unde Ben se ridica încet

de jos. A vorbit repezit în germană, cerându-și întruna iertare.

Ben s-a clătinat pe picioare și s-a sprijinit de lateralul mașinii. Capul îi vâjâia cumplit. A încercat să-și focalizeze privirea spre străduța de unde venise. Puteau ajunge acolo în orice moment.

– E OK, a mormăit el. Nu a fost vina ta.

– Sunteți american? a spus ea în engleză, cu ochii măriți de uimire.

– Britanic.

A încercat să-și adune gândurile. M-au tâlhărit, a spus el arătând în direcția din care venise.

Ea a privit încurcată.

– Mi-au luat banii, a explicat el.

Ea a dat din cap.

– Nemernicii. O să chem poliția, a spus ea, luându-și telefonul. Urcați în mașină. *Setzen sie hier*. Trebuie să vă odihniți.

– *Nein.* Nu. *Keine Polizei*. Nu e nevoie de poliție. Doar scoate-mă de aici, te rog. Repede. Și-a luat de pe jos rucsacul și a urcat în față. Pe străduță nu era nimeni încă, dar probabil că nu erau prea departe.

– Atunci trebuie să vă duc la *Arzt* – la doctor. La spital. Sunteți rănit. S-a uitat îngrijorată la capul lui care sângera, mușcându-și buza în timp ce pornea mașina. Îmi pare atât de rău. Nu am mai făcut nimic de genul acesta până acum. Eu...

– Nu e vina ta, a repetat el. Uite, nu am nevoie de doctor. O să fiu în regulă. Trebuie doar să mă

odihnesc puțin undeva. Dacă mă poți duce la un hotel ieftin, o să fie bine.

L-a privit uimită, apoi a dat din cap fără convingere.

– Cum doriți, a spus ea.

A ieșit în strada principală și a intrat în trafic. Ben s-a chinuit să se răsucească în scaun. Nu era niciun semn cum că i-ar urmări cineva. Spera că detectivul era OK. Ea a condus în liniște, părând a nu-și găsi locul, apoi a scuturat din cap:

– Uite, apartamentul meu e la doar jumătate de kilometru de aici. Am ceva ce pot să-ți pun pe rană și te poți odihni acolo. Te rog, e cel mai mic lucru pe care pot să-l fac.

Lui Ben îi zvâcnea capul. Poate că nu era o idee rea. Să intre împleticindu-se cu capul plin de sânge într-un hotel ar fi generat prea multe întrebări.

– Bine.

– Mă numesc Ingrid, a spus ea. Ingrid Becker.

– Ben, a răspuns el. Ah, capul!

Telefonul lui Ingrid a sunat.

– *Ja?* Bună, Leonie. Da... Nu pot vorbi acum, sunt cu un prieten... poate ne vedem mai târziu, OK? *Tchüssi*. Și-a închis telefonul. Scuze, a zâmbit ea. Era vărul meu. Am ajuns.

A apăsat pe semnalizare și a întors Peugeot-ul către o parcare aflată la subsol.

Ingrid l-a ajutat pe Ben să urce în lift și a apăsat butonul pentru etajul al doilea. El s-a rezemat de perete și a privit-o. Avea vreo douăzeci și cinci de ani. Părul ei era scurt și negru, cu câteva reflexe roșietice.

Era îmbrăcată în blugi și ghete de armată, cu o haină de piele de oaie pusă peste cămașă, dar cu toate acestea reușea să fie surprinzător de atractivă.

Ușa liftului s-a deschis și ea i-a ridicat cu grijă brațul pentru a-l duce până la ușă.

– Ești OK?

– O să fie în regulă.

Apartamentul lui Ingrid era mic, dar confortabil. L-a condus până la canapeaua din camera de zi. Era cald înăuntru și el și-a scos jacheta și a lăsat-o pe un braț al canapelei. S-a așezat jos și apoi s-a lăsat pe spate în timp ce ea a intrat repede în baie ca să ia vată și dezinfectant.

– O să te usture puțin, a spus ea. S-a aplecat asupra lui și i-a tamponat julitura de la cap cu o bucată de vată înmuiată.

– Au!

– Îmi pare rău, mă simt atât de vinovată pentru chestia asta. Pot să-ți aduc ceva de băut?

Ben și-a scos plosca.

– Poți să iei și tu puțin, a spus el. Cred că ai nevoie mai mult decât mine.

Ingrid a luat două pahare și s-a așezat lângă el pe canapea. El a turnat ce mai rămăsese din scotch în pahare și s-a uitat la ea. Avea un zâmbet plăcut și niște ochi negri și blânzi. A putut vedea și un licăr de tristețe în ei.

– Noroc.

– *Prost*.

Au ciocnit și au băut.

– E bun, a spus ea. Îți place Schnapps? Am o sticlă.

– Ar fi foarte bun. Capul i se învârtea mai puțin acum și începea să se simtă mai calm. Nu se punea problema unei comoții cerebrale, ci a oboselii. O simțea venind în valuri.

– Vrei un calmant?

– Mai bine Schnapps, a spus el deja sfârșit, și ea a râs.

– Sunt atât de bucuroasă că ești OK, Ben. Mi-a fost teamă că te-am omorât sau că te-am rănit grav.

Ben a golit paharul de scotch și a desfăcut sticla de Schnapps. Ea i-a turnat lichior în pahar și el l-a băut. Era de două ori mai tare decât whisky-ul.

– Nu-ți face griji, a spus el. Nu sunt atât de ușor de omorât.

– Fumezi? a întrebat ea și a scos un pachet mototolit de Gauloises fără filtru din buzunar.

Ben a luat una și și-a căutat bricheta Zippo. Degetele ei lungi i-au prins mâinile în timp ce el i-a aprins țigara. Și-a aprins și el țigara și s-a lăsat pe spate pe canapea și a închis ochii.

– Ești o specie rară, a spus ea privindu-l și scoțând un nor de fum.

– În ce sens?

Ea a scuturat țigara și a arătat către paharul de Schnapps din mâna lui.

– Nu cunosc niciun bărbat care să mai fumeze țigări bune și să bea băutură bună, a zâmbit ea. Sunt toți atât de preocupați de sănătatea lor. Niște mămăligi!

– Bunica mea irlandeză a fumat mai bine de un milion de țigări cât a trăit, a spus el.

– Un milion!?

– Șaizeci pe zi, de la cincisprezece ani până când a murit. Fă tu calculele.

– *Mein Gott*. De ce a murit?

– S-a îmbătat de ziua ei de naștere la nouăzeci și cinci de ani, a căzut pe scări și și-a rupt gâtul. Ben a zâmbit aducându-și aminte de bătrână. A murit fericită și nu a durut-o niciodată nimic.

– Asta e! O să mă apuc să beau și să fumez mai mult, a spus Ingrid. Și-a pus o mână caldă pe genunchiul lui și a ținut-o acolo mai mult decât trebuia. Hei, îți place muzica? A sărit în picioare și s-a îndreptat către un hi-fi de pe un dulap.

– Nu ai Bartók, nu?

Ea a râs.

– Nici pomeneală. Muzică să-ți rozi unghiile. Prea intensă pentru mine.

– Îmi place muzica intensă.

– Ești o persoană interesantă, a spus ea. Îmi place jazz-ul. Ce zici de niște jazz?

– Ce zici de Don Cherry sau Ornette Coleman?

– Chiar îți place muzica intensă, a spus ea. Și-a trecut degetele de-a lungul suportului de CD-uri și a ales unul. Am *Bitches Brew*[1]. Miles.

– Miles e bun, a spus el.

---

[1] Album din 1970 al compozitorului de jazz Miles Davis. Titlul se bazează pe un joc de cuvinte în care autorul înlocuiește *witch's brew* („băutura vrăjitoarei") cu *bitch's brew* („băutura curvei"), din dorința de a sugera tipul de femeie malefică și uneltirile ei (n. tr.).

Au stat o vreme ascultând muzica, bându-și Schnapps-urile și vorbind. L-a întrebat ce face în Viena și el i-a spus că e jurnalist și că lucrează pe cont propriu. L-a făcut să se gândească la Oliver.

Ochii îi ardeau cuprinși de oboseală și a dat aprobator din cap de mai multe ori. Sperase că jazz fusion-ul lui Miles Davis l-ar putea ajuta să stea treaz, dar nu funcționa.

– Pari extenuat, a spus Ingrid, arătându-se îngrijorată. Poate că ar trebui să dormi puțin.

– Poate, a mormăit el.

– Întinde-te aici pe canapea, a spus ea cu un zâmbet.

Era prea obosit ca să refuze.

Ea a oprit muzica, i-a pus o pernă sub cap și a adus o pătură din dormitor să-l acopere, iar el s-a lăsat în voia somnului. S-a trezit ca și cum ar fi ațipit câteva secunde. Ea stătea pe marginea canapelei privindu-l cu o expresie calmă. S-a sprijinit în cot, clipind.

– Cât timp am dormit?

– Doar vreo oră. Mie mi-e foame, a spus ea ridicându-se. Ție?

El s-a întins, s-a ridicat în picioare și a mers după ea în bucătăria mică și curată.

– N-ar trebui să mai stau mult aici, a spus el, nu vreau să te deranjez.

– Nu, nicidecum, nu e niciun deranj. Sunt încântată să am companie. Și oricum, mă folosesc de tine.

– De mine?

– Ca să-mi exersez engleza, a râs ea ușor.

– Am dormit mai tot timpul și engleza ta e bună.

– Îți place Wurst[1]? a întrebat ea deschizând frigiderul. Și am și niște pui fript rece.

A luat două farfurii și i-a dat câteva bucăți de pui cu cârnat feliat, pâine și salată. Au stat pe două scaune înalte la masa de gătit din bucătărie și ea i-a turnat un pahar de apă minerală. În timp ce mânca a simțit cum își recapătă puterile.

– Nu te-am întrebat cu ce te ocupi, a spus el.

Ea a făcut o față amărâtă.

– Lucrez pentru o companie mare ca secretară personală.

– Nu-ți place?

– Nu, îmi displace profund, a spus ea accentuând cuvintele. Mi-aș dori să pot pleca.

– Sună destul de rău. Ce te pun să faci?

– Nici nu-ți închipui, a răspuns ea și zâmbetul i-a dispărut de pe față.

– Poate ar trebui să te gândești să-ți schimbi jobul.

– Nu e chiar atât de ușor, a spus ea și ochii li s-au întâlnit pentru o secundă. Îl plăcea. Cu greu își mai aducea aminte când își petrecuse ultima dată vremea cu un om pe care să-l placă cu adevărat. Și-a mutat privirea în altă parte.

– Îmi pare rău că ai probleme, a spus el.

Ea a ridicat din umeri.

– Toată lumea are probleme, a răspuns Ingrid și apoi s-a oprit. Hei, n-ar fi mai bine să mai bem un Schnapps?

– De ce nu?

---

[1] Cârnat (n. tr.).

Ea i-a zâmbit, s-a dat jos de pe scaun și s-a dus să ia sticla din cealaltă cameră. S-a întors după câteva clipe cu câte un pahar pentru fiecare.

– Unul pentru drum, atunci, a spus el, luând paharul din mâna ei.

Ea a privit cum și-a dus paharul la buze și a sorbit de mai multe ori. *Băutura curvei*, și-a zis Ingrid.

Ben s-a uitat la ceas. Avea multe de făcut, iar durerea de cap i se mai diminuase.

– Ar trebui să plec, a spus el. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, Ingrid. Ai grijă de tine, bine?

– Și mi-e mi-a făcut plăcere, Ben. Se ura în sinea ei. Atât de tare că ar fi vrut să țipe.

– Renunță la slujba aia, dacă te face atât de nefericită, a sfătuit-o el. Găsește ceva care să-ți placă.

– Aș vrea să pot.

– Nu-ți face prea multe griji, Ingrid. Tu ești dintre cei buni, nu uita. A atins-o pe brat cu afecțiune.

Ea i-a respins mâna, evitându-i privirea.

– Ce este? a întrebat el, căutându-i privirea.

– Nu e așa cum crezi tu.

– Ce vrei să spui?

De ce nu-și ascultase intuiția și nu-l lăsase să plece? Nu era asemenea celorlalți. Ar fi vrut să dea înapoi ultimele câteva secunde și să-i spună să fugă cât îl țineau picioarele.

Dar deja era prea târziu pentru asta. Îi dăduse șase picături de drog și în câteva clipe aveau să-și facă efectul. Era insipid și inodor și el nu avea nicio idee

despre ce se întâmpla. A zâmbit, dar ochii începuseră să privească în gol.

Ea știa ce aveau să-i facă. Îi semnase condamnarea la moarte.

Ben a alunecat de pe scaun. O senzație ciudată i se răspândea în tot corpul și abia dacă a avut timp să o înregistreze sau să i se opună. Genunchii i s-au clătinat sub apăsarea propriei greutăți, iar picioarele i-au zburat de sub el și a simțit cum cădea de parcă totul s-ar fi derulat cu încetinitorul. S-a izbit de podea și a rămas privind fără putere cum paharul s-a făcut țăndări lângă el.

Vederea a început să i se întunece. S-a uitat în sus către ea. Vorbea la telefon. Când a vorbit, vocea ei a sunat adânc, bubuindu-i în ureche de undeva de departe.

– Acum puteți veni să-l luați, a spus Eve, uitându-se în jos către el. Își pierdea cunoștința. Capul i-a căzut pe podea.

A îngenuncheat lângă el și l-a mângâiat pe păr.

– Îmi pare foarte rău, *Liebchen*.

Patru minute mai târziu, au venit după el. Au dat buzna în apartamentul ei, l-au ridicat de pe podea și l-au cărat până la duba care îi aștepta afară.

46

Ben și-a recăpătat treptat cunoștința. Mai întâi a perceput foarte vag vibrația pulsului răzbătându-i prin

craniu, pe când stătea cu capul odihnindu-i-se pe suprafața dură de metal a arcului roții. Avea vederea încețoșată și se simțea rău. Deodată, și-a dat seama că îi era extrem de frig. Trupul îi era scuturat de frisoane și dinții îi clănțăneau.

Era întins pe podeaua unui camion care trepida. Pereții subțiri din jurul lui intrau în rezonanță cu motorul și cutia de viteze. A gemut și s-a mișcat, încercând să se ridice. Capul încă îi vâjâia.

Fragmente de imagini i-au revenit în minte. Și-a adus aminte de apartamentul lui Ingrid și că fusese lovit de o mașină, iar înainte de asta alergasem fiind urmărit pe niște străzi. Kinski fusese rănit.

Își amintea acum: fusese drogat.

S-a prins de unul din suporturile de consolidare dinăuntrul cutiei de metal în care se afla și s-a sprijinit de el pentru a se ridica în picioare. Camionul se clătina și se zguduia și era greu să stai la verticală. Nu existau geamuri. S-a uitat la ceas. Era aproape ora șase. Probabil că mergeau de mai bine de o oră și jumătate. Oare unde îl duceau?

Huruitul și trepidațiile au mai durat cincisprezece minute și apoi drumul a devenit și mai prost și camionul a încetinit. Vehiculul a cotit violent și el s-a clătinat, lovindu-se când de un perete, când de altul, după care s-a oprit. A auzit zgomot de uși trântite și glasul a cel puțin trei oameni, toți vorbind într-o germană rapidă și stridentă. A simțit cum vehiculul a dat înapoi și motorul a sunat deodată în ecou reverberând ca și cum camionul ar fi fost într-un spațiu mare de metal.

Ușile s-au deschis și a fost orbit de lumină. Niște mâini puternice l-au prins de brațe și l-au tras afară din dubă. A căzut în patru labe pe cimentul rece și a privit în jur, clipind. Era înconjurat de șapte, opt, nouă oameni, toți înarmați ori cu pistoale, ori cu mitraliere Heckler & Koch. Toți păreau foști militari, cu fețe sobre, ochi reci și calmi.

Clădirea din prefabricate arăta ca un vechi hangar al unei baze aviatice, întins în toate părțile ca o vastă catedrală de aluminiu. Cimentul de jos era vopsit în verde. Singurele piese de mobilier erau un scaun cilindric și o masă de metal. Focul ardea într-o sobă cu capac frontal de sticlă și un burlan lung, metalic, care se ridica până la tavan.

În mijlocul acestui spațiu imens se afla un om înalt, îmbrăcat în negru, care își încălzea mâinile deasupra sobei. Avea păr blond, nisipiu, tăiat scurt.

Ben și-a mijit ochii pentru a se feri de lumina puternică. Îl știa de undeva pe tipul ăsta. Cine naiba era?

Unul dintre bărbații cu mitraliere s-a apropiat prea mult și Ben a întrezărit într-o fracțiune de secundă o șansă de scăpare. Și-a strâns degetele și a lovit cu cantul dur al falangelor. Bărbatul a scos un strigăt înecat și a căzut pe podea cu beregata ruptă, zvârcolindu-se cu mâna la gât. Mitraliera H & K, neagră și scurtă, a zburat în aer și Ben a prins-o. Era armată. I-a tras siguranța. Era mai rapid decât tipii ăștia și ar fi putut să-i pună la pământ pe toți înainte ca ei să reacționeze.

Poate.

Arma i-a scăpat din mână și el a căzut la pământ odată cu ea, tremurând din tot corpul cuprins de un spasm. Niște fire de plastic răsucite conectau săgeata înfiptă în carne de pistolul cu electroșocuri pe care unul dintre tipi îl ținea în mână – cel pe care Ben nu-l văzuse și care venise din spatele camionului. Curentul electric a trecut prin el, controlându-i mușchii și lăsându-l complet lipsit de ajutor.

– De-ajuns, a spus tipul înalt îmbrăcat în negru.

Șocul electric a încetat și Ben a rămas întins pe ciment, încercând să tragă aer în piept. Unul dintre paznici avea rucsacul lui și i l-a dat tipului înalt care l-a deșertat pe masa metalică, scoțând hainele de schimb ale lui Ben, trusa lui de prim ajutor și Para Ordnance-ul .45.

Dar tipul era mai interesat de dosar. L-a deschis și a răsfoit însemnările lui Oliver, dând satisfăcut din cap. Exact asta căuta. Instrucțiunile erau clare.

A mototolit toate foile, a deschis ușa sobei și le-a aruncat în foc. Ben și-a lăsat capul pe podea privind cum notele prietenului său au fost cuprinse de flăcările gălbui, apoi s-au răsucit și s-au făcut negre. De data asta au ars în întregime. Fragmente mici de cenușă au zburat pe burlan în sus.

Tipul a luat scrisoarea lui Mozart, care era făcută sul. A rupt panglica și a aruncat-o peste umăr. A desfășurat vechiul document și și-a plimbat curios ochii în sus și-n jos asupra lui, cu o expresie de batjocură întipărită pe față.

Pentru un moment, Ben a crezut că o să ardă și scrisoarea. A rulat-o însă la loc, și a băgat-o într-un tub de carton. A pus tubul în picioare și a început să examineze lucrurile de pe masă. De data asta a găsit carcasa de CD. A dat din nou din cap, a verificat dacă discul era acolo, apoi a închis-o și a vârât-o în buzunarul lateral al pantalonilor lui de luptă. A privit satisfăcut.

– Adu-l aici, i-a spus el unuia dintre bărbații înarmați.

Ben a gemut când l-au ridicat de brațe și aproape că l-au târât de-a lungul hangarului. Un lanț lung atârna de o grindă de fier din tavan, coborând până la vreo doi metri deasupra podelei de beton. Avea țeava unei puști fixată în ceafă, brațele îi erau întinse puternic în lături și a simțit mușcătura rece de metal a cătușelor la încheieturi. Două perechi de cătușe, câte una pentru fiecare încheietură. I-au ridicat brațele și au prins celălalt capăt al cătușelor de lanț, apoi s-au dat înapoi. Erau opt oameni care stăteau într-un semicerc larg în jurul lui. Țevile puștilor erau îndreptate spre el din toate direcțiile. Putea cu greu să stea drept, încercând totuși să-și susțină greutatea în picioare și nu în încheieturile mâinilor.

Tipul cel înalt s-a apropiat. Capul îi era înclinat într-o parte și pe față avea un rânjet crud. Ben știa ce avea să urmeze.

Individul s-a înfipt bine pe picioare, și-a strâns mâna dreaptă cărnoasă făcând-o pumn și a lovit cu toată puterea. Era puternic și mai făcuse asta. Lovitura a nimerit din plin. Ben și-a contractat mușchii abdominali pentru a atenua șocul, dar nu a fost de-ajuns. Lovitura

i-a tăiat respirația. Genunchii i s-au muiat și a rămas atârnând în brațele prinse de lanț.

– Mă bucur să te văd din nou, Hope. Îți mai aduci aminte de mine? *Vreau* să-ți aduci aminte.

Ben și-a recăpătat respirația și a ridicat ochii către el. Își amintea acum.

– Ce lume mică! Jack Glass. Nenorocitul de psihopat care aproape că-l omorâse acum cincisprezece ani în Brecon Beacons[1].

Mintea lui Ben se străduia din răsputeri să pună lucrurile cap la cap. De ce Glass, de ce aici, de ce asta?

Glass a rânjit și a îndepărtat o picătură de transpirație din sprânceană și a început să-și suflece mânecile.

– A trecut mult timp de când nu ne-am văzut, a spus el.

Ben l-a privit. Era mult mai mare decât în zilele selecției pentru SAS, dar volumul în plus nu era datorat grăsimii. Antebrațele îi erau groase și musculoase ca și cum ar fi lucrat cu greutăți câteva ore pe zi, ani și ani de zile. Asta nu era singura schimbare fizică pe care Ben a observat-o la el. Urechea lui dreaptă era plină de cicatrice, lobul dispăruse de tot și arăta precum ceara topită.

În timp ce îi privea fix urechea, mai multe conexiuni i-au zburat prin mintea înceţoşată. Filmul. Tipul care o răpise pe Clara.

---

[1] Lanț muntos în sudul Țării Galilor (n. tr.).

– Ce cauți aici, Hope, a râs Glass batjocoritor, ai venit să-l cauți pe fratele mort al prietenei tale? E cu siguranță mort. Crede-mă, știu ce vorbesc.

Și-a retras pumnul și apoi l-a lovit în lateral cu putere.

De data asta Ben era pregătit. Și-a contractat mușchii și mai tare și s-a răsucit puțin ca să primească lovitura în centrul abdomenului și nu în rinichi. Dar tot a durut, și-ncă rău. Durerea a izbucnit deodată, lăsându-l din nou fără respirație. A horcăit și a văzut stele verzi.

Glass a pășit înapoi, frecându-și pumnul.

– Nu trebuie să răspunzi, a spus el, nu e un interogatoriu. Știi ce înseamnă asta. A bătut cu mâna pe carcasa de CD prin țesătura buzunarului. Am tot ce voiam de la tine. Nu am nevoie de tine în viață, înțelegi?

Un gând i-a trecut prin minte lui Ben și l-a făcut să se îngrijoreze. *De ce nu-l întrebau nimic despre Leigh?*

Glass s-a aplecat peste masă și a luat un obiect opac și metalic. Era un box greu de oțel. L-a ținut în mâna stângă, și-a răsfirat degetele de la mâna dreaptă și l-a băgat pe ele. L-a prins bine în pumn, l-a privit pe Ben în ochi și a zâmbit.

– Am de gând să mă relaxez puțin cu tine, a spus el, ușor și fără grabă. Mai întâi o să te frăgezesc puțin, apoi... S-a oprit și s-a uitat rânjind în jur la ceilalți oameni. Ei bine, de ce să nu-ți arăt? A făcut semn către unul dintre paznici, cel gras și scund cu păr cărunt dat pe spate și prins într-o coadă unsuroasă. Tipul

și-a coborât MP5-ul[1], l-a atârnat de umăr și a pășit peste un sac care era pe jos și l-a deschis.

Înăuntru se afla o drujbă. Tipul cel gras a pus puțină benzină în micul carburator. A apucat capătul cablului de pornire și a tras de el. Drujba a prins viață cu un bâzâit nervos, care a produs ecou în hambar. Tipul a mărit apoi turația.

Glass a dat din cap, lăsându-l să oprească motorul drujbei. În hambar s-a lăsat din nou tăcerea și paznicul a pus drujba pe masă.

Glass s-a întors din nou către Ben.

– După cum spuneam, ăsta nu e un interogatoriu. Așa că acum urmează partea amuzantă. A rânjit și a continuat:

O să iau câte o bucățică din tine și asta o să-mi placă. Glass și-a apropiat fața de a lui Ben. Pielea lui era palidă și transpirată. Așa cum mi-a plăcut să-l omor și pe prietenul tău, Llewellyn. Da, așa e. A fost o pradă ușoară, ca și tine.

Cuvintele lui au fost ca un fier încins pentru Ben. Glass tocmai își semnase singur condamnarea la moarte.

Numai de-ar fi putut scăpa de acolo. În momentul de față, perspectivele nu păreau prea promițătoare.

S-a smucit în lanț. Era solid. Țevile puștilor erau ațintite ferm spre capul lui. Nicio șansă.

S-a uitat dincolo de Glass, la drujbă, și-a imaginat lama apropiindu-se, huruind, scrâșnind. Ar fi

[1] Model Heckler & Kock, pistol-mitralieră modelul 5 (n. tr.).

trebuit doar să-l atingă puțin și i-ar fi cauzat o rană profundă. Unde aveau să-l taie mai întâi? În mod singur nu la umăr sau la abdomen – dacă atingeau un organ vital, ar fi murit prea repede. Ei aveau chef de sport. Un picior, poate, dar nu prea sus. Lama l-ar fi tăiat din lateral, undeva sub genunchi. Îmbrăcămintea i-ar fi fost ruptă și carnea despicată de la prima atingere ușoară. Dacă mai apăsau puțin drujba, ar fi mușcat puternic din os. Ar fi trecut prin el ca prin brânză.

Mai întâi un picior, apoi celălalt. Bucățile retezate ar fi căzut din el ca fructele dintr-un copac. Ireversibil, orice s-ar fi întâmplat după aceea. Ar fi atârnat de lanț, rotindu-se dintr-o parte în alta, țipând, dând din ce-i mai rămăsese din picioare, sângele împrăștiindu-se pe ciment. Iar ei și-ar fi bătut joc de el.

Asta nu avea să i se întâmple lui. În niciun caz.

A smucit de lanț încă o dată.

Cătușele au reflectat lumina neoanelor de deasupra. Glass și-a lansat pumnul prin aer de câteva ori, teatral, gemând. S-a oprit la timp, a râs, și-a tras pumnul înapoi, urmărind expresia feței lui Ben.

Atârnând de lanț, Ben a rămas cu ochii privind la pumnul îmbrăcat în oțel și s-a resemnat la ideea loviturii brutale care avea să-i spargă nasul și să-i rupă dinții cu gât cu tot. Aveau să vină și lucruri mai rele. A început să se închidă în sine, pregătit de orice.

Dar nu puteai să fii niciodată pregătit pentru așa ceva.

47

O comandă ascuțită a oprit pumnul lui Glass exact înainte de a-l atinge. Ben a dat drumul aerului din piept și mușchii i s-au destins.

Glass și-a coborât pumnul și s-a întors, în timp ce un bărbat mic, de șaizeci și ceva de ani, a pășit de-a lungul hangarului. Ben l-a privit apropiindu-se, flancat de o parte și de alta de patru bodyguarzi cu MP5-uri. Era dichisit, cu un costum negru bine croit, o cravată sobră și un palton lung de tweed. Pantofii de piele de lac au răsunat pe ciment. Figura lui era lungă și palidă, cu nas acvilin și ochi care nu clipeau și care i-au aruncat o privire pătrunzătoare, ca a unei păsări de pradă.

– Schimbare de plan, i-a spus el scurt lui Glass. Adu-l în birou.

Accentul lui era german, iar engleza perfectă.

Glass a strigat ordinele paznicilor. Părea supărat și dezamăgit. Și-a dat jos boxul de pe mână. Doi bărbați au pășit înainte și i-au dat drumul lui Ben din cătușe. Nu avea să cadă pe jos, nu în fața lor. A stat pe picioare, dezechilibrându-se puțin, străduindu-se din greu să-și recapete concentrarea.

O armă l-a împuns în spate și l-au făcut să meargă în partea cealaltă a hambarului. Dincolo de ușa de fier din colțul cel mai îndepărtat, se afla un coridor întunecat. Glass a mers înainte și a deschis o altă ușă care dădea într-un birou sumar mobilat. Masa era goală, cu excepția unui calculator legat de două monitoare orientate în direcții diferite.

Paznicii l-au aruncat pe Ben într-un scaun circular de metal așezat în fața mesei. S-a luptat cu durerea și cu amețeala, clipind pentru a-și menține mintea limpede.

Bătrânul îmbrăcat elegant a ocolit calm masa și s-a așezat în scaunul ergonomic din fața lui. A vorbit rar și fără să ridice tonul.

– Numele meu este Werner Kroll, a spus el.

Ben știa cine este: actualul conte von Adler.

Kroll l-a cercetat pe Ben preț de un minut. Privirea îi era ascuțită și inteligentă, iar Ben nu putea decât să ghicească la ce se gândea. Fața lui uscată avea o expresie de curiozitate detașată și o strălucire în ochi care putea fi luată drept amuzament nevinovat. Le-a făcut semn gărzilor să plece cu un gest ușor, iar ei au răspuns comenzii ca niște câini bine dresați, părăsind tăcuți încăperea. Știau că nu trebuiau să ezite când Kroll le dădea un ordin.

Glass a scos carcasa de CD din buzunar și i-a dat-o contelui.

– Avea asta cu el, domnule.

Bătrânul a luat discul și l-a rotit în mână. Degetele lui erau lungi și subțiri. A deschis unitatea de CD a calculatorului de pe birou și a introdus discul. Niciunul dintre ei nu a spus nimic în timp ce CD-ul se încărca. Bătrânul s-a lăsat pe spate în scaun, gânditor, și a urmărit filmul fără niciun comentariu. Ben a văzut imaginile în derulare reflectate în lentilele ochelarilor lui. Apoi Kroll a scos CD-ul calm. L-a răsucit din nou în mâini, a privit rece către Ben și l-a rupt în două.

– Mulțumesc că mi-ai adus asta, a spus el și a aruncat bucățile pe masă.

Apoi a luat tubul de carton care conținea scrisoarea lui Mozart. A băgat un deget înăuntru și a scos hârtia făcută sul.

– Interesant, a spus el în timp ce își arunca privirea pe ea. Foarte interesant. Încep să înțeleg despre ce este vorba. Cercetările domnului Llewellyn. A oftat și a îndoit hârtia în două, apoi în patru. A ținut foaia îngălbenită între degetele lui subțiri și a rupt-o brusc în două. A continuat să o rupă până când din descoperirea lui Richard Llewellyn nu au mai rămas decât niște mici fragmente împrăștiate pe masă. A luat un coș de hârtii și le-a măturat cu mâna cu grijă, aruncându-le în el. Ben a rămas calm și nu a scos o vorbă.

Glass stătea în spatele scaunului lui Kroll, cu brațele îndoite la spate. Pe față avea un început de zâmbet ciudat. Se așteptase să-l omoare pe Ben Hope. Poate că o va face, dacă bătrânul îl va lăsa. SAS! Ar fi mâncat SAS la micul dejun!

Kroll a băgat mâna într-o servietă și a scos un dosar.

– Cred că dumneavoastră, domnilor, vă cunoașteți de multă vreme, a spus el familiar. Trebuie să fie plăcut să vă reîntâlniți după atâția ani.

De fiecare dată când îl întâlnesc încearcă să mă omoare, și-a spus Ben, și gândul aproape că l-a făcut să zâmbească.

– Nu știu despre ce vorbești, a spus el. Numele meu este...

– Paul Connors, l-a întrerupt Kroll. Da, știm ce spun hârtiile despre tine. Complimentele mele falsificatorului. Foarte convingător. Mă întreb de ce nu ai folosit numele de Harris sau Palmer de data asta.

– Te înșeli. Eu sunt jurnalist.

O dungă s-a adâncit la baza sprâncenei ridate a lui Kroll.

– Glume? Chiar trebuie? Știm exact cine ești. Nu are niciun sens să te prefaci. A ridicat bucățile de CD. Și știm precis de ce te afli aici. A deschis dosarul. Te cheamă Benedict Hope, a spus el încet. O viață interesantă. Educație privată. Ai urmat colegiul Christ Church la Oxford, unde ai studiat teologia. Și-a ridicat privirea și a înălțat sprâncenele întrebător. O alegere neobișnuită. Bineînțeles că biserica nu a fost adevărata ta vocație. Ți-ai terminat studiile după doi ani pentru a te înrola în armata britanică. Erai bun de ofițer, dat te-ai înscris ca soldat. Ți-ai dovedit calitățile și ai fost avansat rapid în grad. Ai fost selecționat pentru Regimentul 22, Special Air Service. Reputație de nonconformist, un mic răzvrătit împotriva autorității impuse, iar raporturile medicale subliniază o problemă recurentă cu alcoolul. Se pare însă că nimic din toate astea nu ți-a afectat prea mult cariera. Decorat pentru curaj în al Doilea Război din Golf, ai părăsit armata cu gradul de maior. Ben nu a zis nimic. Ochii îi erau ațintiți asupra bătrânului.

Kroll a zâmbit.

– Nu e nevoie să fii modest. Singurul motiv pentru care nu l-am lăsat pe prietenul meu de aici să se

descotorosească de tine așa cum ar fi crezut de cuviință este dosarul tău impresionant. A privit din nou către foile de pe masă. Văd aici că în ultimii ani ai fost liber-profesionist, lucrând sub titulatura de *consultant în situații de criză*. E mai curând un eufemism interesant pentru ceea ce faci, nu crezi?

Nu mai avea niciun sens să mai păstreze aparențele.

– Ce vrei? a întrebat Ben încet și clar.

– Tocmai s-a ivit o oportunitate. Am un job pentru tine.

– Ce fel de job?

– Un job pentru care ai fost pregătit.

– M-am retras.

– Haide, domnule maior, a spus Kroll. Știu totul, absolut totul, despre tine, așa că nu te mai chinui să mă minți. Pot să-ți spun până și numele clientului care te-a angajat pentru treaba din Turcia de unde te-ai întors înainte să te întâlnești cu Leigh Llewellyn. Ai însoțit-o la Langton Hall în Oxfordshire, unde mi-ai distrus echipament prețios. Mi-ai tot făcut probleme de atunci încoace. Acum, lasă-mă să-ți arăt cum procedez cu oamenii care-mi creează probleme.

– Cred că am aflat, a spus Ben.

– Fă-mi puțin pe plac, te rog.

Kroll s-a apropiat de o tastatură și a tastat cu degetele lui lungi și subțiri. Pe ecrane au apărut imagini.

– Asta a fost difuzată astăzi la știrile de pe canalul ORF2, ceva mai devreme, a spus contele.

Reportera era îmbrăcată într-un palton gros și o căciulă de blană. Ningea abundent. În spatele ei,

ruinele unei clădiri de piatră ardeau înăbușit, fumegând. În jur erau împrăștiate resturi de lemne arse și mici zone cu flăcări încă mai licăreau pe ici, pe colo. Vehicule de salvare cu girofaruri se hurducăiau pe terenul accidentat și un elicopter zbura pe deasupra.

Clădirea era atât de devastată, încât lui Ben i-a luat o clipă până să o recunoască.

Kroll a văzut groaza de pe fața lui și a zâmbit. Mâna lui scheletică a atins tastatura și volumul a crescut.

...dezastru. Se crede că incendiul în care au pierit douăzeci și cinci de călugărițe dominicane a fost declanșat de o scânteie de la un foc deschis. Tragedia a arătat că sunt necesare noi regulamente de sănătate și siguranță în rândurile...

– Ce-ai făcut cu Leigh și copilul?

Kroll a apăsat din nou pe tastatură și ecranul s-a înnegrit.

– Ajungeam și la asta. Am niște vești proaste pentru tine. Mi-e teamă că frumoasa doamnă Llewellyn nu a supraviețuit incidentului.

În spatele lui, Glass și-a înăbușit un zâmbet.

– Aș fi preferat să o am în viață, a continuat Kroll. Așteptam să o întâlnesc în carne și oase, dar, din păcate pentru ea, se pare că cineva a învățat-o cum să folosească o armă de foc. Mă întreb cine ar fi putut fi acea persoană. A zâmbit. A deschis focul asupra oamenilor mei obligându-i să o omoare.

Degete de gheață s-au înfipt în spinarea lui Ben.

– Ești un mincinos.

Kroll s-a întins după servietă și a pus ceva pe masă. Obiectul a zăngănit surd pe suprafața de lemn.

– Îl recunoști?

Era un medalion de aur. Fără luciu, murdar și acoperit de puncte roșietice de sânge uscat.

Umerii lui Glass s-au cutremurat de un râs înăbușit și un rânjet i s-a întins pe față. Kroll a împins medalionul peste masă.

– Uită-te mai îndeaproape.

Ben l-a ridicat și l-a răsucit în palmă. Mâinile au început să-i tremure. Pe spate erau gravate delicat literele LL.

– Deschide-l, a spus Kroll.

Ben a apăsat mica încuietoare cu degetul mare și medalionul s-a deschis. Inima îi bătea cu putere și când a văzut ce era înăuntru, orice speranță l-a părăsit și a închis ochii. Fotografiile miniaturale stăteau față în față. Pe o parte era Oliver, pe cealaltă, Richard și Margaret Llewellyn.

Ultima oară când Ben îl văzuse, atârna în jurul gâtului lui Leigh.

A închis ușor medalionul și l-a pus la loc pe masă.

A înghițit în sec. Gura îi era uscată.

– Asta nu reprezintă o dovadă.

– Foarte bine. Am vrut să te cruț de asta, dar ești încăpățânat. Kroll a mai apăsat pe o tastă și deodată Leigh a apărut pe ecran.

Zăcea întinsă într-un desiș.

Ochii ei priveau în gol, fără expresie.

Avea sânge pe față și pe piept în jos.

A rămas nemișcat un moment. Era imposibil. Dar ochii îi spuneau că e adevărat. Era evident. Era moartă. Leigh Llewellyn dispăruse precum fumul în văzduh.

Erau atâtea lucruri pe care ar fi dorit să i le spună.

A căzut moale, alunecând într-o prăpastie fără fund. S-a clătinat pe scaun.

Ochii i s-au închis dureros.

– Frumoasă chiar și moartă, a spus Kroll privind lung către ecran. Dar nu va rămâne așa multă vreme, după ce o vor găsi animalele sălbatice. Poate că deja au făcut-o.

Ben nu a putut scoate o vorbă. Apoi, de undeva din vidul dinlăuntrul lui, un val imens de furie s-a ridicat la suprafață. A deschis brusc ochii. Primul lucru pe care l-a văzut, singurul pe care-l putea vedea, era Kroll stând în fața lui cu acea expresie impasibilă întipărită pe față. Avea privirea unui om de știință care observa convulsiile de dinaintea morții ale unui animal de laborator, notând calm detaliile.

Ben a sărit la el peste masă. Lovitura care țintea gâtul bătrânului i-ar fi lipit traheea de șira spinării. Puteau să facă ce voiau cu el după aceea, dar ar fi avut plăcerea să-l vadă pe Kroll murind în chinuri timp de vreo cincisprezece secunde.

Însă Glass a fost rapid și mânerul pistolului de 9 milimetri l-a izbit puternic în cap înainte să ajungă la bătrân. Kroll s-a împins cu pantofii lui strălucitori și scaunul ergonomic s-a răsucit. Ușa a fost izbită de perete și gărzile au năvălit înăuntru. L-au înșfăcat

pe Ben și l-au aruncat înapoi în scaun. Încheieturile i-au fost prinse brutal în cătușe la spate, iar lanțul trecut prin bara de metal a scaunului.

Kroll s-a tras cu scaunul înapoi către masă și și-a aranjat cravata.

– Evident că nu se poate avea încredere în tine să te comporți într-o manieră civilizată.

Ben și-a scuturat sângele care i se prelingea în ochi.

– Ești un om mort, Kroll.

– Mă îndoiesc, a răspuns contele. Nu am terminat încă. Există un supraviețuitor al incidentului din Slovenia. A mai apăsat pe o tastă și pe ecran a apărut o altă imagine.

Umerii lui Ben au căzut moi.

Era Clara Kinski. O prinseseră.

Celula părea mică și rece. Era legată de o saltea goală, pe un pat de fier, cu încheieturile și gleznele ei mici legate de barele de fier cu bandă izolantă. Era legată la ochi și se zbătea încet, ca și cum forțele ar fi părăsit-o.

– Asta e o imagine a unei camere live, a explicat Kroll. Pot să-ți dovedesc trimițând un ordin prin e-mail chiar în momentul de față, ca să-i taie un deget în timp ce tu te uiți. Ți-ar plăcea asta?

– Nu, a spus Ben, nu mi-ar plăcea, dar știu ce *mi-ar plăcea* să văd.

Lumina ciudată și sălbatică din ochii prizonierului l-a deconcertat pentru o clipă pe Kroll, dar contele și-a ascuns reacția zâmbind.

– Nu te afli într-o poziție care nu-ți permite să fii sfidător, domnule maior, a spus el. Am de gând să-ți

fac o propunere și îți sugerez să te gândești bine. În funcție de decizia ta, copilul trăiește sau moare. Nimic mai simplu.

Ben și-a închis ochii un moment îndelungat. În mintea lui, Leigh se uita la el. Îi zâmbea. A deschis din nou ochii, controlându-și bătăile inimii și respirația.

– Ascult, a spus el încet și calm după o pauză lungă.

– Spune-mi dacă recunoști această persoană.

Clara a dispărut de pe ecran și în locul ei a apărut imaginea unui bărbat chipeș de vreo patruzeci și ceva de ani. Era îmbrăcat îngrijit, dar neoficial și fotografia părea să fi fost făcută la o întrunire de VIP-uri.

– Nu știu cine este, a rostit Ben sincer.

Kroll l-a privit cu atenție, încercând să-și dea seama dacă minte sau nu. A dat din cap.

– Ar trebui să urmărești dezbaterile politice, domnule maior. Ăsta e Philippe Aragon. Candidatul pentru vicepreședința comisiei Uniunii Europene. El este ținta ta.

– Nu sunt un asasin.

– Ba chiar asta ești. Și dorești să-ți păstrezi abilitățile căpătate în urma unui antrenament îndelungat. Nu a trecut multă vreme de când ai împușcat cu sânge rece cinci oameni în misiunea ta milostivă din Turcia. Kroll a dat din mână. Oricum, nu am spus că vreau să-l asasinezi. Vrem să-l aduci la noi. O să ne ocupăm noi de el.

– Îmi dau seama că o veți face, a spus Ben. Am văzut ce chestii bolnave face oamenilor Ordinul lui Ra al vostru.

– Ordinul lui Ra! Kroll și-a încrețit fața într-un zâmbet bolnăvicios și și-a răsucit gâtul râzând către Glass. Glass a rânjit la rândul lui.

Kroll a închis gura și zâmbetul i-a dispărut.

– A trecut mult timp de când cineva a mai folosit numele ăsta vechi și ridicol. Ordinul lui Ra face parte din istorie, tânărul meu prieten. E mai mult o amintire, la fel ca și inițiatorul său, stră-stră-străbunicul meu, Viktor Kroll.

– Observ totuși că păstrați o parte din tradiții, a spus Ben. Un glonț în cap e ceva prea modern pentru voi?

– Unii oameni nu merită decât un glonț, a spus Kroll, dar indivizilor precum Philippe Aragon le facem o primire specială.

– O execuție ritualică, de exemplu, a replicat Ben.

Kroll a dat din umeri.

– Unele tradiții merită păstrate.

– Ce aveți de gând să-i faceți? Să-i tăiați limba așa cum i-ați făcut tipului ăluia, cine o fi fost el?

Kroll nu i-a răspuns. L-a privit pe Ben pentru o clipă, încercând parcă din nou să ghicească adevărul vorbelor lui, apoi și-a etalat încă o dată zâmbetul înghețat.

– Pedeapsa trebuie să corespundă crimei, a spus el. Celor care nu-și pot ține limbile în frâu le vor fi tăiate. În cazul lui Aragon ne gândim la ceva puțin diferit. Asta se va întâmpla în fix două zile de acum înainte, după ce tu îl vei fi capturat și ni-l vei fi adus în locul stabilit de agenții mei. Kroll a întins mâna și a mai apăsat pe o tastă. Imaginea lui Aragon a fost înlocuită cu cea a unei case.

Ben și-a aruncat privirea asupra neobișnuitei clădiri. Casa avea un design radical de oțel curbat și sticlă, fiind săpată într-o parte a unui dig. Era un decor care emana liniște. Cerul era limpede, iarba era verde și în spate se vedeau niște coline.

Legat de scaun cu sângele șiroindu-i pe față, cu Leigh moartă, Ben își dorea să fie în acel peisaj liniștit mai mult decât orice pe lume. Oriunde, numai în biroul acela nu.

Degetul lui Kroll a apăsat repede pe tastă și imaginile multiple s-au derulat una după alta, imagini ale casei din diferite unghiuri, din față și de deasupra, lacuri și coline în fundal. Au apărut apoi planurile arhitectului, schițele de design și Ben le-a înregistrat în timp ce Kroll a continuat:

– Casa se află în Belgia, la șaizeci de minute de Bruxelles. Acum o oră sursele mele m-au informat că va rămâne singur acolo trei zile începând de mâine, soția și familia plecând la o nuntă în America. Aragon trebuia să meargă cu ei, dar din cauza treburilor presante, s-a răzgândit. Asta-i oferă o oportunitate unui om cu priceperea ta aflat într-o situație delicată. Este singurul motiv pentru care am decis să te las în viață. Cel puțin deocamdată. Ecranul s-a făcut negru. Kroll s-a rezemat de spătarul scaunului.

– Dacă termini misiunea cu succes, o să-i dăm drumul fetei să se întoarcă la tatăl ei și tu vei fi de asemenea liber. Poți să te întorci la munca ta de asasin liber-profesionist în numele salvării celor aflați la nevoie sau cum vrei tu să o numești pentru a justifica

ceea ce faci. Kroll a făcut din nou o pauză, unindu-și degetele lungi sub bărbie. Dacă refuzi sau dacă încerci cumva să ne tragi pe sfoară, mai întâi o s-o privești pe fată cum moare și apoi o să mori și tu. Sper că m-am făcut bine înțeles. Este singura ta șansă.

Ben nu a spus nimic.

Kroll a continuat:

– Ei bine, domnule maior Hope, știu ce fel de om ești. Știu foarte bine că dacă te lăsăm liber, stă în natura ta să încerci să te răzbuni pe noi. Cu toate astea, amintește-ți, te rog, că putem ajunge în orice clipă la fată și la tatăl ei. Și nu numai atât, dar putem pune punct foarte repede și operațiunii tale. Dacă cumva dai vreun semn că vrei să te joci cu noi, vei imediat prins și transportat în Turcia. Persoana noastră de legătură de acolo ar fi foarte interesată să pună mâna pe ucigașul celor cinci oameni.

– Nu sunt un ucigaș, a spus Ben clar. Eu salvez oameni.

– Nu zău? Tot mai consideri un schimb rezonabil să dai cinci vieți pe libertatea unui copil?

– Doi copii, a spus Ben. Erau nevinovați. Indivizii făceau parte dintr-un cerc de pedofili și nu aveau de gând să se oprească.

– Ce chemare nobilă ai, domnule maior. Poate că nu știai că erau ofițeri de poliție. Ofițeri corupți, de bună seamă, dar autorităților nu le place când un justițiar acționează de capul lui și le omoară agenții.

– Am știut asta. Un motiv în plus ca să-i omor.

Kroll a făcut un gest cu mâna lui subțire ca și cum ar fi ignorat afirmația lui Ben.

– Se poate. Dar noi nu discutăm despre etică aici. Vorbim despre tine. Detenția în Turcia nu e o experiență prea plăcută. Nu va exista niciun proces, nicio posibilitate de a te apăra. Vei petrece următoarele trei decenii sau mai bine într-un mare disconfort și dacă vei mai gusta din nou libertatea, asta se va întâmpla când vei fi un om foarte bătrân și distrus. Vreau să-ți bagi bine în cap toate astea înainte să iei o decizie, domnule maior. Viața ta e în mâinile noastre. Ești complet sub controlul nostru. Nu ai nicio opțiune în afară de o moarte lașă aici și acum, dacă refuzi să cooperezi.

– Chiar te-ai gândit la toate, nu-i așa?

Kroll a râs pe înfundate.

– Era de așteptat, până acum, după două secole de practică.

Ben și-a lăsat mușchii încordați să se relaxeze, rezemându-se de scaun.

– De ce eu? a întrebat el obosit. Sângele i s-a prelins în gură.

– E foarte simplu, a spus Kroll. Aragon are mulți bodyguarzi. Am mai încercat să punem mâna pe el înainte și a devenit foarte suspicios. E bine protejat. Avem nevoie de cineva cu experiență dovedită în arta de a acționa în secret, care poate să pătrundă neobservat în locuri bine păzite. Și-n al doilea rând, nu poți fi pus în legătura cu noi. Dacă ești prins sau ucis, ziarele vor scrie că un tip singuratic, un neofascist, a încercat să-l omoare pe marele om politic. A zâmbit. De la sine înțeles, nu e nevoie să-ți mai amintesc că, dacă ești prins,

îți vei ține gura închisă. Altfel, copilul moare și tu îți faci rost de un bilet numai dus către Turcia.

– Ar trebui să merg cu el, a spus Glass, privindu-l atent pe Ben din spatele scaunului lui Kroll, să mă asigur că nu-i vin în cap cine știe ce șmecherii.

Contele a zâmbit și a clătinat din cap.

– Nu e nevoie, a răspuns el. Cred că putem avea încredere că salvatorul oilor rătăcite se va comporta frumos. Știe ce i se va întâmpla tinerei noastre musafire, dacă nu o face. S-a lăsat pe spate, satisfăcut de sine. Era un plan perfect, o oportunitate pe care o așteptase de multă vreme. Aragon mort, Hope neutralizat și forțat să lucreze pentru el, Kinski redus la tăcere, toate dintr-o lovitură.

Ben și-a ridicat capul. A căutat o cale de a ieși din situația în care se afla.

Nu era niciuna.

48

Reședința von Adler
Mai târziu, în aceeași seară

Kroll expusese și mai multe haine și bijuterii pentru ea. În timp ce Eve și-a tras rochia decoltată, prin difuzoare vocea lui i-a spus calm că trebuia să urce la etaj. Nu în camera cu oglinzi de data asta, ci într-un loc în care nu mai intrase de mai bine de un an. Voia să vină în dormitorul lui.

În timp ce urca scările către al doilea etaj, se întreba ce îi mai rezervase de data asta. Relația lor nu fusese niciodată de natură sexuală – nu în vreo manieră normală – încă de prima oară. Ideea de a se apropia fizic de el îi strângea inima.

A păşit de-a lungul coridorului larg şi a ajuns la uşile duble. A auzit vocea lui Kroll la telefon, în cameră. A ascultat.

– Întregul comitet va fi prezent, ca de obicei, spunea el. Dacă totul merge conform planului – şi cred că aşa va fi –, vom fi în situația de a ne finaliza afacerea în noaptea micii mele serate de Crăciun. A urmat o pauză. Da, te țin la curent. Încă o pauză. Foarte bine, ne vedem în două zile, atunci.

Tăcere. A aşteptat un minut sau două înainte să bată la uşă.

O aştepta în vastul dormitor, stând afectat într-un fotoliu cu rezemători laterale, lângă un foc care trosnea. Avea şampanie într-o frapieră pe masă, lângă patul cu baldachin. Purta un halat de mătase şi a salutat-o cu un zâmbet.

– Şampanie?

– Ce sărbătorim? a întrebat ea acceptând paharul lung de cristal pe care i l-a dat, luând o înghiţitură.

– S-a ivit o oportunitate de a scăpa de o anumită mică problemă care mă deranja de multă vreme, a spus el. Dar nu mă lăsa să te plictisesc cu astfel de detalii, draga mea. Kroll a păşit în spatele ei. Ea a închis ochii când el şi-a pus mâinile osoase pe umerii ei goi. I-a simţit buricele degetelor frecându-i-se de piele.

– Ești încordată, i-a spus el moale.

Simțea repulsie la atingerea lui. A pus paharul jos și s-a îndepărtat repede.

– De ce mă urăști? a întrebat el.

– Nu te urăsc, Werner.

– Consideri că sunt respingător, a spus el, să nu crezi că nu-mi dau seama. Mie nu-mi scapă nimic. A privit-o. Te-ai schimbat cumva. E ceva diferit la tine.

Ea s-a uitat în altă parte.

– Nu știu ce vrei să spui.

Contele s-a gândit o clipă, frecându-și bărbia și studiind-o cu acea privire de pasăre a lui.

– Ceva mă nedumirește, Eve, a spus el. Ai fost singură cu Hope un timp destul de lung, mult mai lung decât de obicei. M-am întrebat de ce.

Eve și-a cântărit cu grijă răspunsul.

– A trebuit să fiu cu băgare de seamă cu el. Era mai periculos decât ceilalți.

– Foarte periculos, a fost Kroll de acord. Totuși nu ai părut prea grăbită să pleci de lângă el. Ați fost singuri aproape trei ore. Multe lucruri se pot întâmpla în trei ore.

– A trebuit să găsesc momentul potrivit.

– Ce ați făcut?

– Am vorbit, a spus ea.

– Ați vorbit. Despre ce?

– Fleacuri. Muzică. Viață. Nimic special. Apoi el a dormit o vreme. De ce îmi pui întrebările astea? Ți l-am prins. Am făcut ce mi-ai spus. S-a sfârșit. Punct.

Kroll și-a ridicat o sprânceană.

– A dormit? În patul tău?

– Pe canapeaua mea, a spus ea nervoasă. Presupun că te gândești că m-am culcat cu el. Asta e?

– Mi-a trecut prin minte, a zis el. Înțeleg că ai anumite nevoi. Am văzut cum te uitai la poza lui. E tânăr și destul de atractiv.

– Vrei să spui *era*.

A zâmbit rece.

– O, nu e mort, dacă asta crezi. Îmi e prea folositor ca să-l omor.

Pulsul lui Eve s-a accelerat, dar era expertă în a-și masca reacțiile.

– Nu-mi pasă, oricum ar fi, a spus ea, doar că nu îmi plac întrebările astea. S-a întors cu spatele la el. *Ben Hope era încă în viață*.

Kroll a sorbit din pahar puțin și delicat, privind-o.

– Nu stă în atribuțiile tale să-mi pui în discuție întrebările, a spus el. Adu-ți aminte cine și ce ești.

Cine și ce era. Cuvintele au rezonat adânc în interiorul ei. S-a întors și s-a uitat fix la el.

– Ești gelos, nu-i așa? Crezi că am simțit ceva pentru el și nu poți suporta asta.

Zâmbetul i-a dispărut.

– Nu te pune cu mine!

– Nu poți suporta fiindcă știi că adânc înlăuntrul tău nu ești decât un bătrân speriat și slab care nu poate să... Mâna lui a prins-o puternic în jurul feței și capul ei a zburat într-o parte sub lovitura palmei. Ochii lui s-au bulbucat puternic în orbitele feței scheletice, iar părul alb îi era în dezordine.

– Nu trebuie decât să dau un telefon, a amenințat-o el cu o voce tremurătoare, și pot să te șterg. Îți pun *capăt*.

– Oficial sunt deja moartă, i-a întors ea vorba. Ai putea la fel de bine să pui capăt trebii.

– Nu va fi atât de ușor pentru tine. Viața ta va deveni un iad.

– Sunt deja acolo.

El i-a întors spatele și a mers de-a lungul camerei râzând înverșunat.

– Ar fi trebuit să-i fi lăsat să te închidă pentru totdeauna acum șase ani.

Nu fusese nicio zi în care ea să nu-și fi dorit ca el să fi făcut-o. În acești șase ani toată viața ei fusese complet în mâinile lui.

Avea douăzeci de ani când se întâmplase. În acele zile avea o identitate normală, mai mult sau mai puțin. Un tată violent și abuziv și o mamă alcoolică erau cei care o țineau pe Eva Schultz în Hamburg. Făcuse autostopul și cum, necum ajunsese în celălalt capăt al țării. Bărbații erau atrași de fața ei atrăgătoare. A învățat repede că putea câștiga bani din asta. Cu trecerea timpului, a devenit foarte bună la făcut lucruri pe care doar puține dintre fete ar fi acceptat să le facă. Devenise cunoscută și atrăgea un anumit tip de clientelă – majoritatea celor care apelau la serviciile ei erau oameni bogați care veneau în limuzine și însoțiți de bodyguarzi.

Kroll îi fusese client o dată, o singură dată. Sexul fusese un dezastru. De atunci, el a vrut doar să privească. Abia dacă își slăbea nodul de la cravată.

Rusul acela gras fusese diferit. Era un nesătul căruia îi plăceau perversiunile și care se lăsa antrenat de ele ca un buldog îmbăloșat de un castron cu carne. Asta nu era o problemă, putea să se îngrijească de asta. O plătise pentru toată noaptea și ea îl ținuse treaz în cea mai mare parte. Afară, în fața ușilor, cei doi bodyguarzi cu pistoale-mitralieră Uzi așteptau în liniște, ascultând. Erau obișnuiți să audă ce venea de dincolo de ușă.

Dimineața, bodyguarzii nu mai erau. Eva Schultz s-a trezit și s-a dat jos din pat. Se simțea ciudat de amețită, dar a pus asta pe seama vodcii pe care rusul o adusese cu el. Nu-i trecuse deloc prin minte că fusese drogată. Momentul în care a realizat că ceva nu era în regulă a fost când și-a coborât piciorul gol pe podea și a simțit ceva lipicios. S-a uitat în jos. Toată camera era o mare de sânge. Rusul fusese înjunghiat. Mai târziu a aflat că primise șaizeci și șapte de lovituri de cuțit. Corpul lui însângerat zăcea la piciorul patului.

Când bărbații în haine negre au găsit-o, încă se mai clătina prin cameră amețită de droguri și șoc. Pe unul dintre ei îl cunoștea. Era Werner Kroll. Legitimația pe care i-a arătat-o nu a însemnat nimic pentru ea. I-a spus ceva despre serviciile secrete, dar mintea îi era prea stăpânită de groază și de efectele drogurilor ca să înregistreze cum trebuie ceea ce-i spunea. A fost urcată într-o mașină și dusă într-o cameră fără ferestre. I-au zis despre ce era vorba: cât de norocoasă era că poliția nu o găsise înaintea lor.

S-au arătat plini de înțelegere. Da, știau că era nevinovată. Dar cine ar fi crezut o târfă? Amprentele ei erau pe tot cuțitul și nu arăta prea bine. Clientul ei era un om foarte important și judecătorii aveau să o condamne. Avea să meargă la închisoare și să stea acolo pentru tot restul vieții.

Și mai era ceva. Kravchenko avea multe legături. Nu i-au spus care erau acele legături. Era de ajuns ca ea să știe că nu va fi în siguranță în închisoare. Cineva va ajunge la ea mai devreme sau mai târziu. Dar dacă îi lăsa să se ocupe de problemă, o puteau ajuta. I-au spus care erau modalitățile prin care putea face asta.

Fusese mult prea speriată ca să refuze propunerea lui Kroll, iar cu viitorul pe care îl avea în față, nu avea niciun motiv să nu se agațe de speranța de viață pe care i-o ofereau. S-a agățat de această șansă cu ambele mâini și a spus da la tot.

Nu a văzut niciodată o închisoare sau o sală de judecată. În schimb, au dus-o undeva într-un complex izolat. Nu a întrebat ce se petrecea și nici nu-i păsa. Tot ce a știut în următoarele câteva luni a fost că era în siguranță. I se dăduseră mai multe camere în care să locuiască, simple, dar confortabile. A acceptat izolarea, gărzile de dincolo de ușă și lipsa totală de comunicare cu lumea exterioară. Kroll venea să o vadă o dată pe săptămână, verificând dacă totul era în regulă și având grijă de ea. Nu i-a spus nimic despre incidentul Kravchenko. Se întreba dacă avea de gând să-i ceară să facă sex, dar nu a făcut-o niciodată.

Oficial, Eva Schultz murise odată cu rusul. Eva devenise Eve. Eve și atât. O persoană fără identitate, o nălucă. Nu a întrebat niciodată cine îl omorâse pe rus. Nu a întrebat niciodată cadavrul cui îl dăduse ca fiind al ei sau cum fusese obținut. Voia doar să uite de tot și să o ia de la capăt.

Desigur, era și un preț de plătit.

După șase luni, cu un nou nas și o înfățișare diferită, a părăsit complexul și a venit să locuiască la vilă. Acum era în mod direct și personal sub aripa lui Kroll. Avea bijuterii și haine frumoase. A învățat-o cum să treacă drept o doamnă: cum să vorbească, cum să meargă, cum să se îmbrace. Abilitatea ei de a se preface a surprins-o chiar și pe ea.

Era sufocată de atenția lui. Cu cât afla mai multe despre cine era și ce făcea el cu adevărat, cu atât el o trăgea mai mult în lumea lui. Informație. Manipulare. Putere. Ea era capcana căreia niciuna dintre țintele alese cu grijă nu părea să fie capabilă să-i reziste.

Într-o zi, a dus-o într-o cameră de lucru, a deschis un seif și i-a spus să se uite înăuntru. Într-un sac de plastic se afla cuțitul care îl omorâse pe Kravchenko. Era încă plin de sângele uscat al rusului și avea amprentele ei pe mâner. El nu a spus nimic. Doar i-a arătat și ea a înțeles.

Acum erau mai multe crime de adăugat pe listă și în câteva dintre ele fusese implicată direct. Nu putea să mai scape niciodată de acolo și să spună cuiva adevărul. Dacă o făcea, știa că în cel mai bun caz nu va sfârși decât în închisoare.

L-a privit păşind prin cameră şi oprindu-se cu spatele la ea lângă focul care trosnea. Faţa îi era livid şi locul în care o plesnise o furnica.

– Ai dreptate, Werner, a spus ea, *chiar* te urăsc.

El s-a întors cu un zâmbet cadaveric, forţat.

– Nu m-am îndoit niciodată, a spus el, dar vei rămâne mereu lângă mine.

– Ce alternativă am?

– Niciuna, a răspuns el. Apropo, am un mic job pentru tine.

Ea s-a strâmbat. Ce mai era de data asta?

– S-ar putea să-ţi placă, a spus el văzându-i expresia. Poţi învăţa să-ţi foloseşti instinctele materne. Clara Kinski o să vină să stea cu noi. Vreau să ai grijă de ea şi să nu facă gălăgie. Dacă e necesar, potoleşte-o.

Nici măcar Kroll nu se coborâse încă la răpiri de copii sau ceva de genul acesta. Inima a început să-i bată şi mai tare în piept.

– Cât vrei să o ţii aici? a întrebat ea.

Kroll a zâmbit.

– A, nu mult, a spus el. Doar pentru tot restul vieţii ei.

49

Ben stătea întins şi a privit tavanul gri de deasupra până când a început să-i joace în faţa ochilor. S-a uitat la ceasul de la mână. Trecuseră doar cinci

minute de când îl verificase ultima oară. Mintea îi lucrase cu atâta îndârjire că i se păruse că trecuseră ore.

Cercetase de o sută de ori celula în căutarea unor puncte slabe. Doar lumina pătrundea înăuntru printr-o fereastră cu gratii aflată la înălțime. Sărise, se prinsese cu degetele de perete, trăgându-se în sus, și se apucase de barele reci și negre de fier. Și-a lipit genunchii de perete și a scuturat barele cu toată puterea. Nu păreau să cedeze, de fapt nu se mișcau deloc. Erau solide. Ar fi fost nevoie de un tractor să le smulgă din stratul de ciment în care erau înfipte.

Dându-și drumul înapoi în întuneric, a pipăit cu degetele conturul fiecărei bucăți de piatră. Pereții erau în perfectă stare și aveau cel puțin două straturi de zidărie. Nu exista niciun punct slab de care să se agațe. Apoi a încercat ușa. Era o placă de oțel, balamalele erau ascunse, iar niturile perfect îmbinate. Într-un final, s-a întors către pat, căutând ceva ce ar fi putut fi folosit pe post de levier sau ciocan. Cadrul de metal însă era bine sudat și bine cimentat în podea.

Mai rău decât în zidurile închisorii, era prins în propriile lui gânduri.

Leigh era moartă. Leigh era moartă.

Și era vina lui. O lăsase singură. Murise singură, neprotejată, îngrozită.

La fel cum murise și Oliver. *Era vina lui*. Și acum Clara era ostatică. Și asta era tot vina lui. Va ieși de acolo sau va muri încercând să iasă.

Mâine va începe misiunea lui. Va avea echipamentul pe care îl ceruse, o mașină, haine, niște bani, o

armă și un telefon de pe care să-i sune când va pune mâna pe omul-țintă. Îl vor lăsa să plece și știa deja care îi va fi prima mutare, dar nu se simțise atât de neajutorat niciodată până atunci.

Nu era de niciun folos să lovească în ușa de oțel până când pumnii îi vor fi plini de sânge. Nu era de nici un folos să urle de nervi până când corzile vocale i-ar fi plesnit. Nu era de niciun folos să se dea cu capul de toți pereții aceia de piatră. S-a lăsat pe podea, sprijinit în pumni și în vârfurile degetelor de la picioare și a făcut treizeci de flotări, forțându-și mușchii care îl dureau. Apoi încă treizeci. Durerea i-a făcut gândurile să dispară pentru câteva minute. L-a ajutat să se concentreze la ce avea să facă în continuare.

A tresărit la sunetul unor chei care zornăiau. Una dintre ele s-a răsucit în yală. O lumină argintie a pătruns de pe coridor și cineva a pătruns înăuntru.

Era o femeie. Părea că se furișa și era agitată. O cunoștea.

– Ce cauți aici? a întrebat el.

– A trebuit să vin, a spus ea. Ochii ei erau umezi și au captat lumina.

– Cum ai intrat?

Un șirag de chei a lucit prin întuneric.

– Kroll are un set de rezervă în biroul lui, a șoptit ea.

– Ce vrei, Ingrid – sau care ți-o fi numele astăzi?

Eve a tresărit și a dus un deget la buze.

– *Șșșt*. Glass e undeva pe aici. Or să mă omoare dacă află că am venit la tine.

– Atunci, să-i chem, a spus el. Poate că o să mă lase să mă amuz privind.

– Îmi pare rău.

– Asta ai spus și ultima oară când ne-am întâlnit.

S-a apropiat de el. În lumina care intra pe fereastră, ochii ei erau mari și luceau de spaimă.

– Sunt Eve, a murmurat ea. Eve este numele meu real. Ăsta e adevărul. Pe cuvânt.

– Nu-mi pasă care e numele tău, a spus el. Ce dorești?

– Au prins-o pe fetiță.

– Și ai venit aici ca să-mi spui asta?

– Vreau să ajut, a șoptit ea. Vocea ei era înecată de emoție.

– Nu am încredere în tine.

– Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Nu am avut de ales. Trebuie să mă crezi.

– N-o să mă prostești și a doua oară.

– Pot să ajut, a protestat ea. Te rog ascultă-mă. Știu unele lucruri.

El îi putea simți teama. Era imposibil de simulat așa ceva. Spunea adevărul.

– Te ascult.

– Ei pun la cale ceva, a spus ea. Kroll organizează o petrecere. Toți oamenii aceia or să fie acolo. Au de gând să omoare pe cineva.

– Pe cine? a întrebat el, știind deja răspunsul.

Ea a scuturat din cap.

– Cineva care e important pentru ei. Nu știu exact, știu doar că, de fiecare dată când au una din

întâlnirile lor, cineva moare. Există un semnal. De obicei e între nouă și zece, când petrecerea e în toi și oaspeții sunt distrași de muzică. Oamenii lor părăsesc petrecerea unul câte unul și coboară într-o parte specială a casei. Acela este locul în care se comite crima.

– Cine sunt oamenii aceștia? a întrebat el.

– Indivizii care fac afaceri cu Kroll. Asta e tot ce știu. Bătrâni în costume, care omoară oameni. Politică. Bani. Nu știu. Știu doar că fac să dispară oameni.

– Ce se întâmplă acolo? a întrebat el.

Ea a privit nervoasă către ușa celulei.

– Vila are propria ei biserică, a spus ea. Cred că acolo se duc. Nu am văzut-o niciodată. Kroll o ține încuiată.

– Are cumva un tavan boltit și coloane? O podea cu dale ca de tablă de șah?

– Nu știu, a spus ea. Se poate. Voiam însă să-ți spun altceva, legat de fetiță.

– Clara?

Ea a dat din cap în semn că da.

– Au de gând să o omoare. După crimă, cu o injecție letală.

El a privit-o fix.

– De ce îmi spui toate astea? a întrebat el. De ce ai așteptat până acum?

– Pentru că vreau să o scot de acolo, a spus ea. Trebuie să fie opriți. Totul a mers prea departe. Ochii ei erau sinceri, imploratori și îi căutau pe ai lui. Ea a privit peste umăr către ușă. Sunt scârbită de toată chestia asta, a continuat ea. Când mi-a spus de fetiță,

a trebuit să fac ceva. Trebuie să mă crezi. Mi-a fost greu să te dau pe mâna lor, dar nu am avut nicio altă opțiune. Mă au la mână, așa cum te au și pe tine acum. Cu asta se ocupă, prind oameni în cursă și apoi îi folosesc.

Ben nu a zis nimic, reanalizând situația.

– Unde ne aflăm? a întrebat el.

– Într-o veche bază militară de lângă Ernstbrunn, în nordul Vienei. E proprietatea lui Kroll.

– Unde o ții pe Clara?

– La vilă.

– La vila lui von Adler?

Eve a confirmat scurt.

– Au mai multe camere pentru ea, sigure și păzite.

– Spune-mi exact unde se află locul ăsta, a spus el.

– La vreo cinci kilometri în sudul Vienei. Te duc acolo. Te scot de aici. Am o mașină.

Afară s-a auzit zgomotul puternic al unei uși metalice și sunetul pașilor grei a rezonat în pereții coridorului îngust. Lui Eve i s-a tăiat respirația.

– E Glass. O să mă omoare.

Ben a rămas nemișcat. Nu era niciun loc unde să o ascundă.

Pașii aproape că ajunseseră la ușa celulei. Nu mai aveau timp.

– Sărută-mă, a spus el și a cuprins-o cu brațele.

Eve a părut uimită, apoi a înțeles. Îi putea salva pe amândoi. Și-a încolăcit mâinile în jurul gâtului lui și s-a ridicat trăgându-și trupul aproape de al lui. Buzele ei erau calde și moi când le-au atins pe ale lui.

Ușa celulei a fost dată de perete. Silueta înaltă și masivă a lui Jack Glass s-a profilat la intrare. A izbucnit în râs când i-a văzut.

– O, cât de romantic. Deci bătrânul a avut dreptate – *chiar* ți-ai tras-o cu el în după-amiaza asta. Ai venit pentru încă o porție?

– Trebuia să îl văd, a spus Eve. Îl iubesc. S-a îndepărtat de Ben. Glass a pășit în interiorul celulei, aplecându-și capul la intrare. I-a prins brațul lui Eve și a tras-o deoparte.

– Te afli într-un mare rahat acum, a spus el.

– Nu-i face rău pentru asta, a spus Ben. E vina mea.

Glass a surâs disprețuitor.

– Te rog, nu-i spune lui Werner, l-a implorat ea. O să mă omoare.

– Oh, știu asta, a zis el. A făcut o pauză. O lumină ciudată i-a licărit în ochi gândindu-se la posibilitățile pe care le avea. Acum era a lui. Asta așteptase. Dar poate că noi doi putem ajunge la o înțelegere, a continuat el. S-a întors și i-a făcut cu ochiul lui Ben.

Ochii lui Ben erau ațintiți asupra pistolului Beretta 92 de la centura lui Glass. Era la numai patru pași de el. Putea să-i rupă gâtul înainte să-și dea seama ce se întâmplă, să-i ia pistolul și să-l folosească pentru a-i omorî pe ceilalți paznici.

Era un plan crud, dar nu-i suna rău.

A făcut primul pas și apoi pe al doilea. Eve se zbătea în brațele lui Glass.

Încă cinci paznici au venit la intrare. Toate pistoalele erau îndreptate spre el și nu păreau să se joace.

Brusc sorții au trecut de partea cealaltă. S-a oprit și a rămas calm.

– Ne vedem mai târziu, cowboy, a spus Glass.

Ben a surprins o ultimă privire imploratoare a lui Eve în timp ce Glass o trăgea afară din celulă. Paznicii i-au urmat. Ușa de oțel s-a închis cu zgomot și a auzit cheile răsucindu-se în yală. Era din nou singur.

50

Reședința von Adler
Dimineața următoare

Clara și-a ridicat fața de pe pernă. Capul încă îi mai vâjâia și avea un gust oribil în gură. Oare cât dormise? Își amintea acum. Nu fusese un coșmar. Țipase și bătuse în ușă și după câteva minute, când mâinile începuseră să o doară, ușa se deschisese.

Era bărbatul acela bătrân care arăta ca un uliu. Zâmbea, dar nu într-un mod prietenos. Ochii lui erau reci precum niște pietricele negre. Cel căruia ea îi spusese Franz, era de asemenea acolo. Nu-l chema Franz, acum știa asta. Îl ura. Spera că urechea lui nu era doar cicatrizată, ci că era începutul unei boli îngrozitoare care avea să i se întindă pe toată fața, până când avea să-l facă să se ascundă într-o gaură pentru tot restul vieții lui. Și-a adus aminte cum o ținuse lipită de pat, țintuind-o de mâini. Dăduse din

picioare și se luptase din toate puterile, dar fusese mult prea puternic.

Apoi intrase încă un bărbat. Era un doctor. Sau poate că doar purta o haină albă de doctor. Pe față avea un zâmbet care nu-i plăcea, iar în mână avea o geantă mică de piele. A deschis-o și a scos din ea o seringă. S-a zbătut și s-a îndoit în fel și chip, dar au ținut-o strâns și nu s-a putut mișca. Apoi a simțit durerea înțepăturii și după aia nu-și mai putea aduce aminte nimic.

Clara a simțit că o durea brațul în locul în care îi făcuseră injecția. Și-a șters ochii și s-a uitat în jurul ei prin camera mică și goală. Pe jos era împrăștiată mâncare în locul în care răsturnase tava pe care i-o aduseseră mai devreme. Îi dăduseseră și o jucărie, o prostie de păpușă mică de cârpă, ca și cum asta ar fi făcut-o fericită. O azvârlise în fața unuia dintre bărbații care o aduseseră acolo și o închiseseră în cameră. Încă mai zăcea neatinsă acolo, lângă ușă.

Oare de cât timp era aici? Parcă dintotdeauna. Voia să-l vadă pe tatăl ei. Unde era oare?

Și-a ridicat capul și a ascultat. Era o voce dincolo de ușă, vorbind încet? Știa că mereu era cineva afară, ținând-o sub supraveghere. Poate că era Franz. Sau poate că era tipa blondă care o controla din când în când. Părea mai drăguță decât ceilalți. Avea ceva în privire ca și cum ar fi fost tristă sau supărată. Cu toate astea, Clara nu avea încredere în ea și nu i-ar fi vorbit.

Ridicându-se și mai bine în pat, a privit către fereastră. Era puțin mai mare decât o lucarnă, undeva

sus, în plafonul de deasupra ei. Tot ce putea vedea prin ea erau niște nori negri plutind pe un cer gri. Locul ăsta era într-o liniște totală. Nu răzbătea niciun zgomot de trafic de afară. Totuși, poate că treceau oameni pe-acolo, pe jos. Dacă le capta atenția, poate că cineva ar ajuta-o.

S-a dat jos din pat. Își simțea picioarele grele. Și-a dat seama abia apoi că îi schimbaseră hainele și că purta o pijama albastră cu o mărime mai mari decât ea. Hainele ei erau împăturite frumos și puse pe un scaun. A pășit încet de-a lungul camerei și a tras scaunul până sub fereastră. A pus hainele împăturite pe podea, s-a apucat de spătar cu o mână și s-a suit cu un picior pe scaun, apoi cu celălalt. S-a clătinat puțin, dar apoi și-a recăpătat echilibrul. A ridicat o mână cât a putut de mult. Degetele ei au atins mânerul ferestrei, dar nu au putut să-l prindă. S-a întins și mai mult.

La trei sute cincizeci de metri distanță, Ben și-a lăsat greutatea corpului pe o creangă groasă, ajustând rotița zimțată de focalizare a binoclului 20 × 50 Zeiss. Vântul rece a clătinat copacul în care se afla, făcându-l să se aplece într-o arcuire domoală. Era la o distanță mare de sol și spera ca ramura care gemea sub el să reziste.

Somptuosul conac nu fusese greu de găsit. Acesta fusese singurul detaliu care îi scăpase lui Kroll: nu știa că Ben știa unde locuiește și unde o ține închisă pe Clara. Din momentul în care fusese lăsat să iasă din celulă și i se dăduseră lucrurile de care avea nevoie

pentru misiune, Ben avusese un singur plan în minte: nu va pleca după Philippe Aragon, ci avea să o găsească pe Clara și să o scoată de acolo. Odată ce ea avea să fie în siguranță, nimic nu-i mai stătea în cale și avea să vină după Kroll, Glass și toți acoliții lor.

Dar acum, văzând locul acela prima oară, și-a dat seama că planul era irealizabil.

Era o adevărată fortăreață. Zidul înalt de piatră care înconjura proprietatea avea probabil vreo câțiva kilometri lungime, cu tunuri la fiecare câteva sute de metri și o singură poartă arcuită imensă. Pe fiecare stâlp masiv al porții se afla un vultur de bronz. Porțile înalte de fier erau aurite și pironite și prin ele a putut vedea paznicii plimbându-se de colo colo pe lângă clădirea de la intrare. Un drum privat larg ducea către o întindere imensă de șiruri de scări, fântâni arteziene, grădini și balustrade curbate de piatră. Vila se ridica maiestuos deasupra tuturor, cu albul strălucitor al pietrelor ieșind în evidență pe fundalul pădurilor de pin și al munților din spate. Ben a scanat cu privirea fațada impozantă în stil baroc, distingând zecile de mici lucarne și ferestre de la mansardă. Probabil că erau sute de camere în locul acela, cel puțin, și fata putea să se afle în oricare dintre ele.

Clara stătea în picioare pe spătarul scaunului. Clătinându-se gata să cadă, s-a întins cât a putut de mult și degetele ei mici s-au prins de mânerul ferestrei. A împins de el și acesta a cedat trei sau patru centimetri cu un scârțâit de balamale ruginite. Dacă l-ar

fi putut deschide mai mult, poate că ar fi putut să-și scoată capul afară și să strige după ajutor. A împins din nou.Fereastra s-a deschis încă puțin. Și-a scos o mână prin deschizătură și a simțit vântul rece atingându-i degetele. Brusc, bătaia zgomotoasă a elicelor unui elicopter a asurzit-o.

Ben a văzut elicopterul Bell 407 pregătindu-se să aterizeze. Era lucios, negru și fără însemne. A dispărut în spatele fațadei ornamentate, oprindu-se pe acoperișul casei. Din cauza acoperișurilor ondulate, nu vedea nici pista de aterizare, nici pe cei care urcau sau coborau, oricine ar fi fost ei.

Și-a lăsat binoclul mai jos și a privit șirul de mașini din fața casei. Erau mai mulți paznici acolo jos, cel puțin cincisprezece. Știa că erau înarmați. Cine știe câți mai erau și înăuntru. A examinat împrejurimile. Copacii și tufișurile ofereau o bună ascunzătoare dincolo de ziduri, dar cu cât te apropiai de casă, spațiul era tot mai larg – o zonă goală care ar fi fost greu de străbătut fără să fie văzut. În timpul nopții, pajiștile, grădinile cu flori și spațiile betonate erau probabil toate iluminate și, mai mult ca sigur, păzite de camere video și patrulate la intervale de timp regulate.

Ben și-a luat de la ochi lentilele Zeiss și brusc vila a rămas mică și albă în depărtare. Lăsându-și binoclul să atârne la gât, a rămas întins câteva minute cu fața în jos pe creangă, adâncit în gânduri.

A trecut în revistă toate locurile în care pătrunsese de unul singur. Era bun la ceea ce făcea și o știa

bine, dar să te pui cu ceva de mărimea asta era o misiune sinucigașă nu numai pentru el, ci și pentru fetiță. Nu se putea. Nu folosea la nimic. Nu avea altă opțiune decât să-l prindă pe Philippe Aragon și să-l dea pe mâna lui Kroll.

S-a dat înapoi cu spatele de-a lungul crengii și a început să coboare agil și fără zgomot. Ajuns pe pământ, și-a șters mâinile și s-a îndreptat către drum, aprinzându-și o țigară în timp ce mergea spre duba de un gri nedeslușit, cu capul între umeri pentru a se apăra de vântul mușcător. A oftat în timp ce deschidea portiera și s-a urcat la volan. A pus binoclul Zeiss pe scaunul de lângă el, s-a întins pe spate și și-a terminat țigara. A stins-o în scrumiera de la bord și a băgat cheile în contact. Motorul diesel a prins viață.

Era un drum lung până la Bruxelles, așa că mai bine o lua repede din loc. Dar înainte să ajungă, mai avea o oprire de făcut.

51

Reședința lui Philippe Aragon, lângă Bruxelles
În acea seară

Era târziu și cei doi bodyguarzi stăteau relaxați în fotolii, în cele două capete ale spațiului larg și deschis al principalei săli de primire. Nu aveau altceva de făcut decât să răsfoiască niște ediții mai vechi ale

revistei *The Economist*, publicații de astronomie și cărți de arhitectură, în timp ce omul pe care-l păzeau venea și pleca, scria rapoarte și dădea telefoane.

Nu se plângeau. Cei doi colegi ai lor erau afară și îndurau frigul care le intra în oase, patrulând în jurul casei, în timp ce ei stăteau înăuntrul clădirii confortabile, bucurându-se de căldura de la sistemul de încălzire solar. După încă două ore aveau să-și tragă pe ei paltoanele și să schimbe locul cu colegii lor și nu se gândeau cu plăcere la asta.

Philippe Aragon se simțea epuizat mental după ce muncise toată ziua. Avea patru discursuri importante de pregătit și un morman întreg de dosare și rapoarte de analizat. Asistentul lui personal, Adrien Lacan, îi lăsase o grămadă de documente de verificat și semnat și numai asta îi mâncase o mare parte din zi. Și-a pregătit o ceașcă de cacao organică cu puțină scorțișoară, le-a spus noapte bună bodyguarzilor și s-a îndreptat spre scările în spirală care duceau la camerele private de la etaj, cu ceașca aburindă.

Sistemul de securitate electronic l-a închis în spatele ușii armate. Și-a aruncat pantofii, s-a încălțat cu o pereche de papuci ușori și a pășit de-a lungul camerei lui. Aici se simțea ca și cum ar fi fost în sfârșit în spațiul lui de liniște. A încercat să uite de oamenii înarmați care îl păzeau în casă sau patrulând pe afară. Locul în care se afla începuse să semene tot mai mult cu o fortăreață. Era în cea mai mare parte rezultatul insistențelor lui Colette. De când cu episodul cu cabana, era preocupat tot mai mult de securitate. Poate

că avea dreptate, dar era greu să trăiești așa, uitându-te mereu dacă nu e cineva în spatele tău. Știa că asta era stresant și pentru ea și era bucuros că putuse să-și ia o pauză și să zboare peste ocean până în Florida, la nunta vărului ei.

Și-a făcut de lucru prin cameră, sorbind din ceașca de cacao și simțindu-se obosit psihic, dar fără chef de somn. S-a uitat printre CD-urile din suport și a ales o înregistrare a lui Mischa Maisky a suitelor pentru violoncel ale lui Bach. Tonul cald, parcă de lemn, al violoncelului, și-a făcut drum prin difuzoare, calmându-l. S-a așezat într-un fotoliu moale și a închis ochii, ascultând muzica și bătând ușor ritmul pe brațele fotoliului. Philippe nu era însă o persoană care să-și poată suprima atât de ușor gândirea activă. A sărit în picioare. O clipă s-a gândit să se ducă în biroul lui personal de lucru din camera alăturată, să dea drumul calculatorului și să verifice dacă Colette i-a trimis vreun e-mail din State. Știa însă că, dacă se așeza în fața tastaturii, cu siguranță avea să înceapă din nou să-și corecteze discursurile pentru săptămâna care urma. Puteau să mai aștepte până dimineață.

Prin ușile terasei, lumina lunii trimitea umbre lungi în grădina de pe acoperiș. Era partea lui preferată a casei și una dintre realizările arhitecturale de care era cel mai mândru. Grădina era înconjurată de un cerc de coloane de piatră și era plină de plante și tufe. Mirosea a pământ și vegetație proaspătă. Mica fântână arteziană din centru împroșca discret apa și clipocea sub cupola mare de sticlă.

Era o noapte frumoasă și înstelată, senină și calmă. S-a întrebat dacă putea oare să vadă planeta Saturn. Și-a tras un pulover peste cămașă și s-a plimbat prin grădină, bucurându-se de liniște și de frumusețea peisajului. Pe peretele de lângă ușă se afla un panou de control cu mai multe butoane și a apăsat pe unul dintre ele. Un geam al cupolei de deasupra a culisat cu un ușor șuierat hidraulic. A mers până la locul unde își ținea telescopul refractor Celestron CGE 1400 fixat permanent pe un suport electronic. Aerul rece al nopții a pătruns prin geamul deschis al cupolei. A lăsat telescopul să se răcească puțin ca să obțină o imagine mai clară, apoi a fixat coordonatele pentru Saturn. Telescopul și-a potrivit automat poziția, țintind prin gaura din acoperiș. Philippe i-a scos capacul și a privit prin ocular. Planeta inelată oferea o imagine palpitantă și fantastică, care îl captivase încă din copilărie. Nu încetase niciodată să fie uimit de ea.

O durere neașteptată la baza gâtului l-a paralizat. S-a îndepărtat de telescop împleticindu-se, uluit și dezorientat. O lovitură puternică i-a îndoit piciorul, trântindu-l la pământ, și a simțit un genunchi fixat între omoplați, lipindu-l de dalele reci de piatră. Ceva dur de metal l-a apăsat în ceafă și o voce joasă și calmă i-a spus:

– La cel mai mic zgomot ești mort.

Aragon era complet neputincios. A încercat să se rostogolească pe o parte și să vadă cine era intrusul. Individul care-l imobilizase era îmbrăcat în negru. Niște ochi l-au privit impasibil prin găurile măștii de

schi. Lumina lunii a strălucit reflectată de metalul pistolului îndreptat către capul lui.

52

– Cine naiba *ești?* a întrebat Aragon stupefiat.

S-a lăsat pe spate în fotoliu, cu pieptul zvâcnindu-i din cauza panicii și a șocului. Intrusul îl forțase să intre în casă și să stea jos. Primul gând care-i venise în minte a fost că individul era un asasin venit să-l omoare. De ce nu o făcuse? Își pusese arma la loc în toc. Intrusul și-a ridicat mâna pe care avea o mănușă neagră și și-a dat jos masca de schi. Aragon s-a strâmbat din pricina durerii din zona gâtului și și-a frecat umărul. De ce îl lăsa tipul să-i vadă fața?

Ben s-a așezat în fața lui într-un fotoliu asemănător. Între ei, în lumina slabă, lucea o masă de cafea din lemn de pin șlefuit.

– Cineva care are nevoie de ajutorul tău, a spus el.

Aragon a rămas uluit.

– Intri în casa mea, îmi pui un pistol la tâmplă și acum îmi spui că ai nevoie de ajutorul meu?

– Chiar așa.

– De obicei oamenii vin la mine la birou pentru așa ceva, a spus Aragon.

Ben a zâmbit. Aragon avea curaj. Îi plăcea.

– Când o să auzi ce am să-ți spun, o să înțelegi de ce nu am putut să te întâlnesc în circumstanțe normale.

Politicianul s-a încruntat.

– Nu știu dacă vreau să aud.

– Nu știu dacă ai de ales, a spus Ben.

– N-o să poți să scapi pur și simplu. Sunt camere de supraveghere care înregistrează ce se întâmplă în camera asta, chiar acum.

– Ba nu, nu sunt, a spus Ben. Camera asta e singura bucățică de spațiu privat care ți-a mai rămas. E oaza ta de delectare. Nu i-ai lăsa să-ți pună camere aici.

– Cum naiba ai trecut de pază?

– Nu contează, a spus Ben, acum ascultă. Dacă mă ajuți, o să te ajut și eu.

Aragon a râs.

– O să mă ajuți? Făcând ce?

– Dându-ți-i pe cei care l-au asasinat pe Bazin.

Aragon s-a oprit din râs și s-a făcut alb ca varul.

– Roger?

Ben a confirmat din cap.

– Mentorul și prietenul tău.

Aragon a rămas mut câteva secunde. A înghițit în sec.

– Roger nu a fost asasinat, a spus el cu voce joasă. A murit într-un accident de mașină.

– Politicienii știu să mintă, dar se pare că tu nu ai această abilitate.

– Am făcut investigații, a spus Aragon. Nu au găsit nimic. A fost un accident.

– Nu cred că ești prea convins de asta, a zis Ben. Știu și despre explozia de la cabană. Și aia a fost un accident?

– De unde naiba știi toate astea?

– Fac întotdeauna cercetări asupra țintelor mele, a spus Ben.

Aragon era lac de sudoare. Și-a înghițit cuvintele și apoi a întrebat:

– Și ce anume vrei să-mi spui?

Într-o parte a camerei se afla un bar și Ben s-a ridicat și a mers până la el. Tălpile ghetelor lui de luptă nu scoteau niciun zgomot pe podeaua de lemn.

– Vrei ceva de băut? a întrebat el. Ceva mai tare decât cacaua pe care o beai mai devreme.

Aragon s-a gândit să fugă.

– Nu încerca, a spus Ben. N-o să faci nici jumătate din drumul până la ușă.

Politicianul a oftat și s-a lăsat pe spate în fotoliu.

– Dă-mi un Armagnac[1].

Ben a scos două sticle și două pahare de cristal. A turnat unul dublu de brandy și unul triplu din whisky-ul de Islay de optsprezece ani al lui Aragon. I-a dat brandy-ul lui Aragon și s-a așezat din nou.

– E o poveste lungă, a spus el. O să încep cu începutul. A luat o gură de scotch.

De partea cealaltă a mesei, fața politicianului își recăpătase ceva din culoare. Avea paharul în față și stătea cu brațele încrucișate la piept și sprâncenele încreținte a neîncredere.

– În ianuarie anul trecut, un prieten al meu a fost din întâmplare martor la ceva, a spus Ben. Ceva la

[1] Băutură alcoolică făcută din struguri și produsă în regiunea din Franța cu același nume (n. tr.).

care nu trebuia să fie martor. A fost ucis pentru asta, dar dovada a ajuns în mâinile altcuiva, respectiv la sora lui. Se poate să fi auzit de ea. Leigh Llewellyn, cântăreața de operă.

Aragon a dat din cap.

– Știu cine este Leigh Llewellyn.

Ben a continuat, povestindu-i fiecare lucru în detaliu. I-a luat mult timp. Aragon a ascultat cu atenție.

– Au ucis-o? a întrebat el încet.

Ben a confirmat cu o mișcare a capului.

– Nu am auzit nimic la știri.

– O să auzi, a spus Ben. Va fi iar un accident înscenat sau o dispariție.

Aragon s-a gândit câteva clipe.

– Dacă ce spui e adevărat, a zis el, îmi pare foarte rău să aud așa ceva dar nu mi-ai furnizat nicio dovadă în sprijinul afirmațiilor tale și încă nu mi-ai spus nimic despre Roger.

– Urma să ajung și la asta. Oliver a asistat la asasinarea prietenului tău.

– Ai zis că ai dovezi. Ben a dat din cap.

– Oliver a filmat și a înregistrat totul pe un disc.

– Și unde e discul?

– A fost distrus, a spus Ben.

– Prin urmare, nu mi-l poți arăta? Asta e foarte convenabil pentru tine.

Ben a arătat către ușa de la camera de lucru.

– Pot să-ți folosesc calculatorul?

– Pentru ce, atât timp cât nu ai nimic să-mi arăți?

Ben l-a dus pe Aragon în camera întunecată. Laptopul de pe birou a pornit în câteva secunde.

– Ce vrei să faci? a întrebat Aragon.

– Să-mi verific e-mailul, a spus Ben.

– E-mailul? Asta e ridicol.

Ben i-a ignorat remarca. Avea doar un singur mesaj în inbox. Nu trebuia să-l citească – era un mesaj pe care și-l trimisese pe propria adresă din internet-café-ul Christei Flaig.

La momentul respectiv nu fusese decât un impuls, un fel de poliță de asigurare. Mai să nu-și bată capul cu asta. Dar acum știa că era cel mai bun lucru pe care putuse să-l facă.

Mesajul avea un atașament – unul mare. A făcut click pe el. Laptopul era nou-nouț, rapid și cu putere mare de procesare și a pornit fișierul în mai puțin de cinci secunde.

– Asta ce e? a întrebat Aragon.

– Privește doar.

Aragon s-a așezat. Ben a împins spre el paharul cu brandy, peste masă.

– Bea asta. O să ai nevoie.

S-a mutat de lângă masă și s-a așezat într-un scaun din colț, sorbind din scotch.

Când filmul s-a terminat, paharul lui Aragon era gol, iar el stătea cu capul pe masă. Brusc s-a ridicat în picioare.

– Mi-e rău, a bâiguit el și a ieșit din cameră împleticindu-se, intrând apoi în baie. Ben l-a auzit vomitând în toaletă.

Un minut mai târziu, Philippe Aragon a revenit în încăpere. Fața lui era pământie și părul îi acoperea fruntea. Și-a șters bărbia cu mâneca. Degetele îi tremurau.

– L-au ucis, a bolborosit el. L-au ucis și au înscenat un accident de mașină. Vocea îi era slabă și tremurătoare.

– Nu am știut cine era, până astăzi, a spus Ben. Nu l-am recunoscut până acum. Nu sunt la curent cu politica – e o mare porcărie. A făcut o pauză. Dar, precum spuneam, mereu fac cercetări asupra țintelor mele.

– Înseamnă că ai răpit o mulțime de oameni, nu?

Ben a zâmbit.

– Eu sunt din echipa cealaltă. Dar cercetarea preliminară e aceeași indiferent de ce parte te afli. Cu tine a fost ușor. Numele tău e peste tot în mass-media. Înainte să plec din Viena, m-am dus până la biblioteca universitară. Au material despre tine în secțiunea lor de științe politice cât să scrii zece cărți. Era o fotografie a ta împreună cu familia pe un teren de tenis. Bazin era acolo. Așa l-am recunoscut. Era și o legendă unde scria cine este.

– A fost făcută acum doi ani la casa lui Roger din Geneva, a spus Aragon cu tristețe.

– Și mai era o poză a ta la înmormântarea lui, a spus Ben. *Un europolitician aduce un ultim omagiu mentorului său*.

– Mi-a fost ca un tată, a zis Aragon, cufundat cu toată greutatea în scaun. A încercat să mă avertizeze atunci.

– Despre Cortina?

Aragon a dat din cap.

– M-a sunat chiar înainte să se întâmple. Nu știu cum a aflat. Nu știu în ce era implicat. Știu doar că, dacă nu era el, familia mea ar fi moartă acum.

Ben și-a adus aminte ce îi spusese Kroll. *Celor care nu-și pot ține limbile în frâu le vor fi tăiate.*

– A fost cel mai bun prieten al meu, a continuat Aragon, iar ei l-au omorât drept pedeapsă că m-a avertizat.

– Mai știu eu pe cineva, a spus Ben – mi-au omorât și mie prietenul în aceeași zi, după ce văzuse ce au făcut.

Politicianul și-a ridicat privirea spre el.

– Și acum au omorât-o și pe sora lui, a zis el.

Văzând expresia de pe chipul lui Ben, l-a întrebat:

– Ai iubit-o?

Ben nu a răspuns.

– Știi cine a făcut-o?

Ben a confirmat dând din cap.

– Știu cine sunt și ce sunt.

– O să pun să-i aresteze. Un singur telefon.

Ben a scuturat din cap.

– Nu sunt suficiente dovezi. A arătat cu mâna către calculator. Nu se pot distinge bine fețele. Vreau să-i prindem pe toți adunați într-un singur loc, să-i înconjurăm și să-i surprindem asupra faptului.

Există doar o singură modalitate de a face asta.

– Care?

– Asta e partea ta, a spus Ben. Va trebui să ai încredere în mine și va trebui să faci tot ce-ți spun.

Aragon a tăcut ezitând, apoi a scos un oftat:

– Probabil că nu mai sunt în toate mințile, dar bine, fie. Ce vrei să fac?

– Nu prea avem mult timp, a continuat Ben. Va trebui să dau niște telefoane la mare distanță.

– Nicio problemă.

– Trebuie să ne mișcăm repede și va trebui să anulezi tot ce aveai în plan, chiar acum.

– Pot să fac și asta, a spus Aragon.

– Și va costa niște bani, poate chiar destul de mulți.

–Nu e mare lucru, a zis politicianul, oricâți ar fi.

– Cât de repede poți să faci rost de un avion privat?

– Repede, a spus Aragon.

– O să fie periculos, a spus Ben. E un risc foarte mare și nu-ți pot garanta siguranța.

– A fost prietenul meu, a răspuns Aragon fără nicio ezitare.

– Bine, a spus Ben. Atunci să începem.

– Ce ai de gând să faci?

– Să te răpesc.

53

În afara Vienei
În dimineața următoare

Se întreba dacă Glass considera că făcuse o glumă bună, alegând un asemenea loc de întâlnire.

O pătură de ceață groasă și rece coborâse asupra lacului. Din locul în care se afla, abia distingea suprafața lui înghețată. A șters cu mâna aburul de pe parbrizul mașinii, cu degetele scârțâindu-i pe geamul rece, și s-a lăsat pe spate în scaun. Nu se vedea încă niciun semn din partea lor. În spatele lui, de partea cealaltă a placajului de separare, „marfa" lui nu scotea nicio vorbă și nici nu avea să o facă în următoarele câteva ore, până ce efectul drogurilor avea să dispară.

Ben a avut mult de așteptat. I-a văzut venind de departe: farurile celor două mașini mari penetrau ceața. Au ieșit de pe drum și au mers încet peste terenul accidentat, plin de noroi și stuf, până la locul unde parcase el. În timp ce s-au apropiat prin ceață, i-a putut vedea mai clar. Erau două Mercedesuri negre identice, care s-au oprit de o parte și de alta a dubei, blocând-o. Ușile s-au deschis și Glass împreună cu alți cinci oameni au coborât, respirația conturându-li-se în aerul rece.

Ben și-a mijit ochii. Nu a văzut-o pe Clara în niciuna dintre mașini: fusese aproape sigur că nu o vor aduce. A pus mâna pe mânerul portierei și s-a dus să-i întâmpine. Și-a aruncat țigara în zăpadă și aceasta a sfârâit.

Glass stătea cu brațele încrucișate la piept, privindu-l. Fața îi era roșie din cauza frigului.

– Deci? a spus el privind mânios, și vocea i-a răsunat plată prin ceață. L-ai adus?

– Am făcut ceea ce ne-am înțeles. Unde este Clara Kinski?

Glass a privit peste umăr și le-a făcut semn oamenilor lui. Timp de o clipă Ben s-a gândit că aveau să deschidă ușa din spate a uneia dintre mașini și să o scoată pe fată afară. În loc de asta, au pășit înainte și l-au apucat de brațe, iar el i-a lăsat. L-au întors cu spatele și l-au lipit de lateralul dubei. Niște mâini l-au percheziționat și i-au luat pistolul.

– Unde e? a repetat el, menținându-și vocea calmă și joasă.

Unul dintre oameni i-a pus o armă la cap, iar alți doi au deschis ușile din spate ale dubei. Glass s-a uitat înăuntru.

Aragon era acoperit cu o pătură. Avea încheieturile mâinilor și gleznele legate cu un cablu de plastic și gura acoperită cu o bandă adezivă. Era inconștient.

Un altul a scos o fotografie dintr-un buzunar. A verificat atent mult timp fața prizonierului și a dat din cap aprobator către Glass:

– El e!

Un al patrulea bărbat a intrat într-una dintre mașini și a adus o cutie de piele pe care a cărat-o până la dubă, i-a deschis fermoarul și a scos din ea un stetoscop. A ascultat bătăile inimii lui Aragon și a părut satisfăcut.

– Nu sunt probleme.

– Bună treabă, a spus Glass.

– Fata! a spus Ben iar, cu privirea îndreptată spre dubă.

Glass a zâmbit batjocoritor.

– O să ți-o dăm când o să vrem noi.

– Nu așa ne-am înțeles, a spus Ben.

– La dracu' cu înțelegerea. Nu tu faci regulile, încrezut nenorocit!

– Și-acum ce?

Glass și-a băgat mâna în haină și a scos un pistol de calibru 9 milimetri. S-a apropiat de el și i-a apăsat violent pistolul sub bărbie.

– Dacă ar fi fost după mine..., a spus el.

– Numai că nu e, i-a tăiat-o el. Nu-i așa?

Glass s-a înroșit.

– O să fii contactat. Vor mai fi joburi pentru tine.

– Nu cred, a zis Ben.

– Nu? Acum lucrezi pentru noi. Glass a arătat spre lacul înghețat. Sau poate vrei să înoți puțin? a spus el râzând. Vei face așa cum ți se va spune. Stai cuminte și așteaptă telefonul nostru. Orice mișcare șmecheră și fata moare. Nu uita.

Ben l-a privit în ochi.

– Nu uit niciodată nimic, a spus el.

Zâmbetul lui Glass a pălit. Și-a pus pistolul la loc mârâind și le-a făcut semn oamenilor săi. Au trântit ușile dubei și unul dintre ei a urcat pe locul șoferului și a pornit motorul. Restul s-au întors la mașini. Cele două Mercedesuri s-au îndepărtat împroșcând noroi amestecat cu zăpadă. Duba i-a urmat, ducându-l pe Philippe Aragon cu ei.

Ben a rămas în picioare privind cum farurile dispăreau în ceață. Tăcerea s-a lăsat din nou asupra lacului. A început să meargă, apoi și-a luat telefonul și a format un număr. O voce i-a răspuns.

– E-n regulă, a spus Ben.

A închis mobilul și a iuțit pasul.

Nu mai era cale de întoarcere acum. *Dar dacă se înșela?*

54

Reședința von Adler
În aceeași seară

Lumina pătrundea prin ferestrele conacului și reflectoarele iluminau fațada și împrejurimile acoperite de zăpadă, pe o rază de o sută de metri. Oaspeții soseau unul după altul în mașini luxoase, iar arcuirile metalice ale Ferrari-urilor și tapiseria elegantă a Bentley-urilor străluceau în lumina reflectoarelor. Ușierii în uniforme îi salutau pe oaspeți și îi invitau înăuntru, în timp ce șoferii parcau mașinile de-a lungul enormei case.

Înăuntru, holul imens de la intrare, cu podea de marmură, era înțesat de oameni. Ospătari în smochinguri albe circulau de colo-colo purtând tăvi de argint cu pahare de șampanie sau turnând cocteiluri și martini la bar. Mesele lungi erau pline de fursecuri și aperitive.

Oaspeții erau îmbrăcați adecvat ocaziei: bărbații în haine sobre de seară, în timp ce femeile scump împodobite, care îi țineau de braț, se bucurau de ocazia

de a-și expune bijuteriile. Coliere cu diamante străluceau precum gheața care se topește în lumina soarelui. Sunetul dopurilor sticlelor de șampanie, râsul și muzica se ridicau până la tavanul înalt și ornat. Prin ușile înalte duble care dădeau în impunătoarea sală de bal, se putea auzi cvartetul de coarde angajat special pentru acea seară, care tocmai începuse primul set de valsuri, iar câteva cupluri se aflau deja pe ringul de dans.

La ceva distanță de casă, paznicii de la poartă patrulau prin zăpadă, sărind de pe un picior pe altul și bătând din palmele înmănușate, pentru a se încălzi. Unul dintre ei și-a lăsat jos stația radio în timp ce farurile altei mașini au luminat drumul înghețat. Jaguarul negru s-a oprit la poartă. Paznicul a pășit înainte și geamul șoferului s-a lăsat în jos. S-a aplecat și s-a uitat în mașină. Erau patru bărbați înăuntru și păreau îmbrăcați adecvat pe sub paltoanele lor. Erau puțin mai tineri decât majoritatea restului invitaților, toți în jur de patruzeci de ani.

– *Guten Abend, meine Herren*, a spus paznicul, așteptând ca ei să-i arate invitațiile.

Bărbații și-au băgat mâinile în buzunare. Paznicul a luat cele patru invitații și s-a îndepărtat de mașină, apropiindu-se de lumina din dreptul porții, pentru a le verifica. A clătinat din cap. Era o problemă. Nu erau bune.

S-a întors către Jaguar.

Ăsta a fost ultimul lucru pe care l-a știut.

Ben i-a prins trupul inert înainte de a lăsa vreo urmă în zăpadă. S-a auzit un strigăt înăbușit dinspre

ghereta de pază de la poartă. Un al doilea paznic a dus mâna la stația radio când ușa din spate a Jaguarului s-a deschis și un bărbat a coborât și a tras două focuri duble din pistolul H&K cu amortizor. Paznicul s-a prăbușit fără niciun zgomot, căzând înapoi pe ușa deschisă a postului de pază.

Numele pasagerului din spate era Randall. Făcuse și el parte din Regimentul 22, cu mintea ageră și agilitatea unei vulpi. Ben îl antrenase cu ani în urmă și avea încredere deplină în el. Germana lui fără pic de accent datorată mamei făcea din el alegerea perfectă pentru a lua cu asalt postul de pază de la poartă și apoi pentru a se amesteca nebăgat în seamă printre invitați. Bryant, fostul paramilitar din Lancashire, zvelt și negricios, fusese ales să-i asigure spatele.

Într-un timp foarte scurt, i-au întins pe paznici pe podeaua gheretei. Ben a dat din cap satisfăcut. Randall și Bryant și-au dat jos repede paltoanele și vestele de la smoching și au început să-și tragă pe ei hainele paznicilor.

Ben s-a întors repede la Jaguar și s-a suit la volan. Pe scaunul de lângă el se afla Jean Gardier, unul dintre foștii GIGN[1]ai lui Louis Moreau, cel mai tânăr din echipa pe care o formaseră rapid, dar cu grijă, în biroul lui Aragon. Gardier era atletic și chipeș, cu păr cârlionțat negru și gros și un zâmbet larg care îi apărea

[1] Abreviere de la National Gendarmerie Intervention Group, unitate militară de elită franceză, care are și responsabilități polițienești (n. tr.).

în mod natural pe chip. S-ar fi amestecat bine prin mulțime și, din ceea ce-i spusese șeful de securitate al lui Aragon, Ben știa că Gardier era omul cel mai potrivit pentru misiune.

Porțile înalte s-au deschis cu un huruit mecanic surd și mașina a trecut dincolo, înaintând pe alee spre conacul luminat din depărtare.

Casa se înălța înspre cerul nopții și ei s-au apropiat. Fiecare frunză de iederă de pe fațada masivă era luminată ca ziua. Ben a deschis o cutie subțire și a scos o pereche de ochelari ovali cu ramă metalică și lentile drepte, pe care i-a pus la ochi.

A verificat încă o dată receptorul subvocal din ureche înainte de a coborî din mașină. I-a dat apoi cheile unui valet. Împreună cu Gardiner, s-a îndreptat spre casă. Ușierii i-au salutat la intrare, iar Ben l-a lăsat pe unul dintre ei să-i ia paltonul lung și negru. Au intrat și s-au despărțit imediat, fără să se privească amestecându-se în mulțime.

Era cald în sala de recepție și prin aer plutea sunetul muzicii și al discuțiilor elevate. Un ospătar a venit cu o mișcare ușoară, purtând o tavă cu pahare. Ben a luat unul din mers, l-a dus la buze și a sorbit din șampania frapată. S-a oprit în colțul imensului hol de la intrare, privindu-se timp de o secundă într-una dintre oglinzile înalte, cu rame aurite, care erau aliniate pe pereți. Smochingul negru îi venea bine și abia dacă se putea recunoaște singur, cu ochelari și acea tentă de maroniu-închis a părului. Anumite schimbări subtile puteau transforma foarte eficient și natural înfățișarea unui om.

Kroll și Glass l-ar fi recunoscut dacă se apropiau, dar dacă era atent, putea trece neobservat. Pe moment, cel puțin. Avea încă de pătruns adânc în locul acela.

A luat un canapé[1] de pe o masă laterală și și-a șters gura delicat cu un șervețel.

– Verificat, a spus el încet în spatele șervețelului.

Vocea lui Gardier i-a răspuns prompt în ureche.

A privit nepăsător, scanând ce era în jur. Doar antreul era suficient de larg pentru a găzdui un mic avion cu reacție. Din mijlocul lui, scările largi de marmură acoperite cu un covor roșu se răsuceau în sus până la un palier cu tavan boltit, cu draperii de satin și un tablou dramatic enorm, care i s-a părut a fi un Delacroix.

Dincolo de palier, scările se despărțeau în două, două arcuiri maiestuoase care urcau până la primul etaj. Palierul era mărginit de un cordon de mătase aurită. Două gărzi stăteau la baza scărilor, foarte discrete, ținându-și ascunse armele și statiile.

Ben și-a continuat drumul plimbându-se calm prin sala de bal și oprindu-se să asculte cvartetul de coarde. L-a pierdut din vizor pe Gardier.

S-a uitat la oaspeții din jur. Cei mai mulți erau din înalta societate, oameni de afaceri bogați cu soțiile lor, veniți pentru petrecere. Nu aveau nicio idee despre adevăratul motiv al întrunirii: ritualul sângeros care avea să aibă loc sub nasurile lor, în timp ce-și sorbeau șampania și ronțăiau aperitive.

---

[1] Fel de aperitiv (n. tr.).

Un servitor a trecut cu o tavă plină, și el s-a întors și a mai luat un pahar de șampanie. În momentul acela l-a văzut pe Kroll îndreptându-se rapid către el. Pentru o clipă a crezut că ochii întunecați ai bătrânului erau ațintiți asupra lui. Ben s-a întors încet, încercând să controleze valul de adrenalină care-l cotropise, a luat o înghițitură de șampanie, simțindu-se parcă complet gol, când Kroll s-a apropiat. În timp ce se prefăcea că admiră lucrarea de artă de pe perete, a simțit cum contele a trecut la un pas pe lângă el. Ben a respirat din nou, în timp ce spatele îngust al bătrânului a dispărut în mulțime.

În timp ce îl privea pe Kroll îndepărtându-se, Ben a mai avut o senzație la fel de bruscă și de inconfortabilă. S-a întors și a văzut o femeie stând singură pe partea opusă a ringului de dans, cu un pahar în mână. Preț de o clipă, ochii lor s-au întâlnit prin mulțimea de cupluri care valsau. A părut să se încrunte, cercetându-l nesigură.

Părul ei blond și lung era prins cu o clamă cu diamante și avea pe ea o rochie de bal sclipitoare, care îi lăsa descoperiți umerii și spatele. Dar nu era nicio îndoială cine se ascundea sub machiaj și perucă.

Eve s-a întors și el a pierdut-o din vedere. S-a întrebat dacă ce zărise în ochii ei fusese un licăr de recunoaștere și dacă putea să aibă încredere în ea sau dacă putea face ceva în legătură cu asta, într-un fel sau altul. A privit în spate, dincolo de ușile duble, în holul de la intrare. Paznicii plecaseră de la baza

scărilor. S-a uitat la ceas. Era 8.51. A tușit ușor în palmă, în timp ce ieșea din sala de bal.

– Diversiune, a spus el încet în mâna făcută căuș.

Două secunde mai târziu s-a auzit ceva spărgându-se cu zgomot undeva în spatele sălii de bal. Un chelner se împiedicase și o tavă plină de pahare era împrăștiată pe jos. Unul dintre oaspeți, un bărbat tânăr cu păr cârlionțat negru, se scuza pentru stângăcie și alți doi servitori au venit în fugă cu o mătură și niște șervețele de hârtie. S-au stârnit discuții în jurul scenei și servitorii s-au pus repede pe treabă și au șters pe jos, apoi totul a revenit la normal. Aceasta, însă, i-a dat lui Ben exact timpul de care avea nevoie. A zâmbit la acțiunea lui Gardier și s-a îndreptat repede către scări, urcând în viteză până la primul palier. S-a uitat în urmă, apoi s-a furișat pe sub cordon. Nimeni nu îl văzuse. Și-a scos ochelarii și i-a băgat în buzunarul de la vesta smochingului.

Spera că O'Neill, Cook, Lambert și Delmas ocupaseră pozițiile stabilite de afară. Oare câte gărzi aveau să neutralizeze? Momentan, totul părea să decurgă conform planului.

– Cum merge treaba cu biserica? a șoptit el în receptorul subvocal în timp ce ajungea la primul etaj.

Liniște. Un cârâit scurt în ureche. Apoi:

– Nu se poate intra din exterior. A recunoscut vocea guturală a lui Delmas, încă unul din foștii agenți ai lui Moreau. Se așteptase la asta.

A explorat coridoarele, căutând indiciile pe care le memorase din filmul lui Oliver. S-a oprit în fața unei

firide din perete, boltită în partea de sus și doar puțin mai înaltă decât el. Asta i se părea cunoscută. În ea era pus un artefact egiptean pe un piedestal de marmură, masca de faraon neagră și aurie pe care Oliver o prinsese din întâmplare cu camera. Mergea în direcția bună.

Dar locul era ca un labirint. În dreapta lui, o ușă dădea într-un alt coridor lung, cu antichități fragile și tablouri cu rame aurite de o parte și de alta. S-a uitat din nou la ceas. Timpul trecea repede.

Același gând terifiant i-a trecut din nou prin minte: *Dacă se înșela?*

A încercat altă ușă. Era încuiată. A mai mers puțin pe coridor până la următoarea și a găsit-o deschisă. A apăsat pe mânerul aurit. Ușa a scârțâit și el a pătruns înăuntru. A lăsat-o ușor întredeschisă. Lăsându-și ochii să se acomodeze cu întunericul, a pășit prin încăpere. S-a lovit cu șoldul de ceva greu și tare și a pipăit să vadă ce era.

O masă de biliard. A mers de-a lungul marginii ei până la fereastra franțuzească luminată de lună și a deschis-o. A ieșit afară în balconul de piatră, simțind imediat înțepătura aerului rece. A examinat împrejurimile acoperite de zăpadă. Nu era niciun semn al prezenței oamenilor lui, dar nici nu ar fi trebuit să fie. Doar erau antrenați să devină invizibili.

A scos Mini Maglite-ul dintr-un buzunar interior și a luminat de două ori.

La semnalul lui, patru forme întunecate au ieșit din ascunzătoare și au traversat spațiul deschis până

la peretele casei. S-au adunat sub fereastră. Nu era niciun paznic care să-i surprindă. Ben știa că paznicii vor fi cei care vor avea o surpriză.

Gheara cu gât de cauciuc a cârligului de prindere a zburat peste marginea balconului și a găsit un punct de prindere. Ben a asigurat coarda și a tras o dată de ea. A simțit cum se tensionează când primul dintre cei de jos și-a încercat greutatea de ea.

O lumină s-a revărsat în camera din spatele lui și silueta unui om a apărut în ușă.

– *Was machen Sie da?* a spus tipul cu o voce dură.

55

Ben s-a îndepărtat de fereastră. Brațele tipului erau încrucișate la piept și avea o privire severă întipărită pe față. Capul lui chel a strălucit în lumina care pătrundea din coridor; părul scurt închis la culoare îi trecea doar puțin de urechi. Un alt om a venit în spatele lui. Era mai mic decât primul și s-a încruntat când l-a văzut pe Ben.

– Mă scuzați, a spus Ben în germană. Căutam toaleta.

– Asta e o cameră privată, a spus tipul chel. Ce cauți aici? S-a uitat peste umărul lui Ben, către fereastra deschisă. Tu ai deschis fereastra asta? a întrebat el, mijindu-și ochii suspicios.

Coarda s-a auzit frecându-se de balustrada balconului. Paznicul a mai făcut un pas către fereastră. Apucase stația radio.

– Aveam nevoie de puțin aer, a spus Ben zâmbind. Am băut prea mult vin.

– Sunt toalete jos, i-a zis tipul mai scund, batjocoritor.

– Cred că m-am rătăcit, a spus Ben. E mare locul ăsta.

Tipul musculos nu părea prea convins. Cel chel a continuat să se îndrepte spre fereastră.

Ben s-a uitat la balcon. Gheara neagră a cârligului de prindere era foarte vizibilă pe piatra albă. Tipul chel a văzut-o și și-a scos stația. Cel musculos a băgat o mână în vestă.

Ben era la vreo jumătate de metru de marginea mesei de biliard. Prin semiîntuneric, a pus mâna pe ceva neted, lung și tare.

Cel chel era gata să dea semnalul de alarmă, când Ben i-a rupt tacul în cap. Tipul a scăpat stația și s-a prăbușit la pământ.

Cel musculos a întins mâna după pistol. Chiar dacă nu-l nimerea, sunetul împușcăturii avea să alerteze toată casa. S-a mișcat rapid, dar Ben a fost și mai rapid. Tacul din mâna lui era ca o țepușă și l-a înfipt cu vârful plesnit, cu toată forța, în ochiul paznicului. Lemnul i-a pătruns în creier și l-a omorât instantaneu.

Primul paznic se ridicase deja în picioare, cu dinții lucindu-i în semiîntuneric, și a lovit. Ben a făcut un pas lateral și a simțit pumnul zburându-i pe lângă ureche. A pătruns în interiorul arcului descris de

lovitura tipului și i-a înfipt puternic mâna în trahee. Paznicul s-a prăbușit și Ben i-a îndesat și mai tare mâna în gât până i l-a rupt.

S-a auzit o mișcare la fereastră. Ben s-a întors și a văzut forma întunecată a unui om săltându-se peste balustradă și aruncându-și picioarele peste ea, în balcon. Era O'Neill, sergentul SAS irlandez care fusese prima alegere a lui Ben pentru misiune.

– Mă bucur că ai reușit, Shane, a spus Ben.

O'Neill a pășit în încăpere. Și-a tras bine căciula neagră de lână și a zâmbit prin mustața lui zbârlită. S-au uitat în jos la cei doi paznici morți.

– Se pare că ai început fără noi.

Ben deja trăgea trupurile celor doi către un dulap. După ce i-a ascuns și a acoperit covorul pătat de sânge cu o carpetă, ceilalți trei oameni urcaseră deja pe coardă și li se alăturaseră lui Ben și lui O'Neill în sala de biliard. Cook, Lambert și Delmas erau cu toții acolo. Ceilalți șase membri ai echipei erau probabil deja împrăștiați prin împrejurimile casei, acționând în perechi și neutralizând orice personal de pază care le ieșea în cale.

Cei patru bărbați îmbrăcați în negru și-au mai verificat încă o dată pistoalele-mitralieră cu amortizoare. O'Neill i-a dat lui Ben un pistol de calibrul 9 milimetri, de mare capacitate, cu un amortizor lung.

– Nu avem prea mult timp, a spus Ben.

Și-a armat, și-a blocat apoi a înfipt pistolul la centură.

Pe coridor nu era nimeni. Ben a ieșit primul, privind cu atenție în jur. Ceilalți patru l-au urmat, călcând

în ghetele lor de luptă pe covoarele groase, cu armele pregătite, fără zgomot. Orice șansă de a trece drept invitați la petrecere rătăciți dispăruse acum. Trebuia să acționeze rapid. Nu aveau încă niciun semn de jos, de la Gardier, dar asociații lui Kroll puteau să se deplaseze în orice moment. Ben a mers înainte, străduindu-se să-și aducă aminte detaliile înregistrate de Oliver. Un alt colț, o altă ușă, altă decizie.

S-a oprit și a studiat tabloul de pe perete. Era cel pe care Oliver îl prinsese cu camera și care înfățișa o scenă de secol XVIII, cu oameni întruniți într-o sală mare. Simboluri masonice, coloane. Acum știa ce însemna. A înaintat simțind un val de furie rece urcându-i în interior. Nu puteau fi departe.

O ușă s-a deschis brusc în fața lor și s-au tras cu toții înapoi, lipindu-se de perete. Un cuplu de tineri a ieșit împleticindu-se, îmbrățișându-se și glumind. Pe peretele opus era o oglindă. Fata s-a desprins de el și s-a îndreptat către oglindă pe tocurile ei mari, verificându-și machiajul și coafura.

– Arăt precum cineva care și-a tras-o, a spus ea cu o voce nedeslușită.

– Arăți bine, a liniștit-o tânărul, aranjându-și cravata. Hai să ne întoarcem la petrecere. Fata și-a îndreptat rochia în oglindă. Trebuia să facă doar jumătate de pas în stânga și ar fi văzut reflexia bărbaților ascunși pe coridorul din spatele ei. Ben s-a încordat.

Fata a zâmbit în oglindă, și-a strâns gânditoare buzele și apoi s-a întins după mâna lui și l-a ajuns din urmă. Chicotele lor au dispărut odată cu ei, după colț.

Ben l-a privit pe O'Neill, care a scos un oftat lung. Ben era pe cale să șoptească ceva, când receptorul a pârâit și a auzit vocea lui Gardier.

– *Lucrurile se mișcă, aici jos.*

Ben și-a verificat încă o dată ora. 9.12 p.m.

56

Werner Kroll și-a suflecat mâneca și s-a uitat la Longines-ul de aur de la mână. I-a făcut semn lui Glass de partea cealaltă a sălii de bal. Glass a dat din cap. Era timpul.

Dr. Emil Ziegler se angajase într-o discuție animată lângă marele șemineu, când a simțit o bătaie ușoară pe umăr. Ziegler s-a întors privind peste ochelari.

– Îmi pare rău să vă deranjez, domnule, a spus Glass, aplecându-se să-i vorbească la ureche. Sunteți căutat la telefon.

Pe fața dolofană a lui Ziegler nu a apărut nicio urmă de surpriză. A dat din cap, a mers țeapăn până la o masă din apropiere și a pus jos paharul de șampanie. Și-a dat pe spate smocurile de păr subțire și cărunt, și-a cerut scuze celor cu care vorbea și s-a îndreptat către ușă.

Glass a verificat dacă totul era în ordine. Nimeni nu a remarcat când cei doisprezece bărbați au părăsit petrecerea. Ieșirea lor a fost discretă și nepăsătoare. Toți știau exact unde se duc.

Eve i-a privit cum se îndepărtează. În șase ani fusese martoră la asta de șapte ori. Sau de opt? Întotdeauna același spectacol fără cusur, bine pus la punct.

Oaspeții invitați la petrecere cu greu ar fi observat absența bărbaților cu păr cărunt și nimeni altcineva nu avea nici cea mai vagă idee unde se duceau sau ce avea să se întâmple. Când ultimul a părăsit încăperea, Kroll și Glass s-au privit. Contele s-a uitat din nou la ceas și a părut satisfăcut. S-a îndreptat spre ușă și Glass l-a urmat imediat.

Eve a sorbit din șampanie. Se simțea rău.

Nimeni în afara membrilor grupului nu călcase vreodată în coridorul ascuns, unul dintre numeroasele pasaje secrete care făceau din vechiul conac un adevărat labirint. Era lung și gol, luminat de neoane, cu pereți albi, iar pe jos era doar ciment. La capătul coridorului se afla o cameră de așteptare. Erau douăsprezece scaune de lemn și o tablă joasă cu un vas cu apă și câteva pahare.

Cei doisprezece bărbați s-au adunat în tăcere, schimbând între ei doar mici înclinări ale capului. Emil Ziegler a tușit și și-a turnat un pahar cu apă. Thomas Blochwitz s-a uitat la ceas, și-a șters sudoarea de pe fruntea lui palidă și și-a folosit inhalatorul pentru astm. Peter Gienger se plimba prin cameră. Ziegler l-a privit iritat.

– Chiar trebuie să te fâțâi de acolo-colo? i-a trântit-o el.

Gienger s-a așezat.

Nu aveau prea multe să-și spună unul altuia. Asociația lor nu era bazată pe prietenie. Era o legătură de afaceri care trecea de loialitate și chiar de bani. Când treaba se termina, nu vorbeau și nu se vedeau unul cu altul pentru o vreme. Până data viitoare. Nimeni nu știa când avea să fie asta. Urma să li se dea un semn, mai devreme sau mai târziu. Mereu se întâmpla. Decizia nu era a lor, dar știau și aveau încredere, că de fiecare dată când se întruneau în felul acela acolo, interesele lor colective de afaceri aveau de câștigat. Evenimentul din acea seară urma să reprezinte, cu adevărat, pentru unii dintre ei, un mare câștig. Însemna eliminarea unei amenințări serioase care le cauzase tuturor numeroase nopți albe în ultimele luni.

Unii dintre ei s-au uitat în sus când zgomotul de pași s-a auzit cu ecou pe coridor. Kroll a apărut în ușă. Glass stătea în spatele lui.

– Domnilor, a spus el moale și un zâmbet subțire i-a întins colțurile gurii, cred că suntem gata.

57

Ben mai văzuse zidurile acelea de piatră. Acum erau adânc în inima casei. Decorul clasic era în spatele lor. În fața lor se afla un coridor de legătură boltit, despre care Ben știa că-i va duce acolo unde îl dusese și pe Oliver cu aproape un an în urmă.

A mers înaintea lor prin pasajul boltit și a atins cu mâna ușa grea de lemn de la capătul lui. Era deschisă. A împins-o ușor și a intrat.

Se aflau într-un balcon înalt de unde se putea vedea interiorul bisericii private de dedesubt. Vocea șoptită a lui Gardier i-a bâzâit alarmată în ureche.

– *Subiecții au plecat*, a spus el. *Presupun că se îndreaptă spre voi. Nu mai am contact vizual. Repet: se îndreaptă spre voi.*

Doar lumina lunii se infiltra slab prin ferestrele cu vitralii, aruncând umbre lungi de-a lungul interiorului bisericii. Lespezile de piatră erau simple și gri. Niște rânduri de bănci de lemn lăcuit străluceau slab.

Ben a simțit cum i se usucă gura și inima a început să-i bată mai tare. Nu voia să creadă ceea ce vedea, dar era de necontestat. Nu era încăperea în care Oliver făcuse filmul. Era un loc complet diferit.

S-a uitat în jur. Nu existau alte uși, ci doar cele pe care intraseră.

Îl simțea pe O'Neill și pe ceilalți în spatele lui, privindu-l și întrebându-se ce nu era în regulă. Mintea a început să-i lucreze cu febrilitate, umplându-i-se cu gânduri care i-au amplificat frica.

Asociații lui Kroll se îndreptau într-o cu totul altă parte a casei. Contele îi anticipase mișcările. Era o cacealma în cacealma. Eve îl înșelase a doua oară, iar el se aruncase direct în capcană. Li-l dăduse pe Aragon pe tavă. Nu mai avea timp. Și își condusese și echipa într-o capcană.

– Și-acum ce facem? a întrebat O'Neill.

Ben nu a spus nimic.

– Ce facem, domnule? a repetat el. Din cuvintele șoptite ale irlandezului, răzbătea o undă de îngrijorare.

Ben nu a spus nimic.

Jos, s-a auzit un sunet aspru de pietre frecate una de alta. În umbrele bisericii, în mijlocul spațiului dintre rândurile de bănci, se mișca ceva. O lespede de piatră s-a deplasat hârșâind în lateral. Silueta întunecată a unui om părea să iasă din podea.

58

Cripta a fost umplută de lumina tremurătoare a lumânărilor și de miros de ceară fierbinte. Pâlpâitul luminii scotea în evidență contururile simbolurilor antice sculptate în pereții de piatră și în cele trei coloane masive care dominau locul. De-a lungul pereților de piatră atârnau tapiserii complicate înfățișând emblemele ezoterice ale Ordinului lui Ra. Dominând spațiul, capul aurit de berbec strălucea și coarnele lui spiralate aruncau umbre misterioase de-a lungul plafonului de piatră, boltit.

Mai mulți bărbați au pătruns printr-o intrare arcuită. Pășeau tăcuți, solemni, într-un singur șir, cu capetele ușor aplecate, vrând parcă să-și arate respectul pentru serviciul religios sau o slujbă de înmormântare. Fiecare își știa locul și s-au așezat repede într-o formație semicirculară, în centrul spațiului dintre

coloane. Stăteau cu fața spre ciudata platformă, ca niște soldați bătrâni. Altarul de sacrificiu pregătit, ca întotdeauna. Lanțuri atârnau de stâlpii înalți de lemn ridicați în mijloc.

Kroll și Glass au intrat ultimii în criptă. S-au așezat la capătul liniei, puțin mai într-o parte. Nimeni nu a vorbit. Kroll a aruncat o ultimă privire la ceas. Erau pregătiți să înceapă.

De undeva din întuneric, ușa grea de fier s-a deschis și trei bărbați au pășit în lumina tremurătoare. Toți au recunoscut figura bărbatului din mijloc. Cămașa lui Philippe Aragon era șifonată și pătată și avea o tăietură în dreptul sprâncenei stângi. Brațele îi erau ținute strâns de cei doi bărbați cu glugi care îl flancau. Avea un căluș de piele. Ochii îi erau înspăimântați și holbați și priveau dintr-o parte în alta rândul de bărbați îmbrăcați în negru care veniseră să-l vadă murind.

L-au forțat să înainteze până la stâlpul de lemn. S-a zbătut în timp ce ei i-au prins mâinile în cătușe la spate, după stâlp, și i-au trecut de trei ori lanțul greu în jurul taliei. S-a îndoit din genunchi sub greutate. Odată ce lanțurile au fost asigurate, bărbații cu glugi s-au întors, îndreptându-se solemn înapoi spre umbrele din spatele altarului, câte unul pe fiecare latură, pe jumătate ascunși în întuneric.

Singurul sunet care se auzea în criptă era ecoul pe care îl provoca zornăitul lanțurilor în care Aragon se zbătea disperat ca să se elibereze. Toți ochii erau ațintiți asupra lui.

Glass a zâmbit în sinea lui. Mereu se bucura de momentul acesta. Nu dădea nici două parale pe acest Aragon sau pe ce naiba reprezenta el, la fel cum nu-i păsa de niciunul dintre ceilalți. Îi plăcea doar ideea a ceea ce aveau să-i facă tipului. Poate că într-o zi – s-a gândit el – vor face aceleași lucruri și unei femei. Asta ar fi fost plăcut și poate că bătrânul l-ar fi lăsat chiar pe el să o facă.

Ușa de fier a scârțâit din nou și călăul a pășit pe platformă. Roba lui cu glugă neagră îi atârna până la tălpi. În mâini avea un obiect lung învelit într-o bucată de satin stacojiu. A înlăturat bucata de material și lumina focului a jucat pe lama pumnalului ceremonial. A făcut un pas către prizonier. Kroll a început să vorbească și vocea lui a răsunat în interiorul criptei.

– Philippe Aragon, ai ceva de spus înainte ca sentința să fie pusă în aplicare?

A făcut un semn către călău. Bărbatul cu glugă i-a scos călușul lui Aragon. Politicianul atârna de stâlp, respirând cu greutate. L-a fixat pe Kroll cu ochii înconjurați de cearcăne roșii și a scuipat în direcția lui.

Contele și-a întors fața către călău.

– Scoate-i inima, a spus el încet și răspicat.

Călăul nu a ezitat și lama ascuțită a strălucit când el a ridicat-o deasupra capului.

Cei doisprezece bărbați din rând au privit hipnotizați. Glass a rânjit anticipând momentul, iar buzele lui Kroll s-au întins într-un zâmbet subțire.

Pumnalul a coborât fulgerător. Aragon a scos un țipăt în timp ce lama s-a înfipt adânc în stâlpul de

lemn, lângă capul lui. Călăul a dat drumul pumnalului, care a rămas înfipt acolo, vibrând.

Kroll a făcut un pas în față, cu fruntea încrețită și gura deschisă. Ceva nu era în ordine.

Călăul s-a îndepărtat de prizonier. Mâna lui a s-a repezit înăuntrul robei și a scos la iveală un pistol de calibrul 9 milimetri cu amortizor, pe care l-a îndreptat către grupul de spectatori.

Glass a reacționat imediat ducându-și mâna la propria armă.

O rafală silențioasă a lovit dalele albe și negre de la picioarele lui, determinându-l să dea drumul armei.

Paznicii cu glugi și-au făcut din nou apariția în lumină. Flăcările lumânărilor s-au reflectat pe armele lor automate negre și scurte. O'Neill și Lambert. Încă două figuri au apărut din spatele coloanelor de piatră de fiecare parte. Delmas și Cook. Lambert a urcat până la stâlpul de lemn și i-a desfăcut lanțurile lui Aragon.

Ben și-a tras gluga pe spate, și-a scuturat roba de pe umeri, care i-a căzut la picioare, și a împins-o cu piciorul.

Asociații lui Kroll erau speriați, cu ochii larg deschiși, privind spre liderul lor în căutarea unei explicații. Mandibula lui Kroll căzuse de uimire. Ben i-a întâlnit privirea cu un zâmbet rece. *Ia să te vedem ce mai înțelegi din asta!* s-a gândit el.

Planul improvizat funcționase bine. Nu fusese greu să-i elimine pe paznici și să preia controlul asupra criptei de sub biserică cu câteva minute înainte ca Kroll

și oamenii lui să intre în ea. Adevăratul călău zăcea mort într-o cameră din spate, alături de restul.

Jack Glass se uita țintă la Ben cu o ură nemascată. Chiar și dezarmat, era cel mai periculos om din încăpere. Ben și-a ținut pistolul Heckler & Koch îndreptat spre el, privindu-l de-a lungul țevii. Era armat și siguranța era trasă, iar degetul era pe trăgaci. Trebuia doar să apese ușor și percutorul ar fi detonat capsa, trimițând glonțul de 9 milimetri pe țeava scurtă. Ar fi atins corpul lui Glass în mai puțin de o sutime de secundă.

Glonțul s-ar fi desprins în el, explodând în o mie de așchii ascuțite de aliaj de plumb și cupru, care ar fi săpat un tunel larg de materie moartă. Degetul a mângâiat suprafața netedă și curbată a trăgaciului. Ochii lui priveau țintă în ai lui Glass. Privirea i s-a încețoșat.

Un glonț pentru Oliver. Încă unul pentru Leigh. Și mai avea încă cincisprezece în magazie. Nu s-ar fi oprit până când ultimul cartuș n-ar fi zornăit pe podea și pistolul fierbinte nu s-ar fi blocat la loc în mâinile lui, cu Glass și Kroll întinși ciuruiți pe jos, într-o singură baltă de sânge. Inima i-a bătut cu putere la acest gând. A simțit cum ochii îl ardeau. A revăzut în minte zâmbetul lui Leigh. Gâtul îl înțepa.

– Ben, a rostit o voce din stânga sa.

A privit în lateral, cu pistolul încă ațintit asupra lui Glass.

Aragon îl privea intens.

– N-o face! a spus el.

Ben a scuturat din cap. Buricul degetului i-a alunecat în jos pe trăgaci. O singură apăsare.

– Nu așa ne-am înțeles, a spus Aragon moale. Noi nu suntem criminali.

O singură apăsare. Arma a început să tremure în mâna lui Ben.

– Vor fi arestați și-și vor petrece restul vieții în pușcărie, a spus Aragon. Asta mi-ai promis. Un glonț în cap nu înseamnă justiție.

Ben a oftat adânc. Și-a ridicat degetul de pe trăgaci și a tras siguranța. A lăsat pistolul jos.

Glass a zâmbit. Kroll încă se mai holba la Ben, nevenindu-i să creadă, cu gura schimonosită, pe jumătate deschisă ca și cum nu și-ar fi găsit cuvintele.

Asociații lui Kroll rămăseseră împietriți, iar cei patru membri ai echipei au ieșit din umbră, cu armele la umăr, în poziție de tragere. Fețele bătrânilor erau trase și palide, aveau ochii larg deschiși și frunțile brobonite de sudoare.

Emil Ziegler s-a clătinat deodată. Fața îi era schimonosită de durere și și-a dus mâna la umărul stâng. S-a prăbușit, zvârcolindu-se. Atac de cord.

Cook era medic. Lăsându-și jos MP5-ul, a alergat lângă bărbatul aflat în suferință și s-a lăsat în genunchi.

Brațul lui Ziegler a atacat violent. Cook a căzut pe spate, ultima expresie de pe chipul lui fiind una de totală surpriză. Apoi sângele a început să-i țâșnească din beregata tăiată. Ziegler încă mai ținea în pumnul lui gras un cuțit mic.

Deodată aerul s-a umplut de țipete și panică. O'Neill și Lambert erau gata să-și descarce MP5-urile în Ziegler. Aragon le cerea insistent să nu tragă.

Cu colțul ochiului, Ben a văzut marginea unei tapiserii fluturând în umbră. Și-a mutat privirea de la trupul mort al lui Cook.

Glass și Kroll nu mai erau acolo.

59

Ben a sărit de pe platformă și a smuls tapiseria cu fir aurit de pe perete. A văzut intrarea unui mic pasaj arcuit ascuns, mai întunecată decât piatra din jur. O adiere rece a venit dinspre ea. A pășit înăuntru pe niște trepte de piatră slab luminate și a văzut că urcau în spirală.

A auzit sunetul pașilor care alergau, rezonând de pereții de deasupra lui.

A aruncat o privire peste umăr. Cripta era sub control. Nu mai putea face nimeni nimic pentru Cook. Aragon era obosit și se rezemase de un stâlp, formând niște numere pe mobil. Ceilalți trei membri ai echipei îi încolțiseră fără scăpare pe bărbații în vârstă. Acum erau în responsabilitatea lui Philippe Aragon.

Ben avea altă treabă. A pornit în sus pe scările în spirală, sărind câte două deodată. Scările se răsuceau continuu. În afară de sunetul propriilor lui pași, îi

auzea pe cei ai celor doi care alergau înaintea lui. Îi ajungea din urmă.

O secundă mai târziu a auzit pocnetul sec al unui pistol, urmat imediat de altul. Erau puțin mai sus în fața lui.

În momentul în care îl recunoscuse pe Ben Hope în sala de bal, știuse că timpul ei se apropia cu repeziciune. Era sfârșitul jocului, punctul culminant al tuturor acestor ani de frică, duplicitate și silă de sine, prin care Werner Kroll o făcuse să treacă. Nu-i mai păsa. Trebuia să se oprească aici, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

În tot acest timp în care fusese prizoniera lui Werner, descoperise însă câteva din pasajele lui secrete. Enorma și întortocheata casă în care locuia Werner era străbătută de numeroase astfel de treceri, care-i permiteau să se deplaseze neobservat dintr-un loc în altul. Deși contele ținuse mereu încuiată cripta secretă, știa de scara ascunsă și anticipase că va veni pe acolo. Mereu avea un as în mânacă. Așa era el: prea deștept ca să se lase prins ușor.

Acum era rândul ei să-i ia prin surprindere. A intrat în camera ei, și-a schimbat rochia de petrecere cu o pereche de blugi și un pulover vechi, și-a dat jos pentru ultima oară peruca aia pe care o detesta și și-a luat poșeta. Apoi venise în partea asta întunecată și plină de praf a casei, așteptându-l ghemuită în umbra pasajului și fixând cu privirea ușa ghintuită pe care știa că o să-și facă apariția mai devreme sau mai târziu. Prin

coridorul întunecat din dreapta ei, scara în spirală ducea direct către acoperișul casei.

Nu avea să-l lase pe Kroll să ajungă acolo.

Când a auzit pașii și zornăitul cheilor în broasca ușii vechi, și-a scos pistolul Black Widow din poșetă și a tras ferm de cocoș cu degetul mare. Ușa s-a deschis cu un scârțâit și ea a ieșit din întuneric ca să-i întâlnească.

Kroll s-a oprit la intrare și s-a uitat fix la ea. Glass era cu el. Privirea contelui s-a mutat din ochii ei la țeava pistolului și-napoi.

– Eve... a început el, ridicând o mână.

Ea nu mai îndreptase până atunci o armă spre o persoană aflată în viață. Dar nu a ezitat. Mânerul cauciucat i-a umplut palma. Degetul i s-a îndoit în jurul micului trăgaci și a apăsat.

Magnum-ul .22 a lansat un glonț foarte mic cu o putere foarte mare. Detunătura glonțului supersonic era violentă în spațiu închis și aproape că a scos un țipăt la durerea care i-a străpuns urechile.

Glass s-a răsucit și și-a dus mâna la gât. A înjurat și s-a dat doi pași înapoi împleticindu-se. Pe zidăria de piatră din spate erau pete de sânge.

Însă nu a căzut. S-a bălăngănit pe picioare și timp de câteva clipe Eve a crezut că o să vină către ea. A făcut eforturi disperate să-și pregătească din nou arma, dar mâinile începuseră să-i tremure violent și nu a mai putut să tragă cocoșul pentru o a doua împușcătură.

Glass a mers împleticit de-a lungul palierului, spre următorul rând de scări. Ea încă mai bâjbâia cu mâna

pe pistol, când el a dispărut după colț. L-a auzit alergând cu pași neregulați pe scările de lemn.

Kroll rămăsese încă în picioare în mijlocul palierului. Ochii îi erau larg deschiși.

Cocoșul revolverului Black Widow a făcut clic și ea l-a îndreptat amenințător către el.

– Eve, a spus el din nou ridicându-și sprâncenele, gândește-te ce faci.

– S-a terminat, Werner, a spus ea, nu te mai pot lăsa să continui cu toate astea.

Privirea lui era imploratoare.

– Privește în inima ta, Eve, a spus el făcând un pas către ea. Știi că nu vrei să mă omori.

I-a văzut arma automată, mică și groasă, din mână, o secundă prea târziu. Figura lui s-a tensionat. A tras de la șold, fără să țintească. Prima împușcătură i-a trecut prin mână și ea a scăpat .22-ul. A țipat.

El a tras din nou nimerind în umăr. O durere arzătoare a săgetat-o. A căzut pe spate, izbindu-se de perete și scurgându-se apoi încet pe podea.

Kroll a zâmbit în timp ce stătea deasupra ei, cu picioarele înfipte de o parte și de alta a trupului ei. Și-a îndreptat micul Colt automat între ochii ei.

– Adio, Eve, a spus el și apoi s-a prăbușit înainte într-un spasm.

Ben Hope stătea în ușă. Prin durerea sfâșietoare și țiuitul din urechi, Eve a auzit sunetul înăbușit al armei lui, golită în trupul lui Kroll într-un foc rapid și repetat. Bătrânul s-a prăbușit plin de sânge cu fața în jos, cu nouă gloanțe în el, acoperind-o pe jumătate.

Ben a apucat trupul mort al lui Kroll de guler și l-a rostogolit într-o parte. A îngenunchеat lângă Eve și a văzut că nu tot sângele de pe ea era al lui Kroll. I-a rupt gulerul puloverului, căutând rana cauzată de împușcătură.

Glonțul o lovise sus în umărul drept, între claviculă și mușchiul de sus al pieptului. A pipăit ușor și degetele i s-au umplut de sânge. Ea era gata să leșine când și-a pus degetele pe partea posterioară a umărului și a găsit glonțul de calibru mic cuibărit sub piele. Trecuse prin umăr fără a se fragmenta. A respirat mai calm. Nu era atât de grav pe cât părea.

Cu mâna stătea însă mai rău, chiar foarte rău. S-a înfiorat când a văzut fragmentele de os ieșind albe prin carne. Degetele îi erau răsucite într-un fel nefiresc. Probabil că nu avea să-și mai folosească niciodată cum trebuie mâna dreaptă.

Dar va trăi. Avusese noroc. Kroll fusese un țintaș prost. Un om care îi plătise întotdeauna pe alții să apese pe trăgaci în locul lui. Sau poate fusese doar un sadic care vrusese să facă totul pe îndelete, cauzându-i cât mai multă durere și răni minore cu putință, înainte să o omoare. Oricum ar fi fost, acum se terminase.

– O să fii bine, a spus el. O să ți se acorde îngrijiri.

– *Mulțumesc*, a șoptit ea slab.

A încercat să zâmbească și apoi a leșinat.

A privit-o un moment, a întins mâna și a mângâiat-o pe obraz, lăsându-i o urmă de sânge.

S-a ridicat în picioare și a privit în jos către Kroll. Bătrânul zăcea pe podea răsucit ca o păpușă stricată.

Descendența familiei Von Adler se termina aici și odată cu ea două veacuri de crime și corupție. Ochii lipsiți de viață ai lui Werner Kroll priveau în gol nemișcați precum un porțelan mânjit cu ulei. Buzele subțiri și zbârcite păreau să zâmbească batjocoritor către el. Preț de o clipă, Ben a simțit nevoia să-l mai împuște o dată.

Dar avea alte lucruri de făcut. Unde era Jack Glass?

Peretele era împroșcat cu sânge, iar picăturile de pe jos conduceau către scări. Pe prima treaptă era o urmă roșie și lucioasă de talpă. Pe a doua, o picătură mare și roșie. Încă o urmă de pas pe a treia. Amprente de sânge pe mânerul balustradei. Sângele era peste tot pe scări în sus. Dar era doar o urmă, Glass nu era nicăieri.

Mintea lui Ben a fost dintr-odată invadată de un singur gând.

Clara.

60

Jack Glass mai fusese împușcat și înainte, și încă de multe ori. Atât timp cât era încă funcțional și pe picioare, era încă în joc. Era nevoie de mai mult decât un glonț din pistolul unei femei ca să-l oprească. Știa că avea clavicula ruptă, dar era pregătit să ignore durerea dacă ar fi putut face ce voia să facă acum.

Mergea pe scări călcând apăsat, cu mâna apăsată pe umăr pentru a împiedica sângele să curgă. A ajuns la al treilea etaj, s-a aplecat peste balustradă și s-a uitat în jos. A văzut o formă întunecată la două etaje mai jos, înaintând rapid în sus pe scara în spirală. Hope era din nou pe urmele lui. Nenorocitele de urme de sânge îl dădeau de gol și nu putea face nimic în privința asta. Trebuia să continue să meargă și să uite de durere. A zâmbit. El și Hope împreună în cursă. Parcă ar fi fost din nou la selecția pentru SAS. Dar de data asta el avea un avantaj și avea de gând să-l folosească. Căpitanului i se făcuse de petrecanie, iar vasul se scufunda. Asta nu însemna sub nicio formă că Jack Glass avea să se scufunde odată cu el.

A reușit să ajungă la ultimul etaj și a înaintat greoi și cu zgomot de-a lungul coridorului, leoarcă de transpirație și de sânge. Ușile care dădeau spre camerele de la mansardă erau pe stânga. Tapetul se curăța de pe pereți și covoarele erau roase complet. Era frig acolo sus, răcindu-i transpirația care ieșea prin toți porii. A trântit de perete o ușă de pe dreapta și a pășit clătinându-se înăuntru. A găsit ceea ce căuta și a prins mica cutie de piele la subraț.

– Șefule, ești OK?

Era suedezul. Pe figura lui tâmpă a apărut o expresie ușoară de îngrijorare văzând sângele de pe cămașa lui Glass.

Glass s-a întors.

– Mai bine ca niciodată, a rânjit el forțat.

De obicei trebuia să se uite în jos la majoritatea oamenilor, dar suedezul, Björkmann, îl depășea ca

înălțime cu aproape opt centimetri. Era mare, într-adevăr. Gâtul lui era mai lat decât capul, la fel de gros precum coapsa lui Glass. O sută patruzeci de kilograme de mușchi, cu tunsoare în formă de vârf de săgeată și foarte puțin creier. Genul de om care îi plăcea lui Glass să îl aibă în echipa sa. În mâna lui cărnoasă, revolverul Ruger părea mult mai mic.

– Toată lumea a luat-o razna acolo jos, a spus Björkmann într-o germană stricată. Ce se întâmplă?

– Cineva a stricat petrecerea, a răspuns Glass. Și-a șters transpirația rece care-i intra în ochi și a simțit capetele claviculei rupte scrâșnind. Și-a încleștat dinții. Vreau să-mi păzești spatele, Christian, e un tip care urcă încoace. Știi ce trebuie să faci.

– O să mă întorc după tine. OK?

Namila a dat încet din cap, afirmativ:

– Sigur, șefule.

Glass l-a privit pe Björkmann pornind greoi pe coridor. A zâmbit. Și-a pus mâna plină de sânge pe ușa camerei în care se afla Clara Kinski și a împins-o de perete.

Fata era ghemuită în colț, lipită de perete, uitându-se în sus către el cu groază în ochi. Glass a luat seringa din cutia de piele. A îndepărtat dopul de la capătul acului lung și a împroșcat un jet subțire de otravă în aer.

– Unchiul tău Jack o să aibă grijă de tine acum, a spus el.

Clara a început să țipe când el a pășit în cameră.

61

Ben urmărea petele de sânge în timp ce alerga în sus pe următorul șir de trepte. Cu mâna stângă a prins mânerul neted al balustradei și a continuat să urce, în dreapta ținând pistolul pregătit.

Picăturile de sânge lucitor de pe scări erau dese. Glass era rănit grav, dar alerga ca un maniac și era încă extrem de periculos. Se îndrepta spre ultimul etaj.

Ben a urcat și ultimul rând de scări, inima bătându-i cu putere în piept. Urmele de sânge duceau tot înainte pe coridor. A mers după ele, îndreptându-și arma în stânga și-n dreapta.

Coridorul era lung și la capătul lui, o ușă s-a deschis. Prin deschizătură se vedeau niște perdele umflate de vântul rece și zăpada intrând printr-o fereastră franțuzească. A pătruns în cameră. Toate simțurile îi erau în alertă. Printre bătăile propriei inimi a auzit un sunet clar. În timp ce se furișa prin cameră, zgomotul s-a accentuat.

Era huruitul ascuțit al unui motor de mare putere, turația crescândă devenind asurzitoare. Venea de afară, de pe acoperiș. Cineva pornea un elicopter. S-a îndreptat către fereastră.

Pentru o clipă a văzut alb în fața ochilor și a căzut brusc cu fața la pământ. Pistolul i-a alunecat pe dalele goale ale parchetului. A simțit cum niște degete i se strâng în jurul gulerului și cum este ridicat brusc în picioare, cu brutalitate. A reușit să surprindă o frunte lată și doi ochi mici și sălbatici privindu-l de sus și apoi

un pumn imens l-a izbit în falcă și l-a trimis înapoi, ca și cum ar fi fost lipsit de greutate. S-a izbit de un birou și apoi a zburat pe suprafața lui, aruncând în aer hârtii, dosare, o scrumieră și un telefon.

Unul dintre cei mai înalți oameni pe care îi văzuse vreodată a pășit calm către el, ocolind biroul.

– Ești mort, a spus namila sec. Engleza lui avea un accent puternic, iar în mână ținea un Ruger .44 Redhawk de inox, cu o țeavă de douăzeci de centimetri. L-a băgat în spate, la centură. N-am nevoie de ăsta, a spus el și a ridicat pumnii în gardă.

Ben s-a clătinat pe picioare. Zgomotul elicopterului de afară devenea tot mai puternic. Avea sânge pe buze de la lovitura de pumn. Capul îi vâjâia. Dar chiar și o asemenea huidumă putea fi pusă la pământ. S-a apropiat de el rapid și i-a trimis o lovitură puternică în plexul solar. Și-a pus toată forța în ea și impactul a făcut ca brațul să-i fie săgetat de durere. Fusese o lovitură de pumn bună care ar fi schilodit aproape pe oricine.

Namila părea că abia simțise lovitura. Un pumn de dimensiunea unui ananas a zburat către capul lui Ben și nu mult i-a lipsit ca să-l atingă. Dacă și-ar fi nimerit ținta, l-ar fi omorât.

Treaba devenea serioasă. A încercat să-l lovească cu piciorul în zona pubiană, dar uriașul a parat. A atacat către gât, dar a urmat încă un blocaj. Ben s-a retras, observând că nu mai avea spațiu în cameră. Prin fereastra deschisă, a auzit încă un sunet, unul înalt, ascuțit și terifiat, de copil care țipă. S-a uitat în direcția

din care venea sunetul. Ferestrele se deschideau spre un acoperiș plat și larg. Pista pentru elicoptere era înconjurată de acoperișuri înclinate și coșuri de fum. Zăpada era viscolită de vântul care se întețea. La aproape treizeci de metri distanță, luminile elicopterului Bell trasau fascicule prin fulgii de zăpadă care pluteau în aer, iar elicele porniseră să se învârtească și mai tare acum. Jack Glass o ținea pe Clara de braț și încerca să o împingă pe ușa deschisă a elicopterului. Ea se zbătea și dădea din picioare. El strângea din dinți de durere, iar partea din față a cămășii îi era înnegrită și îmbibată de sânge.

Ben a privit o fracțiune de secundă prea mult. O gheată grea l-a lovit în coaste și a simțit ceva trosnind. A urlat de durere, s-a rostogolit pe podea și s-a prins cu mâna de locul unde fusese lovit. S-a târât pe sub birou, dar namila a apucat marginea biroului cu o mână și l-a dat peste cap. A scos un sertar și l-a aruncat cu putere în capul lui Ben. Sertarul s-a făcut bucăți, acoperindu-l cu bucăți de echipament de birou. Ceva a lucit pe covor. Era un deschizător de scrisori de forma unui mic pumnal. Degetele i s-au înfășurat în jurul lui și când namila s-a apropiat din nou, Ben i-a înfipt lama prin gheată, de sus în jos.

Era o gheată zdravănă de piele groasă. Lama era neascuțită, dar Ben a lovit atât de tare, încât a intrat prin pielea ghetei, apoi în picior, a trecut prin talpă și a rămas înfiptă în podea. Îl țintuise ca pe un gândac într-un insectar.

Uriașul și-a dat capul pe spate și a urlat de durere. Ben s-a ridicat cu greu în picioare și l-a lovit cu piciorul în testicule. Asta chiar a avut efect și tipul s-a chircit de durere. Ben a prins urechile uriașului și l-a lovit cu genunchiul direct în față.

Afară, Clara a reușit să scape din strânsoarea lui Glass și a alergat către ferestre cu părul zburlit de bătaia elicelor. A alunecat pe zăpadă și a căzut, apoi a reușit să se ridice din nou în picioare. Glass a pornit după ea și a prins-o de păr. A smucit-o înapoi și ea a țipat.

Uriașul se bălăngănea gemând, încercând să-și miște piciorul imobilizat. Ben a luat un stingător de pe perete și a trântit cilindrul de metal greu în capul lui. Tipul s-a prăbușit pe podea, rotindu-se pe spate. Ben a ridicat stingătorul și l-a coborât cu baza drept în fața tipului, fiind gata să vomite când i-a văzut chipul mutilat adâncindu-i-se în craniu. Namila s-a zbătut în spasme, apoi s-a contractat din tot corpul pentru o secundă și a rămas nemișcat.

Rănit și plin de sânge, Ben a smuls Rugerul .44 de la centura mortului. Cilindrul era încărcat cu șase cartușe magnum. S-a îndreptat clătinându-se către fereastra franțuzească deschisă. Glass o trăgea pe Clara înapoi către elicopter. A ridicat-o și a prins-o sub braț, iar ea a dat sălbatic din picioarele ei mici.

Ben a alergat pe acoperiș, ignorând durerea din coasta ruptă. A ațintit revolverul greu spre Glass și i-a strigat numele, încercând să acopere zgomotul elicopterului.

Glass a tras-o pe Clara în fața lui și i-a pus ceva în dreptul gâtului. Degetul lui mare era pe pistonul seringii.

– O omor, a zbierat el. Lasă arma jos.

Ben a dat drumul revolverului și l-a împins cu piciorul. Glass a zâmbit batjocoritor în ciuda durerii și a tras-o pe fetiță în elicopter. Ținând încă seringa îndreptată către gâtul ei, a legat-o cu mâinile de marginea scaunului. Ben a privit fără să poată face nimic. Glass s-a așezat la bordul aparatului. Învățase să zboare în Africa și era un bun pilot. Era destul de nebun încât să decoleze și pe zăpadă, dar Jack Glass fusese tot timpul nebun și era mândru de asta.

Elicopterul a început să se ridice de la sol și Ben a văzut fața palidă a Clarei prin geamul de plexiglas. Gura ei era deschisă și țipa, dar țipătul ei era acoperit de zgomotul puternic și de vânt.

Ben a alergat de-a lungul pistei. Elicopterul era în aer, spulberând zăpada într-un nor de fulgi care-i intrau în ochi. A ridicat .44-ul de pe jos, dar nu a îndrăznit să tragă.

A privit în jur disperat, în timp ce elicopterul care plutea în aer s-a rotit încet în jurul cozii. De-a lungul marginii acoperișului se afla un parapet de piatră de vreun metru jumătate înălțime. A alergat către el și s-a suit. Și-a înfipt țeava lungă a revolverului la centură și s-a echilibrat din mâini. Era mult până jos. Glass a accelerat și elicopterul s-a aplecat către față.

Ben a sărit. Pentru o secundă a plutit prin aer, lipsit parcă de greutate. Curtea casei, iluminată de

reflectoare, se afla sub el. A văzut luminile mașinilor de poliție care se îmbulzeau pe alee. Petrecerea se transformase într-un adevărat haos.

Începuse deja să cadă când mâna lui s-a prins de metalul rece al uneia dintre tălpigele elicopterului. Aparatul a virat către dreapta, depărtându-se de casă. Vântul puternic mai că părea să-i smulgă lui Ben părul din cap și hainele de pe el. Se legăna prin aer. S-a înălțat puțin și și-a prins și cealaltă mână de tălpigă, lovind cu picioarele ca să-și facă avânt pentru a se sălta pe ea. Sub el, curtea conacului se învârtea amețitor.

Glass a simțit elicopterul dezechilibrat de greutatea lui Ben. De pe scaunul pilotului îl putea vedea atârnând acolo, încercând disperat să urce până la ușa laterală. A zâmbit și a întors aparatul de zbor către casă. Nu putea să-l scuture ca să cadă, dar putea să scape de nemernic altfel.

Hornul larg al unui coș de fum s-a conturat în întuneric și Glass a înclinat puternic aparatul către el. Ben a avut timp să vadă ceva din cărămidă îndreptându-se către el și a ridicat picioarele, iar elicopterul a trecut cu zgomot pe deasupra acoperișului. Glass a întors din nou elicopterul, și brațele lui Ben au fost întinse, continuând să atârne de tălpigele elicopterului. Glass s-a îndreptat din nou către acoperiș. Picioarele lui Ben au fluturat prin aer și apoi au trecut violent peste un acoperiș de țigle înclinat, câteva dintre ele desprinzându-se și căzând la baza casei. Glass a mai îndreptat elicopterul încă o dată spre acoperiș, râzând. Încă o trecere și avea să-l împrăștie pe Hope

ca pe un gândac, de-a lungul a vreo șase metri de construcție de piatră.

Dar a înclinat elicopterul prea devreme. Elicea din spate a prins o parte a acoperișului, aruncând scântei și metal îndoit. Aparatul de zbor a trepidat. Comenzile au luat-o razna, iar elicopterul a început să se răsucească, îndepărtându-se de casă și îndreptându-se către copaci.

Ben reușise să-și pună un picior pe tălpigă. Întinzându-se cu mare efort, a reușit să prindă mânerul ușii laterale, a tras de el și a deschis-o. S-a aruncat înăuntrul cabinei în timp ce elicopterul se învârtea deasupra vârfurilor copacilor, lipsit de control, iar luminile lui aruncau în jur cercuri sălbatice deasupra pinilor înzăpeziți și a crengilor goale de stejari și fagi.

Glass a fandat către el cu seringa mortală în mână. Ben a parat lovitura și a făcut ca încheietura lui Glass să se izbească de panoul de comenzi. Acul a căzut pe podea și cei doi s-au încleștat peste scaune, băgându-și mâinile în ochi și lovind cu pumnii. Ben și-a înfipt degetele în părul scurt al lui Glass și l-a izbit cu fața de indicatoarele de pe bord de mai multe ori, până când, i-a umplut fruntea de șiroaie de sânge.

Elicopterul se îndrepta în jos, rotindu-se din ce în ce mai rapid. Degetele lui Glass i-au prins fața ca într-o gheară. Ben l-a izbit de ușă, l-a lovit cu pumnul peste dinți și l-a pocnit din nou cu capul de bord. Glass a căzut moale în scaun în timp ce elicopterul s-a înclinat violent pe o parte, îndreptându-se în spirală în jos, către vârfurile copacilor.

Ben a tras cu putere de manete, dar nu mai putea face nimic. Elicopterul s-a învârtit nebunește încă vreo sută de metri și apoi s-a izbit. Elicele s-au dezmembrat și s-au desprins, retezând vârfurile copacilor. Au continuat să cadă, crengile zgâriind și rupând fuzelajul; motorul s-a blocat, iar bucăți îndoite de elice s-au prăbușit odată cu ei. Ben a fost azvârlit la podea și apoi aruncat în plafon, în timp ce aparatul s-a rostogolit de mai multe ori.

La zece metri de la sol, aparatul Bell s-a desprins de crengile de jos ale copacilor. Prin bucățile sparte de plexiglas, Ben a reușit să mai vadă covorul de zăpadă apropiindu-se vertiginos de ei, apoi impactul l-a azvârlit peste instrumentele de bord. Elicopterul s-a oprit cu botul într-un morman de zăpadă. Crengi rupte și bucăți din aparat au căzut de sus ca o ploaie.

Glass zăcea nemișcat peste consola de comandă. De undeva din spatele indicatoarelor de la bord săreau scântei și Ben a simțit mirosul puternic de combustibil.

S-a ridicat cu mare greutate, din cauza durerii. Cabina era înnegrită și spartă. Deasupra lui, Clara era înțepenită de spatele scaunelor din față. Avea sânge pe buze și se chinuia să scape de lanțul care îi lega încheietura mâinii de bara metalică a scaunului.

Ben a auzit un pârâit urmat de un *vuuuf* și și-a aruncat privirea peste umăr. Flăcările atingeau interiorul geamului, întinzându-se spre sistemul de comenzi și spre scaunele din față. Elicopterul avea să explodeze în câteva secunde.

Lanțul care îi încătușa mâinile fetei scânteia în lumina flăcărilor și Ben a smucit de el, dar acesta nu a cedat. Ochii Clarei se măriseră, iar părul îi era lipit de față. Se chinuia să-și scoată încheietura din brățara de oțel, dar era strânsă bine pe piele.

Flăcările continuau să se întindă. Ben s-a aplecat spre corpul inert al lui Glass și a pipăit prin buzunarul de la smochingul plin de sânge după cheia de la cătușe. Nu era acolo. Căldura devenise insuportabilă. O limbă de foc l-a atins pe spate, arzându-i vesta. Nu mai era timp. Elicopterul avea să explodeze.

În ciuda durerii și panicii, și-a adus aminte: *arma*. A scos pistolul și a lipit capătul țevii de lanțul de la cătușe, care era prins după bara de scaun. Focul i-a ars mâneca. A apăsat pe trăgaci.

Zgomotul asurzitor al revolverului .44 a acoperit orice alt sunet. Pentru un moment, Ben a rămas dezorientat, pierdut într-o lume de tăcere, ireală, vuietul ascuțit din urechi umplându-i creierul.

Încă un val de flăcări s-a rostogolit în interiorul înnegrit al elicopterului și Ben și-a revenit în simțiri. Clara era liberă și lanțul rupt atârna de cătușa din jurul încheieturii ei. S-au chinuit să iasă din cabina aparatului de zbor. Ben a lovit ușa cu piciorul cu toată forța pe care o mai avea. Aceasta s-a îndoit și a cedat și el a apucat brațul fetei, reușind cumva să se târască afară chiar înainte ca focul să cuprindă întreaga cabină.

A tras-o după el, împiedicându-se prin zăpadă. Nu au făcut nici douăzeci de metri, că pădurea din spatele lor a fost cuprinsă brusc de o lumină albă. Ben a

plonjat în spatele trunchiului unui stejar, adăpostind trupul micuț al Clarei cu al său, în timp ce rezervoarele de combustibil au plesnit din cauza căldurii și elicopterul a explodat într-o minge uriașă de flăcări. Tot cerul nopții a fost luminat, iar copacii au luat foc. Resturi aprinse au fost scuipate în toate direcțiile. Clara a țipat și el a ținut-o strâns.

62

Hotelul Bristol, Viena
Trei zile mai târziu

Ben a părăsit Kärtner Ring[1] și a intrat în holul luxosului hotel. Hainele îi erau prea noi și rigide, și de fiecare dată când se mișca, o durere îl săgeta într-o parte. Peste tot erau zeci de grupuri de jurnaliști și fotografi. Știa deja că Philippe Aragon și oamenii lui, în fapt o mică armată, ocupaseră un întreg etaj, ca bază pentru seria de conferințe de presă despre care vuia toată mass-media. Descinderea poliției în reședința von Adler fusese cel mai mare eveniment de știri din ultimii ani, iar Aragon se afla chiar în centrul acestei adevărate isterii. Ben evitase intenționat televiziunea și radioul timp de trei zile, dar nici măcar el nu reușise să scape.

[1] Stradă din centrul Vienei (n. tr.).

În spatele scenei, Aragon trăsese mai multe sfori în acele ultime trei zile decât majoritatea politicienilor într-o viață de om. Avea suficientă influență la nivel înalt pentru ca unele detalii să fie ascunse mass-mediei. Morțile de la conac fuseseră puse în cârca oamenilor lui Kroll, iar în ce-l privește pe Ben și echipa sa, ei nu fuseseră niciodată acolo.

Fusese nevoie de patruzeci și opt de ore pentru a fi înlăturate urmele carnajului. Nimic nu mai rămăsese din elicopterul care arsese, cu excepția fragmentelor înnegrite împrăștiate de explozie prin pădure.

Nu rămăsese, de asemenea, nicio urmă a lui Jack Glass. La acel nivel de temperatură generat de explozia combustibilului, țesutul uman, chiar și dinții și oasele erau carbonizate. Ben mai văzuse așa ceva înainte.

A înaintat cu greu prin mulțimea care împânzea holul hotelului și a fost întâmpinat de un bărbat într-un costum cu dungi fine. Era cam de aceeași vârstă cu Ben, dar avea un început de chelie și era slab de i se vedeau oasele. I-a întins mâna.

– Sunt Adrien Lacan, a spus el peste zumzetul din sală, asistentul personal al lui Philippe Aragon. Mă bucur că ați reușit, domnule Hope.

Lacan l-a însoțit pe Ben prin mulțimea din hol, până la lift. Blițurile câtorva camere foto s-au aprins în timp ce mergeau. Ben și-a ținut fața îndreptată în altă parte. Gardienii i-au împins înapoi pe jurnaliștii care începuseră să se îngrămădească în jurul lor, și au pășit singuri în lift. Lacan a apăsat butonul pentru ultimul etaj și ascensorul a pornit în sus fără zgomot.

– E nebunie curată, a spus el scuturând din cap, n-am mai văzut așa ceva până acum.

În camerele de lux ale lui Aragon era o zarvă continuă, un du-te-vino de oameni vorbind în căști și încă și mai multe telefoane sunând în fundal. Pe mese erau puse televizoare date pe diferite canale de știri, în timp ce oamenii se adunaseră în jur ca să privească. Un vraf de ziare stăteau pe o masă, două femei citind prima pagină. Ben a pășit prin camera plină de forfotă și a simțit mai multe perechi de ochi ațintindu-se asupra lui, întrebătoare.

În mijlocul mulțimii, Aragon stătea într-o postură neoficială, suit pe marginea unei mese, uitându-se pe niște hârtii în timp ce vorbea cu cineva la telefonul mobil. Cămașa îi era descheiată la gât și arăta proaspăt și energic, chiar și cu plasturele care-i acoperea rana cusută de la sprânceană. A zâmbit larg când Ben s-a apropiat, a terminat discuția telefonică și a închis mobilul. A lăsat teancul de hârtii pe masă și l-a salutat călduros pe Ben.

– Nu uitați că aveți un interviu de presă la și un sfert, l-a avertizat Lacan.

Aragon i-a făcut semn cu mâna să plece și l-a luat pe Ben de cot.

– Îmi pare rău de tot haosul ăsta, a spus el. Aici e mai liniște. L-a condus pe Ben printre oamenii din stafful său, într-o cameră mai mică din lateral. A închis ușa acoperind astfel orice zgomot. Mulțumesc că ai venit, a spus el.

Ben l-a privit pe politician. Se ridicase parcă din nou în picioare ca un luptător. Era relaxat și încrezător, dar era ceva la el acum, o ardoare a competiției pe care Ben nu o mai văzuse. Părea pregătit și gata de luptă.

– Ai spus că e important, a răspuns Ben.

– Este. O treabă pe care vreau să o lămuresc cu tine înainte să pleci. Ai avion astăzi?

Ben a confirmat din cap:

– În câteva ore.

– Irlanda, a spus Aragon. Nu am fost niciodată acolo. Cum e?

– Verde, a spus Ben. Pustiu. Liniște.

– E o parte din mine care și-ar dori să fie în stare să se retragă într-un loc liniștit, a spus Aragon, arătând cu capul către ușă și zăpăceala de dincolo. Chiar acum, și nu m-aș gândi probabil niciodată să mă mai întorc. Tu ești un om norocos.

Ben nu se simțea în niciun caz așa.

– Poți oricând să renunți la tot, Philippe, a spus el. Întoarce-te la vechea ta carieră. Arhitecții nu atrag atenția nedorită. Nu sunt nici răpiți, nici executați.

– Vorbești precum Colette, soția mea.

– Pare a fi o femeie sensibilă, a spus Ben.

– Și ție îți place totuși să trăiești pe muchie.

– Fac ceea ce fac.

– Mi-ai fost de mare ajutor, a spus Aragon, și n-o să uit.

Ben a zâmbit.

– Nu am făcut-o pentru tine.

– Îți apreciez sinceritatea, dar îți sunt oricum recunoscător. Politicianul a băgat mâna într-un buzunar interior al vestei sale și a scos un plic mic și alb. Ceea ce mă conduce la motivul pentru care te-am chemat aici, a spus el. Voiam să-ți dau asta.

Ben a luat plicul din mâna întinsă a lui Aragon. Numele lui era imprimat cu un scris îngrijit pe față.

Aragon a întins un deget către el.

– Deschide-l.

S-a așezat cu spatele într-un scaun cu o privire amuzată de anticipare, în timp ce Ben l-a deschis.

Nu era mare lucru înăuntru, doar o foaie mică de hârtie. Ben a scos-o din plic. Era un cec semnat din contul personal al lui Aragon și era destinat domnului Hope Benedict. Și-a aruncat privirea asupra scrisului. Era un unu cu o linie întreagă de zerouri după el.

– Nu înțeleg, a spus el ridicându-și privirea. Pentru ce e asta?

– Nu am apucat să-ți vorbesc despre recompensa pe care am oferit-o, a spus Aragon. Un milion de euro pentru oricine m-ar fi ajutat să-i găsesc pe cei care l-au omorât pe Roger. A zâmbit. Tu m-ai ajutat și i-am prins. Banii sunt ai tăi, prin urmare. Bucură-te de ei.

Ben a rămas privind cecul.

– Mulțumesc, Philippe..., a spus el.

Aragon a zâmbit.

– E în regulă, atunci. Să ai o călătorie plăcută spre casă și sper să ne mai întâlnim.

– ...dar nu îi vreau, mulțumesc, a continuat Ben înapoindu-i cecul lui Aragon.

– Nu accepți?

Ben a scuturat din cap.

– Îi meriți, a spus Aragon.

– Ai grijă de soția și copiii lui Sandy Cook, a spus Ben, și restul pune-l în cutia milei. Fă ceva bun cu ei. Eu nu îi vreau.

Kinski era acasă. I-a trebuit ceva timp să ajungă la ușă, șchiopătând în cârje.

– Îmi pare bine să te văd pe picioare, Markus, a spus Ben pășind în holul de la intrare. Avea ceva cu el într-o sacoșă de plastic.

Kinski era îmbrăcat cu un halat. Părul îi era ciufulit și avea o barbă nerasă de patru zile. Era palid, iar sub ochi îi atârnau niște pungi întunecate.

Ben a privit în jur prin locuința de suburbie, mică și modernă. Nu se prea potrivea cu un tip mare și greoi ca Markus Kinski. Totul era prea ordonat și aranjat, iar pe mese erau vaze mici și curate, cu flori. Era mâna unei femei în locul acela. Helga probabil, s-a gândit Ben.

Detectivul părea bucuros să-l vadă. Ben s-a uitat în jos la piciorul pus în ghips, cu degetele groase lăsate libere. Ghipsul era plin de urări de bine și de semnăturile prietenilor săi.

Kinski i-a surprins privirea.

– Mă mănâncă ca naiba, a spus el. Drăcia asta n-o să iasă afară prea repede.

– Cum se simte? a întrebat Ben în timp ce Kinski șchiopăta pe hol.

– Puțin abătută, a spus Kinski, dar o să fie bine. E un copil puternic. Ochii lui s-au îndreptat spre plasa de plastic pe care o adusese Ben. Ce ai acolo?

– I-am adus ceva, a spus Ben. A băgat mâna în plasă și a scos un urs mare și moale pe care-l cumpărase în grabă în drumul său de-a lungul orașului. Sper să-i placă.

– De ce nu o întrebi chiar tu dacă îi place? i-a sugerat Kinski. A mers șchiopătând până la baza scărilor și s-a înclinat sprijinindu-se în cârje. Clara, ai un vizitator! a strigat el.

O ușă s-a deschis pe palier și o față micuță a apărut. Ochii ei s-au aprins voioși când l-a văzut pe Ben stând acolo în picioare. A alergat pe scări și l-a îmbrățișat strâns.

El era fericit să o vadă zâmbind din nou. Privirea aceea pierdută pe care o avusese ultima oară când o văzuse părea să fi dispărut. Trecuse prin al naibii de multe, dar poate că tatăl ei avea dreptate. Era un copil puternic.

– Presupun că ești mult prea mare și matură pentru asta, a spus el dându-i ursulețul.

Ea la luat și l-a strâns la piept.

– O să-i pun numele Ben, a spus ea cu înflăcărare. Am încă un prieten nou, a spus ea radiind și s-a întors către tatăl ei. Pot să i-l arăt lui Ben, tati?

Kinski a dat din cap. Clara a alergat repede pe coridor, cu ursulețul la piept.

– Muffi! a strigat ea.

Un pui de rottweiler, ca o minge neagră de blană, nu mai mare decât un iepure, a ieșit din camera de zi împleticindu-se pe labele mult prea mari pentru dimensiunile lui și și-a înălțat capul într-o parte, privindu-l pe Ben cu niște ochi mari și curioși. Avea câte un petic mai deschis la culoare deasupra fiecărui ochi, exact ca Max.

– Fugi și joacă-te cu cățelul, i-a spus Kinski fetei. Ben și cu mine avem de discutat.

L-a condus pe Ben în bucătărie și și-a proptit cârjele de masă. A deschis un dulap și a luat două pahare și o sticlă de Jack Daniel's. S-au așezat, iar Kinski și-a întins piciorul pus în ghips și a umplut două pahare, împingând unul către Ben.

Kinski a gemut, a încercat să-și bage două degete sub ghips. Frustrat, a renunțat și a dat repede pe gât jumătate de pahar de bourbon.

– Credeam că nu mai bei alcool, a spus Ben.

– Am cedat. Mă face să uit de nenorocita asta de mâncărime.

– Aragon mi-a spus că tu conduci investigațiile.

Kinski a dat din cap.

– Mă tem că o să dureze luni și luni de zile. Au spus că e cea mai șmecheră echipă de avocați ai apărării pe care a văzut-o cineva vreodată. A zâmbit cu subînțeles. Nemernicii o să aibă din plin nevoie de ei.

– Poți să tai buruiana, a spus Ben, dar rădăcinile merg mai adânc. Nu le poți distruge.

Detectivul a ridicat din umeri.

– Poate că ai dreptate. Personal, eu voi fi bucuros să văd niște ticăloși prăbușindu-se. Asta mă va satisface.

Au băut din pahare în liniște.

– N-o să uit niciodată ce ai făcut pentru Clara, a spus Kinski încet. Aș vrea să fi fost acolo să te ajut.

– Îmi pare rău de prietena ta, Hildegard, a spus Ben.

Kinski și-a dus paharul la buze. Când l-a pus înapoi jos, era gol. A scos un lung oftat.

– Ben, când mi-au spus de Leigh... Vocea lui s-a stins treptat. Bărbia lui țepoasă i-a coborât în piept.

Ben și-a pus o mână pe brațul polițistului.

– Mulțumesc, Markus.

Nouăzeci de minute mai târziu stătea întins într-un fotoliu moale și privea în jur la decorul luxos al sălii de așteptare a clinicii particulare. Încăperea era caldă și plină de plante și aranjamente florale, iar într-un colț se afla un pom de Crăciun drăguț. Zăpada bătea ușor în geamuri.

Din niște difuzoare ascunse se auzea o muzică, care lui Ben îi suna a Mozart. Nu putea spune ce piesă era și nici nu-i păsa. Nu mai voia nici să audă de Mozart. Îl făcea să se gândească la Leigh și la Oliver. Deodată i s-a făcut dor de vechea lui ploscă.

– Salut, Eve, a spus el.

Ea s-a oprit în dreptul ușii, apoi a zâmbit și a traversat încăperea până la el. Purta un trening bleumarin cu o mânecă tăiată și avea brațul bandajat. Mâna îi era în ghips de la cot până la buricele degetelor, dar nu avea niciun mesaj pe ea.

– Ce-ți mai face mâna?

– Nu cred că voi mai putea cânta la chitară, a spus ea în timp ce se așeza în fotoliul de lângă el. Mi-au făcut o operație. O să vedem. Nu doare prea tare, totuși. Atât timp cât mă îndop cu calmante.

A zâmbit. Era trasă la față și palidă.

El s-a răsucit în scaun și s-a cutremurat din cauza durerii ascuțite din coaste.

– Uită-te la noi, a spus ea. Suntem aranjați bine. Ești OK?

– O să trec eu și de asta, a spus el. E doar puțină rigiditate, atâta tot.

– Am fost surprinsă când m-ai sunat. Nu am crezut că o se te mai văd, Ben. Mulțumesc că ai venit să mă vizitezi.

– Sunt bucuros că Aragon are grijă de tine, a spus el.

– Un adevărat tratament de VIP, în locul ăsta. A făcut o pauză. Am multe pentru care să-i mulțumesc lui Philippe. E mai mult decât merit, a adăugat ea.

– E un om bun, a spus Ben, pentru un politician.

– A avut mare grijă de mine. S-ar putea să fiu lăsată în libertate sub supraveghere o vreme, dar pot să mă descurc cu asta. E un început pentru mine.

El a dat din cap afirmativ. Știau amândoi la fel de bine că fusese un aranjament norocos. Aragon dăduse dovadă de multă compasiune, făcându-l pe Ben să se întrebe dacă el avea un asemenea sentiment.

– Mi-e rușine de toate lucrurile pe care le-am făcut, a spus ea privind în jos.

– N-ai avut niciodată prea multe opțiuni. Ai făcut ce era bine, până la urmă.

– Da, am făcut amândoi un lucru bun, a spus ea. Și tu ce ai de gând? O să stai pe-aici o vreme sau ce o să faci?

– O să iau un avion spre Dublin, în după-amiaza asta.

– Ce păcat, a spus ea. Mi-ar fi plăcut să te cunosc mai bine.

El a zâmbit trist și nu a zis nimic.

– Plănuiești să te mai întorci vreodată pe aici? a întrebat ea.

– Poate, cândva.

– N-o să participi la audiere?

El a scuturat din cap:

– Nu am fost niciodată aici.

– Sunt martorul principal, a spus ea.

– Știu. O să fii bine, i-a spus el.

Ben s-a ridicat ca să plece și s-a îndreptat spre ieșire, iar Eve l-a urmat în hol.

– Așteaptă, a spus ea. Tocmai mi-am adus aminte de ceva. Le-am spus s-o aducă aici de la mine de acasă, după ce ai sunat.

A urcat scările și a dispărut printr-o ușă de la primul etaj. Când a apărut din nou, câteva momente mai târziu, ținea ceva foarte familiar în mâna ei bună. Era vechea lui jachetă maro de piele.

– Am crezut că n-o s-o mai văd niciodată, a spus el.

Ea a roșit.

– Ai lăsat-o în apartamentul meu în ziua aceea.

Ben a luat-o din mâna ei și a aruncat-o pe un umăr. Se simțea bine să o aibă din nou

– Mersi, a spus el cu o voce moale și s-a întors către ușă.

– Ești sigur că nu poți să mai stai pe aici o vreme?

– Sunt sigur.

– Pot să te sun cândva?

Pe drumul de douăzeci de kilometri cu taxiul către sud-est, spre aeroportul Wien Schwechat, Ben și-a dat jos jacheta nou cumpărată și a îmbrăcat-o pe cea veche de piele. Era parcă puțin mai fericit, îmbrăcat cu ea. Și-a găsit vechea ploscă de alcool într-un buzunar și telefonul în altul. A pornit mobilul să verifice dacă mai avea baterie și într-adevăr mai avea.

L-a folosit ca să o sune pe Christa Flaig și ea a ascultat în liniște când el i-a spus că cineva a răspuns deja pentru moartea lui Fred. Nu i-a dat însă prea multe detalii.

– Urmărește ziarele, i-a sugerat. Și s-ar putea să primești un telefon de la un polițist pe nume Kinski. Poți avea încredere în el.

Avea de așteptat o oră după check-in și știa exact cum voia să petreacă acel timp. S-a așezat pe un taburet la barul din terminalul pentru plecări și a cerut un whisky triplu. Nu i-a luat mult ca să-l termine și a mai comandat unul. Nu se îmbăta prea des, sau cel puțin nu se îmbăta zdravăn, dar astăzi nu părea să fie o zi rea pentru asta și nu părea să fie un moment nepotrivit să înceapă chiar acum. Și-a scos pachetul de

Gitanes din jacheta de piele și a apăsat cu degetul mare pe rotița brichetei Zippo. A închis bricheta și a tras fumul tare adânc în piept și i-a dat drumul încet pe nări. A închis ochii și imediat în minte i-a apărut imaginea lui Leigh.

Barmanul l-a văzut și s-a apropiat de el.

– *Rauchen verboten*, a spus el, arătând către semnul de „fumatul interzis". Ben i-a aruncat o privire care l-a făcut să dea înapoi. O femeie îmbrăcată într-un costum cu pantaloni cu dungi, care stătea la bar, a dat din cap iritată, dar nu a zis nimic. El și-a terminat whisky-ul, a răsucit paharul pe suprafața netedă a tejghelei și s-a gândit să mai comande încă unul.

Telefonul i-a sunat, dar nu i-a dat atenție. A sunat de câteva ori, apoi s-a oprit.

A comandat băutura. Barmanul i-a trântit-o în pahar.

Telefonul a început să sune din nou. Femeia de la bar se uita fix la el, ca și cum ar fi spus: *Răspunde, la dracu', sau închide porcăria aia!*

El a oftat și a apăsat ca să răspundă. Nu se auzea prea bine, dar era vocea unei femei. A ascultat pentru un moment, apoi a spus:

– Ce vrei, Eve?

Spusese că-l va suna cândva, dar nu crezuse că o va face atât de curând.

– Cine e Eve? a întrebat vocea.

– Poftim? a spus el, derutat. Și-a acoperit cealaltă ureche, diminuând zgomotul de la bar, al muzicii și al anunțurilor de zbor, care acoperea cuvintele ei.

– Sunt Leigh, a rostit ea tare în telefon. *Leigh*.

63

Munții din Slovenia
Câteva ore mai târziu

Era un drum lung de la aeroportul din Ljubljana până în Bled, în nord-vestul Sloveniei. Ben închiriase un Audi și acum accelera cât putea. Era nerăbdător să o vadă din nou. Imaginea groaznică a ceea ce el crezuse a fi chipul ei fără suflare îi rămăsese încă în minte.

Micul oraș era cuibărit în inima unor păduri de pini. Sub cerul întunecat, drumul mergea de-a lungul malului lacului Bled. În mijlocul lacului se afla o insuliță împădurită, cu o turlă de biserică în stil baroc înălțându-se printre copaci. Munții acoperiți de zăpadă dominau peisajul din fundal. Pe drum nu era practic nicio mașină, iar ploaia topise gheața.

Când a ajuns la marginea orașului, a verificat harta. Instrucțiunile pe care ea i le dăduse la telefon îl duceau la o vilă elegantă care semăna cu o cabană, de la capătul unei străzi liniștite. Ploaia bătea în parbriz când a ajuns în fața casei. Pe placa șlefuită de pe perete scria *Anja Kovak*, cu litere mari și negre. Sub nume mai era un titlu pe care nu l-a înțeles, dar, oricum, părea genul de placă pe care o aveau doctorii sau avocații. O persoană care exercita o profesie. A verificat din nou adresa. Era în mod cert cea pe care i-o dăduse Leigh, dar i se părea că ceva nu e în regulă. Ce căuta ea acolo?

A stat în mașină încă un minut ca să-și limpezească mintea. De când îl sunase, el se tot gândise. A privit picăturile de ploaie care se prelingeau afară, pe geam. Apoi a întins mâna după mâner, a deschis portiera și a scos un picior afară.

În acel moment ușa casei s-a deschis și a văzut-o stând acolo, în capătul scărilor. Purta niște haine puțin cam mari pentru ea: un pulover negru și gros de lână și o pereche de pantaloni negri largi. Păreau împrumutați. Oricine ar fi fost persoana care i-a dat, îi plăcea culoarea neagră.

S-a dat jos din mașină și a pășit încet pe poartă. A început să plouă mai tare. Leigh a venit către el. Au început să meargă mai repede cu cât se apropiau unul de altul, iar când s-au întâlnit, ea l-a strâns tare în brațe.

El a ținut-o la piept. Nu voia să-i dea drumul. Durerea din coaste nu mai conta. A vrut deodată să o sărute, dar nu știa dacă era cel mai indicat.

S-au ținut în brațe mult timp, apoi ea s-a dezlipit de lângă el și și-a împreunat mâinile. Părul ei era ud de ploaie. Râdea și plângea în același timp.

– Îmi pare atât de bine să te văd, a spus ea.

– Am crezut că ai murit, a fost tot ce a putut să îngaime. Ultimele câteva zile au fost o adevărată tortură.

Ea s-a uitat în sus la el.

– Ai spus că s-a terminat. E adevărat?

Ben a încuviințat.

– Da, s-a terminat. Ești în siguranță. Acum poți să-ți continui liniștită viața.

– I-ai găsit?

El a dat din nou din cap.

– Ce ai făcut?

– Nu mă întreba.

– Unde e Clara?

– Acasă cu tatăl ei. E bine. Amândoi sunt bine.

Leigh a privit în sus spre cer, și-a strâns mâinile în jurul trupului și a tremurat.

– Plouă, a spus. Hai să mergem înăuntru.

L-a condus în casă. Pe podea erau plăci de teracotă și pereții erau vopsiți în alb. Erau curați și arătau ca de spital. A auzit pe cineva tușind și s-a uitat în stânga lui. Pe perete era un semn pe care nu l-a putut citi. Prin ușa de lângă indicator a văzut câțiva oameni stând pe scaune. Câțiva dintre ei citeau ziare. Cineva a tușit din nou. Aerul mirosea a dezinfectant cu clor. Era sala de așteptare a unui doctor.

– Ce cauți tu aici? a întrebat-o el pe Leigh în timp ea îl conducea dincolo de ușă și apoi de-a lungul coridorului până la o altă ușă.

– Anja are consultații, a spus ea. Putem vorbi aici.

Ea a împins ușa și el a urmat-o în bucătărie.

Era mică și practică. Pe aragaz fierbea un filtru de cafea și în cameră se simțea miros de cafea adevărată.

Ea a turnat cafea în două cești și i-a dat una lui.

– Pari schimbat. Ce s-a întâmplat cu părul tău? E mai închis.

– Și tu pari diferită. Pari în viață.

– Cu siguranță nu sunt moartă, l-a asigurat ea, zâmbind.

– Știu ce s-a întâmplat la mănăstire, a spus el. Ar fi trebuit să fiu acolo cu tine.

– Am încercat să te sun zile de-a rândul. Telefonul tău era întotdeauna închis. Mi-am făcut multe griji pentru tine.

– Nu am avut telefonul, a spus el. Nu i-a spus de ce. Ce s-a întâmplat cu tine? Cum ai ajuns aici?

– E o poveste simplă, a spus ea. Elicopterele au plecat și au luat-o pe Clara. Nu mai puteam face nimic. S-a oprit, încercând parcă să-și amintească. Am așteptat până când tipii au plecat. Am văzut fumul și mi-am dat seama ce se întâmplase. Mi-a fost teamă că se puteau întoarce și am vrut să fug, cât de mult mă țineau picioarele. Eram plină de sânge.

– Sângele cui?

– Nu al meu, a răspuns ea.

– Vechiul pușcoci?

Ea a înclinat din cap.

– A trebuit să-l folosesc. S-a înfiorat, a închis ochii o clipă și a sorbit niște cafea. Nu puteam să îndur senzația sângelui tipului pe mine. Am găsit un izvor unde m-am spălat. Am mers multă vreme prin zăpadă. Pur și simplu am mers, fără să știu încotro. Peste tot era sălbăticie, copaci și dealuri. Nu-mi aduc aminte prea clar, dar mi-au spus că mă clătinam gata să mă prăbușesc, atunci când m-au găsit.

– Cine te-a găsit?

– Anja.

– Doctorița?

Ea a încuviințat.

– Am fost norocoasă. Anja nu-și ia prea multe zile libere. Schia cu niște prieteni. M-au găsit și m-au dus la o cabană de schi din vale. La început, Anja a spus că vrea să mă ducă la un spital. Era singura din grup care vorbea engleză și am implorat-o să nu mă ducă acolo. A acceptat până la urmă să mă aducă aici pentru îngrijiri și aici am stat toată săptămâna. Acum sunt bine.

– Îi sunt recunoscător Anjei, a spus el și a mângâiat-o pe mână. Era caldă și moale. E ceva ce vreau să-ți spun, Leigh. Scrisoarea descoperită de tatăl tău a fost distrusă. Îmi pare rău.

– Mie nu-mi pare rău, a spus ea. Îmi doresc să n-o fi găsit-o niciodată. Aș fi distrus-o chiar eu.

– Încă ceva, a spus Ben. Cred că tatăl tău a avut dreptate. La fel și profesorul Arno. Nu cred că era falsă.

– Nu vom ști niciodată, nu?

El a scuturat din cap.

– Nu, dar și eu sunt bucuros că am scăpat de ea.

– Și așa totul s-a sfârșit cu adevărat?

– Da.

– Simt că ar trebui să știu mai mult.

– Nu cred că ar trebui. Au murit oameni.

Ea a tăcut.

– Te duc acasă, a spus Ben.

– Nu am niciun act de identitate, am pierdut totul.

– N-o să ai nevoie de așa ceva. Ne întoarcem cu un avion particular.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

– Al cui?

– Al lui Philippe Aragon.

– Aragon? A scuturat din cap, nedumerită. Politicianul?

– Nu mă întreba, a spus el. Vei fi gata să pleci de aici mâine-dimineață?

– Sunt gata chiar acum.

– Cina mai întâi, a spus el.

– Mă scoți în oraș? Nu am cu ce să mă îmbrac.

– Arăți minunat, i-a replicat el și a zâmbit.

Au luat cina în restaurantul din Grand Hotel Toplice, pe malul lacului Bled. S-au așezat într-un colț, la o masă pentru două persoane. El a comandat cea mai bună băutură a casei. Nu-și putea lua privirea de la ea. Trebuia să-și tot aducă aminte că ea se afla acolo cu adevărat și că trăia.

– Încă te mai uiți la mine ca și cum aș fi vreo arătare, a râs ea.

– Nu ai văzut poza aceea cu tine. M-am speriat de nu mai știam ce e cu mine. Încă mi se mai oprește respirația când mă gândesc la ea.

– Asta se întâmplă după ce ani de-a rândul joci roluri de eroine tragice pe scenă, a spus ea. Am murit de o mie de ori. Opera e plină de morți înspăimântătoare: Carmen este înjunghiată, Tosca sare de pe parapet, Lucia di Lammermoor se umple de sânge când își înjunghie soțul, înnebunește și moare și ea. În scurt timp înveți să arăți mort de-a binelea. Câteodată se filmează interpretarea, așa că sunt camere centrate pe fața ta și care te măresc. Pot să-mi țin

respirația ca un pescuitor de perle și să stau cu ochii deschiși o eternitate fără a clipi.

– Da, m-ai convins.

Ea a gustat puțin vin.

– Cu greu îmi vine să cred că totul a fost real.

– Să nu mai vorbim despre asta.

– Tot nu pot să înțeleg cum de m-a ratat, a spus ea. Când am auzit împușcătura aceea am crezut că s-a terminat. Abia după ce am căzut pe povârniș, mi-am dat seama că nu aveam nimic. A fost un miracol.

– Nu a fost niciun miracol, a spus el. Nu-i mulțumi lui Dumnezeu, mulțumește-i sfântului țevilor curbate. Îți aduci aminte de omul de zăpadă?

Ea și-a ridicat paharul și a zâmbit.

– Atât de sceptic, mai ales pentru un fost teolog.

– Ți-am spus că pușca trăgea puțin în dreapta.

– Da, bine, dar *eu* am lovit omul de zăpadă fix în centru, fără nicio problemă.

– Așa este, a admis el, dar dacă pușca ar fi fost dreaptă, ai fi ratat.

– Destul de logic, a râs ea.

El a lăsat ca râsul ei să se piardă încet și zâmbetul aproape că a dispărut de pe chipul lui. Și-a trecut degetele peste piciorul paharului cu vin. Era ceva ce ar fi vrut să spună și se gândea la cea mai bună modalitate de a o face.

Ea a observat schimbarea de pe fața lui și l-a privit curioasă.

– Vrei să-mi spui ceva anume?

– Leigh, a început el serios, m-am tot gândit.

Ea a privit în sus către el, atentă.

Ben s-a oprit, ocolindu-i privirea.

– Ce este? a spus ea.

– Nu mai vreau să fac asta.

Ea a clipit.

– Ce nu mai vrei să faci?

– Mă retrag.

– Credeam că te-ai retras deja.

– Mă refer la ceea ce fac.

Ea s-a lăsat pe spate în scaun.

– De ce?

– Nu mai e ceea ce vreau să fac.

– De ce? a întrebat ea din nou.

El și-a ridicat privirea și a întâlnit-o pe a ei.

– Datorită ție.

– Mie?

– Vreau și eu o viață, Leigh. Am dat la o parte atât de mult atunci când am plecat de lângă tine. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-l ascult pe Oliver. Ar fi trebuit să mă însor cu tine când voiai și tu asta. Am fost un idiot.

Ea a rămas tăcută.

– Când mi-au spus că ai murit, mi-am dat seama de ceva. Am realizat cât de mult te mai iubeam încă și că de fapt nu am încetat niciodată cu adevărat să te iubesc. A întins mâna de-a lungul mesei și a luat-o pe a ei. Îmi mai dai o șansă?

Ea s-a uitat în ochii lui.

– Vreau să fiu cu tine, a spus el cu seriozitate. E loc și pentru mine în viața ta?

Ea a continuat să-l privească.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, Leigh. Accepți?

– Sunt uluită, a spus ea.

El a dat drumul mâinii ei și s-a jucat cu degetele pe paharul lui.

– Nu trebuie să-mi răspunzi acum.

– Chiar mă întrebi serios? a spus ea.

– Da. Te întreb serios.

– Trebuie să călătoresc foarte mult, a spus ea. Munca e importantă pentru mine. Nu sunt tocmai o persoană cu care e ușor să trăiești.

– Pot să mă descurc cu asta.

– Și cum rămâne cu casa ta din Irlanda?

– O vând, a spus el fără ezitare.

– Vrei să locuiești cu mine în Monaco?

– Îmi place Franța, a spus el. Îmi plac vinul și mâncarea. Am un loc în Paris. Franța nu e o problemă pentru mine.

– O să te plictisești fără să faci nimic.

– O să găsesc lucruri de făcut, a spus el. Știu deja ce voi face.

– Și în plus urăști opera.

– Aici m-ai prins, a spus el. Urăsc opera, mai ales opera germană și mai ales pe Mozart.

Ea a râs, apoi a rămas tăcută și serioasă, uitându-se la el.

– Cincisprezece ani, a spus ea. E mult timp de când ne-am despărțit și sunt multe lucruri pe care trebuie să le recuperăm. Ne-am schimbat amândoi.

– Știu, a spus el, dar vorbesc serios. O să te gândești la asta?

64

Bahamas
Câteva săptămâni mai târziu

Chris Anderson sorbea din martini și a privit peste nisipul alb. O briză caldă a mișcat frunzele de palmier de deasupra capului lui în timp ce *Isolde* se legăna ușor pe apa care licărea. Avea nisip între degetele de la picioare. S-a ridicat de pe șezlong și a luat ziarul. Exemplarul din *The Times* era vechi de trei zile, din 19 ianuarie. Erau știri deja răsuflate, dar îi plăcea să afle ce se mai întâmplase acasă și, oricum, ce se putea întâmpla în trei zile? A răsfoit paginile. Știri din străinătate. Asasinate în Orientul Mijlociu. Furtuni abătute asupra Marii Britanii. Același rahat ca întotdeauna. Chris s-a întins în șezlong și a mai aruncat o privire la iahtul său care plutea pe apa albastră și liniștită și a zâmbit.

A mai dat câteva pagini la întâmplare.

Un titlu mic i-a atras atenția, dar i-a luat ceva timp până să reacționeze.

– Știam eu! a bombănit el. Curva! Curvă mincinoasă!

PRIMADONA SE CĂSĂTOREȘTE

A citit articolul de trei ori. Nu era prea lung și avea și o fotografie. Căsătoria fusese oficiată cu o săptămână în urmă în Veneția, unde mireasa, Leigh Llewellyn, repeta pentru premiera cu noua montare a *Flautului fermecat*. Chris s-a uitat mult timp la fața mirelui

îmbrăcat în costum alb cu negru. S-a uitat la numele din articol, apoi din nou la fotografie.

– Nemernicul! a mormăit el printre dinți.

Exact cum crezuse. Era maiorul Benedict Hope.

Chris a mototolit hârtia cu dezgust, a aruncat-o și a mai luat o gură de martini. Apoi a împins la o parte și paharul.

Teatrul La Fenice, Veneția, Italia

În lojă totul era din catifea roșie. Scaunul lui Ben, peretele din spatele lui, compartimentele, atât cel din stânga, cât și cel din dreapta, erau capitonate cu catifea roșie. Și-a slăbit gulerul și s-a lăsat pe spate în scaun. Era îmbrăcat destul de nonconformist, atât cât îi permitea locul acela – doar un costum închis la culoare și o cravată simplă bleumarin. Majoritatea bărbaților din sală erau în smochinguri, dar să se îmbrace într-un smoching de două ori în decursul a cinci săptămâni era puțin cam mult pentru Ben.

Cocoțat în loja privată, avea o perspectivă minunată asupra teatrului La Fenice. Phoenixul, legendarul teatru de operă. Numit în mod corespunzător. Citise în program că cineva tot dădea foc locului. Ultima oară fusese în 1996, iar programul spunea că în 2003 fusese readus la vechea lui grandoare.

„Grandoare" era cuvântul potrivit. S-a uitat în jurul lui. Văzuse ceva decoruri somptuoase în viața lui, dar ăsta mergea cu un nivel și jumătate mai sus.

Decorațiunile erau incredibile. Era ca o catedrală construită în numele muzicii.

A oftat. Asta era. Se afla în Veneția, la primul lui spectacol de operă. Leigh era o veterană aici, jumătate dintre spectatori se aflau acolo doar ca să o vadă pe ea. Regina Nopții era marele rol de divă. Mass-media era peste tot unde era ea și automat și peste tot unde era proaspătul ei soț.

Se obișnuise să fie o persoană foarte discretă și primele lui întâlniri cu hoardele de jurnaliști și paparazzi fuseseră puțin neliniștitoare. Se poate să fi fost puțin cam morocănos cu ei, mai ales cu ticălosul cu camera care fusese atât de insistent încât îl amenințase că-l va arunca în Marele Canal.

Toate astea erau lucruri cu care trebuia să se obișnuiască. Se întreba dacă va ajunge vreodată să-i placă opera. Poate, într-o zi. Pentru moment, tot ce dorea era să o vadă pe scenă. Nu fusese la niciun spectacol de-al lui Leigh. Abia aștepta să o vadă în elementul ei.

Jos, orchestra își acorda instrumentele și publicul era animat, teatrul fiind umplut de zgomotul de fundal al discuțiilor. Ben s-a întins în scaun și s-a lăsat învăluit de atmosferă. Era un sentiment îmbătător. Începea să înțeleagă atracția pentru interpreții care își dedicaseră viețile pentru momentul acesta.

În curând s-a făcut liniște și spectatorii au început să aplaude zgomotos. Dirijorul a intrat în fosa orchestrei. Era un bărbat înalt într-un smoching negru, cu o cravată albă și o coamă de păr negru, dat

pe spate, lăsându-i liberă fruntea înaltă. Expresia lui era sobră și concentrată. S-a înclinat către scenă, apoi s-a întors și s-a înclinat către spectatori și instrumentiști, după care s-a urcat pe podium. O tăcere mormântală s-a lăsat peste sală preț de o clipă, înainte ca uvertura să înceapă.

Un puternic acord orchestral a izbucnit, toate instrumentele pornind la unison. A urmat o pauză de patru măsuri, apoi alte două acorduri puternice. Încă o pauză urmată de încă două lovituri ca de pumnal. Era modalitatea compozitorului de a capta atenția publicului cu forța și funcționa perfect. Teatrul a fost deodată umplut de sunetul întregii orchestre, care își făcea intrarea în tema principală.

Uvertura s-a terminat, publicul a aplaudat din nou și luminile au devenit difuze. Asta era. Draperiile grele s-au dat într-o parte de-a lungul scenei și Ben s-a așezat mai bine în scaun.

Decorul îți lua respirația. Era o pustietate presărată cu clădiri în paragină, temple distruse, tufe și stânci. Părea real și efectele luminoase erau la fel de bune ca în oricare film pe care îl văzuse. A remarcat influența masonică în înfățișarea egipteană a ruinelor, cu o piramidă în fundal. Și-a înăbușit amintirile pe care i le trezea. Totul se terminase acum. Un bărbat și-a făcut apariția din stânga scenei și a alergat de-a lungul ei urmărit de un șarpe gigantic, s-a împiedicat și a rămas nemișcat la baza uriașei piramide. În timp ce acesta era inconștient, trei femei în costume ciudate au apărut și au ucis șarpele cu niște sulițe de argint.

Ben a privit. Totul i se părea foarte ciudat. A fost luat prin surprindere de volumul sunetului, obținut fără amplificare. A verificat libretul de pe genunchi și a încercat să urmărească firul poveștii, dar l-a pierdut imediat. Nu-l interesa foarte mult. Voia doar să o vadă pe Leigh și ea nu avea să apară decât ceva mai încolo în primul act.

Până atunci, s-a lăsat dus de spectacol fără a fi prins de el. Era mare și impresionant și pus extraordinar de bine în scenă, dar nu îl captiva.

Cu toate astea, intrarea Reginei Nopții i-a captat total atenția.

Purta o robă lungă neagră-argintie și o coroană neobișnuită, ambele acoperite cu steluțe sclipitoare. A simțit impactul pe care l-a avut asupra spectatorilor chiar din momentul în care a pășit în scenă. Luminile au urmărit-o. Părea în largul ei, la comanda întregii săli. Cineva a aruncat un trandafir roșu dintr-o lojă aflată pe partea opusă a celei în care stătea el. A plutit pe deasupra orchestrei și a aterizat pe scenă.

Apoi ea a început să cânte. Puterea și profunzimea vocii ei l-au răvășit. A privit-o. Îi venea greu să creadă că era Leigh pe care o știa el. Era ca și cum muzica nu venea de la ea, ci prin ea dintr-o altă sursă. Ea a umplut sala cu un fel de frumusețe copleșitoare pe care el nu o mai experimentase până atunci.

Deci despre asta era vorba. Acum aflase cine era Leigh cu adevărat și pentru ce trăia. Era ceva ce trebuia să înțelegi, nimeni nu-ți putea explica și dacă nu

puteai simți însemna ca nu aveai suflet, erai mort pe dinăuntru. I s-a făcut pielea ca de găină.

Aria ei s-a terminat mult prea repede. Era uluit. În timp ce ea părăsea scena, s-au auzit strigăte de „Bravo!". Alte flori au zburat prin aer și spectacolul a continuat.

Ben știa din libret că ea nu avea să mai apară ceva vreme. Avea destul timp să coboare la bar și să-și ia ceva de băut înainte de următoarea ei arie. A părăsit fără zgomot loja și a luat-o de-a lungul culoarului acoperit cu covor roșu.

Cam în același moment, un spectator întârziat a intrat în foaier. S-a uitat în jur și a ocolit casa de bilete. Nu pentru asta era aici. Și-a ținut capul în jos și a mers repede, apoi s-a îndreptat către o ușă laterală pe care scria PRIVAT. A împins-o și a intrat.

65

Persoana care întârziase nu mai fusese niciodată în locul acela, dar citise despre el de curând. Și-a ridicat gulerul de la haină, și-a îndesat șapca de baseball pe cap. A mers repede, puțin rigid, a făcut dreapta, apoi stânga, apoi din nou dreapta. Aici, departe de spațiile publice, pereții erau goi și câteva părți păreau încă neterminate de la ultima restaurare. A trecut de niște lucrători ai teatrului care cărau un suport din lemn ce arăta ca o parte dintr-un parapet de piatră, apoi pe lângă niște interpreți în costume care păreau

agitați în timp ce consultau niște foi cu note muzicale. Era multă activitate în jur, dar și agitație – toată lumea era prea distrasă și preocupată de spectacol ca să-l observe. A evitat privirile oamenilor și a înaintat. Auzea sunetul înăbușit al orchestrei undeva în fundal.

Deodată s-a trezit în spatele scenei și muzica era mult mai tare. Era mare febră aici, în culisele înțesate de oameni, cu un milion de lucruri derulându-se simultan pentru a susține derularea grandiosului spectacol. Un director de scenă șuiera ordine în italiană câtorva membri agitați ai echipei. Toată lumea era tensionată, și nivelul de adrenalină era ridicat.

Prea mulți oameni. Ăsta nu era un loc unde să stai. A pășit repede și a trecut de încă o ușă, urmând covorul roșu. Asta arăta ceva mai aproape de ceea ce căuta. Lângă pereți, de ambele părți, erau aliniate plante decorative în vaze de porțelan înalte, iar între ele se aflau uși. La capătul coridorului, o femeie care arăta bine, într-o rochie lungă și galbenă, discuta cu doi bărbați. El s-a strecurat într-o cameră cu o chiuvetă într-un colț și câteva spălătoare de podele și găleți, într-altul.

A tras ușa și prin crăpătură a privit cum oamenii plecau. A pășit afară din camera responsabililor cu curățenia.

– Ce căutați aici? a întrebat o voce.

Bărbatul s-a întors încet. Plasatorul era cu câțiva centimetri mai mic decât el. Individul s-a uitat în jos și nu a spus nimic. Și-a ținut fața în jos, astfel încât cozorocul să-i acopere cea mai mare parte din ea.

– Zona asta este doar pentru personalul teatrului și interpreți, a spus plasatorul. Va trebui să plecați.

Bărbatul nu a înțeles explozia de italiană a omului, dar a prins mesajul. Și-a ridicat puțin capul. Ochii plasatorului s-au deschis larg. Nu avea ce face. Majoritatea oamenilor aveau aceeași privire de repulsie când îi vedeau fața. De aceea purta șapca.

Plasatorul rămăsese țintuit acolo cu gura căscată. Bărbatul a pus o mână pe umărul lui.

– Lasă-mă să-ți explic ceva, a spus el în engleză.

L-a tras afară din mijlocul coridorului, într-o zonă în care era puțin mai întuneric, lângă ușa camerei de serviciu.

L-a omorât repede și fără zgomot. Fusese o treabă ușoară și fără să curgă sânge. A proptit trupul mortului de peretele interior al camerei de serviciu și a încuiat ușa. A răsucit cheia, a scos-o și a aruncat-o într-un vas cu plante.

A mers până când a găsit ușa pe care o căuta. Avea numele ei pe ea. S-a lipit de un perete și a scos un telefon din buzunar. A apăsat pe un număr salvat și a vorbit încet persoanei de la celălalt capăt. După aceea a așteptat.

66

Ben s-a uitat la ceas și a dat pe gât ce mai rămăsese în paharul lui de whisky. Era singur la bar. S-a simțit

deodată puțin vinovat că se strecurase afară din sală. Ieșise de ceva vreme și Leigh trebuia să reintre pe scenă în orice clipă. Asta era ceva ce nu voia să rateze.

A luat-o înapoi de-a lungul coridorului cu covor roșu, urcând pe scările spiralate pe care venise și apoi de-a lungul pasajului curbat care ducea la ușile lojilor private. Toate arătau la fel – inserție de catifea roșie într-un perete de catifea roșie. Și-a găsit locul, s-a așezat, s-a uitat jos la scenă și a văzut că ajunsese la fix.

Începuse actul al doilea. O arie tocmai se termina, iar Regina Nopții și-a făcut reapariția. S-a oprit în mijlocul scenei și a început să cânte despre iubire, moarte și răzbunare. Era impresionant.Dar ceva nu e era în ordine.Vocea nu era în ordine. Era o voce puternică și vibrantă de soprană. Era destul de bună pentru o operă de renume mondial, dar nu avea nimic care să o apropie de pasiunea și profunzimea lui Leigh, care îl impresionaseră atât de profund.

S-a încruntat. Pe scaunul de lângă el se afla micul binoclu de teatru pe care i-l dăduse soția lui. Puterea lui de mărire nu se putea compara cu cea a unui binoclu militar, dar era de ajuns pentru a vedea bine fețele interpreților. Și-a apropiat lentilele de ochi și s-a concentrat asupra Reginei.

Purta același costum și era aranjată astfel încât să arate fix la fel, dar nu era Leigh. Era altă femeie.

Toată lumea era exaltată. Leigh trebuise să întâlnească o mie de oameni în spatele scenei, după prima

ei arie. Trebuia să i se verifice costumul, părul, să i se facă retușuri la machiaj. Un tip de la televiziune se furișase înăuntru sub pretextul că voia să vorbească cu ea despre un posibil interviu televizat, dar ea l-a expediat. Apoi, unul dintre regizorii de teatru a dorit să-i aducă tot felul de laude. Oamenii voiau să-i dea flori. Și spectacolul nici măcar nu se terminase.

Cineva a venit alergând și abia trăgându-și răsuflarea în timp ce ea discuta în culise cu regizorul care nu mai înceta cu elogiile. Avea un mesaj pentru ea. Soțul ei sunase la recepție și dorea să vorbească cu ea. Era ceva important. Nu spusese ce. Voia însă să se întâlnească în cabina ei, nu putea să o vadă în spatele scenei. Era ceva personal care nu mai putea aștepta. Tipul care venise în fugă își cerea mii de scuze, dar asta era ce zisese domnul Hope.

Ea și-a cerut scuze și s-a îndepărtat de regizor.

Era ciudat. Pentru ce voia Ben să o vadă? Se grăbea și nu avea timp să alerge înapoi la cabina ei. Era la kilometri depărtate printr-un adevărat labirint de coridoare. Dar dacă el spusese că era urgent...

– Ai fix patru minute, a avertizat-o regizorul de scenă.

– Voi fi aici, Claudio.

– Trei minute și cincizeci și nouă de secunde.

– Voi fi aici.

Ar fi alergat, dar în costumul atât de elaborat nu era chiar atât de ușor. Coridoarele erau pustii. Respira sacadat când a ajuns la cabină.

Se așteptase să-l găsească în fața ușii. În afară de asta, nu știa la ce altceva să se aștepte. I se făcuse rău?

Primise vești proaste? Mașina fusese furată? Casa luase foc? Nu îi stătea în caracter să intre în panică.

Dar nu se afla în fața ușii. Nu era nimeni acolo. Culoarul din fața cabinei era pustiu și în semiîntuneric. Lămpile montate pe perete erau stinse. S-a apropiat de una dintre ele să o verifice. Nu era nimic în neregulă cu întrerupătorul. Și de acolo lipsea becul. A verificat-o pe următoarea. Cineva luase becul și de la aceea. A pășit înapoi peste covorul roșu aflat în umbră și a verificat ușa cabinei ei. Era încuiată. O încuiase înainte de începerea spectacolului, iar el nu avea cheie. Și atunci unde era?

Mai avea doar câteva minute să ajungă în culise. Nu mai putea să aștepte. O să o găsească el cumva mai târziu. S-a pregătit să o ia la fugă înapoi.

În acel moment, o mănușă rece de piele i-a astupat gura și niște degete puternice i-au prins brațul.

67

Ben a înaintat cu greu prin mulțimea din culise. Aria Reginei Nopții se terminase și soprana tocmai părăsise scena. S-a îndreptat repede către ea.

– Cine ești? a întrebat-o el, iar ea a rămas surprinsă.

A simțit o mână pe umăr. S-a întors și a văzut un bărbat solid cu un păr creț, lung și puțin cărunt prins într-o coadă, uitându-se la el nervos.

– Claudio, a spus el recunoscându-l pe regizorul de scenă.

Acesta își mușca buza.

– Unde e Leigh? a întrebat el într-o engleză perfectă.

– Am venit să te întreb același lucru, a spus Ben.

Claudio a părut nedumerit.

– Mesajul tău...

– Ce mesaj?

– Ai sunat la recepție și i-ai transmis lui Leigh că o aștepți în cabina ei.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum cinci minute. A plecat să se întâlnească cu tine și nu s-a mai întors. Am înnebunit așteptând-o să apară. Am fost nevoiți s-o înlocuim. A arătat către tânăra soprană îmbrăcată în costumul Reginei Nopții, care încă mai stătea acolo nesigură. Ea este Antonella Cataldi, dublura ei.

– Trebuie să plec, a spus Antonella.

Claudio a aprobat dând din cap, iar ea i-a aruncat o ultimă privire lui Ben și s-a strecurat apoi prin mulțime.

Regizorul de scenă părea iritat.

– Unde a plecat? Leigh nu a mai făcut așa ceva până acum.

– Nu am lăsat eu mesajul acela, a spus Ben.

Claudio a rămas cu gura căscată.

– Atunci cine?

Ben nu a spus nimic. Se îndrepta deja, împingând ca să-și facă loc prin mulțime, către cabinele soliștilor.

Coridorul era pe jumătate în întuneric. A încercat ușa de la cabina ei. Era încuiată și nu era nimeni prin preajmă. Claudio l-a ajuns din urmă. Respira greu și pe obraji îi lucea transpirația.

– Ce nebunie! a spus el. Unde s-o fi dus?

Ben s-a dat puțin înapoi, îndepărtându-se de ușă. A făcut doi pași rapizi în față și a sărit pe călcâiul stâng. Talpa pantofului de la piciorul drept a izbit în ușă la un metru și jumătate de covor. Ușa a cedat și o așchie lungă s-a desprins din cadru, apoi s-a izbit de peretele interior.

Pereții cabinei erau împodobiți cu satin de un albastru viu. Era o măsuță de toaletă aflată în dezordine și înconjurată de lumini. Un șezlong cu hainele lui Leigh împăturite cu grijă pe el. Jacheta ei atârna într-un cârlig prins pe spatele ușii. Geanta ei de mână era agățată pe spatele scaunului de la măsuța de toaletă. Pantofii ei erau aliniați pe carpetă.

Pe o masă laterală se afla cartea pe care o citea. Dar cabina era pustie.

– Unde naiba o fi plecat? a întrebat Claudio.

Părea din ce în ce mai îngrijorat cu fiecare secundă care trecea.

Ben a ieșit repede din cabină și a alergat pe coridor. Era ceva pe covorul roșu. S-a lăsat în genunchi lângă obiect. Era negru, argintiu și delicat. L-a ridicat. Era coroana cu steluțe din costumul ei de operă. A examinat-o. Nimic neobișnuit, numai că obiectul era acolo și Leigh nu.

– Trebuie să fie o explicație, a spus Claudio. Transpira abundent.

– Mesajul este explicația, a spus Ben.

– Cine l-ar fi putut lăsa, dacă nu tu?

– Nu l-am lăsat eu. Ben a arătat cu degetul de-a lungul coridorului, în direcția în care găsise coroana. Acolo ce se află?

– Alte cabine. Câteva spații de depozitare. Birouri. O ieșire de urgență. Drumul către subsol.

– Cine a fost ultima persoană care a văzut-o?

– Eu, a răspuns Claudio. I-am spus să se grăbească și ea mi-a zis că se va întoarce repede. Nu înțel...

Telefonul i-a sunat în buzunar. Era un ton de muzică clasică. A răspuns.

– Barberini, a spus el. A ascultat un moment. Sprâncenele i s-au arcuit, iar ochii i s-au mutat către Ben. E pentru tine, a spus el dându-i mobilul.

68

Ben nu crezuse că va mai auzi vreodată vocea aceea. Dar era chiar acolo, sunându-i în ureche. Părea puțin diferită, nedeslușită, distorsionată, ca și cum ceva nu era în regulă cu gura persoanei de la telefon. Însă fără discuție, Jack Glass era cel cu care vorbea.

– Știi cine e, a spus Glass.

Ben nu a răspuns.

– Știi de ce te sun, a continuat Glass.

Ben a rămas tăcut.

– Am ceva ce-ți aparține. Ne vedem afară.

– Când?

– Acum. Chiar acum, Hope.

Ben a închis telefonul.

– S-ar putea să am nevoie de el, a spus el și a dat drumul telefonului în buzunar. Claudio nu a protestat.

Ben a alergat de-a lungul coridorului. A trecut de coroana care rămăsese pe covor și a continuat să alerge.

O ușă laterală era deschisă și se bălăngănea, iar el a pășit afară în noapte, în ceața răcoroasă care plutea deasupra Veneției. Nu se vedea nicio stea. Pașii i s-au auzit în ecou, rezonând de zidurile roase de vreme ale străzii înguste. Auzea fâsâitul și bolboroseala canalelor, clipocitul apei lovind malurile de piatră și exteriorul clădirilor.

A alergat spre piață, lăsând în urmă treptele de piatră ale Teatrului Fenice. În fața lui era un chei de piatră.

Jack Glass stătea pe marginea lui.

Deasupra lui era un felinar stradal, dar lumina lui era încețoșată. Unul dintre brațele lui era în jurul gâtului lui Leigh. O mână neagră îi acoperea gura. Ochii ei erau măriți de frică și părul i se lipise de față.

Cealaltă mână a lui Glass ținea un cuțit. Era un cuțit militar Ka-Bar US pentru luptă. Avea o lamă înnegrită de optsprezece centimetri de oțel-carbon cu două tăișuri. Vârful lui ascuțit împungea abdomenul lui Leigh.

Ben s-a mai apropiat cu un pas. S-a uitat la fața lui Glass de sub cozorocul șepcii de baseball.

Era desfigurat. Nu avea nas și avea un singur ochi. Pielea îi era numai bășici. Era galbenă și neagră și cu porțiuni de carne vie, încă necicatrizată, care supura. O parte a gurii era întinsă în jos, cu pielea încrețită și atârnând, iar buze nu mai avea aproape deloc.

Ben și-a amintit de explozia elicopterului, simțind un fior înghețat pe șira spinării. El și Clara reușiseră să iasa din cabină și alergaseră în zăpadă, spre siguranță. După două secunde, elicopterul sărise în aer. Două secunde. Poate exact timpul necesar ca să te târăști din cabină, dar nu suficient ca să scapi în întregime de explozie.

A mai făcut un pas. În timp ce se apropia, gura lui Glass s-a strâmbat în ceea ce cândva fusese un zâmbet.

– Iată-ne din nou! a spus el.

Vocea lui era inegală și cavernoasă.

– Dă-i drumul, Jack. Nu are niciun rost.

Glass a zâmbit și a apăsat mai tare vârful cuțitului pe stomacul lui Leigh. Ea s-a zbătut în brațele lui.

Ben a făcut un pas înapoi.

– Ce vrei? a întrebat el.

– Mi-ai luat viața, Hope, a spus Glass. Acum o să-ți iau și eu ceva.

– Vrei o răscumpărare? a întrebat Ben. Îți dau cât vrei. Îți dau banii de care ai nevoie ca să-ți refaci fața. Oricât ar costa. Dă-i drumul.

– Nu pricepi, a urlat Glass. Nu vreau *bani!*

Ben a simțit cum îi îngheață inima. Asta nu era o răpire.

– Kroll e mort, a spus el. S-a terminat. Dă-i drumul și pleacă. N-o să vin după tine.

Glass a zâmbit doar.

– Te rog, a insistat Ben și a mai făcut un pas înainte, dă-i drumul.

Glass a zâmbit din nou.

– Îți promit că o să fii lăsat în pace, a spus Ben. O să te ajut. O să te ajut să obții orice vrei. Dar va trebui să faci ceea ce trebuie. Va trebui să-i dai drumul.

Glass a rânjit malițios.

– Ia-mă pe mine, a spus Ben. Nu-mi pasă. Ia-mă pe mine în locul ei și dă-i drumul.

De-a lungul pieței încețoșate a văzut niște oameni mergând. Un cuplu de tineri, iar în spatele lor o familie. Unul dintre ei a arătat în direcția lor. A urmat un strigăt, apoi încă unul.

Asta l-a speriat cel mai mult: că lui Glass nu-i mai păsa.

– Dă-i drumul, a strigat el.

Disperarea lui ajunsese la cote maxime.

Glass încă mai rânjea, iar Leigh se zbătea în brațele lui.

Ochii lor s-au întâlnit. Ben s-a uitat în ochii ei și i-a făcut o promisiune pe care s-a rugat să și-o poată ține.

– Asta e pentru tine, Hope! a zbierat Glass.

Ben a observat pe fața lui mutilată intenția de a lovi și știa ce va urma. A văzut degetele îmbrăcate în mănușa neagră încordându-se pe mânerul de piele al Ka-Bar-ului. A văzut mușchii brațului drept și tensionarea umărului sub haina grea.

– Nu, nu, nu...

Brațul a apăsat și cuțitul a pătruns înăuntru. Degetele lui Glass au înaintat spre burta lui Leigh. Ea a înțepenit și a inspirat puternic cu acel icnet de uimire pe care îl scot oamenii când o lamă rece le pătrunde adânc în trup. Ben îl mai auzise.

Glass a lăsat-o să cadă și ea s-a prăbușit ca o marionetă cu firele tăiate. Genunchii i s-au îndoit și s-a lovit de solul tare, cu cuțitul înfipt în stomac. Era băgat în ea până la plăsele.

Țipătul unei femei a reverberat în spațiul gol al pieței.

Glass i-a mai aruncat o ultimă privire lui Ben și a luat-o la fugă. Pașii lui au răsunat îndepărtându-se pe o stradă lăturalnică.

Ben a alergat și într-o clipă a fost în genunchi lângă Leigh. Era întinsă pe spate, cu mâinile și picioarele răschirate pe cheiul de piatră și tușea scuipând picături de sânge. I se scursese pe tot costumul. A ținut-o în brațe. Mâinile și fața lui erau pline de sângele ei. Nu putea face mai nimic. Trecătorii au alergat către ei. Cineva a țipat din nou. O femeie tânără își ținea mâna la gură.

– Chemați un doctor! O ambulanță! a strigat Ben la ei.

Niște fețe palide s-au uitat înspăimântate la el și cineva a scos un telefon.

Ea încerca să-i spună ceva. El și-a apropiat fața de a ei și ea s-a zbătut într-un spasm. Ochii îi rătăceau înfricoșați. A ținut-o strâns. Nu voia să o lase să moară.

Dar se vedea cum se stinge.

– Te iubesc, a spus el.

Ea i-a răspuns ceva, dar fără glas.

A ținut-o în brațe în timp ce pulsul îi devenea din ce în ce mai slab și mai lent. Apoi și mai slab. Apoi nimic.

A scuturat-o. Era sânge peste tot. Stătea îngenuncheat într-o baltă de sânge care se lățea.

– Vine ambulanța, a spus cineva cu o voce ieșită ca dintr-o peșteră.

Nimic. Niciun puls. Ochii ei erau deschiși. Nu mai respira.

A scuturat-o din nou.

– Luptă! a țipat el. Luptă! Lacrimile i s-au amestecat cu sângele de pe obraji. Au curs nestăvilite și au căzut pe fața ei.

– E moartă, a spus o voce de deasupra.

Ben și-a îngropat fața în umărul ei. Era moale și caldă. Umerii i se scuturau de plâns. A prins-o strâns cu mâinile și a scuturat-o.

– E moartă, a spus vocea din nou. A simțit o mână moale pe umăr. A privit în sus. O tânără blondă se uita în jos către el. Fața ei era schimonosită – plângea și ea. S-a așezat în genunchi lângă el și i-a luat mâna. Sunt asistentă, a spus ea în engleză. Îmi pare rău. A murit. Nu se mai poate face nimic.

Ben a rămas acolo îngenuncheat, cu capul în jos. Asistenta a întins o mână și i-a închis ochii lui Leigh, iar cineva a pus o pătură peste ea. Oamenii plângeau. O femeie mai în vârstă și-a făcut semnul crucii și a șoptit o rugăciune.

Oamenii ieșeau din teatrul de operă. O mulțime s-au adunat imediat. Erau strigăte de groază. Mai multe voci i-au rostit numele. Claudio a ieșit în fugă din clădire, cu mâinile lipite pe față de uimire și groază. Se auzeau în depărtare sirene care se apropiau.

Totul a pălit. În mintea lui Ben s-a făcut o liniște ciudată. Nu mai auzea zgomotul din jur. Nu mai vedea decât un singur lucru. A deschis ochii. Firicele de sânge îi brăzdau albul ochilor. S-a ridicat în picioare și a privit în jos către forma trupului lui Leigh de sub pătură.

Mulțimea s-a dat la o parte de lângă el și l-a urmărit cu privirea. Mâini l-au atins și buze i-au vorbit.

S-a mișcat din loc. A privit în sus și a văzut pe cineva la o fereastră, făcând cu mâna pentru a-i atrage atenția. Era o femeie în vârstă și pe fața ei se putea citi agitația. Gesticula. Arăta cu mâna în josul străzii lăturalnice întunecate. A înțeles ce încerca să-i spună.

A început să meargă, apoi mersul lui s-a accelerat și s-a transformat în fugă, iar apoi picioarele au intrat într-un ritm nebunesc, răsunând pe strada întortocheată și întunecoasă.

69

Glass nu putea alerga atât de repede. Rănile pe care le căpătase la Viena nu se vindecaseră încă, iar durerea din umăr era chinuitoare.

Străzile lăturalnice ale Veneției erau întunecate și pustii. Ceața se lăsa, așternându-se greoaie deasupra orașului. Ăsta era un lucru bun. Ceața îl putea ajuta să scape nevăzut. Apoi avea să aștepte o vreme, ascuns pe undeva și încercând să se vindece și să devină din nou puternic.

Voia ca Ben Hope să sufere în tot acest timp și după aceea avea să se întoarcă și să termine cu el. Așa cum trebuie: încet și meticulos. Așa cum ar fi făcut-o dacă Kroll, idiotul ăla de boșorog nenorocit, nu l-ar fi oprit.

Apa lovea marginea canalului. A continuat să meargă șchiopătând. Prin ceața care plutea, a văzut podul arcuit peste apă. Erau niște trepte care duceau în jos. Le-a coborât șchiopătând. Erau alunecoase. Jos, la nivelul apei, zidurile de piatră mâncate de vreme erau lipicioase din cauza mușchiului verde-închis.

Acolo jos era legată o barcă mică, mișcându-se ușor în ritmul valurilor în întuneric. S-a urcat în ea și a pornit motorul fixat în exterior. Ambarcațiunea a huruit și a prins viață. Glass a apucat cârma și a pornit pe apă. A făcut o întoarcere, lăsând o dâră de spumă albă în întuneric. La câteva sute de metri în susul canalului îngust avea să treacă de piața San Marco și apoi avea să se îndrepte către apele Marelui Canal.

După aceea putea să dispară. Cinci minute – și avea să se facă nevăzut.

Ben a auzit ecoul motorului cum se pierdea în depărtare. A ajuns la podul arcuit. Inima îi bătea și îl

durea într-o parte. A văzut urmele de valuri în apă, destrămându-se deja, spuma spărgându-se de malurile murdare și inegale ale canalului.

A alergat. Putea să vadă doar un singur lucru. Era concentrat și mintea lui judeca la rece toate detaliile. Va fi cu totul altfel mai târziu, atunci când durerea și mâhnirea îl vor lovi. Va fi multă durere. Dar acum nu începeau astfel de gânduri în mintea lui.

Glass trebuia să fie în barcă. Nu putea fugi în altă parte. Dacă avea să iasă din canalele înguste și să dea în apele larg deschise, putea să se facă din nou dispărut.

O lumină a tăiat ceața și s-a auzit sunetul puternic al motorului cu două elice. Bara de protecție de cauciuc a carcasei de fibră de sticlă a unei ambarcațiuni s-a lovit ușor de peretele canalului. Ben s-a îndreptat în direcția aceea.

Tipul avea vreo treizeci de ani, bine îmbrăcat și îngrijit. Arăta precum cineva care conducea o barcă de viteză, se mândrea cu asta și avea mare grijă de ea. S-a încordat când l-a văzut pe Ben apropiindu-se prin ceață.

– Am nevoie de barca ta, a spus Ben în italiană. O să o aduc înapoi când termin.

Tipul nu a protestat în niciun fel și treizeci de secunde mai târziu, barca de mare viteză a pornit lăsând în urmă un val de spumă, Ben accelerând prin canalul întunecat.

A ajuns la gura canalului, dar Glass nu era nicăieri. Prin ceață, luminile se vedeau reflectate precum stelele, pe întinderea întunecată din fața lui. Erau sute

de bărci acolo, fiecare mergând în drumul ei. Chiar și într-o noapte rece de iarnă, Veneția era o arteră de circulație marină foarte aglomerată.

A înaintat în spațiul deschis acoperit de ape. Un val de ceață a venit către el și brusc nu a mai putut vedea mai departe de câțiva metri. Apa era neagră, iar ceața rece i-a înțepat pielea. Barca plutea.

Glass nu era nicăieri.

Din întuneric a auzit turațiile unui motor și șuieratul botului unei bărci despicând valurile. A fost orbit de o lumină puternică și și-a dus mâinile la ochi.

Izbitura aproape că l-a aruncat peste bord.

Glass a sărit peste botul bărcii lui. Bucăți de fibră de sticlă s-au împrăștiat în aer în urma impactului și prora lui Glass a trecut prin cealaltă ambarcațiune. Bărcile s-au deformat și s-au făcut una, transversal. Turația motorului a crescut, în timp ce elicea lui Glass a ieșit din apă.

Apoi Glass a sărit la Ben, atacând ca un animal sălbatic. Un pumn nimicitor l-a trântit pe Ben în barcă, răsucindu-l, iar Glass a rămas deasupra lui.

Cele două bărci unite se învârteau într-un cerc strâns, ridicând valuri de spumă. Motorul aflat în suspensie șuiera. Apa a pătruns înăuntru prin botul distrus al bărcii de mare viteză. În trei secunde îi acoperea pieptul lui Ben, cum stătea pe spate. Se scufundau rapid în apa rece.

– Mă gândisem să te las să mai trăiești puțin, a urlat la el Glass acoperind zgomotul motorului. Se pare că am făcut o greșeală.

Ben se lupta să-și recapete suflul. Glass s-a aplecat, l-a luat de gulerul vestei și l-a ridicat în picioare. În luminile bărcii, fața arsă a lui Glass părea desprinsă dintr-un coșmar.

Fruntea zbârcită și lată s-a îndreptat spre fața lui Ben. S-a ferit și a trimis un genunchi între picioarele lui Glass.

Glass s-a dat înapoi clătinându-se.

– Durere? a strigat el. Nu mă poți răni cu durere.

S-a îndreptat și s-a aruncat din nou cu toată greutatea asupra lui Ben. Ben a fost împins înapoi spre elicea exterioară ieșită din apă. A simțit în ureche vâjâitul palelor și curentul de aer zburlindu-i părul, apoi o durere extremă când acestea i-au tăiat umărul.

A izbit cu piciorul și a auzit geamătul lui Glass. Au căzut apoi pe fundul bărcii gata să se scufunde, încleștându-se disperați. Glass s-a ridicat deasupra lui Ben, forțându-l să stea sub apă, cu degetele în jurul gâtului și apăsându-l puternic pe trahee.

Bule de aer au ieșit din gura lui Ben, care se lupta disperat să îndepărteze mâinile care-l strângeau de beregată. Dar forța lui Glass era înspăimântătoare, iar a lui scădea. Nu avea să reușească. Avea să se înece.

A prins degetele mici ale pumnilor negri care îl țineau strâns și a tras de ele în exterior până le-a frânt. Stângul și dreptul, cu două trosnituri aproape simultane.

Glass i-a dat drumul, urlând de durere. Ben și-a azvârlit brațul afară din apă și a stâlcit de tot nasul lui Glass.

Apoi Ben a ajuns din nou deasupra lui Glass, cu apa până la brâu și fixându-l cu genunchii. L-a izbit cu capul de marginea de fibră de sticlă plesnită a bărcii și a simțit ceva trosnind. A mai izbit o dată și a simțit încă o trosnitură și a văzut sângele țâșnind.

Jack Glass era un om greu de omorât. De data asta avea să se asigure. Nu voia să audă că Glass era mort. Voia să-l vadă pe Glass mort.

L-a lovit încă o dată.

– Ai omorât-o! a urlat el. Tu ai omorât-o!

Fundul bărcii s-a mai scufundat încă treizeci de centimetri în apa întunecată. Elicea a atins suprafața apei și a împrăștiat spumă în aer. Apoi bărcile au alunecat complet sub apă și Ben s-a trezit brusc plutind, călcând apa. Costumul și pantofii îl făceau să se țină cu greu la suprafață.

Capul lui Glass a ieșit din apă la un metru de el, trăgând aer, cu buzele sfârtecate și desprinse de pe dinți.

Ben l-a împins cu capul sub apa rece ca gheața. Glass a dat din picioare, s-a zbătut și a ieșit din nou la suprafață.

Ben l-a lovit cu pumnul și l-a împins din nou în jos, apăsându-l cu mână deasupra capului ca să-l țină sub apă. Bule de aer au țâșnit la suprafață. Glass a dat din mâini și din picioare, dar cu mai puțină forță.

Ben l-a mai ținut încă puțin sub apă.

Zvârcolirea lui Glass a început să se diminueze, iar bulele s-au împuținat.

Ben l-a mai ținut încă puțin sub apă.

Mâna lui Glass a țâșnit la suprafață. Mănușa dispăruse și degetele arse s-au strâns ca o gheară în aer. Apoi brațul s-a înmuiat și a căzut, lovind apa.

Ben a simțit tensiunea părăsind trupul lui Glass, apoi cum acesta e purtat inert de undele apei. A părut că mai clipește o dată cu ochiul rămas. Gura i s-a deschis și o singură bulă a ieșit răsucindu-se. S-a ridicat încet către suprafață și s-a spart.

A mai urmat încă una, mai mică.

Apoi nimic. Fața îi era detensionată, brațele îi erau întinse în lateral, plutind la suprafața apei, cu degetele inerte și puțin îndoite. Ochiul fără viață privea în sus.

Ben i-a dat drumul. A văzut cum trupul lui Glass alunecă în umbre.

Sirena șalupei de poliție suna mai aproape acum. Lanternele scanau apele.

Glass era în sfârșit mort. Ben a plutit prin apa rece ca gheața, abia mișcându-se, privind fix către adâncurile întunecate. Frigul îi amorțea trupul.

S-a gândit la Leigh, frumoasa lui soție. Durerea începuse să-l copleșească.

Apoi a împins cu picioarele și a înotat spre chei.

NOTA AUTORULUI

Având formație clasică de pianist și un interes deosebit pentru muzică de-a lungul întregii mele vieți, am fost mereu intrigat de povestea lui Mozart, considerând că împrejurările misterioase legate de moartea lui ar fi un punct bun de pornire pentru un roman.

În ultimii două sute de ani s-au făcut multe speculații referitor la ce l-ar fi putut de fapt omorî pe Mozart. Punctul de vedere medical oficial, aparent de neclintit, este acela că a murit de febră reumatică acută și că nu există niciun indiciu că ar fi fost otrăvit.

Caz închis? Nu prea cred.

De fapt, trebuie să faci câteva cercetări mai în amănunțime și să descoperi că versiunea oficială e departe de a fi convingătoare. De-a lungul anilor, diversele ipoteze medicale s-au îndreptat în direcții foarte diferite. Doar faptul că rapoartele medicale au fost atât de sumare ne face să acceptăm cu greu afirmația succintă că „Mozart nu putea să fi fost otrăvit". Adevărul este că nimeni nu poate susține un asemenea lucru.

Experții medicali moderni au abordat în mod convenabil superficial convingerea lui Mozart însuși cum că i-a fost dată *aqua toffana*. Aceasta era un amestec de trei otrăvuri mortale: arsenic, beladonă (mătrăgună) și plumb. Formula, solubilă în apă, incoloră și insipidă, își trage numele de la infama fabricantă italiană de otrăvuri a secolului al XVII-lea, Giulia Toffana, care a vândut-o femeilor, chipurile ca tratament de înfrumusețare, dar și ca un mijloc simplu de a le scăpa de căsătoriile nefericite, prin administrarea unei anumite doze soților.

Simptomele bolii mortale a lui Mozart au inclus umflături dureroase ale încheieturilor, colici și dureri stomacale puternice, insuficiență renală, vomă și o erupție cutanată. A suferit de asemenea și de simptome mentale, precum: schimbări de personalitate, iluzii paranoide și halucinații, preocupare obsesivă legată de moarte și depresie acută. În general vorbind, aceste simptome *puteau* conduce la un diagnostic de febră reumatică, infecție streptococică sau oricare dintre celelalte probleme de sănătate pe care doctorii le-au propus.

Dar, ele se potrivesc și cu efectele toxice concertate ale celor trei ingrediente mortale ale *aqua toffana:* halucinații și iluzii, îngrijorare și agitație extremă, obsesia morții, depresie și schimbare de personalitate, colici și dureri atroce de stomac, insuficiență renală, umflături dureroase ale încheieturilor și extremităților, erupții cutanate și așa mai departe. Niște doze mici, administrate pe o perioadă mai lungă de timp, puteau conduce la aproape același gen de moarte lentă pe care a avut-o Mozart. Însuși compozitorul a crezut că fusese otrăvit timp cu până la șase luni înaintea morții

sale, ceea ce concordă cu o boală acută care și-ar fi urmat traseul mortal zile de-a rândul. Fiul său, Carl Thomas Mozart, a susținut de asemenea că tatăl său fusese otrăvit deliberat.

În mod sigur, nimeni nu va ști niciodată adevărul. Dar las pe seama voastră să speculați care ar putea fi...

Dacă *sunt* baze rezonabile pentru a presupune că Mozart a fost otrăvit, către cine ar trebui să îndreptăm degetul? Bine cunoscuta teorie prezentată în piesa și filmul de succes *Amadeus*, ale lui Peter Schaffer, este aceea că se poate ca Mozart să fi fost otrăvit de compozitorul rival Salieri. Ideea că Salieri l-a otrăvit pe Mozart a fost vehiculată cu mult înainte de *Amadeus;* Pușkin a compus o poezie despre asta, Rimsky Korsakov a scris chiar un text de operă pe această temă, numit *Mozart și Salieri*.

A fost Salieri cel care a făcut-o? Nimeni nu poate fi sigur că nu a făcut-o; totuși, istoric vorbind, deși Salieri, care era bolnav mintal, a mărturisit mai târziu crima, nu a fost niciodată pedepsit pentru ea și și-a schimbat de atâtea ori declarația, încât nimeni nu i-a luat confesiunea în serios.

O altă teorie larg răspândită este, așa cum îi spune Leigh Llewellyn lui Ben Hope în carte, că este posibil ca Mozart să fi fost asasinat de francmasoni pentru că ar fi destăinuit secrete masonice în opera sa, *Flautul fermecat*. Totuși, așa cum ne spune apoi profesorul Arno, asta nu concordă cu faptul că Mozart a fost un personaj cheie al mișcării masonice, o figură importantă a relațiilor publice, pentru francmasonerie, într-o perioadă în care era amenințată de puternicii zilei.

Conspirația Mozart este doar o povestire. Dar pe măsură ce am investigat backgroundul istoric, am devenit din

ce în ce mai convins că forțe politice mult mai sinistre și cu o influență mult mai mare ar fi putut fi potențial implicate în moartea compozitorului. E un fapt cunoscut că asocierea francmasoneriei cu revoluțiile din Franța și America la sfârșitul secolului al XVIII-lea a fost o sursă de mari probleme pentru aristocrații aflați la putere din Europa. E de asemenea un fapt cunoscut că poliția secretă vieneză primise instrucțiuni de la împărat să-i urmărească și, în ultimă instanță, să-i elimine pe masoni. Fiind o persoană cu faimă în creștere în ochii publicului și un luptător fățiș pentru ideologia prorevoluționară a masoneriei, e foarte posibil ca Mozart să fi fost considerat o amenințare majoră.

E doar o povestire. S-a întâmplat oare chiar așa? Din nou, las în seama cititorului să decidă acest lucru.

Eu știu ce cred.

O DISCUȚIE CU SCOTT MARIANI

Î: *Cât timp v-a luat să efectuați toate investigațiile pentru* Conspirația Mozart?

R: E o idee care m-a preocupat câțiva ani. Am fost mereu un mare fan al lui Mozart și, în timp ce răsfoiam niște cărți într-o librărie din Bologna, în Italia, într-o zi din 1997, am dat peste o fascinantă cărțulie bazată pe fapte reale, numită *Ultimul an al lui Mozart*, scrisă de muzicologul H.C Robbins Landon. Acela a fost momentul în care am început să privesc mai în profunzime istoria din spatele lui Mozart și am investigat multe alte surse de informație pe măsură ce am devenit mai implicat în ea. Asta s-a întâmplat cu câțiva ani buni înainte să-mi vină ideea că ar putea forma backgroundul istoric din spatele unui thriller Ben Hope!

Î: *Cine v-a inspirat atunci când i-ați creat pe Ben și pe Leigh? Cine credeți că i-ar putea juca într-un film?*

R: Ben Hope este un personaj care a trăit în mintea mea un timp destul de lung și, desigur, el a apărut deja în aventura de dinainte, *Secretul alchimistului*. Nu l-am creat în scris

cu niciun actor în minte în mod special, deși pot să mă gândesc la câțiva cu calitățile potrivite pentru a-l juca. Ar trebui să fie cineva foarte talentat și foarte sensibil, capabil să combine duritatea și vulnerabilitatea lui Ben. Cu Leigh a fost o situație oarecum diferită, pentru că am avut încă de la bun început o imagine clară a ei în minte. Gândiți-vă – e brunetă, frumoasă, cântăreață, galeză... pentru mine, Catherine Zeta-Jones *e* Leigh Llewellyn.

Î: *Atunci când creați personaje și intrigi, aduceți în prim-plan experiențe proprii, cu familia și prietenii?*

R: Sper din tot sufletul ca niciunul dintre ei să nu se recunoască în personaje precum Jack Glass sau Werner Kroll! Serios vorbind, nu am folosit niciodată în mod conștient pe nimeni cunoscut pentru a mă ajuta să-mi construiesc personajul. Nu am intenția de a mă uita la oameni și a mă gândi: „Hei, pot să te pun în povestirea mea." Inevitabil, folosești lucruri din propria experiență de viață până la un anumit nivel – de exemplu, se întâmplă ca Ben să fi absolvit același colegiu ca și mine – dar cred că în general propria mea experiență de viață are o influență limitată. Lucrez foarte mult cu imaginația.

Î: *Ce scriitori admirați în mod special? Ce fel de cărți v-au inspirat?*

R: Îmi plac foarte mult scriitorii de thrillere, precum John Grisham, Lee Child și Stephen Hunter. Totuși, probabil că sunt influențat și inspirat mai mult de filme decât de alte cărți. Sunt încântat că atât de mulți cititori au spus despre cărțile cu Ben Hope că au un stil foarte

cinematic și că pot vedea cu adevărat imaginile derulându-se în timp ce citesc. Poate că așa se manifestă dragostea mea pentru filme, cine poate ști?

Î: *Care este rutina dumneavoastră zilnică de scris?*

R: Nu există o zi de scris tipică. De obicei am observat că izbutesc să fac treaba cea mai bună dimineața, deși mă trezesc de multe ori în toiul nopții lucrând și mergându-mi de minune. Unul dintre lucrurile cele mai interesante legate de scris este acela că-ți poți modela orele de lucru în funcție de alte întâmplări care se petrec în viața ta. Când vremea e bună, îmi place să stau afară, bucurându-mă de peisajul de țară împreună cu tovarășa mea de viață și cu câinii noștri. Sunt de asemenea un pasionat trăgător cu arcul și mi-am transformat unul dintre hambare într-un teren închis de trageri. De fiecare dată când mă împotmolesc cu scrisul, pot să merg acolo și să exersez puțin. E foarte relaxant și în plus ajută imaginația să curgă nestingherită.

Î: *Ați avut o viață destul de bogată și interesantă, cu ocupații diverse precum instructor de arme de foc și muzician profesionist. A fost vreo slujbă care a rămas în picioare în mod special? Și dacă nu deveneați scriitor, ce v-ar fi plăcut cel mai mult să faceți acum?*

R: Cea mai nebunească parte a vieții mele au fost cei cinci ani petrecuți ca pianist într-o trupă profesionistă irlandeză aflată mereu în turneu. Unul dintre lucrurile plăcute pe care mi le-a lăsat moștenire acea perioadă e faptul că vă pot spune unde să găsiți cea mai bună halbă de

Guinness din Marea Britanie! Cât despre ce mi-ar plăcea să fac cel mai mult acum, dacă nu aș fi scriitor, am un mare interes pentru astronomie și, de fapt, am și început un program de studii în acest domeniu, ceea ce ar trebui pus ca prioritatea numărul doi, datorită romanelor cu Ben Hope. Prin urmare, într-un univers paralel, bănuiesc că asta e una din direcțiile de carieră pe care le-aș fi urmat. Un alt subiect de interes major pentru mine este arhitectura. Mi-ar fi plăcut foarte mult să pot să proiectez și să trăiesc într-o casă precum cea pe care am construit-o pentru personajul meu, Philippe Aragon, din *Conspirația Mozart*. Am o bucată de teren cu pădure în vestul Țării Galilor și mă gândesc mereu la tipul de clădire ecologică ingenioasă care poate fi armonizată cu peisajul sălbatic din jur.

Î: *Dacă v-ați putea întoarce într-o perioadă anume din istorie, care ar fi aceea și de ce?*

R: Probabil că nu există o perioadă în istorie la care mi-ar plăcea să mă întorc pentru un timp mai lung! Totuși, dacă aș putea reveni în prezent, *există* câteva epoci istorice cărora mi-ar plăcea să le fac scurte vizite, ca să aflu răspunsurile la câteva dintre marile mistere ale lumii. Unul dintre acestea ar fi, desigur, ceea ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Wolfgang Amadeus Mozart! Altul ar fi Egiptul antic, care este cu adevărat o parte fascinantă a istoriei. Ar fi iarăși interesant să am puterea să mă întorc în timp și să discut cu filozofi precum Spinoza, să vorbesc cu Isaac Newton despre astronomie sau să petrec puțin timp cu

oameni de știință precum Giordano Bruno, înainte ca Inchiziția să-l ardă pe bietul om pe rug.

Î: *Care este viitorul dumneavoastră proiect?*

R: Următoarea carte Ben Hope, bineînțeles! Nu vă pot spune prea multe despre asta încă, dar cred că cititorii cărora le-a plăcut *Conspirația Mozart*, o vor îndrăgi și pe aceasta...

Scott McBain

JOCUL STĂPÂNIRII

traducere din limba engleză de Silviu Genescu

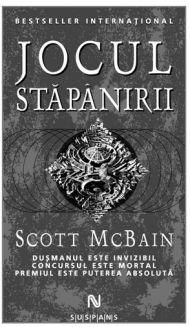

LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI XXI…
o singură instituție se ridică deasupra oceanului de corupție și înșelăciune care a înghițit pământul. Colegiul, înființat pe una dintre insulele Scoției încă din Evul Mediu, este cea mai puternică și mai selectivă organizație secretă din lume. Iar controlul deplin asupra ei îl are doar Stăpânul.

CEL CARE CÂȘTIGĂ JOCUL STĂPÂNIRII…
va fi următorul conducător al Colegiului. Doar cinci membri pot intra în concurs și fiecare trebuie să îndeplinească anumite sarcini și să facă dovada înțelegerii naturii filosofice, dar mortale a Jocului.

ȘI NU POATE EXISTA DECÂT UN ÎNVINGĂTOR…
iar candidații realizează curând că adevăratele reguli ale competiției le-au fost ascunse. Cât de mare este miza? Crima face parte și ea din joc? Și regulile sunt aceleași pentru toți?

SINGURUL INDICIU…
este un antic puzzle chinezesc. Nimeni nu știe unde se află, nici ce secrete ascunde. Dar toți speră că le va oferi calea către victorie. Jocul se desfășoară pe tot cuprinsul globului, iar cei implicați vor avea nevoie de toată priceperea lor nu doar pentru a descoperi indiciile, ci și pentru a scăpa cu viață...

Antonio Gala

MEMORIA OCULTĂ A LUI ANTONIO PEREZ

traducere din limba spaniolă de Ileana Scipione

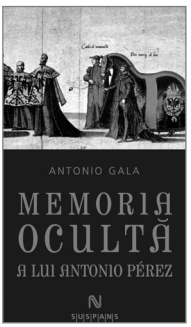

Descoperirea unui manuscris secret aparținând lui Antonio Pérez, secretarul lui Felipe II, determină dezvăluirea istoriei oculte a acelor vremuri: adevăruri îndelung ascunse, de la asasinate la strategii sinistre, despre monarhi, Biserică și nobili. Este confesiunea celui mai temut executant al puterii, care sfârșește ca victimă a propriilor sale uneltiri.

Un roman pasionant, care se apleacă asupra micilor întâmplări ale istoriei, neștiute și aparent neînsemnate, dar care, odată dezvăluite, pot răsturna evenimente majore din manualele oficiale. Ficțiune cu un sâmbure de adevăr sau doar o fantezie care recreează tramele unor vremuri de mult apuse?

Chufo Lloréns

MOȘTENIREA LUI MARTÍ BARBANY, 2 vol.

traducere din limba spaniolă de Mihai Gruia Novac

BARCELONA, ANUL 1052…
Martí Barbany are doar nouăsprezece ani atunci când sosește în oraș, sperând la o nouă viață, departe de sărăcie. Metropola îl fascinează, nu doar prin mărime, ci și prin toate șansele ce i se deschid în cale.

DRUMUL SĂU…
nu este lipsit de obstacole. Dar, mulțumită unei moșteniri neașteptate și priceperii sale în afaceri, îl conduce spre bogăție și îl face să ajungă un om de vază: respectat, invidiat și dușmănit.

ÎNSĂ…
norocul nu îi va fi mereu alături. Destinul lui Martí va fi marcat de contele de Barcelona, Ramón Berenguer I, a cărui iubire adulteră pentru contesa de Toulouse, Almodis de la Marca, îl va face să se înfrunte cu comitatele vecine și chiar cu Suveranul Pontif, punând în pericol pacea Barcelonei.

David Wishart

OVIDIU

traducere din limba engleză de Gabriel Stoian

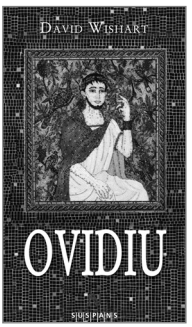

MARCUS CORVINUS...
este un tânăr patrician care are parte de vin, femei și petreceri până noaptea târziu. Dar cea mai mare plăcere a lui este să investigheze cele mai bizare crime, care adesea ascund intrigi nebănuite de la curtea imperială.

ȘI CÂND DOAMNA RUFIA PERILLA, preafrumoasa nepoată a celebrului poet Ovidiu, îi cere ajutorul, lui Corvinus îi este imposibil să o refuze. Însă un caz foarte simplu, ca aducerea cenușii poetului înapoi la Roma, devine pe neașteptate o poveste în care secretele, minciunile și trădarea formează un amestec letal.

William Dietrich

BICIUL LUI DUMNEZEU

traducere din limba engleză de Cristina Niculescu

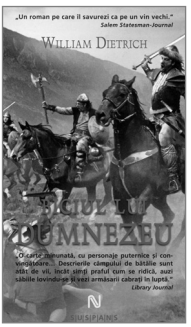
„Un roman pe care îl savurezi ca pe un vin vechi."
Salem Statesman-Journal
William Dietrich
Biciul lui Dumnezeu
„O carte minunată, cu personaje puternice și convingătoare… Descrierile câmpului de bătălie sunt atât de vii, încât simți praful cum se ridică, auzi săbiile lovindu-se și vezi armăsarii cabrați în luptă."
Library Journal
LUCIPAINS

„O carte minunată, cu personaje puternice și convingătoare… Descrierile câmpului de bătălie sunt atât de vii, încât simți praful cum se ridică, auzi săbiile lovindu-se și vezi armăsarii cabrați în luptă."

Library Journal

ANUL 450 d. Hr…

De douăsprezece secole, Roma stăpânește întreaga lume civilizată. Dar profețiile și legendele prevestesc prăbușirea Imperiului peste numai trei ani. În pustă, Atilla Hunul adună cea mai amenințătoare armată dintre toate cele pe care le-a avut Roma de înfruntat vreodată. În urma ororii dezlănțuite de hoardele barbare, Atilla primește supranumele „Biciul lui Dumnezeu".

CĂPETENIILE ROMANE…

sunt în pragul disperării. Crezând că au atras în complotul de asasinare pe unul dintre căpitanii lui Atilla, îi trimit conducătorului barbar o solie ticăloasă. Însă chiar înainte de a deveni prizonierul hunilor, secretarul imperial Jonas Alabanda își dă seama că romanii sunt adevărata victimă a trădării. Alături de o frumoasă prizonieră și de un aliat imprevizibil, Jonas trebuie să își arunce în luptă toate abilitățile de războinic și diplomat ca să poată evada, în dorința sa de a salva Imperiul.

W.E.B. Griffin

OSTATICUL, 2 vol.

traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan

MAIORUL CHARLEY CASTILLO... din cadrul Departamentului Securității Naționale este omul la care președintele apelează atunci când se impune discreția în conducerea unei investigații. Și nicio situație nu necesită mai multă discreție decât cea cu care se vede confruntat acum.

AMBASADORUL SUA ÎN ARGENTINA... este ucis, iar soția lui este răpită. „Urmează copiii tăi“, amenință răpitorii, dacă ea nu le va spune unde se află fratele său – un om care știe prea multe despre programul „Petrol contra hrană“ desfășurat de ONU în Irak.

ARANJAMENTUL...
ascunde afaceri murdare de miliarde de dolari. Mulți au profitat de pe urma lui, dar și mai mulți ar face în continuare orice pentru a-și lua partea leului. Iar vărsarea de sânge nevinovat este doar unul dintre mijloace...

Jess Walter

ZERO

traducere din limba engleză de Gabriel Stoian

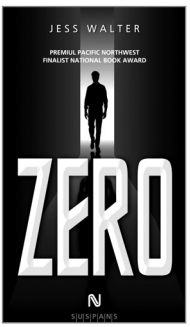

CÂND POLIȚISTUL BRIAN REMY…
își recapătă cunoștința, realizează că a fost împușcat în cap. Mai mult, toate indiciile sugerează că el singur a apăsat pe trăgaci. În timp ce fumul care a mistuit Turnurile Gemene se risipește ușor, Remy își dă seama că memoria îi joacă feste, șovăind între momente de luciditate și zile întregi în care parcă ar trăi viața altcuiva.

LUMEA CARE ÎL ÎNCONJOARĂ…
pare în același timp fracturată și familiară într-un mod straniu. Este un univers dominat de un primar diabolic numit „Șeful cel mare" și populat de celebrități inepte, polițiști angoasați și rechini imobiliari care profită din plin de pe urma tragediei.

CURÂND…
Remy află că are o nouă iubită pe care încă nu a întâlnit-o, un fiu care pretinde că a murit și o misiune ciudată, comandată de un serviciu de informare obscur, cunoscut ca Departamentul Documente. Sarcina sa este să meargă pe urmele unor rapoarte care par să facă legătura între teroriști și o persoană care lucra în unul dintre Turnuri.

Don Winslow

PĂCATE ORIGINARE, 2 vol.

traducere din limba engleză de Gabriel Stoian

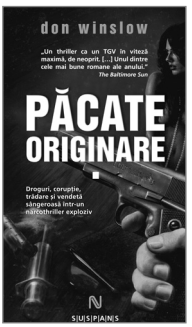
don winslow
„Un thriller ca un TGV în viteză maximă, de neoprit. [...] Unul dintre cele mai bune romane ale anului."
The Baltimore Sun
PĂCATE ORIGINARE
Droguri, corupție, trădare și vendetă sângeroasă într-un narcothriller exploziv
SUSPANS

RĂZBOIUL DROGURILOR A ÎNCEPUT...
Art Keller este agent în cadrul brigăzii antidroguri, face din munca sa o obsesie și nu se sfiește să încalce legea pentru a servi justiția. Adán Barrera este moștenitorul unui imperiu al narcoticelor și își ascunde brutalitatea în spatele unui șarm deosebit. Nora Hayden este o prostituată de lux care își cunoaște bine interesele. Iar Sean Callan este un asasin plătit de Mafie, un ucigaș cu sânge rece care s-a săturat de viața pe care o duce.

TOȚI SUNT CAPTIVI...
în lumea organizației mexicane intitulate Federación. Din New York și până în Mexico City, de la Tijuana și până în jungla Americii Centrale, un război al drogurilor cum nu s-a mai văzut, culminând cu înfruntarea finală de la granița dintre Statele Unite și Mexic.

„Documentarea fără precedent și atenția deosebită acordată detaliilor îi conferă romanului robustețe și viziune, iar proza sa rapidă ca un staccato te poartă cu naturalețe prin decoruri și puncte de vedere diferite. Intriga complexă, personajele bine conturate și abundența de trădări și răsturnări de situație creează un narcothriller perfect."
Publishers Weekly

RAYMOND CHANDLER

Seria PHILIP MARLOWE MYSTERY

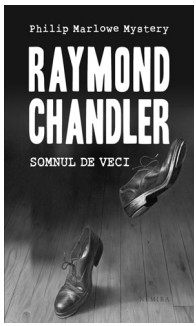

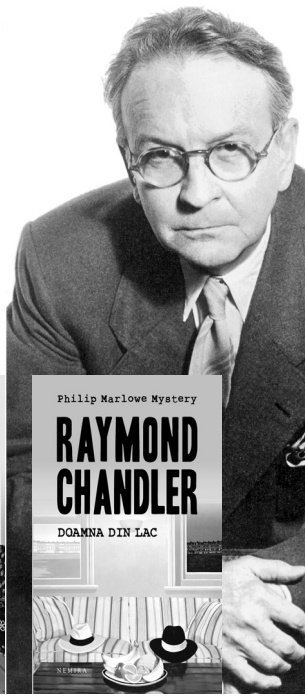

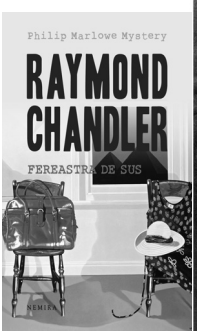

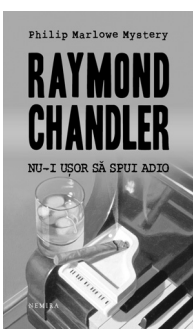

S|U|S|P|A|N|S

Colecția SUSPANS este un brand românesc de referință al beletristicii care te ține cu sufletul la gură: literatură polițistă, atât contemporană, cât și clasică, thriller, romane noir și horror, romane de aventuri. Cele peste trei sute de titluri apărute îi oferă publicului pe maeștrii desăvârșiți ai acțiunii, misterului, societăților secrete și ai aventurii: Stephen King, Raymond Khoury, Patricia Cornwell, Dorothy L. Sayers, Ed McBain, Iain Pears, Andrea Camilleri, John Sandford, Gerald Messadié sau Rodica Ojog-Brașoveanu. Fiecare pagină ascunde un pericol și promite o răsturnare de situație.

În curând:

Raymond Chandler, *Sora cea mică*
Robyn Young, *Cruciada,* 2 vol.

S|U|S|P|A|N|S.RO

Misterele care ne leagă

Pentru toate informațiile și noutățile
despre cărțile voastre preferate

www.suspans.ro